

BURMESE
CLASSIC

ဆုမြတ်ပွန်ပွန်

နဂုံးသားတစ်ခုအရင်းပြု၍

ဆုမြတ်မွန်မွန်

နှလုံးသားတစ်ခု အရင်းပြု၍

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
ဗြဟ္မစိဒ္ဓန္တဝိဝေ

မျက်နှာမုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၁၁၃၇၆၀၆၁၁

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး
၁၀၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ
၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်ခင်စိန် (၀၁၁၁၅) ချမ်းမင်းတုံ့စာပေ
အမှတ်(၄၃/က)၊ မလိခလမ်း၊ ၇-မိုင်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လွင်(၅၅၇၇၃) စေတနာ OFFSET
လမ်း(၂၅)၊ (၁၅)ပင်လယ်၊ ရန်ကင်း

အမှတ်တရအိမ်အစဉ်

မမွန်

မင်္ဂလာမိမမွန်။ ခင်မင်မှုများစွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။
မမွန်ရဲ့ (၁၀)အုပ်မြောက် 'အမွှာစိဉ်းနှင့်လှည့်ပြီးထည့်နောက်(ဖူးစာ)'
စာအုပ်ကို ဆိုင်ရောက်တာနဲ့ ညီမ ဖတ်ပြီးသွားပြီ။ စာအုပ်တွေ
ထွက်တိုင်း မမွန်ကို မေတ္တာမပျက် ဆက်၍ ဆက်၍ စာရေးနေ
ပါဦးမယ်။ မမွန်ရေးတဲ့စာအုပ်က ကိုရီးယားစာတိုက်လမ်းတွင်ရှိပဲ
ဖတ်လို့ပြီးသွားမှကို နှမြောနေတယ်။ မမွန် ဘယ်လိုရေးရေး
ဖတ်လို့ခက်ကင်းနေတာပဲ။ ဇာတ်သိမ်းကိုတော့ ညားစေချင်ပါ
တယ်။ မမွန်ရဲ့ ပြန်စာနဲ့ ဓာတ်ပုံကိုတော့ Ever အထိရှိပါတယ်
မမွန်။

မမွန်

May you live along life.

၁

၁

အမှတ်တရအပိုအစဉ်

အမှတ်တရအပိုအစဉ်

ဆရာမ ဆုမြတ်မွန်မွန်

ဆရာမလေး မဆုမြတ်မွန်

မင်္ဂလာပါ။

ခင်မင်္ဂလာနိုးစွာဖြင့် မလှိုခေါ်ပါရစေ။ မမဆီ မိတ်ဆက်
 စာမရေးဘူးလို့ သည်းခံပြီးပတ်ပေးပါလို့ ...။ မမရဲ့ ဝတ္ထုတွေဆို
 အရမ်းပတ်လို့ကောင်းတာပဲ။ Heart ထိတယ်။ မမ ဇာတ်ကောင်
 တွေရေးရင် ဆင်းရဲတဲ့ဇာတ်ကောင်တွေကိုလည်း ဦးစားပေးဦး
 နေ့။ မမက ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဝတ္ထုကို ကောင်းကောင်းရေးနိုင်
 တယ်နော်။ မထင်နိုင်စရာဘဲ။ ညီမလေး မမကို သိပ်အားကျတာ
 ပဲ။ မမ ညီမလေးဆီ စာပြန်ပါနော်။ စာပြန်ဖို့လည်း မမေ့ခဲ့နော်။
 ညီမလေးကို အမှတ်တရအဖြစ် ဇာတ်ပုံလည်း ထည့်ပေးပါနော်။
 မမ ... မမကို တစ်သက်တာထာဝရ အမြဲအားပေးနေမယ်။ ညီ
 မလေး အောင်မြင်မှုသရဖူကို ဆောင်းနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်း
 လျှက် ...။

ဆရာမကို ရင်းရင်းနှီးနှီး မဆုလိုခေါ်ပါရစေ။ မဆုရဲ့ ဇွန်လ
 ထုတ် 'အညိုးမြစ်' ဝတ္ထုကို (20.6.87) နေ့ညက မိတ်ဆွေတစ်ဦး
 ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် စတင်ဖတ်စိပါတယ်။ ဝတ္ထုကို စဖတ်လိုက်
 တာနဲ့ လက်ကမချချင်တာကြောင့် ည(၂)နာရီထိုးမှ ပြီးပါတယ်။
 မဆုရဲ့ ဝတ္ထုကို ဒါ ပထမဦးဆုံး ဖတ်ခြင်းပါ။ အခြားဝတ္ထုတွေ
 ကိုတော့ ဖတ်ဖူးတယ်လို့လည်း မထင်လိုက်ပါ။ အချိန်အလွန်
 ဆင်းရဲပါတယ်။ မဆုရဲ့ ဝတ္ထုတွေ အများကြီးရှိတာလည်း ယခုမှ
 သိရတာပါ။ ယခု ဒီဝတ္ထုကို ဖတ်ရတော့မှ 'အချစ်ဆိုတာ နည်း
 နည်းသိသယောင်ပဲရှိပါသေးတယ်။ မဆုရဲ့ တင်ပြမှု ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့
 မှ ဇာတ်ကောင်ကို ရှစ်လုံးပေါ်အောင် ခြယ်မှုန်းမှုအားလုံးကြိုက်
 ပါတယ်။ အဆုရဲ့ ဝတ္ထုမှာ စရိုက်ခံစားမှုကိုတော့ မဆု ကောင်း
 ကောင်းဖန်တီးနိုင်သလို စကားလုံးတွေလည်း ပြောင်မြောက်
 အောင် ရေးဖွဲ့ထားတာ တွေ ရပါတယ်။ သမားရိုးကျမဟုတ်တဲ့
 ဇာတ်အိမ်ကို များများရှာဖွေနိုင်ရင် ပိုအောင်မြင်လိမ့်မယ်လို့
 ယူဆမိပါတယ်။ ဆရာမလေးဆီက ပြန်စာနဲ့ ဆရာမလေးရဲ့
 ဓာတ်ပုံလှလှလေးကို လက်မှတ်ထိုးပြီး ပို့လိုက်ပါဦးလို့ အထူး
 မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

အမှတ်တရအစဉ်

အမှတ်တရအစဉ်

မမ္မန်

ဆရာမ ဆုမြတ်မွန်မွန်

တစ်ခါမှ မိတ်ဆက်စာမရေးဘူးတဲ့အတွက် အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ မမ္မန်ရဲ့ ဝတ္ထုကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အရမ်းကောင်းတယ်ပြောလို့ ဖတ်ကြည့်မိတယ်။ အရမ်းစွဲသွားပြီ မမ္မန်ရေ...။ ဓာတ်ပုံလေးတွေကိုကြည့်ရင်းနဲ့ ခင်ဗျင်လာမိတယ်။ အပြင်မှာလည်း မြင်ဖူးချင်တယ်။ မမ္မန်က အရမ်းလှတာပဲနော်။ မမ္မန်ရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို အမြဲအားပေးသွားမှာပါ။ အခက်အခဲမရှိဘူး ဆိုရင် ညီမလေးဆီကို ဓာတ်ပုံနဲ့ စာတစ်စောင်လောက် ပြန်ပေး ပါဦးနော်။ ပြီးတော့ ဝတ္ထုထဲက ဓာတ်ကောင်တွေကို ဆင်းရဲတဲ့ ဓာတ်ကောင်အဖြစ် အသက်သွင်းရေးစေးပါဦးလို့ ဆင်းရဲရာကနေ ကြိုးစားပြီး ထိပ်ဆုံးအထိ ရောက်သွားတဲ့ ဓာတ်ကောင်လေးတွေ ပေါ့။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ မမ္မန်ဆီက ပြန်စာကို မျှော်နေပါ မယ်။ မမ္မန်ရဲ့အသက် မွေးနေ့ သိချင်ပါတယ်။ ကျောင်းရောပြီး သွားပြလား...။ ညီမလေးချစ်တဲ့ မမ္မန် ဒီထက်မက အောင် မြင်မှုတွေရှိနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။

ညီမလေး

ကျွန်တော်က မမြတ်မွန်ရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ ကျွန်တော် ဟာ မမြတ်မွန်ရဲ့ (ဆို) မမြတ်မွန်ပန်တီးတဲ့ ဓာတ်လမ်းလေး တွေကို အမျှစင်မဂ္ဂဇင်းမှာကတည်းက အားပေးတဲ့သူပါ။ မမြတ် မွန်ရဲ့ စာအုပ်တွေက ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်တိုင်း မှာ မင်းသမီးအပေါ်မှာ ဗျက်နှာလိုက်မိသလားလို့ပါ။ ကျွန်တော် ထင်တာ မှားသွားရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပေးပါဗျာ...။ မမြတ်မွန် ကျွန်တော့်တို့ ပရိသတ်တစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရင် ဖြင့် ပြန်စာနှင့် ဓာတ်ပုံကို မျှော်လင့်ချင်တယ်ဗျာ။

ထာဝရပရိသတ်

၈၈

ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့် ညီမလေး စာရေးလိုက်ပါတယ်။ မမလို့ခေါ်မယ်နော်။ ညီမလေးက မမရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မမရဲ့စာအုပ်တွေက အရေးအသားနဲ့ ဓာတ်လမ်းတင်ပြပုံလေးတွေကိုလည်း အရမ်းနှစ်ခြိုက်သဘောကျတယ်။ မမ ဓာတ်လမ်းတိုင်းကို မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး ညှားစေချင်ပါတယ်။ အသည်းကွဲတဲ့ ဓာတ်လမ်းတွေ မရေးပါနဲ့နော်။ မမ။ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး ဓာတ်လမ်းအစမှာ မတည့်ကြဘဲ နောက်ပိုင်းမှာ ချစ်သွားကြတဲ့ ဓာတ်လမ်းမျိုး ရေးပေးပါနော်။ မမ။ မမရဲ့စာအုပ်တိုင်းကို အမြဲအားပေးနေမှာပါ။ ညီမလေးကို မမရဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရင် စာပြန်ရေးပါနော် ... ။ မမရဲ့ ဓာတ်ပုံလည်း ထည့်ပေးပါနော်။ အမှတ်တရအနေနဲ့ပေါ့။ မမတစ်ယောက် အမြဲအောင်မြင်မှုများစွာ ပိုင်ဆိုင်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုလျက် မမရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦး။

မဆုမြတ်

ခင်မင်စွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ပထမဆုံးထွက်ရှိတဲ့ 'မျက်နှာကံဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံရွှေ ကနေ အခုထွက်တဲ့ 'အချစ်သို့တစ်ချက်ငှက်ကြည့်စဉ်' အထိ တစ်အုပ်မကျန် အားပေးနုတ်ယံဆိုလို့ရှိရင် အစ်မယုံမှာလားဟင်။ တခြားစာရေးဆရာတွေနဲ့ မတူဘဲ တမူထူးခြားတဲ့ အရေးအသားတွေနဲ့ ပရိသတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ အစ်မရဲ့စာအရေးအသားကို အရမ်းဝန်နှစ်ခြိုက်ဖိတ်တယ်ရှင်။ တစ်လလုံးကို တစ်အုပ်စောင့်ဖတ်ရတာ အားမရပါဘူးရှင်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အောင်မြင်မှုသရဖူဆောင်းနိုင်တဲ့ အစ်မကို အားကျမိပါတယ် ... ။ ညီမ အားအကျရဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ အစ်မလည်းပါပါတယ်။ မဆုမြတ်တစ်ယောက် ဒီထက်အောင်မြင်ကျော်ကြားပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။

မဆုမြတ်ကိုစင်တု

အထွတ်အမြတ်အကျိုး

မရေ

စိတ်ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ကျန်းမာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံပါစေလို
 ထာဝရ (အမြဲတမ်း) ဆုတောင်းပေးလျက်ပါ။ မရပြန်စာလေး
 ရှယ်၊ ဓာတ်ပုံလေးရယ်၊ ထုတ်ပြည့်ရလွန်းလို့ စာတောင်နည်း
 နည်းဟောင်းသွားသလို စိစားရတယ်။ ဓာတ်ပုံကတော့ ဟောင်း
 လို့တော့မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး ကော်ရည်ခွက်ဆင်းထားတယ်။ မစာအုပ်
 က ငှားကလည်းငှားနေရတယ်။ ပြတ်လည်းမပြတ်ဘူး။ အဲဒါ
 ကြောင့် မရစာအုပ်ကို သူတို့စာ အသစ်ဝယ်ကြရတာပေါ့ ... ။
 အချစ်ဦးနှင့် လွဲပြီးသည့်နောက်(ဖူးစာ) က ရှေ့ကထွက်ခဲ့တဲ့
 (၉)အုပ်ထက်သာတယ်လို့ ရိုးရှင်းစွာပြောပါရစေ။ အဲဒီလို ငယ်
 စဉ်ကနေ ကြီးတဲ့အထိ ဓာတ်ကောင်စုရိုက်တွေ့ရေးနိုင်တဲ့ 'မ'ကို
 လည်း ချီးကျူးတယ်။

ဝတ္ထုများကို စိတ်ကူးလှလှလေးနဲ့ရေးနိုင်တဲ့ စာရေးဆရာမ
 ပြစ်လာပါစေလို့ အဝေးတစ်နေရာက ...

ဒုတိယအုပ်စု

မမမုန်

သမီး မမမုန်လို့ပဲခေါ်မယ်နော် ... ။ မမမုန် စာအုပ်တွေ
 အရမ်းကောင်းတာပဲ။ ဝတ္ထုတွေမှန်သမျှ သမီးတို့တစ်အိမ်လုံး
 အရမ်းကြိုက်တယ်။ မမမုန် သမီးတို့မိန်းကလေးဘက်က ရပ်
 တည်ပေးတာ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ ... ။ မမမုန် သမီးတို့
 မိသားစုဟာ ဝတ္ထုမှန်သမျှ အားလုံးဖတ်တယ် ... ။ မမမုန်က
 အသစ်ပေမဲ့ အတွေးအခေါ်တွေဟာ သိပ်ရင့်ကျက်တာပဲ။ မမမုန်
 အချစ်ဓာတ်လမ်းကြီးပဲမရေးနဲ့။ မိသားစုအိမ်ထောင်ရေး ဓာတ်
 လမ်းတွေလည်း ရေးပါဦးလို့ တိုက်တွန်းရင်တယ်။ မမမုန်က
 ဘယ်စာရေးဆရာမတွေနဲ့မှ မတူဘဲ တမူထူးခြားနေတာက
 ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ မမမုန်ဝတ္ထုအဖွင့်မှာကတော့ မိတ်ဆက်
 စာတွေ ဖတ်လိုက်ရလို့ သမီးလည်း ရေးချင်စိတ်ပေါက်လာတယ်
 မမမုန်။ မမမုန်ရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ အဖွင့်စာမျက်နှာထည့်ပေးတာ
 အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ မမမုန်စာနဲ့ ဓာတ်ပုံကို မျှော်နေမယ်
 နော်။

အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့

အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့

ဆုမြတ်မွန်မွန်သို့

မဆုမြတ်လို့ပဲခေါ်မယ်နော်

ဆရာမရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို သဘောကျနှစ်သက်ပြီး ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မိတ်ဆက်စာ စရေးဖူးခြင်းပါပဲ။ ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ ရင်ခုန်ချစ်ခြင်းနှင့် အတ္ထုနန်းတော် ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုလေးကို ဖတ်ဖြစ်တာပါ။ ဆရာမရဲ့ ဝတ္ထုကို မဟာရာပြုပြင်မွမ်းမံသည်ဆိုတာနဲ့ စိတ်ဝင်စားပြီး ငှားဖတ်ဖြစ်မိသွားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း ဖတ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ အရမ်းကိုခွဲဆောင်အားကောင်းပါတယ်။ အချစ်အကြောင်းကိုပဲ ဖွဲ့နွဲ့ထားတာမျိုး မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ထားတာလေးက အရမ်းမိုက်တယ်။ ချစ်သူကို ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့ပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့မိန်းမသားမာနကို အောက်မေ့တဲ့ ရဲရဲဝဲဝဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ခဲ့တဲ့ 'မလီ'ရဲ့ ဇာတ်ရုပ်ကို အရမ်းသဘောကျတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ 'မျက်နှက်ဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံချူ' 'လသုံးစင်းနှင့် ကခုန်ခြင်း' ဆက်ဖတ်ဖြစ်ပါတယ် ...။ ဒီထက်မကတဲ့ အောင်မြင်မှုများစွာကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

မဆုမြတ်ရဲ့ ဝတ္ထုဖတ်ရတာ အရမ်းကောင်းတာပဲ။ အဲဒါအလယ်၊ အဆုံး အားလုံးဟာ စိတ်ဝင်စားစရာတွေပါပဲ။ ဝတ္ထုရဲ့ အစဟာ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်။ အလယ်က စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ကောင်းတယ်။ အဆုံးသတ်က ပျော်ရွှင်ဖို့ကောင်းသလို ကြေကွဲမှုအပြည့်နဲ့လည်း စိတ်ရတယ်။ မဆုမြတ်ရဲ့ ဝတ္ထု ထွက်နေသော ရွှေကျွန်းတော် မနားတမ်းဖတ်ရှုနေမှာပါ။ မဆုမြတ်လည်း ဝတ္ထုကို မနားတမ်းရေးနော်။ မဆုမြတ်ရဲ့ Idesတွေဟာ အမြဲတမ်း အသစ်တွေပါပဲ။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ရှိမသွားဘူး။ မဆုမြတ်ကိုလည်း အမြဲတမ်းလေးစားနေမှာပါ။

၁၆

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆရာမဆုမြတ်မွန်မွန်ရှင်

သမီးရီသေခွာနဲ့ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ဆရာမရဲ့ စာအုပ်တွေကို အကုန်ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ကောင်းကြပါတယ်။ မျက်နှာကဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံ့ချို ကနေစပြီး 'အညှိုးမြစ်'ထိ အကုန်ဖတ်ပြီးသွားပြီ။ သမီးက 'အနမ်းဆက်တိုင်း' နဲ့ 'မှော်ဓာဗျာရွှေရုပ်' ကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ 'မှော်ဓာဗျာရွှေရုပ်' ထဲမှာ 'ရွှေရုပ်ပျို' ရဲ့ လှုပ်ရှားမှု၊ အဖတ်သူမှ မလုပ်နိုင်ဘူးနော်။ ဆရာမရဲ့ စာတိုပုံနဲ့ ပြန်စာကို မျှော်နေမယ်နော်။ သမီးက ပထမအကြိမ် စာရေးတာမို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဆရာမကို အမြဲအားပေးနေမယ်နော်။

သမီးပွင့်

၁၆

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ကျွန်တော် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာနဲ့ စာရေးလိုက်ပါတယ် ... ။ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စာရေးလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော် ဘယ်စာရေးဆရာမဆီကိုမှ မိတ်ဆက်စာမရေးဖူးပါဘူး ... ။ ကျွန်တော် မဆုမြတ်ဆီကို စာရေးချင်တာ ကြာပါပြီ။ စာမပြန်မှာစိုးတာနဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ နေလိုက်မိတာပါ။ မဆုမြတ်ရဲ့ ဝတ္ထုအားလုံး ကောင်းပါတယ်။ မဆုမြတ်ကို ကျွန်တော် အရမ်းခင်မင်လို့ ဒီစာကို ကြိုးစားပြီးရေးလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော့်ကို မဆုမြတ်ရဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ခင်မင်တဲ့အနေနဲ့ မဆုမြတ်ရဲ့ ပြန်ကြားစာနဲ့ ဓာတ်ပုံလေး တစ်ပုံလောက် ပို့ပေးပါလားနော် ... ။ မဆုမြတ်မွန်မွန် ထာဝရအောင်မြင်နိုင်ပါစေလို့ ပြန်ကြားစာကို မျှော်နေမယ်။ ဝတ္ထုစာအုပ်ထဲက မဆုမြတ်ပုံလားဟင်။

စိုင်းစင်နိုင်ဦး
ဝဲခူးတိုင်း၊ တောင်ငူမြို့၊
ဦးမောင်ကိုးဒေါ်တင်အုန်း၊
ဒီလိုတန်းတောင်ဆီစော်မတန်ဆင့်

www.burmeseclassic.com

၏

၏

အမှတ်တရအပီအစဉ်

အမှတ်တရအပီအစဉ်

ဆရာမ ဆုမြတ်မွန်မွန်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

ညီမလေး စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ညီမကလေး ဝတ္ထုဖတ်ရမှာ အရမ်းပျင်းတာ အစ်မရဲ့။ ညီမတို့က ရွှေလိပ်ပြာစာပေကို ဖွင့်ထားပါတယ်။ ဆိုင်ကိုသွားတဲ့နေ့က စာအုပ်ငှားဖတ်တဲ့ အစ်မတွေက အစ်မရဲ့ စာအုပ်တွေထဲက 'မျက်နှက်ဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံရွှေ' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို အရမ်းခရေစီဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဝဲ ညီမလည်း ယူပြီးဖတ်ကြည့်တာ စာအုပ်ကို လက်ကမချချင်တာဘူး။ ဒါပေမဲ့လေ မဆုမြတ်မွန်မွန် စာတံသိမ်းပိုင်းကလေး ညီမကို အရမ်းတွေ့ရအောင်လုပ်တယ်။ အစ်မစာအုပ်တွေထဲက ညီမအကြိုက်ဆုံးက 'နူးညံ့ခြင်းပိုင်ပွဲ' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို အရမ်းခရေစီဖြစ်တာ။ သည်စာအုပ်ဖတ်တဲ့နေ့က ညီမ အရမ်းခံစားရလွန်းလို့ မျက်ရည်တောင်ကျရတယ် အစ်မရယ်။ ညီမရဲ့ စာအုပ်တွေတို့ ဖတ်ပြီးတည်းက ညီမက အစ်မဆီကို စာရေးချင်နေတာ။ အဲဒါနဲ့ ညီမတို့အိမ်နားက ဆရာမထိုက်အိမ်ကိုထည့်ရင် ကောင်းမလားမေးတော့ မထိုက်ကလည်း ထည့်ပေါ့လို့ပြောတော့ ညီမကလည်း မျက်ချင်းလက်ငင်းဆိုသလို ရေးပြီးထည့်လိုက်တာ။ ဪ ... အစ်မ ပြောရဦးမယ်သိလား။ အစ်မရဲ့ စာအုပ်တွေကို ကြိုက်တဲ့အထဲမှာ မထိုက်လည်းပါတယ်။ ညီမက ဖတ်ပြီးသမျှ စာအုပ်တွေကို ငှားပြီးဖတ်ခိုင်းတာ ထိုက်က ညီမနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားပေးပါတယ်။ ညီမတို့နှစ်ယောက်ကို စာပြန်ပေးပါဦး။

အစ်မရဲ့ စာတို့မျှော်နေမယ် ... ။

လမင်းအောင်တာ(ခ)ကြည်ကြည်မျိုးနိုင်

ကျွန်တော် မဆုရဲ့ ဝတ္ထုတွေတို့ အများဆုံးဖတ်ဖူးတယ်။ အတော်လေးကောင်းတယ်။ တစ်ခါတလေမှာဆိုလေ ကျွန်တော်တို့လူငယ်လေးတွေရဲ့ စိတ်ကို ပျော်ရွှင်စေတယ်။ ပျော်ရွှင်မှုတွေပေးတဲ့အတွက် မဆုကို ကျေးဇူးအများကြီးတင်တယ်။ ဒါကြောင့် နောင်အနာဂတ်မှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ ကြယ်တစ်ပွင့်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိတယ်။ မဆုထာဝရအောင်မြင်ပြီး လိုရာဆန္ဒပြည့်ဝပါစေလို့ ဆုတောင်းလျက်။

သန့်စင်ဦး

www.burmeseclassic.com

၏

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆုမြတ်မွန်မွန်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

ညီမရဲ့စာအုပ်တွေပတ်ပြီး လူကိုယ်တိုင် ပြေးတွေ့ချင်နေတာပါ။ လူကလည်း ပါးဖောင်းငိုဖောင်းလေးနဲ့ ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ခင်ချင်လို့ မိတ်ဆက်လိုက်တာနော်။ 'အချစ်ဦးနှင့် လွှဲပြီးသည့်နောက်(ဖူးစာ)' စာအုပ်ကို အစမှအဆုံး တစ်လုံးမကျန် ဖတ်ခဲ့တယ်။ ဇာတ်သိမ်းလေးကို တအားကြိုက်တယ်။ ဝတ္ထုတွေ တော်တော်များများ ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမရဲ့ဝတ္ထုလောက် မခွဲခွဲဘူး။ အိမ်မှာဆို တူမနဲ့ လှဖတ်ရတာ။ ပြီးရင် ဝတ္ထုထဲက အကြောင်းအရာလေးတွေ ပြန်ပြီးပြောကြာ၊ ခံစားကြနဲ့ ရင်ထဲ တစ်မျိုးလေးပဲ။ (ပြောမပြတတ်ပါ) အိမ်ကလူတွေ မသိအောင် နိုးဖတ်ရာမှ သိသွားလို့ ပေးဖတ်လိုက်တာ။ အဲဒီစာရေးဆရာမက ဘယ်သူလဲ။ လူကလည်း အမိုက်စား စာသားတွေကမိလို့ စာအုပ်နဲ့ မျက်နှာ မခွာဘဲငြိမ်သွားရဲ့။ ပြောရင် ပိုတယ်ထင်မယ်။ ဓာတ်ပုံလေးနဲ့ ပြန်စာလေးကို မျှော်နေမယ်။ မရောက်မချင်း ရေးနေမယ်။

မပြန်ရေးလိုက်တဲ့စာရတယ်။ ဖြူက မပြန်လောက်တော့ဘူးထင်နေတာ။ ဖြူကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အတွက် အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ 'အချစ်ဦးနှင့်လွှဲပြီးသည့်နောက် (ဖူးစာ)' ကိုလည်း ဖြူ ဖတ်ပြီးသွားပြီ။ စပြီးဖတ်လိုက်ကစည်းက လက်ကနေမချချင်တော့လောက်အောင် မရဲ့အရေးအသားက စွမ်းပါတယ်။ မ,က တကယ်ပါရမီရှင်တစ်ယောက်ပါပဲ။ ဖြူအမေကလည်း မ,ကို အရမ်းအားပေးတာ။ မေမေက မ,ဆီကို မိတ်ဆက်စာရေးခိုင်းနေတာ။ ဖြူက ပြောလိုက်တယ်။ နောက်ကျသွားပြီလို့။ အဲဒီအချိန် ဖြူက စာတစ်စောင်ထည့်ပြီးသွားပြီလေ။ မေမေက ပြောနေတာသိလား။ လျှင်ကော်ကို အလည်လာပြီး စာရေးဖို့ ကုန်ကြမ်းလေးဘာလေး လာရှာပါလားတဲ့။ မ,သာ တကယ်လာမယ်ဆိုရင် ဖြူတို့အိမ်မှာလာတည်းနော်။ Warmly Welcome ပါပဲလို့။

မ, ဒီထက်ပို၍ အောင်မြင်ပြီး အမြဲတမ်းပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေလို့။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်

၆၆

သန္တာရဲ့ စာလေး 'မှော်ကဗျာရွှေရုပ်' မှာ ပါလာတော့ အရမ်းဝမ်းသာမိပါတယ်။ ပျော်လည်းပျော်မိပါတယ် ... ။ အခု ခုတ်ယအကြိမ် မိတ်ဆက်စာရေးလိုက်တာပါ။ 'အချစ်ဦးနှင့် လှ ပြီးသည့်နောက် ပူးစာ' ဆိုတဲ့စာအုပ်ကို သန္တာ သိပ်မကြိုက်ဘူး သိလား။ မကြိုက်ဘူးဆိုတာက ဇာတ်လမ်းသဘောကိုပြောတာ ပါ။ အရေးအသားကိုတော့ ကြိုက်တယ်။ မဆုမြတ်ရဲ့ စာအရေး အသားက မြင့်တယ်။ ခေတ်နဲ့အညီ ရေးနိုင်တယ်။ သီချင်းလေး တွေကလည်း ခေတ်သီချင်းတွေဆိုတော့ လူငယ်တွေအကြိုက် ပေါ့။ မဆု သန္တာလေး 'မျက်နှာနီနီနီနီ' မေတ္တာတံချို၊ စာအုပ် မဖတ်ရသေးဘူး။ အရမ်းဖတ်ချင်တာပဲ။ ဆိုင်တွေမှာ ဝယ်လို့ လည်းမရ၊ ငှားလို့လည်းမရနဲ့ ကျန်တဲ့ (၉)အုပ်ကတော့ အားလုံး ဖတ်ပြီးပါပြီ။ သန္တာဖတ်သမျှ ဝတ္ထုစာရေးဆရာမတွေထဲမှာ မဆု မြတ်ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။ ဘယ်သူ့ဆီကိုမှ မိတ်ဆက်စာရေးဘူး ဘဲနဲ့ မဆုမြတ်ဆီကိုတော့ လေးစားခင်မင်သမ္မနဲ့ ရေးလိုက်တာ ပါ။ အားပေးတဲ့ပရိသတ်တွေ ဒီထက်မက များပြားလာပါစေ။

မမကိုစာရေးလိုက်တာ ဒါ့ခုတ်ယအကြိမ်ပါ။ ပထမအကြိမ် မမဆီပို့တဲ့ ပြန်စာကို စောင့်မျှော်နေခဲ့သေးတယ် ... ။ (၄)လ လောက်ကြာမှ 'အချစ်ဦးနှင့် လှပြီးသည့်နောက်(ပူးစာ)' ထဲမှာ ညီမလေးပို့တဲ့ မိတ်ဆက်စာလေးပါလာတယ်။ ညီမလေး အရမ်း ပျော်သွားတယ်။ 'အချစ်သို့တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်စဉ်' ဆိုတဲ့ စာအုပ် ကလေးကို ညီမလေး အရမ်းသဘောကျတယ်။ ဓကျတာက 'အချစ်ဦးနှင့် လှပြီးသည့်နောက်(ပူးစာ)' ဆိုတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ပဲ။ ညီမလေးက လူငယ်မို့လားမသိဘူး။ အဲဒီလိုဇာတ်လမ်း ဇာတ် အိမ် မကြိုက်ဘူး ... ။ 'အချစ်သို့တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်စဉ်' စာအုပ်က ရယ်လည်းရယ်ရတယ်။ မမ အဲဒီလို ဟာသစွတ်ထားတဲ့ စာသား လေးတွေ များများရေးပေးပါနော်။ နေ့ခင်းပြီး ကဗျာလေးတွေ များများထည့်ပေးပါလား။ မမ ကဗျာကောင်းလေးတွေပါလာ ရင် ညီမလေးမှာ လိုက်ကူးရတာ အမောပျူ။ အဲဒါကြောင့်မို့ အချစ်ကဗျာလေးတွေ ထည့်ပေးပါနော်။ မမဇာတ်ပုံလေးက အရမ်းချစ်စရာကောင်းတာပဲ။ ညီမလေးအကြိုက်ဆုံးက မမရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေပဲ။ အရမ်းလှတယ် ... ။ အဲဒီဇာတ်ပုံလေးကို အရမ်းကြိုက်လို့ ဖြထားချင်တဲ့စိတ်ကို တအားချိုးနှိမ်ထားရတာ မကောင်းတတ်လို့။ အဲဒီဇာတ်ပုံလေးကို ပို့ပေးပါလားဟင်။ ဇာတ် လမ်းကောင်းလေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်ဖို့ မမရဲ့ မိတ်ကူးဉာဏ်လေးတွေ ထာဝရဆန်းသစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း ...

မမရဲ့ ထာဝရပရိသတ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

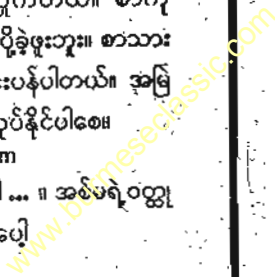
ခင်မင်လေးစားရပါသော ဆရာမဆုမြတ်မွန်မွန်

အစ်မရဲ့ ပရိသတ်အနေနဲ့ ဆရာမကို ခင်ချင်လို့ ပထမဦးဆုံး အကြိမ် စာရေးလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော် ငှားနေတဲ့ စာအုပ်ဆိုင်က ဆုမြတ်မွန်မွန် အသစ်ထွက်တဲ့ စာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ပါလားလို့ ပြောတယ်။ အရမ်းကောင်းတာပဲတဲ့။ ကျွန်တော် ဆရာမရဲ့ လက်ရာထဲမှာ ပထမဦးဆုံးဖတ်ရတာဆိုလို့ 'အချစ်ဦးနှင့် လွဲပြီး သည့်နောက်(ဖူးစာ)' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တော်တော်လေးခံစားသွားရတယ်။ ဒုတိယမြောက်ဖြစ်တဲ့ 'မျက်နှာကံဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံချူ' စာအုပ်ကို ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အခုဆိုရင် ဆရာမရဲ့ စာအုပ်တွေကို လက်ထဲကနေ ချထားလို့ မရအောင် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်တွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆရာမရဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ခင်မင်ခွင့်ပြုပါနော်။ မိဘမေတ္တာကို ဖော်ကျူးထားတဲ့ ဝတ္ထုတွေလည်းရေးပါလို့ အကြံပေးပါရစေ။ တက္ကသိုလ်နောက်ခံဇာတ်လမ်းလေးတွေလည်း ရေးစေချင်တယ်။ စာပေလောကမှာ ထာဝရအောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

မင်းကျော်ထွန်းနိုင်
ဒုတိယနှစ် (ပထဝီဝင်) အဝေးသင်
၁၄/၆/၆၇၈ အင်းဝလမ်း

မဆုမြတ်မွန်မွန်

ဖြိုး အစ်မရဲ့ အရည်အချင်းတွေကို အရမ်းသဘောကျမိတယ် ... ။ အစ်မစာအုပ်ကို ဖတ်တာ(၄)အုပ်ပဲရှိပါသေးတယ်။ ပထမဆုံးစာအုပ်မှာတင် အစ်မရဲ့ အရေးအသားနဲ့ ဇာတ်လမ်း ဖွဲ့စည်းပုံကို အရမ်း(crazy) ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ အခုဖတ်ပြီးတဲ့ အထဲမှာတော့ 'မှော်ကဗျာရွှေရုပ်' နဲ့ 'အညှိုးခြစ်' တို့ကို တကယ် မမေ့နိုင်အောင်ကို (crazy) ဖြစ်သွားရစေတယ်။ အစ်မထွက်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေကို အားလုံးဖတ်ဖို့ စိတ်ကူးပြီးသားပါ။ ဝတ္ထုဆိုရင် တော်တော်လေး ပုံစံမြင်မှ ကြိုက်တတ်တဲ့ ဖြိုးအတွက်တော့ ... အစ်မတစ်ယောက် ထပ်ရှိလာတာ ကျေးဇူးတင်မိတယ်။ ဖြိုးက အယူသည်းတဲ့သဘောရှိလားလေ ... ။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ စာရေး ဆရာမတိုင်းရဲ့ ဝတ္ထုကို လတိုင်း အမြဲစောင့်ဖတ်တတ်တဲ့အကျင့်ပေါ့။ ဖြိုးဖတ်ကြည့်တော့ အစ်မရဲ့ စာအုပ်တွေက (၁)အုပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘဲ အားလုံးက အရမ်းကောင်းနေတာနော်။ အစ်မက ဝတ္ထုရေးတာကို ဝါသနာကြီးပုံရတယ်နော်။ အစ်မဖန်တီးပေးထားတဲ့ ဝတ္ထုတွေက အရမ်းအသက်ဝင်လွန်းတယ်။ အယူအဆ အတွေးအခေါ်တွေအားလုံးကို တကယ်ကြိုက်တယ်။ စာကို တစ်ခါမှ အခုလို အနုပညာသည်တွေဆီကို မပို့ခဲ့ဖူးဘူး။ စာသားထဲမှာ အစ်မ မကြိုက်တာပါသွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်။ အမြဲတမ်း အဲဒီလိုကောင်းတဲ့ ဖန်တီးမှုတွေ ပြုလုပ်နိုင်ပါစေ။
PhyosettZayarsawLwin@ gmail-com
အစ်မ E-mail ပို့လို့ရရင် ဖြိုးဆီပို့ပေးပါ ... ။ အစ်မရဲ့ ဝတ္ထု စာအုပ်ပေါ် ယူဆနားလည်ခံစားပုံလေးကိုပေါ့

၏

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်

ဆရာမ ဆုမြတ်မွန်မွန်

ခင်မင်စွာဖြင့် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် 'မိုး' စာရေးလိုက်ပါတယ်။ မဆုမြတ်ရဲ့ ထွက်သမျှစာအုပ်အားလုံးကို မိုးဖတ်ရတယ်။ အားလုံးဖတ်လို့ကောင်းတယ်။ အားလုံးထဲမှာ 'အချစ်ဦးနှင့်လွဲပြီးသည့်နောက်(ဖူးစာ)' စာအုပ်ကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ 'အချစ်ဦးနှင့်လွဲပြီးသည့်နောက်' စာအုပ်မှာ မိုးရဲ့မိတ်ဆက်စာပါလာတော့ အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်။ မပါတော့ဘူး ထင်ထားတာပါလာတော့ မိုး အရမ်းပျော်သွားတယ်။ တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို လိုက်ကြားရတာလည်း အမောပဲ။ မဆုမြတ်ရဲ့ ထွက်ပြီးသမျှစာအုပ်တွေထဲက ဇာတ်ကောင်နာမည်အားလုံး လှတယ်နော်။ 'အာကာချန်လင်း' ဆိုတဲ့ နာမည်မြင်တာနဲ့ စာအုပ်ကို လက်ကနေ မချချင်လောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ မဆုမြတ် ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေ။

ခင်တု

မိုးသီတာချစ်

(၂၀၁) ရင်စေးပုဂံ

ခင်မင်လေးစားမှုများစွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ 'မမွန်' လို့ပဲ ခေါ်ပါရစေ။ ခွင့်ပြုနိုင်ပါစေ။ မမွန်ရဲ့ ကလောင်နာမည်နဲ့ ထွက်ပြီးတဲ့ ၂၀၀၆ စက်တင်ဘာမှ ၂၀၀၇ ဩဂုတ်လအထိ ထွက်ရှိတဲ့ စာအုပ်တွေအားလုံးကို ဖတ်ပြီးအွှားပါပြီ။ ပထမဆုံးဝတ္ထုက ဇာတ်အချိတ်အဆက်ကို ကြိုက်တယ်။ အခုနောက်ဆုံးဖတ်ပြီးတဲ့ 'အချစ်သို့တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်စဉ်' ဝတ္ထုကို ပိုပြီးနှစ်သက်မိတယ်။ အိမ်မှာနေတုန်းကဆိုရင် ဝတ္ထုပေးမဖတ်ဘူးလေ။ အခုမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ မမမွန်ရဲ့ စွမ်းအားပြည့်လှတဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ဖတ်ခွင့်ရတာ။ မြို့မှာ တာဝန်ကျတာ (၁)နှစ်လောက်ရှိပြီ။ အရပ်က ရန်ကုန်ကပဲ။ ကျွန်တော့်အနီးတီတွေက ၇.၄၀၀၁ သမင်္ဂလာဘိမ်ရာမှာနေတယ်။ မမွန်တို့နဲ့ နီးနီးလေးပဲပေါ့။ မမွန်ရဲ့ ပြန်စာကိုတော့ မျှော်လင့်လျက်။ မမွန်ရဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ထည့်ပေးစေချင်တယ်။

အမြဲတာဝန်အားပေးလျက်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ပဲရိုသေးတယ်။ မမမြတ် ညီမလေးဆီ စာပြန်ထည့်မယ် မဟုတ်လားဟင်။ မမမြတ် ဒီဇူလိုင်လထဲမှာ ညီမလေးမွေးနေ့ရှိတယ်။ ဇူလိုင်(၁၃)ရက်နေ့ ညီမလေးအသက်(၂၂)နှစ်ပြည့်တယ်။ အဲဒီအထိမ်းအမှတ်နှင့်အတူ မမမြတ်စာပြန်ထည့်နော်။ မမမြတ် ထားဝယ်အကြောင်းရှေးရှင်တယ်ဆိုရင် ညီမလေးတို့လောင်းလုံမြို့က လှိုက်လုံရွာကြိုဆိုပါတယ်ရှင်။

မမြတ်ဝတ္ထုရေးနေသရွေ့ စာသားလေးတွေက အများနှင့် မတူ တမူထူးခြားရေးနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလျက် ...

လောင်းလုံက
ညီမလေးအိအိ

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမဆုမြတ်

သမီး အားပေးခြင်းများစွာနဲ့ ထပ်မံစာရေးလိုက်ပါတယ်။ သမီးနာမည်က မနိုင်ဇင်လတ်ပါ။ မမဆုမြတ်ဆီကို ပထမအကြိမ် စာတစ်ခါထည့်ဖူးတယ်။ မမလည်း သမီးဆီကို စာပြန်ဖူးတယ်လေ။ မမရဲ့ စာလည်းရောက်ရော သမီး အရမ်းပျော်သွားပါတယ်။ ဒါက ငါ့ကို ဆရာမဆုမြတ်မွန်မွန် ပြန်ရေးပေးတဲ့စာလို့ ကြားရတာပေါ့။ မမဆုမြတ်ရဲ့ 'အညှိုးမြစ်' ဝတ္ထုမှာ သမီးရဲ့ မိတ်ဆက်စာကို ဖော်ပြပေးတဲ့အတွက် အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆရာမကိုလည်း အရမ်းသဘောကျတယ်။ အားလည်းအားကျပါတယ်။ သမီးလည်း အောင်မြင်တဲ့ စာရေးဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ ဆရာမ သမီးကိုလေ ဆရာမရဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် အမှတ်တရလက်ဆောင်ပေးပါလား။ ဆရာမ ပြီးတော့ ဆရာမကိုယ်တိုင် အရင်တစ်ခါ စာပြန်သလို သမီးဆီကို စာဆက်ဆက် ပြန်ပေးပါနော်။ ဆရာမ မမဆုမြတ်တစ်ယောက် ဝါသနာပါသော အလုပ်ဖြင့်သာ အသက်ထက်ဆုံး ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ။

၏

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဝတ္ထုရေးဆရာမလေး မဆုမြတ်မွန်မွန်

မမြတ်

I m First Year Myanmar Bago Degree College ကပါ။
ပထမဆုံးအနေနဲ့ မဆုမြတ်မွန်မွန်ကို ခင်ချင်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ
ရှိတဲ့ အရာတွေကို တိုင်ပင်ချင်တယ်။ မဆုမြတ်မွန်မွန်ရဲ့ လိပ်စာ
ကို တွေ့ခွင့်ရလို့ ပထမဦးဆုံး စာပေးပို့တာပါ။ အသစ်အသစ်
ဖြစ်နေသော မနက်ဖြန်တွေတိုင်း You ကိုခင်တယ်။ တကယ်
တော့ အခုလိုစာပို့နေတာက ကံစမ်းမိဖောက်နေတာပါဗျာ ... ။
ပေါက်မှသာ စာပြန်ရမှာလေ။ ဒါပေမဲ့ You ရဲ့စာတိုပုံနဲ့ စာကို
မြင်ချင်တယ်။ ရူးတယ်တော့ မထင်နဲ့၊ ဒါ ပထမဆုံးမို့ပါ။

လှပနေတဲ့ စာတိုပုံနဲ့ ဝိုင်းစက်နေတဲ့ လက်ရေးကို မျှော်နေ
မယ်နော်။

မှားတာပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်

You ကိုခင်တဲ့

မြတ်ရေ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ စာ
ပြန်တာ ကြာပေမဲ့ ကျေနပ်မိပါတယ်။ စာတွေကို ပြီးစလွယ်
မရေးတတ်တဲ့အတွက်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်။ (ခဝ)အုပ်မြောက်
ဖြစ်တဲ့ 'အချစ်ဦးနှင့် လွှဲပြီးသည့်နောက် (ဖူးစာ)' ဆိုတဲ့ စာအုပ်
လေးကိုလည်း ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးဦးဖျားဖျား ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။
မြတ်ရဲ့ ဦးနှောက်ကိုတော့ လက်ဖျားခါမိတယ်။ အတွေးအခေါ်
တွေ အရမ်းကောင်းတယ်။ ဧဒတ်လမ်းဇာတ်တွက် ဟာကွက်မရှိ
အောင် ရေးနိုင်တယ်နော်။ မြတ်ရဲ့စာတိုပုံက စိုးမြတ်သူစာနဲ့
တူလိုက်တာ။ အချိုးတွေတာတွေ တော်သလားဟင်။ မြတ်ရဲ့
မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်ထားလေးတွေကိုလည်း မြတ်နိုးမိပါတယ်။ အခု
ဒုတိယခါဆိုလက်ကွယ်နေကျရင် နီလာမွေးနေ့ တုရားမှာ ဆုတောင်း
ပေးနော်။ မြတ်ကို လက်ဆောင်(အမှတ်တရ) အဖြစ် ထည့်ပေး
လိုက်မယ်နော်။ ဒီစာကို (3.7.07) နေ့မှာ ထည့်လိုက်တယ်။ ဘယ်
နေ့ရောက်တယ်ဆိုတာကို မြတ်ရဲ့ စာပြန်ရင် ထည့်ပေးလိုက်ပါ
နော်။

မြတ်ရဲ့

မြန်စာတို မျှော်နေမဲ့

ထာဝရထက်သာစရာ

နီလာ

www.burmeseclassic.com

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

သတိတရနဲ့ မိတ်ဆက်စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ဆရာမရဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲက (၁၀)အုပ်မြောက်အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်တဲ့ 'အချစ်ဦးနှင့် လွဲပြီးသည့်နောက် (ဖူးစာ)' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။ ဆရာမပေးတဲ့ ဝတ္ထုနာမည်နဲ့ ဇာတ်ကြောင်း တစ်ထပ်တည်း ကျတာကိုကြိုက်တာ။ စာသားတွေက တော်တော် Heart ထိတယ်။ ဒီလို မိတ်ဆက်စာရေးမိတာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါ။ သတိတရနဲ့ ဆန္ဒရှိရင်တော့ စာပြန်ရေးပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်။ ပရိသတ်အများကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်ချင်းဆီကို စာပြန်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ စာပြန်ရေးပါလို့ပြောတာ အရမ်းလွန်နေမလား မသိဘူးနော်။

ဆန္ဒနှင့်ဘဝ တစ်ထပ်တည်းကျပါစေလို့ ဆန္ဒပြုရင်း ဆရာမရဲ့ ပရိသတ် နွယ်နွယ် ချောက်မြို့

ဒေါ်ရီနှင့်သမီးများ

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

မမကညီမလေးရဲ့ (crazy) စာရေးဆရာမပါရှင်။ ညီမလေးက (၁၀)တန်းဖြေထားပါတယ်။ (Birthday) က (27.8.91) မမရဲ့ (Birthday) ကိုလည်း သိချင်ပါတယ်။ ညီမလေးက ဝတ္ထုဖတ်ရင် တကယ့်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလို့ သဘောထားပြီးဖတ်တာရှင်။ မမရဲ့ ပထမစာအုပ် 'မျက်နှက်ဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံဆိပ်' က တစ်မျိုးဆန်းသစ်ကောင်းမွန်ပေမဲ့ ဘယ်လိုမှမကြိုက်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ 'ရင်ခုန်ချစ်ခြင်းနှင့် အတ္တနန်းတော်' ကိုတော့ ... ကြိုက်လွန်းလို့ အလွတ်တောင်ရတော့မယ်။ မမရေ ... 'လည်းစင်းနှင့် ကခုန်ခြင်း' က စဖတ်တည်းက အဆုံးကို ခန့်မှန်းလို့ရအောင် အရမ်းရှိုးစင်းနေတဲ့ဇာတ်လမ်းလို့ထင်တယ်။ 'ကြွင်းကျန်ရစ်သောသစ္စာ' မှာ ကျတော့ ဇာတ်လမ်းက တစ်ဖက်သတ်ဆန်နေတယ်ရှင်။ 'အနမ်းဆက်တိုင်း' စာအုပ်ကတော့ ဆွဲဆောင်မှုအရမ်းရှိတယ်။ 'နှုတ်ပြင်ခြင်းပြိုင်ပွဲ' ကတော့ ... ဘယ်သူ့နဲ့မှကိုမတူအောင် ဆန်းသစ်နေတယ်။ ဖတ်ရတာ အရမ်းကောင်းတယ်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ပေါင်းပေးတဲ့အတွက် အရမ်းဇာတ်သိမ်းလှပါတယ်။ 'အသား' ထွင်းလိပ်ပြာလေးရဲ့ရာဇဝင်' စာအုပ်ကို ဇာတ်လမ်းပုံမကြိုက်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားတဲ့ 'ဘုန်းမေထိုက်' ရဲ့ စိတ်၊ ဓာတ်လေးကို မြတ်နိုးလိုက်တာ။ 'အညှိုးမြစ်' ကို တအားကြိုက် တယ်။ ညီမလေးက ခေတ်ရဲ့ သမီးပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ 'မိုး စင်ကြယ်' ကလည်း Broken-Family က ဆင်းသက်လာလို့လား မသိဘူး။ မိဘမေတ္တာကို နားလည်မပေးဘူးနော်။ စာပေလောက မှာ Idea အသစ်လေးတွေနဲ့ မမဆုမြတ် အောင်မြင်မှုတွေ အမြဲ ရပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးမယ်နော် ... ။

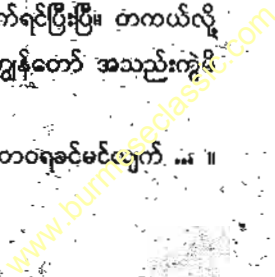
အားပေးခြင်းများစွာဖြင့်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆရာမမွန်

ကျွန်တော် ဆရာမမွန်ရဲ့ 'အချစ်ဦးနှင့် လွဲပြီးသည့်နောက် (ဖူးစာ)' ဆိုတဲ့ စာအုပ် (၁၀)အုပ်မြောက်ဝတ္ထုကိုဖတ်ပြီး ဆရာမ မွန်ကို သတိရလို့ ကျွန်တော် မျိုးဇော်ခိုင် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ခင်မင်လေးစားစွာ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆက် စာကိုလည်း ဆရာမရဲ့ 'အညှိုးမြစ်' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုထဲမှာ တွေ့မိပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကဗျာရှူးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော် ကဗျာတွေကို -နေတိုင်းမရေးရရှင် မနေနိုင်သလို ... တစ်နေ့စာအုပ်မဖတ်ရရင် မနေနိုင်ဘူးလေ။ ကျွန်တော် ဆရာမ မွန်ဆီက ဓာတ်ပုံကို မတောင်းတော့ဘူးနော်။ တခြားပရိသတ် တွေက ဆရာမမွန်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို အမှတ်တရတောင်းကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ စာရေးရရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ နန်းရိုင်းဘော်ဆို တဲ့ အလွန်လှပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကျွန်တော့် ချာတိတ်မလေး အထင်လွှဲမိမှာကြောက်လို့ပါ။ အရမ်းခဲရမ်းပြီး မလွယ်ကူလှဘူး။ စာအုပ်ထဲကဆိုရင် ဘောပင်နဲ့ ရေးလိုက်ရင်ပြီးပြီ။ တကယ်လို့ အပြင်လောကမှာ ပြန်ချော့လို့မရရင် ကျွန်တော် အသည်းကွဲမိ မှာ။

ဆရာမမွန်ကို ထာဝရခင်မင်လျက် ... ။

၏

၏

အမှတ်တရ အစီအစဉ်

အမှတ်တရ အစီအစဉ်

မဆုမြတ်ရေ...

မမ္မန်

မဆုမြတ်ရဲ့ (၁၀)အုပ်မြောက် အထူးထုတ်ဖြစ်တဲ့ 'အချစ်ဦးနှင့် လွဲပြီးသည့်နောက် (ဖူးစာ)' ဆိုတဲ့ လုံးချင်းဝတ္ထုစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးလို့ ဒီစာကို ရေးလိုက်ရတာပါ။ အဲဒီစာအုပ်လေးက ဖတ်လို့တော်တော်ကောင်းတယ်။ အရေးအသားပိုင်းကလည်း ဘာမှပြောစရာမရှိအောင်ပင် ကောင်းလွန်းလှပါတယ်ဗျာ။ မဆုမြတ်ရဲ့ လုံးချင်းဝတ္ထုစာအုပ် (၁၈)အုပ်အထိ ထွက်ပြီးတဲ့အထဲမှာ ပထမဆုံးတစ်အုပ်နဲ့ (၉)အုပ်မြောက်တစ်အုပ်ကိုပဲ မဖတ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် တွန့်တော်ဟာ မဆုမြတ်ရဲ့ အမာခံပရိသတ်တစ်ယောက်ဆိုရင် မမှားဘူး။ မဆုမြတ်ရေ ... ရှေ့ဆက်လက်ထွက်မဲ့ လုံးချင်းစာအုပ်တွေကျရင် 'အချစ်ဦးနှင့် လွဲပြီးသည့်နောက်(ဖူးစာ)' ထက်ကောင်းမဲ့ ဇာတ်လမ်းသစ်လေးတွေကို ဆက်လက်ရေးသားထုတ်ဝေနိုင်ပါစေလို့ ဆုမွန်းကောင်းရွှေရင်း

မဆုမြတ်မွန်မွန်ရဲ့ အခြေတမ်းပရိသတ်

ခင်မင်မှုများစွာနဲ့ မမ္မန်လို့ ခေါ်ပါရစေ။ စာအုပ်ဆိုင်သွားတိုင်း မမ္မန်ရဲ့စာအုပ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့တာဟာ မမ္မန်ရဲ့ စာအရေးအသားတွေကို အရမ်းနှစ်သက်မိလို့ပါ။ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေကလည်း မမ္မန်ကို အရမ်းကြိုက်ကြတယ်။ မမ္မန်ရဲ့ 'အနမ်းဆက်တိုင်း' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုလေးကိုတော့ အနှစ်သက်ဆုံးပါပဲ။ အရေးအသားတွေ ပြောင်မြောက်တာကို အရမ်းသဘောကျမိပါတယ်။ မာနမကြီးဘူးဆိုရင်တော့ Interview ပါရစေ။ အရမ်းသိချင်လို့ပါ။ မမ္မန်ရဲ့အသက် Single လားဆိုတာပါ။ ကိုယ်အရမ်းကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ စာရေးဆရာမ မမ္မန်ရဲ့ ဇာတ်ပုံလေးကို လိုချင်ပါတယ်ဆိုရင်တော့ ခွင့်ပြုပေးမှာလား။ မျှော်လင့်ပါရစေ။

မေသုဝင်း

၏

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမမြတ်မွန်

မမဆု

အိငယ်၊ ဒုတိယမိစ္ဆာ စာရေးလိုက်ပါတယ်။

စာရေးဆရာမ မမဆုမြတ်မွန် မမဆုလို ခေါ်ပါရစေ။

အိငယ်ရဲ့ စာမရဘူးလားဟင်။ မရောက်သေးဘူးလား။ ရောက်လို့ထည့်လိုက်ပြီလား။ သိချင်လို့ပါ။ ဒါမှမဟုတ် အိငယ်ကို အမြင်ကတ်လို့ (or) မခင်ချင်လို့ စာမထည့်ခဲ့တာလားဟင်။ ဒါပဲ နော်။ မမမြတ်မွန်ကို အစီမရင်းတစ်ယောက်လို့ လေးစားအား ကျင်မင်မိပါတယ်။ အရင်စာမရခဲ့ရင် လိပ်စာမသိမှာစိုးလို့ ထည့် ရေးပေးလိုက်မယ်နော်။

ကျွန်တော်က မမဆုရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မမဆုရေးတဲ့ စာအုပ်တွေကို စောင့်မျှော်ဖတ်ရှုနေသူတစ်ဦးပါ။ မမဆုက ဝတ္ထု ရေးတဲ့နေရာမှာ အရမ်းကောင်းပြီး 'စာဖတ်သူတွေကို' ဆွဲဆောင် မှုအပြည့်နှင့် ရေးနိုင်တယ်။ မမဆုရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေအားလုံး ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်လေ မမဆုရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေဆိုရင် နှစ်ခေါက်လောက်ပြန်ဖတ်တယ်။ မိတ်ဆက်စာရေးတာ ပထမ ဆုံးအကြိမ်ပါ။ မမဆုအတွက် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပေးလိုက် ပါတယ်။ စာပေလောကမှာ အတွတ်အထိပ်သို့ရောက်ရှိ၍ အခက် အခဲပေါင်းစုံ ကျော်လွှားနိုင်ပြီး အောင်မြင်ကျော်ကြားနိုင်စေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ပါတယ်။

အိငယ် (နှင်းဆီပိုင်အိပ်ချုပ်ဆိုင်)
နီလာဝင်းကုန်စုံဆိုင်ရှေ့၊
စိုက်ပျိုးရေးဝင်း၊
ရန်ကြီးအောင်ရပ်ကွက်၊
မြစ်ကြီးနားမြို့။

ထားရချမ်းမြေ့ပါစေ ...

အိငယ်
အမှတ်(၅၃၈) နယ်မြေ(၁၃)။

အလှူအတန်း

၏

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

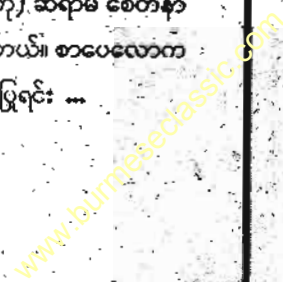
အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်

အေးအောင် သတိရခြင်းများစွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။
 မဆုမြတ်ရဲ့ (၁၀)အုပ်မြောက် 'အချစ်ဦးနှင့် လွဲပြီးသည့်နောက်
 (ပူးစာ)' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကို ဖတ်ရတာ အရမ်းကောင်းပါတယ်။
 မဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်ကို သူထက်ငါ အပြိုင်ကို လှဖတ်နေရတယ်။
 ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေကလည်း အရမ်းတော်လို့ မဆုမြတ်
 ကို အရမ်းချီးကျူးကြတယ်။ မဆုမြတ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေက စာအုပ်
 ထဲမှာ ဘေးတစ်စောင်းပုံတွေနဲ့ပဲ တွေ့ရတော့ ... ကျွန်တော်
 သူငယ်ချင်းတွေက မမရဲ့ပုံကိုကြည့်ရတာ ဖက်ညောင်းတယ်တဲ့။
 မဆုမြတ်ရဲ့ ... ။ မမရဲ့ပုံကိုကြည့်ပြီး ဝေဖန်နေတာလေ။ ပြီး
 တော့လည်း သူတို့တွေပဲ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် မဆုမြတ်ရဲ့ပုံတွေ
 ကို Kiss ပေးကြတာလေ။ စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးကို နှုတ်ခမ်းနီရာ
 တွေကြီးပဲ ရယ်ရတယ်။ နောက်ရေးမဲ့ ဓာတ်လမ်းတွေမှာ ကမ်း
 ခြေတွေမှာ ဓာတ်သိမ်းပေးနော်။

မင်္ဂလာ မဆုမြတ်မွန်မွန်

ကျွန်တော် မင်းသူဆွေ ရိုသေခင်မင်စွာဖြင့် စာရေးလိုက်
 ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မြိတ်မြို့က ရန်ကုန်မှာ Eco (Final
 Year) တက်နေပါတယ်။ ဆရာမဆီကို စာရေးချင်လွန်းလို့ ရေး
 လိုက်တာပါ။ အမှန်တိုင်းဝန်ခံရရင် ဆရာမရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို မဖတ်
 ပူးပါဘူး။ ဆရာမရဲ့ ဝတ္ထုတွေ မဖတ်ပေမဲ့ ဓာတ်လမ်းတွေကို
 တော့ သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြခိုင်းပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ
 ကတော့ ဆရာမရဲ့ စာအုပ်ကို အရူးအမူးဖတ်ကြတယ်။ တစ်ခါ
 တလေကျရင် ညသန်းခေါင်(၁)နာရီ (၂)နာရီအထိလည်း ဖအိပ်
 ဘဲဖတ်ကြတယ်။ ဆရာမ ဘဝနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝတ္ထုတွေလည်း
 ရေးစေချင်တယ်။ နောက်ပြီး လုံးရွင်းဝတ္ထုတွေ ရေးလို့ရှိရင် ဘဝ
 အကြောင်းတွေ များများရေးပေးပါ။ ဝတ္ထုထဲက ဓာတ်ပုံက
 ဆရာမရဲ့ Photo လား။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ဆရာမရဲ့
 (ဘဝဒဿနလေးနဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက်ကို) ဆရာမ စေတနာ
 ကောင်းမယ်ဆိုရင် ခင်မင်စွာနဲ့ တောင်းခံပါတယ်။ စာပေလောက
 မှာ ထာဝရအောင်မြင်သူဖြစ်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုရင်း ...

၏

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမ

မမရဲ့စာကို ရတဲ့အတွက် သမီးအရမ်းဝမ်းသာပါတယ်။ မမ တောင်ငူရောက်ရင် သမီးအိမ်ကို ဝင်လည်လို့ရပါတယ်။ ဝင်လည်ပါလို့လည်း ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ မမရဲ့နာမည်က ဆွဲမြတ်မွန်မွန်ပဲလား။ အဲဒီနာမည်က ကလောင်နာမည်လား ... ။ မမ ဘာမေ့ကုန် ကျောင်းပြီးတာလဲ။ မမရဲ့စာတွေက သူများ စာရေးဆရာတွေနဲ့ မတူတော့ ဖတ်ရတာအဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ သမီးအနေနဲ့က ဗဟုသုတရတယ်။ အတုယူစရာလည်းကောင်းတယ်။ မမရဲ့ ဝတ္ထုကျတော့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အပြုအမူ၊ အနေအထိုင်၊ စကားအပြောအဆိုကအစ အတုယူစရာကောင်းတယ်။ မမက သမီးကို 'လသုံးစင်းနှင့် ကခုန်ခြင်း' ဝတ္ထုကို မေတ္တာလက်ဆောင်ပေးပါလား။ သမီး အခုလိုတောင်းတာ မမ၊မကြိုက်ရင် ဝယ်ပါမယ်။ သမီးတို့ဆီမှာ အဲဒီစာအုပ်ကို ဝယ်လို့မရဘူး။ သမီး အခုလို တောင်းတဲ့အတွက် ဖိတ်မဆိုးပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါတယ်။

မမွန်လေး

မမွန်လေးလို့ ခေါ်မယ်နော်။ မမွန်လေးရဲ့ ဝတ္ထုတွေက အရမ်းကောင်းပါတယ်။ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး။ မမွန်လေးက မိတ်ဆက်စာကို ရှေ့မှာရေးတာ ဖီးလ်ဖြစ်တယ်သိလား။ ရောင်စုံ ကြော်ငြာစာရွက်လေးတွေ ထည့်ပေးတာရောပေါ့ ... ။ ပရိသတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တယ်။ မမွန်လေး ညီမလေးတို့အမေက မမွန်လေးကို ချစ်တယ်တဲ့။ ဓာတ်ပုံတောင်းခိုင်းနေတယ်။ ညီမ အားမှာလို့ မတောင်းချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လိုတော့လိုချင်တယ်။ မမွန်လေးက စွဲမြတ်သူစာနဲ့ တူတယ်။ ဘာတော်လဲ။ မမွန်လေးက အရမ်းလှတယ်နော်။ မမွန်လေးရဲ့ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတာနဲ့ ချစ်သွားအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်တယ်။ မမွန်လေး ဆင်းရဲသားအခန်းလေး ရေးပေးပါလား။ မမွန်လေးကိုပဲ ညီမက စာရေးပေးတာပါ။

www.burmeseclassic.com

၁၆

အမေရိကန် အစဉ်အလာ

အမေရိကန် အစဉ်အလာ

မေမြတ်ကို လေးစားအားကျလျက် ညီမလေး မိတ်ဆက် လိုက်ပါတယ်။ မေမြတ်ရဲ့စာအုပ်ကို အရင်က မဖတ်ဖူးခဲ့ဘူး။ သူငယ်ချင်းကပြောလို့ ဖတ်ခဲ့တယ်။ အရမ်းကောင်းတာပဲ။ ဇာတ် သိမ်းက ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကျန်ခဲ့သလိုပဲ။ ခိုးလိုးခုလုကြီးဖြစ်နေ တယ်။ အစ်မက အသစ်ဆိုနေတဲ့ စာအုပ်တွေက အရမ်းကိုအသက် ဝင်လွန်းတယ်။ အစ်မရဲ့စာအုပ်ကို တစ်ညတည်း (၃)အုပ်ဖတ်ခဲ့ ဖူးတယ်။ အဆက်မပြတ်ချင်အောင်ကိုပဲ ဆွဲဆောင်မှုရှိလွန်းတယ် အစ်မရယ်။ အစ်မရဲ့ပြန်စာနဲ့ ဓာတ်ပုံကို မျှော်နေမယ်နော်။ အစ်မပို့ပေးမယ်လို့လည်း မျှော်လင့်လျက် အောင်မြင်မှုတွေဖြင့် ဘဝကို တည်ဆောက်နိုင်ပါစေ။

ညီမလေး

ဒီကလေး အစဉ်အလာ

ဒီကလေး အစဉ်အလာ
တိုင်းရင်းသား ညွှန်ကြားရေး ဝန်ကြီးဌာန
အချုပ်အခြာဌာနက တည်ထောင်ခဲ့ခြင်း
ဒီကလေး
ဒီကလေး
ဒီကလေး

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေပါ ခေါင်းစဉ်သည်
ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ဝန်ကြီးဌာနက တည်ထောင်ခဲ့ခြင်း

ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

- ⇒ ပြည်ပစားကုန် ပြင်ဆင်ရေး အဖွဲ့ဝင်များအား ဆန့်ကျင်ကြား
- ⇒ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေးအဖွဲ့နှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးတို့ နှစ်ဖက်ဖက်ဆိုင်ရာ သဘောတူညီချက်များအား ဆန့်ကျင်ကြား
- ⇒ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြား
- ⇒ ပြည်တွင်းပြည်ပ စာဖတ်သမားများအား တိုက်ခိုက်ခြင်း သတ်မှတ်ချက်များကို ဆန့်ကျင်ကြား

နိုင်ငံတော် ဦးစောဦးစော (၅) ရပ်

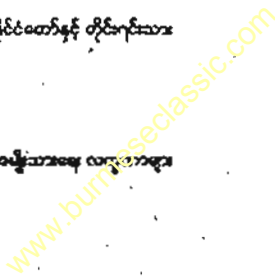
- ✱ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး အဖွဲ့ဝင်များအား တားဆီးပိတ်ဆို့ရေး
- ✱ အမျိုးသား ပြန်လည် ညွှန်ကြားရေးအဖွဲ့
- ✱ နိုင်ငံသား ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေအရ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ✱ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေအရ ဖြစ်ပေါ်လာသော နိုင်ငံတော် သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

ဦးစောဦးစော (၅) ရပ်

- ✱ စိုက်ပျိုးရေးကို တစ်နှစ်ခြံ ဖြစ်ပေါ်လာရေး အဖွဲ့ဝင်များအား တားဆီးပိတ်ဆို့ရေး
- ✱ ဝန်ကြီးဌာန ပြင်ဆင်ရေး အဖွဲ့ဝင်များ
- ✱ ပြည်တွင်းပြည်ပ စာတတ်ပညာနှင့် စာရေးဆရာများ စိတ်ဝင်စား ဖွဲ့စည်းဆောင်ရွက်ရေး
- ✱ နိုင်ငံတော်၏ဦးစောဦးစောကို ဖန်တီးနိုင်မှုပေးရေးအဖွဲ့ နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင် ဖြစ်ပေါ်ရေး

လူမှုရေးဦးစောဦးစော (၅) ရပ်

- ✱ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် စာတတ်ပညာများအား တားဆီးပိတ်ဆို့ရေး
- ✱ အမျိုးသား စာတတ်ပညာရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု စာပေတစ်ရပ်များ အဖွဲ့ဝင်များ လူမှုရေး အဖွဲ့ဝင်များ စာတတ်ပညာရေး ဝန်ကြီးဌာန
- ✱ ပျောက်ပျက်စေရန် ဝန်ကြီးဌာန
- ✱ ပျောက်ပျက်စေရန် ဝန်ကြီးဌာန
- ✱ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာရေးနှင့် ပညာရေးအဖွဲ့

(၁)

ကာဂျီးဟာ ကိုယ့်ရှေ့မှာ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ဝိုင်းနေသော
 နှင်းစုကိုကြည့်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ကိုယ်ပါရောင့်ရှင်စိတ်
 ပေါက်လာပါသည်။ ကိုယ့်ထက်ကြီးသော ကိုယ့်အစ်မမို့ ပြောဆိုရက်
 နက်ပစ်လို့ကလည်း မရ။ အားပေးနှစ်သိမ့်ဖို့ကျတော့လည်း ကိုယ်
 စောင် ယုံယုံတော့တာမို့ ဖြစ်လည်းမဖြစ်နိုင်။ နှင့်မိုက်ပြစ်အင်ကို
 နှင့်သာသာနှင့်ခံဆိုပြီးပစ်ထားခဲ့ရအောင်လည်း အလောလံဥပေက္ခာ

တရားက မရှိလေရာ မထွေးနိုင် မအန်နိုင်ဖြစ်မှသည် ကာကျိုး၏ဘဝတွင် ဒါပထမဦးဆုံးတည်း။

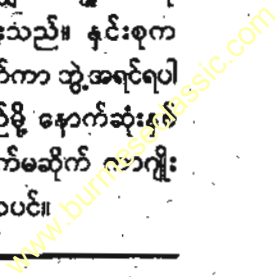
ဦးနှောက်ဉာဏ်မရှိလိုက်လေခြင်းဟူသာ အထပ်ထပ်အခါခါ ရေရွတ်လျက် နှုတ်ဖျားကတော့ဖြင့် ဘာမှမပြောနိုင်တော့။ တကယ်လည်း နှင်းစုဟာ ဦးနှောက်ဉာဏ်နည်းတာပင်ကိုယ့်ထက်ကြီးသော အစ်မပင်ဖြစ်လင့်ကစား လှဖို့ပဖို့ ပျော်ဖို့ပါးဖို့ လောက်ကလွဲ၍ ကျန်တာစိတ်မဝင်စားခဲ့။ ညီမဖြစ်သော ကာကျိုးကသာ ဟိုနေရာဆိုလည်းကိုယ်ပါ။ ဒီနေရာဆိုလည်းကိုယ်ပါနှင့် နေရာတကာ ကျိုးကာတစ်ကောင်ပမာ အသုံးကျခဲ့ရတာ။ မိဘတွေက ကာကျိုးဆယ်နှစ်သမီးနှင့် နှင်းစုဆယ်နှစ်နှစ်သမီးလောက်မှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ရာ အဒေါ်ဖြစ်သူ၏ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုများထဲမှာ ကာကျိုးတို့ညီမနှစ်ယောက် လူဖြစ်လာခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေ ချန်ထားရစ်ခဲ့သော အမွေအနှစ်များစွာနှင့် လက်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို အန်တီမြိုင်က ဦးစီးရင်း ကာကျိုးတို့အဟာ မိဘမရှိသည်မှလွဲ၍ အားလုံးပြည့်စုံခဲ့သည်ဟု ပြောရပါမည်။

နဂိုရုပ်ရည်လေးကလည်းရှိ။ အလှအပကလည်းဝါသနာပါ။ ပြင်တတ်ဆင်တတ်မှုနှင့် ပေါင်းလိုက်သောအခါ နှင်းသီတာဆိုသော ကာကျိုးရဲ့အစ်မဟာ ယောက်ျားလေးတိုင်းရဲ့ပါးစေ့များမှာ သတင်းမွှေးခဲ့တာပင်။ သို့သော် မာနကလည်းကြီးပြန်သော နှင်းစုဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်သင့်မခံခဲ့တာမို့ ကာကျိုးတ

မို့ စိတ်အေးခဲ့ရတာပင်။ ကာကျိုးကတော့ အလှအပလည်း စိတ်မဝင်စား။ စားဖို့အိပ်ဖို့လောက်သာ စိတ်ဝင်စားသော ပေါက်ကျော်မတစ်ယောက်မို့ ကာကျိုးအနား ကပ်ခဲ့သူလည်းမရှိ။ ကိုယ့်အိမ်မှာက ယောက်ျားသားရယ်လို့ စိတ်ချရတဲ့ဦးခမ်းလုံကြီးပဲရှိလေရာ ကာကျိုးတစ်ယောက်ဟာ ကားပြင်လည်းပါ။ ကုန်ကားဆိုရင်လည်း တက်မောင်။ ဖေဖေငယ်စဉ်ကစီးခဲ့သည့် ဆိုင်ကယ်ကြီးဆိုလည်း တဖုန်းစုန်း တဒိုင်းဒိုင်းမြည်အောင် တက်စီးလို့စီး။ စက်ဘီးနှင့်လည်း ဟိုပြေး ဒီပြေး နောက်ဆုံးရထားလုံးလည်း တက်မောင်းလို့မောင်းနှင့်အများ တ အရှုံးပေးရလောက်အောင် ပွေလီသူတစ်ဦးတည်း။

နှင်းစုက ဖြူဖွေးညနစ်နေကာ ပုလဲလုံးလေးနှင့် တူသလောက် ကာကျိုးကတော့ အကြောင်းမသိလျှင် မွှေးစားသမီးလား မှတ်ထင်ရသည့် အိန္ဒိယမျက်နှာပေါက်နှင့် သွားဆင်နေပါသည်။ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နှာခေါင်းချွန်ချွန်နှင့် ရယ်လိုက်လျှင် သွားဖြူဖြူလေးတွေ ထင်းခနဲပေါ်သွားတတ်သည်။ ကာကျိုးတစ်ယောက်သည် Form တွေ ဘာတွေဖြည့်၍ ဗမာ၊ ဗုဒ္ဓဆိုလျှင် တချို့က မယုံသင်္ကာနှင့်ကြည့်သည်ကို ရင်ဆိုင်ရတတ်သေးသည်။ နှင်းစုက ကာကျိုးထက်အရင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကို ရောက်ကာ ဆွဲအရင်ရပါသည်။ ကာကျိုးက ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်ရသည်မို့ နောက်ဆုံးနှစ် ဖြေအပြီး ပြန်လာစဉ်မှာပင် နှင်းစုက ခရီးရောက်မဆိုက် ကာကျိုးရင်ဝကို ဆီးကန်မည့် စကားနှင့်ရင်ဖွင့်တော့တာပင်။

“နှင်းစုရယ် ... မိုက်လိုက်တာဟယ် ... ကဲ ... ပြောပါဦး နင့်လူက ဘယ်သူလဲ ... နင်တို့ဖြစ်တာရော ကြားပြီလား။”

“မနှစ်က စဖြစ်တာ ... တစ်နှစ်ကျော်ပြီ ...”

“သူက ဘယ်သူလဲ ...”

“သူက ဒီမြို့ကမဟုတ်ဘူး ... ရန်ကုန်က ...”

“ဘာ ... ရန်ကုန်က ရန်ကုန်နဲ့ပြင်ဦးလွင် ဘယ်လိုတွေ့ကြ တာလဲ ...”

“သူက ဒီကိုအလုပ်ကိစ္စနဲ့လာတာ ... အဲဒီမှာ ငါနဲ့တွေ့တာ”

“တောက် ... နှင်းစုရယ် ... ငါ နင့်ကိုသာသတ်ပစ်ချင်တော့ တာပဲ ... နင် အသုံးမကျလို့ ခုလိုဖြစ်တာ နင့်လူဆီ ဆက် သွယ်ပြီးပြီလား ... ပြောပြလေ ... သူ လုပ်ထားတဲ့ကိစ္စ သူ တာဝန်ယူရမှာပေါ့ ...”

နှင်းစုက စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ တဟ်ဟ်ဟီးခိုချ လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“ငါ အဲဒါတွေကို စဉ်းစားလိုမရတော့ဘူး ... သူက ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်ထဲက နိုင်ငံခြားကိုထွက်သွားပြီ ... အဟင့် ဟင့် ... ဘယ်လို ဆက်သွယ်ရမှာလဲဟ ...”

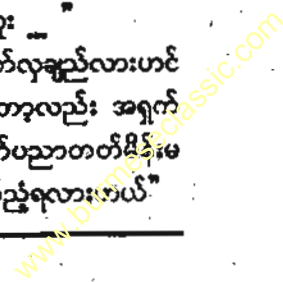
ကာဂျိုးသည် စကားပင် ဆက်မပြောနိုင်တော့ အောင်ပင် ပါးစပ်အဟောင်းလားပွင့်သွားရကာ တော်တော်နှင့် ဖြန့် မပိတ်တော့ချေ။ နှင်းစုကိုသာ ယူကျုံးမရခြင်းများစွာဖြင့် ငေးကြည့်

ထား ကိုယ်ပါရောငိုချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုသိပ်ထားလိုက်ရပါသည်။ ထာဂျိုးငိုလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲလေ။ ဒီအချိန်မှာ နှင်းစုက သူ့ဝေဒနာနှင့် သူ့အပူနှင့်။ ဘာကိုမှ စဉ်းစားရွေးချယ်နိုင်မှာ မဟုတ်။ ကာဂျိုးက သာ ခေါင်းအေးအေးထားလျက် နှင်းစုအတွက် အင်း နှင်းစုရဲ့မိုက် ထဲကဟာလေးအတွက် စဉ်းစားပေးရမှာ ဖြစ်လေသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ ... သူ့လိပ်စာတွေဘာတွေ နင့်မှာရှိမှာ ပေါ့ ... အဲဒါ သူ့ဆီ ဆက်သွယ်ပြီးအကြောင်းကြားပေါ့ ... သူ ပြန်လာဖို့ခေါ်ပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား ... နင့်ကို သူ တကယ်ချစ်ရင် နင်အရှက်တကွဖြစ်မဲ့ကိစ္စမျိုး သူ မလုပ် လောက်ပါဘူး ...”

“ငါ ... အားလုံးစဉ်းစားပြီးပြီ ... မဖြစ်နိုင်ဘူး ... သူက ပြန်လာလို့ မရဘူးဟာ ... ဟိုမှာ စာချုပ်နဲ့နဲ့ပြည့်အောင် နေရမှာ ... ပြီးတော့ ငါ့ကို ပြောသွားတယ် ... သူ ဟိုက အပြီးပြန်လာမှ လက်ထပ်မယ်တဲ့ ... လာတောင်းလိုက်မယ် တဲ့ ... အခု သူ့ကိုငါ ပြန်ခေါ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင် ဘူးဟယ် ... သူလည်း ပြန်လာလို့မရဘူး ...”

“သေပါတော့ နှင်းစုရယ် ... နင် သိပ်မိုက်လှချည်းလားဟင် ငါ့အစ်မတော်လှတော်လှနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်တော့လည်း အရှက် တကွဖြစ်ရမဲ့ ကိစ္စမျိုးပါလား ... ခေတ်ပညာတတ်မီနဲ့မ တစ်ယောက်လုပ်နေပြီး နင် ဒီလောက်ညံ့ရလားဟယ်”

နှင်းစုကတော့ ဘာစကားမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ကာဂျိုးပြောသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ ကိုယ့်ထက် စာရင် ကာဂျိုးက နားလည်သိမြင်တတ်သောသူတစ်ဦးမို့ ကာဂျိုးဆီက အကြံဉာဏ်သည်သာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။ ကာဂျိုးက ငယ်စဉ်ကတည်းကမှ နှင်းစုလိုမဟုတ်ဘဲ နေရာတကာ ဖင်ပေါ့ပေါ့နှင့်အနစ်နာခံတတ်သော သူတစ်ဦးမို့ အန်တီမြိုင်ကလည်း ကာဂျိုးကို ပိုအားကိုးပါသည်။ နှင်းစုကတော့ မွေးကတည်းက ချူချာတာနှင့်မို့ အန်တီမြိုင်ရော၊ ကာဂျိုးကပါ နှင်းစုကိုဆို အလိုလိုက်ထားကြပါသည်။

အခုတော့ အလိုလိုက်ထားမှုကို အခွင့်ကောင်းယူကာ နှင်းစုမိုက်ခဲ့ပါသည်။ ဘယ်သူမပြု မိမိမူမို့ 'ကို' ကိုလည်း နှင်းစုအဖြစ်မတင်ချင်တော့။ ကိုက နှင်းစုကို တကယ်ချစ်မှန်း နှင်းစုသိပါသည်။ ဒီလိုအခြေအနေမှာ ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်လာဖို့ မဖြစ်နိုင်တာကိုလည်း နှင်းစုက သဘောပေါက်လေရာ ကိုကို စိတ်ညစ်စေမည့် နောက်ဆံတင်းစေမည့်အကြောင်းအရာတွေကိုလည်း မသိစေချင်တော့။ တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ နှင်းစုရဲ့ မေတ္တာတွေစစ်မှန်လျှင် ကိုနှင့်သာယာချမ်းမြေ့သောဘဝတစ်ခုကို တည်ထောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု နှင်းစုက ယုံကြည်လေသည်။

ကာဂျိုးက နှင်းစုကို ဆိုနှင့်စွာ ကြည့်ငေးလျက် ...
 "ဒါဆို နင် အာလုပ်မှာလဲနှင်းစုရဲ့ ... နင့်လူနဲ့ပတ်သက်ပြီး"

အာမခံနိုင်တာ နင်ရှိလို့လား ..."
 "ငါနဲ့ကို လက်ထပ်ထားတယ် ... ကို ပြန်ရောက်လာတဲ့ အထိ ဒီကလေးကို ငါ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်း စောင့်မယ်"
 "နင့်မှာလက်ထပ်စာချုပ်ရှိတယ်ပေါ့ ..."

နှင်းစုက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကာဂျိုးက တော်ပါသေးရဲ့ဆိုသောအတွေးကို တွေးလိုက်ရင်း ကလေးမွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ယတိပြတ်ချထားဟန်တူသော နှင်းစုကို မသက်မသာကြည့်လိုက်ရင်းမှ ...

"ပြင်ဦးလွင်မှာ တစ်သက်လုံးလူလေးစား အထင်ကြီးပြီး နေလာခဲ့တဲ့ အန်တီမြိုင်ရော ... ဆုံးသွားတဲ့ မိဘတွေရဲ့မျက်နှာရော နင်မထောက်ထားတော့ဘဲနဲ့ ဒီကလေးကို မွေးတော့မယ်ပေါ့ ..."

နှင်းစုက တစ်ချက်ရွက်လိုက်ရင်းမှ ...
 "အဲဒါကို ငါ စိတ်ညစ်နေတာပေါ့ဟယ် ... ငါ ဒီကလေးကိုလည်း မဖျက်ချနိုင်ဘူး ... နင်တို့ အန်တီမြိုင်တို့အရှက်တကွ ဖြစ်မှာမျိုးလည်း ငါ မလိုလားဘူး ... ငါ ဘာလုပ်မလဲ ကာဂျိုးရယ် ဟင် ..."

ကာဂျိုးက ... ထိုင်ရာမှမတ်တတ်ထရပ်လိုက်ရင်း ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ဟိုးရှမ်းရိုးမတောင်တန်းကြီးတွေကို လှမ်းငေးကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဪ အေးချမ်းသာယာလှတဲ့ ကိုယ့်မြို့

လေးကို ပြန်ရောက်လို့ စိတ်အေးချမ်းသာရမလား မှတ်ပါတယ် အပူတွေနှင့် ပါလားနော်။ သွေးဆိုတော့လည်း ကာကျိုးတစ်ယောက် ပစ်မထားနိုင်တော့ပါ။ နဂိုကမှ ချူချာလှသော နှင်းစုတစ်ယောက် စိတ်ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကိုလည်း မရစေချင်တော့ပါ။ နှင်းစုကို ကာကျိုးစောင့်ရှောက်ရတော့ပါမည်။

“ဒီကလေးကို နင် ရန်ကုန်မှာသွားမွေးရမယ် နှင်းစု ...”

နောက်ပြဿနာ နောက်မှရှင်းဖို့ကြိုးစားကာ လောလောဆယ်အတွက် အကောင်းဆုံး အခြေအနေကို ကာကျိုး ရွေးချယ်လိုက်ပါသည်။

ဝေဖန်စာ၊ ဖာကြိုမြစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ပေးလိုလို့ပါလျှင် အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာဆိပ်ရာ၊ သတင်းကဏ္ဍနိဗ္ဗိဒယ် သို့ ရေသားဝေးတို့ နိုင်ပါသည်။

(၂)

အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည့် ကာကျိုးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အန်တီမြိုင်ကလည်း နားလည်လိုက်လျော့ကာ ခွင့်ပြုခဲ့ပါသည်။ ဒီမြို့မှာတော့ နှင်းစုဘယ်လိုမှ ဆက်နေ၍ မဖြစ်နိုင်တာ အန်တီမြိုင်လည်း အသိပင်။ ဆက်နေနိုင်သည့် သတ္တိလည်း နှင်းစုမှာ မရှိဘူးဆိုတာ ကာကျိုးသိနေလေသည်။ ဒါကြောင့် မိဘနှစ်ဦးမှာ ထားရသည့် အန်တီမြိုင်နှင့် တိုင်ပင်ကာ နှင်းစုကို ရန်ကုန်မှာပင်

မီးဖွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပင်။ သာမန်တောရွာလေးမှာ သွားမွေးဖို့ ဆိုတာလည်း နှင်းစုရဲ့ ကျန်းမာရေးအရ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်လေရာ အစစအရာရာအဆင်ပြေလှမည့် ရန်ကုန်ကိုသာ ကာဂျိုးက ရွေးချယ် လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ရန်ကုန်မှာ အသိအကျွမ်းလည်းမရှိ၊ သိပ် စပ်စပ်စုစုလည်း မရှိကြဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သီးသန့်နေသူတွေ သာ များပြားလေရာ ရန်ကုန်သည် နှင်းစုအတွက် အသင့်တော်ဆုံး အရပ်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကာဂျိုးတို့ကို ဦးခမ်းလုံက ကားမောင်းပို့ဖို့ စီစဉ် သော်လည်း ကာဂျိုးက လက်မခံပါ။

“ပေါ်လူးမိ(ဦးလေးကြီး) လိုက်မပို့နဲ့ အန်တီမြိုင်နားမှာပဲ နေခဲ့ပါ ... ကာဂျိုးဘာသာ မောင်းသွားမယ် ရတယ်”

အန်တီမြိုင်ကပါ လှေကားထက်မှ ဆင်းလာရင်း ဝင် ပြောလေသည်။

“ဟုတ်တယ် ပေါ်လူးမိရေ ... ကာဂျိုးက စိတ်ချရပါတယ် နေပါစေ ...”

ဦးခမ်းလုံနှင့် ဒေါ်ဆိုင်ခွမ်းတို့လင်မယားမှာ သား သမီးလည်း မရှိကြပဲ ကာဂျိုးတို့ မိသားစု၏ ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစား များလည်းဖြစ်ကာ ကာဂျိုးနှင့်နှင်းစုကိုလည်း သားသမီးအရင်းတမျှ ချစ်ခင်သူများ ဖြစ်ပါသည်။ အခုချိန်မှာလည်း ကာဂျိုးတို့အိမ်တွင်း ရေးကို အတိအကျမသိရကား အရေးပါသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပွား

နေမှန်းသိရကာ မျက်ကလဲဆန်ပြာ ဂရုစိုက်ကြပါသည်။ ကာဂျိုး ကိုယ်တိုင်လည်း ချစ်ခင်ရသော အန်တီမြိုင်၊ ဦးခမ်းလုံနှင့် ဒေါ်ဆိုင် ခွမ်းအပါအဝင် ပျော်စရာကောင်းသော ခြံကွယ်ကြီးရယ် အေးချမ်း သာယာလှပသော ကိုယ့်မြို့လေးရယ်ကို ခွဲခွာရမှာမို့ စိတ်မကောင်း ချေ။ သို့သော် ကိုယ်ကဝမ်းနည်းပြနေလျှင် နှင်းစုရော အန်တီမြိုင်ပါ ပိုဝမ်းနည်းတော့မှာမို့ ကာဂျိုးက ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းပဲ နေပါသည်။

“ကာဂျိုးရယ် သမီးရှိနေလို့သာပါပဲ ... အန်တီမြိုင်တစ် ယောက်တည်းသာဆိုရင် ဘာဆုံးဖြတ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရမှန်းကို သိမှာမဟုတ်ဘူး ...”

“အင်း ကာဂျိုးလည်း စိတ်ညစ်မိတာပါပဲ ... ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန် မှာ နှင်းစုအတွက် အရေးကြီးတယ်မလား ... ကာဂျိုးတစ်ခု စဉ်းစားမိတယ် ... အခုချိန်မှာ နှင်းစုရဲ့ ကိုယ်ဝန်က မသိ မသာသေးဘူးလေ ... ဒီမှာပဲ ခဏနေခိုင်းထားလိုက်ဦးမယ်၊ ကာဂျိုး အရင်ရန်ကုန်ဆင်းပြီး အခန်းတွေဘာတွေကြည့်ပြီး စိတ်ကြိုက်ရမှ ပြင်ဆင်ပြီးမှ နှင်းစုကို လာပြန်ခေါ်လိုက်မယ် လေ ... နို့မို့ဆို ဟိုမှာ ဘာမှမစိစဉ်ရသေးဘဲနဲ့ တန်းသွားရင် ကသိကလင်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ...”

“အင်း ဒါလည်းဟုတ်သားပဲ ... ကာဂျိုးလေး ပင်ပန်းနေမှာ ပေါ့ ...”

အန်တီမြိုင်က ကာဂျိုးရဲ့ ဆံပင်လေးတွေကို သပ်ပေး

www.burmeseclassic.com

ရင် ကြင်နာစွာဆိုလေသည်။ ကာဂျိုးက အန်တီမြိုင်ကို ပြန်လည် နှစ်သိမ့်ပြုံးမြဲလိုက်ရင် ...

“မပင်ပန်းပါဘူး အန်တီမြိုင်ရယ် ... စိတ်ချပါ ... ကာဂျိုး ကျွမ်းပါတယ် ... အန်တီမြိုင်သာ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက် နော် ... စိတ်ချမ်းသာအောင်နေ ... ဘာမှမပူနဲ့သိလား ... ကိုယ့်စိတ်ချမ်းသာဖို့က အရေးကြီးဆုံးပဲ တရားနဲ့သာနေ နော် ... ”

ကိုယ့်ကိုပင် တရားပြန်ချနေသော တူမလေးကို ကြည့်ကာ ဒေါ်အေးအေးမြိုင်က ပြုံးချင်လွန်းပါသည်။ နှင်းစုရဲ့ ပြဿနာကို ကြားသိသိခြင်း စိတ်ထိခိုက်ခံစားသွားရသည့် ကိုယ့်ကို ကာဂျိုးကပင် အားပေးဖျောင်းဖျခဲတာ ဖြစ်သည်။ ဘာမှ စိတ်မပူဖို့ အားလုံးအတွက် သူ အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးဖို့ ကတိပေးခဲ့တာ ဖြစ် လေသည်။ အကြောင်းမသိလျှင် ကာဂျိုးလေးဟာ ကလေးစိတ် မကုန်သေးသော ကောင်မလေးတစ်ဦးဟု ထင်စရာရှိသော်ငြား လည်း တကယ်တမ်းမှာ ဘက်စုံထောင့်စုံကတော်သောမိန်းကလေး တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ နေရာတကာမှာ အားကိုးရလွန်းလို့ နှင်းစုထက် ပင် ဝိုတွယ်တာသယောင် ရှိခဲ့လေသည်။

မသိလျှင် မွေးစားထားတာလားဟု အမေးခံရသည့် ကျားကျိုးဟာ မိဘနှစ်ပါးနှင့်ရော အဒေါ်၊ အစ်မဖြစ်သူများနှင့် တစ် စက်လေးမှ မတူဘဲ ဝါဝင်းဝင်းအသားအရေနှင့် အိန္ဒိယမင်းသမီး

လေးပမာ သွက်သွက်လက်လက်နှင့် အာဇ္ဇာဝန်းအရွှင်သူလေး တစ်ဦး ပင်။

ကာဂျိုးဆိုလျှင် အားလုံးက ချစ်ခင်ကြသည့်အတွက် လူချစ်လူခင်လည်း အလွန်ပေါ့လှပါသည်။ မာန်မာနမရှိဘဲ လူတိုင်း အပေါ် ဖော်ရွေသဘောကောင်းသည့် ကာဂျိုးဟာ နှင်းစုနှင့်တော့ စရိုက်ချင်း၊ စိတ်ဓာတ်ချင်း တခြားစီပင် ဖြစ်လေသည်။

“ကာဂျိုးကို အန်တီမြိုင် ယုံပါတယ် သမီးရယ် ... ဖြစ်လာမှ တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင်မနေတော့ပါဘူး၊ အကောင်း ဆုံးကို ဖန်တီးပေးကြတာပေါ့ ... ”

“အင်း ... လူတွေက မေးရင်တော့ ကာဂျိုးတို့ညီမ ရန်ကုန် မှာ သင်တန်းတွေသွားတက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပေါ့ ... ”

အန်တီမြိုင်က ခေါင်းညှိကာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။ နဂိုထဲကမှ နှင်းစုဟာ မိဘလက်ငုတ်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဝါသနာမပါတာလေ။ ကာဂျိုးကသာ ပညာရေးဆိုလည်း မလစ် ဟင်းစေ့ရ အိမ်ပြန်လာလျှင်လည်း အလုပ်တွေထဲ ပြေးပြေးလာကာ ကူညီနေကျဖြစ်သည်လေ။ အင်း အခုချိန်တော့ ကာဂျိုးစီစဉ်ထား သမျှဟာ အကောင်းတွေချည်းပါပဲလေ။ အလှအပကို ဝါသနာပါ လွန်းသော နှင်းစုက အလှပြင်သင်တန်းတက်နေကာ ပညာရေး ဘက်ကို ဝါသနာထုံသော ကာဂျိုးကိုတော့ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်း၊ စီးပွားရေးပညာစာရင်းကိုင်သင်တန်းတွေ တက်နေသည်ဟု ပြောရ

တော့မှာပါပဲ။ လောလောဆယ်မှာတော့ ဤနည်းလမ်းသည်သာ မိမိတို့အတွက်၊ နှင်းစုအတွက် အဆင်ပြေနိုင်သည်လေ။

နှင်းစု နှင်းစုရှေ့မကြည့် နောက်မကြည့်နှင့် ဖိုက်ခဲ့ သမျှ ကိုယ်နှင့်ကာဂျိုးက ခါးစည်းခံရပေသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ကာဂျိုးတစ်ယောက် သူ ချစ်သောမြို့လေးကို မခွဲချင်မှန်း သိနေပါ သည်။ သို့သော်ငြားလည်း အကောင်းဆုံးအတွက် ကာဂျိုးစီစဉ်သွား နိုင်ခဲ့လေသည်။ အန်တီမြိုင်က ကာဂျိုးကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ကာ ထွေး ဖက်ထားပါသည်။ ဒီမြိုင်ကွင်းကို နှင်းစုက အိမ်အပေါ်ထပ်မံကြည့် ကာ မျက်ရည်တွေ တွေတွေကျနေပါတော့သည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ ဗိတ်ဆက်စာများ ပေးလိုလို့ပါလျှင် အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သက်န်းကျွန်းဗြူနယ် သို့ ရေးသားပေးလိုနိုင်ပါသည်။

(၃)

ရန်ကုန်ကို ကာဂျိုးတစ်ယောက်တည်း ကားနှင့် ဆင်းသွားခဲ့ပါသည်။ ကာဂျိုးက ရှစ်တန်းထဲက ကားမောင်းတတ် နေတာ ဆယ်တန်းဖြေအပြီးမှာတော့ မန္တလေးနှင့်ပြင်ဦးလွင်၊ တစ်ခါ တလေ လားရှိုးမှဆယ်ဘက်တွေထိပါ မောင်းနေကျဖြစ်၍ မြေပြန့် လမ်းတွေကိုတော့ ပျင်းသည်ဟု ပြောရပါမည်။ ကားဘီးပေါက်တာ တွေ၊ ကားပျက်တာတွေကိုလည်း ကာဂျိုးကမမူ။ ကာဂျိုးမှာ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်သည့်၊ ရဲရင့်သည့်စိတ်အပြည့်ရှိနေလေရာ တစ်

ယောက်တည်း ခရီးအဝေးကြီး သွားရခြင်းအပေါ် ဘာစိုးရိမ်စိတ်မှ မရှိဘဲ သက်သောင့်သက်သာ အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှိလေသည်။ မနက်အစောကြီးထဲက ခရီးစထွက်လာသော ကာဂျိုးဟာ ထမင်းစားတစ်နေရာပဲ နားကာ ထမင်းဆိုင်မှပင် အနိတီမြိုင်ထံ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါသေးသည်။ အဲဒီနောက် အရှိန်ကောင်းကောင်းဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ပြီး ညနေစောင်းမှာပင် ပဲခူးရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ပဲခူးနှင့်ရန်ကုန်က သိပ်မဝေးတော့ပြီမို့ စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားပါသည်။ အင်း ပဲခူးမှာပဲ အိပ်ရင်ကောင်းမလား။ ရန်ကုန်ကို ဝင်ရင် မှောင်လောက်ပြီ။ မရောက်တာကြောင့်မို့ ရန်ကုန်အဝင်မှာ လမ်းတွေမှားမှာကို ကာဂျိုးက စိုးရိမ်မိလေသည်။ မနက်စင်းလင်းလင်းချင်းချင်းမှ ရန်ကုန်ကို ထလာတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဟု ဆုံးဖြတ်ရမလို တစ်ခါတည်း ရန်ကုန်ထိ ဒိုးရမလို၊ ဒိုးရင်လည်း ကိုယ်က ညရောက်မှာမို့ လမ်းမှားမှာလည်း စိုးရိမ်နေမိကာ စဉ်းစားရခက်နေစဉ်မှာပင် လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားသော ကားတစ်စီးက လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကားကို တားနေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။ အင်း အလုပ်ကတော့ ပိုပြီ။ ညနေစောင်းစောင်း နေဝင်တော့မည်ကိုယ်ကလည်း မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်း ရပ်ပေးသင့် မဖေသင့် စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် မွှေးရာပါ ပင်ကိုယ်ကူညီချင်စိတ်ဟာ ဘာရိတ်ကို အလိုလိုနင်းပြီးသား ဖြစ်နေလေသည်။

ကားသွားရင်းမှနေ 'ဖောင်း'ဟူသော အသံကျယ်ကြီးကြောင့် ကားဘီးပေါက်သွားမှန်း သိလိုက်ရလျှင် ညီစေတစ်ယောက်ကဖြင့် စိတ်ညစ်ညူးသွားရပါသည်။ တစ်နေ့ခင်းလုံးပင်ပန်းသမျှ အတိုးချ၍ ရန်ကုန်ရောက်မှ အနားယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေရာ ကားဘီးပေါက်သွားသည့်အတွက် အတော်လေး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရလေသည်။ ကားမောင်းသည့် ဥက္ကဏက

တော့ဖြင့် ထာဝစဉ် ချာလီချက်ပလင်မျက်နှာကို မပြောင်းလဲအံ့ ကားကို စက်သပ်ရပ်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ကိုယ့်ဆရာ ညီစေမင်းရေ ... ဆင်းတော်မူပါဦး ဘုရား ...”

“ဘာလဲ ငါပါ ကားဘီးကူလဲပေးရဦးမှာလား ...”

ကိုယ့်ရဲ့ဘုကျကျအပြောကို ဥက္ကာက ရယ်သွမ်း သွေးလိုက်တာကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်လေသည်။ ကိုယ် နှင့်ဥက္ကာဟာ ညီအစ်ကိုနှစ်ဝမ်းကွဲခန့် တော်စပ်ကာ ဥက္ကာက ကိုယ့် ရဲ့ဒရိုင်ဘာဆိုလည်းဟုတ်၊ personal secretary ဆိုလည်း ဟုတ်ပါ သည်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စက္ကထရီဖြစ်၍ ရုံးပိုင်းမှာတော့ သိပ် အကျိုးမဝင်သော်ငြား ဥက္ကာဆိုလျှင်ဖြင့် ရုံးပိုင်းရော၊ စက်ရုံပိုင်းကပါ ဝန်ထမ်းတွေပါ မသိသူမရှိရလေအောင် ဥက္ကာရုပ်ကား မွေးရာပါပင် ထာဝစဉ် ပြုံးဖြဲနေသောမျက်နှာကို ပိုင်ဆိုင်ကာ အရွတ်အနောက် ကလည်း အမြဲပြောတတ်၍ ဥက္ကာရောက်သွားသောနေရာတိုင်း ဝှဲ စည်သွားရသည်ချည်းပင်။

ကိုယ်ကတော့ ဥက္ကာနှင့်ဆန့်ကျင်စွာပင် တစ်နေ့ တစ်ခါတောင် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ဖူးပါသလားဆိုတာ အတော် ကို စဉ်းစားရမည့်ကိစ္စဖြစ်လေသည်။ နေရာတကာ တိကျမှုကြိုက် သော၊ ထက်ထက်မြက်မြက်မှုကြိုက်သော ညီစေမင်းနှင့်ရွတ်နောက် နောက်နိုင်လှသော ဥက္ကာတို့အတွဲကိုမြင်လိုက်လျှင် အားလုံးထ

အံ့ဩရစမြဲပင် ဖြစ်လေသည်။

ညီစေမင်းက ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ကာ စိမ်းမြဲနေ သော စပါးခင်းကြီးကိုကြည့်လျက် ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေနအေးတို့ကို အားပါးတရ ရှူသွင်းလိုက်ကာ သူလည်းလန်းဆန်း သွားရပါသည်။ အင်း လက်ဆတ်သန့်ရှင်းလိုက်တာကွာ။ ကိုယ့်မှာ တော့ တစ်နေ့နေအလုပ်ထဲ၊ ရုံးထဲ၊ မွန်းကြွပ်တဲ့မြို့ပြထဲမှာ နေရတာ ဒီလိုသာဘာဝပတ်ဝန်းကျင်သစ်ကို အလွန်အမင်းတောင့်တမိတော့ပါ ဝဲ။ တစ်ခါတလေကုရင် ရှိသမျှအလုပ်တွေအားလုံးကို ပစ်ထားပစ်ခဲ့ ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း နေရာလေးတစ်ခုမှာ သုံးလေးလလောက်ကို သွားအပန်းဖြေပစ်ချင်တော့တာပါပဲ။ အကြောင်းမသိသူတွေက တော့ ကိုယ့်ကိုအားကျအထင်ကြီးကြမှာ ဖြစ်ပေမဲ့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဦးနှောက်စားရဖန်များလာသောအခါ တစ်ခါတစ်ရံမှာ Stress တွေ ဖီလာရကာ မွန်းကြပ်လာရပါသည်။

အင်း ကိုစေတစ်ယောက်ပဲ ကောင်းတယ်။ ဘာအပူ အပင် ဘာသောကမှမရှိ၊ နေချင်သလိုနေ စားချင်သလိုစား သူထင် နာ သူလုပ်တတ်သော သူတစ်ယောက်ပင်။ ကိုစေမင်းနှင့်ညီစေမင်း ဆိုသော ညီအစ်ကိုကား အကြောင်းမသိလျှင် ညီစေမင်းသာ အကြီး ထင်ကြပါသည်။ ကိုစေမင်းက အစ်ကိုဖြစ်သည့်တိုင် ဘာမှအလေး အနက်မထားဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတတ်သူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ကိုစေကား လူငယ်ပုံစံဆန်လျက် ညီစေသည် ရင့်

ကျက်သောစံစိုပါသည်။ အလုပ်ကို ခိုင်းမှလုပ်တတ်သော ကိုစေကား ပြင်ဦးလွင်ကို မကြာခဏသွားနေရာမှ တစ်နှစ်ကျော်ခန့်ရှိလာမှပင် လက်ထပ်ဖို့အရေး တင်ပြလာသည့်အတွက် ဖေဖေက အမေရီကားသို့ အလုပ်သင်ပညာသင်အဖြစ် အမြန်စေလွှတ်လိုက်ရသောသူလည်းဖြစ်လေသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုစေကလည်း ငြင်းဆန်ခြင်း မပြုဘဲ အသာတကြည်ပင် ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ပြန်လာလျှင်ကား ကိုစေမိန်းမအရင်ဆုံးယူမည်ဆိုတာ ညီစေက ကြိုသိနေခဲ့လေသည်။

ဥက္ကာရဲ့စကားသံက ... ညီစေအတွေးစကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ညီစေ ငါ့ကိုတော့ ကျိုင်မပူနဲ့ ... ကားဘီးလဲဖို့ ဂျီကံပါမလာဘူး ...”

ဥက္ကာစကားကြောင့် ညီစေတစ်ယောက် ပို၍စိတ်ညစ်သွားရပါသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ဥက္ကာကိုအပြစ်တင်ဖို့ နှုတ်ခမ်းအဟမှာပင် သူ့သဘောကို ငယ်စဉ်ကတည်းကမှ နောကြေလာသော ဥက္ကာကား ကြိုတင်၍ပင် ...

“ငါ့ကို အပြစ်တင်ဖို့စိတ်မကူးနဲ့ ... မနေက ဘိုးတော်ကားကို မောင်းတုံကိုမျိုးနိုင်ဘီးပေါက်လို့ ဂျီကံငှားသွားတာ ... ပြန်မပေးဘူးနေမှာပေါ့ ...”

“ဘာပြန်မပေးရမှာလဲ ... မင်းတောင်းပေါ့ ... မင်းကို သေ

ရာပြောတယ် ... အစစအရာရာ အပြည့်အစုံစဉ်ပါဆိုမှပဲ”

“ညီစေမင်းရေ ... မနေ့ညနေက ကျွန်တော်မျိုး စက်ရုံကို သေရေးရှင်ရေးပြေးရသလေ ... မေ့နေလားကွယ့် ... အဲလောက် အသေးစိတ်လည်း ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘူးလေဟယ် ... ခရီးတွေလည်း ဒီလောက်သွားနေတာ တစ်ခါမှလည်း မပေါက်ဖူးပါဘူး ... တခြားဆီ၊ ရေ၊ လေ၊ ဝိုင် အပြည့်အစုံဖန်တီးခဲ့ပါတယ် ဘုရား ... တိုယိုတာကုမ္ပဏီရဲ့ နောက်ဆုံး မိုဒယ် လင်ခရူဇာမှာလည်း တစ်ခါတလေတော့ ဒီလို ဖြစ်တတ်မှာပေါ့ ဘုရား ...”

အခက်အခဲတွေ နေချိန်မှာတောင် တစ်စက်လေးမှ စိတ်ညစ်ညူးဟန်မရှိသော ဥက္ကာကို ညီစေက ရှူတင်းတင်းပင် ဩညီကာ ဘာမှမပြောသာတော့။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ဥက္ကာလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ရချင်ပါသည်။ လောကကြီးကို အကောင်းမြင်နှင့်ဟာသရဲ့ထောင့်မှ ကြည့်တတ်ခြင်းသည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ သက်သာမှုအပြည့်ရှိလေသည်။ ကိုယ်ကတော့ အဲလိုစိတ်မျိုးလည်း မှီနိုင်မည် မထင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးအပြည့်အတိုနေသော ဥက္ကာတစ်ယောက် ကိုယ့်အနားမှာ ရှိနေတာကို တော်တော်အပန်းပြေလှပါသည်။

“ကဲ ... ညီစေ ... စိတ်လည်း သိပ်ရွပ်မနေနဲ့ ဖြန်မာပြည်

သားတွေက ကူညီတတ်ပါတယ် ... ပထမဆုံးစလားတဲ့ ကားတစ်စီးကိုတင် စတားပြမယ်ကွာ ... လုံးဝအကူအညီ ပေးစေရ ကဲ ... ဥုံဖွ ... မလီမေခလောနတ်သမီးကြွ”

ပြောင်တိပြောင်စပ်မျက်နှာပေးဖြင့် မျက်လှည့်ဆရာ ပုံစံမျိုးလုပ်ပြနေသော ဥက္ကာကိုကြည့်ကာ ဒီတစ်ခါတော့ ညီစေက တဟင်းဟင်းနှင့် ရယ်ချလိုက်ပါသည်။ ဒီလိုမရယ်ဖြစ်တာတောင် ကြာပြီလေ။ ဒါကြောင့် မေမေကပြောတာ။ သားရယ် အရယ်ပြီး လေးများ ထားစမ်းပါဦးတဲ့။ ရယ်ချင်ပါတယ် မေမေရယ်။ သားကို ရယ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့သူ မရှိသေးလို့ပါ။

ထိုစဉ်မှာပင် အဝေးမှ ပြင်းပြင်းမောင်းနှင်လာသော ကားတစ်စီးကို သူ့ရော ဥက္ကာရောပါ တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။ ကားက Hilux Surf စိမ်းပြာရောင်ဖြစ်ကာ ခရီးကြမ်းနှင်လာပုံရ၍ တစ်ကားလုံး ဖုန်များပေပွနေပါသည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှပင် ဥက္ကာက ကိုရီးယားစတိုင်ရော ဂျပန်စတိုင်ရော ပေါင်းကာ ခါးကျိုးမတတ် ဦးညွတ်တားနေသည်မို့ ထိုကားက အရှိန်တုံ့သွားရကာ တဖြည်း ဖြည်းနှေးလာပြီး သူတို့အနားအရောက်မှာ လုံးဝရပ်တန့်သွားပါ သည်။ ကားမှန်ကိုချလိုက်စဉ်မှာပင် မြူးကြွပေါက်ကွဲသော ဂီတ သံစဉ်တချို့က အရင်ပေါက်ထွက်လာကာ မဖျော်လင့်ထားသည့် မျက်နှာလေးတစ်ခုပေါ်လာပါသည်။

ကားထဲက အိန္ဒိယမင်းသမီးလေးက ဥက္ကာကိုပြုံးစေ ဖြင့် မေးဆတ်ပြလေသည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ လေ့လိုပါလျှင် အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုဝေဏာဆိပ်ရပ်၊ သက်င်းကျွန်းမြို့နယ် သို့ ရေးသားလေ့ရှိပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ကားရပ်သင့် မရပ်သင့်ကို ကာကျိုးက ဆုံးဖြတ်နေစဉ် မှာပင် ကိုယ့်ကို ရှိခိုးဦးတင်မတတ် တားနေသည်ကတစ်ကြောင်း။ တားနေသောကားဟာလည်း အခြေခပ်မြင့်မြင့်ထဲကသာ စီးနိုင် သည် လင်ခရူဇာဖြစ်နေတာကတစ်ကြောင်း နောက်ဆုံးအကြောင်း ကတော့ဖြင့် ကားတားသည့်လူရော၊ တစ်ဘက်မှာရပ်နေသည့်လူ ရောဟာ မွန်ရည်သပ်ရပ်သည့်ပုံစံတွေ ဖြစ်နေတာကြောင့်ပင် ကား

ရပ်ကာ မှန်ချလိုက်ပါသည်။ အရင်ဆုံး မြင်ကွင်းထဲကို ဝင်ရောက် လာသည်က မစ္စတာဘင်း(နီ)ပုံသဏ္ဍာန်အဆင်းရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ စပ်ဖြူမျက်နှာပင်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တွေ့ရ၍ မျက်နှာလို မျက်နှာရ မျက်နှာရူးထချင်သောမျက်နှာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အလိုလိုကို ရယ်ချင်စရာပေါက်နေသော ဂူပျော်တစ်ဦးရဲ့ပုံပင်။

ကာကျိုးက ပြုံးစေနှင့်ပင့် မစ္စတာဘင်း(နီ)ကို မေး ဆတ်လိုက်ပြလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့တာနှင့် ကက်ဆက် volume ကို အသာတိုးလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုပါ ညီမလေး ... အစ်ကိုတို့ ကားဘီးပေါက်သွားလို့ ဂျိုက်လည်းပါမလာဘူး ... အဲဒါ ညီမလေးမှာ ဂျိုက်ပါရင် ခဏတားပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ် ... ”

မစ္စတာဘင်း(နီ)ကကြောင့် ကာကျိုးက မျက်ခုံး နှစ်ဖက်မြင့်တက်သွားပါသည်။ ဂျိုက်တဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ကိုယ် ကလည်း ခရီးဆက်ဦးမှာ။ ဂျိုက်ထောက်ပြီး ကားဘီးလဲတာမျိုးဟာ အနည်းဆုံး ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာတာပင်။ သူတို့ နှင့်လည်း သိတာမဟုတ်။ ထားခဲ့ရအောင်လည်း ရှေ့ဆက် ပတ် သက်စရာလည်းအကြောင်းမရှိ။ လာပေးခိုင်းရအောင်လည်း ကိုယ့် မှာက ဘာလိပ်စာမှ အတည်တကျရှိတာမဟုတ်။

သူတို့ ဘီးလဲတာ ကိုယ်က စောင့်ယူသွားရအောင် လည်း ယောက်ျားသားနှစ်ဦးစည်းနှင့် ကိုယ်နှင့်က သူ့မိမိတစ်ရံဆံ

တွေ့။ မကြာမီလည်း နေဝင်တော့ပေမည်။ အင်း ခက်တော့နေပြီ။ လွယ်အောင် ဘယ်နှဲ့လုပ်ရပါနော်။ ကူညီကလည်း ကူညီချင်ပါသည်။ ကာဂျိုးကိုယ်ချင်းစာမိနေလေသည်။ ကာဂျိုးက နေရာတကာ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်တတ်သည့်စိတ် ရှိလေသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ဩော် သူ့နေရာမှာ ငါသာဆိုရင်ဟူသော အတွေးလေးနှင့် အဆုံးသတ်ကျ ကာဂျိုးက အကူအညီပေးမိလိုက်တာပင်။

ကာဂျိုးရဲ့ ချီတုံ ချတုံ ဖြစ်နေရှာသော အတွေးကို မစွတာဘင်း(နီ)က ရိပ်မိဟန်ဖြင့် ...

“ညီမလေးမှာ အရမ်းအခက်အခဲရှိနေလား ... အစ်ကိုတို့ကို တော့ ယုံပါ ... တအား ခက်ခဲနေရင်တော့ ရပါတယ် ... ဆက်သွားပါ ...”

အင်း စာလိုက်ဦးမယ် ကိုယ်ချင်းကတော့။ သူတို့ ကြည့်ရတာလည်း သိက္ခာသမာဓိရှိမည့်ပုံတွေမို့ ကာဂျိုးက ပြုံးကာ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပါတော့သည်။ အမလေး မစွတာဘင်း(နီ) ရဲ့ တစ်ဖက်ကလူကတော့ ရှိသင့်တာထက်တောင် လွန်နေသည့် သိက္ခာတွေနဲ့။ ရုပ်လက်တို့အပြောရောင်မှာ နက်ခဲတိုင်အနက်စည်းထားကာရှူးနှင့်စမတ်ကျသောဘောင်းဘီဖြင့် အတော်ကြီးအထက် တန်းကျ သပ်ရပ်ချောမောနေတာကိုတော့ သတိထားမိလေသည်။ အင်း ချောလိုက်တာ။ အခုမှ ရေချိုးပြီးလာလား ထင်ရအောင် လတ်ဆတ်ဝင်းဖန်နေလိုက်တာ။ အရပ်အမောင်း ကိုယ်ဟန်အနေ

အထားကအစ အထူးပြေပြစ်သော ထိုအမျိုးသားဟာ အေးဆေး တည်ငြိမ်လွန်းသော အမူအရာကြောင့်လည်း ပိုပြီး ကြည့်ကောင်းနေတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ကာဂျိုးက နောက်ခန်းထဲမှ ဂျိုက်ကိုထုတ်ယူကာ မစွတာဘင်း(နီ)ကို ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

မစွတာဘင်း(နီ)က တရိတသေပင် လှမ်းယူကာ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမလေး ... ဒါနဲ့ ညီမလေးက ရန်ကုန်သွားမှာလား ... ခရီးဖင့်နေမှာစိုးရင် ထားခဲ့ပါ ... လိပ်စာပေးခဲ့ပေါ့ ... အစ်ကို ဆက်ဆက်လာဖို့ပေးပါမယ်”

ကာဂျိုးက ခေါင်းလေးငဲ့ကာ ရယ်လိုက်ရင်း ... “ရပါတယ် ... စောင့်ယူသွားပါမယ် ... အေးဆေးလုပ်ပါ” “ဘာလဲ ... စိတ်မချလို့လား ... အစ်ကိုတို့ကို မယုံလို့လား”

ကာဂျိုးက ဟက်ခနဲထပ်ရယ်ရင်း ခေါင်းလေးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းယမ်းကာ ... “မဟုတ်ပါဘူး ... ပေးစရာ လိပ်စာမရှိလို့ပါ ...”

ကောင်မလေးရဲ့ စကားကြောင့် ဥက္ကာအပြင် မသိမသာနားစွင့်နေသော ညီစေမင်းပါ အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ ကောင်မလေးဟာ တစ်ယောက်တည်းကားမောင်းလာသော်ငြားလည်း စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ပုံလည်းမရှိ၊ တရားလွန် လွှတ်လပ်နေသောဟန်လည်းမရှိဘဲ မိကောင်းဖခင်သားသမီးတစ်ဦးမှန်း

မြင်တာနှင့်ပင် သိသာပါသည်။ မောင်းလာသောကားအမျိုးအစား ရယ်၊ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံရယ်ဟာလည်း အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ထဲက ဖြစ်လေရာ လိပ်စာမရှိဘူးရယ်လို့သော အဖြေကို အနည်းငယ် နား ဆန်းသွားပါသည်။ သို့သော် ဖြစ်နိုင်ချေရှိသော အဖြေကို ဥက္ကာက ချက်ချင်းတွေးမိစွာဖြင့် ...

“ဪ ခုည့်သည်ပေါ့ ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်လေ ... အစ်ကိုတို့ အေးဆေးသာ လုပ်ပါ ... ကာဂျိုးစောင့်ပါမယ် ...”

ကောင်မလေးက သွက်သွက်လက်လက်ပင် ပြော ပြီး ခေါင်းအသာညှိတ်ပြကာ လမ်းတစ်ဖက်ရှိ လယ်ကွင်းတွေဘက် သို့ လျှောက်ထွက်သွားပါသည်။ ဥက္ကာက မျက်နှုံးပင့်ကာ ပန်းပါတွန့် ပြလိုက်ရင်း ...

“တွေ့တယ်မလား ... မေခလာက သဘောကောင်းတယ်၊ ကေန္တအိန္ဒိယမေခလာနဲ့တူတယ်နော် ... အဟား ဟား”

ဥက္ကာက ပြောလည်းပြောရင်း ကားဂျိုးကိုထောက် ကာ ဘီးလဲဖို့ ပြင်ဆင်ပါသည်။ ညီစေက ကားနောက်မှာ ချိတ်ထား သော စပါယ်ယာဘီးကို ဖြုတ်ပေးရင်း လယ်ကွင်းတွေကိုငေးမော နေသော ကာဂျိုးဆိုသည့် ကောင်မလေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် လိုက်ပါသည်။ ဝိုင်းစက်ကြည့်ရွန်းကာ ကော့ဖြူးနေသော မျက် တောင်ရှည်ရှည်နက်နက်နှင့် မျက်ဝန်းတစ်စုံကတင် အတော်လေး

လှပအသက်ဝင်နေပါသည်။

ဒါကိုမှ ရှည်လျားပြီး အဖျားလေးချွန် ဆင်းလာ သော နှာတံချွန်ချွန်လေးကိုအားဖြည့်လိုက်သောအခါကောင်မလေး က တော်တော်ကြည့်ကောင်းသွားပါသည်။ ဥက္ကာကို လှစ်ခနဲရယ် ပြလိုက်စဉ်မှာ ဖွေးခနဲထွက်ပေါ်လာသော သွားတန်းဖြူဖြူလေး တွေကြောင့် ကောင်မလေးသည် အိန္ဒိယမင်းသမီးလေးပမာ ချော မောသက်ဝင်နေပါတော့သည်။ ကုပ်ပေါ်မှာဝဲနေသည့် ဆံပင်တူ အုပ်အုပ်လေးတွေကြောင့် ပို၍နုနယ်ချစ်စဖွယ်ကောင်းသွားပါသည်။ အနက်ရောင် စပိုရှုပ်လက်စကနှင့် ကာကီရောင်ဆောင်းဘီရှည်ဝတ် ဆင်ထားကာ ဘာမှပြင်ဆင်ချယ်သမှုမရှိဘဲနှင့်ကို ကာဂျိုးဆိုသူ လေးဟာ ကြည့်ကောင်းလွန်းလှပါသည်။

ခပ်ဝေးဝေးက အိပ်တန်းတက်ဖို့ ပြန်လာသော ငှက် အုပ်ကြီးကို တမေ့တမောလိုက်ငေးနေသော ကာဂျိုးဟာ ဘယ် အရပ်ကများ တစ်ကိုယ်တော်လွင့်လာပါသလဲကွယ်။ ရန်ကုန်ကို တစ်ဦးတည်းဆင်းလာသော သူမလေးဟာ အပျော်အပါးအလည် အပုတ်နှင့်လာပုံလည်း ဟုတ်ပုံမရ။ တစ်ခုခုကို တွေးဆငေးမောနေ ဟန်ရှိသော ကာဂျိုးမှာ ဘာတွေများ အရေးပါတဲ့ကိစ္စတွေ ရှိနေပါ လဲ။ သူ စိတ်ဝင်စားလာပါသည်။

ကားဘီးကနပ်တွေကို ဖြုတ်နေသော ဥက္ကာက သူ

ကို မော်ကြည့်ရင်း ...

“စိတ်ဝင်စားနေလား ကိုယ့်ဘော့စ်ရဲ့ ...”

“မဝင်စားပါဘူးကွာ ... မင်းသာ မြန်မြန်လုပ်ပါ ... ဟိုမှာ စောင့်နေရတာ အားနာဖို့ကောင်းတယ် ...”

“သူက ပြောပြီးပြီလေ ... အေးဆေးလုပ်ပါတဲ့ ... သူလည်း ရန်ကုန်သွားမှာပဲဟာ တူတူပေါ့ ... အဖော်တောင်ရသေး သူ့ကြည့်ရတာ ခရီးဝေးက လာပုံပေါက်တယ်နော် ... ဟို ရောက်မှ တည်းစရာရှာမဲ့သဘောရှိတယ် ... မင်းနည်းနည်း ပါးပါးမေးကြည့်ပါလား ...”

“မမေးချင်ပါဘူးကွာ ... ဟိုမှာ တွေးနေတာ အတွေးပျက် သွားလိမ့်မယ် ...”

“စိုးတယ်ပေါ့ ... အို ... စိုးရိမ်မိတယ် ဂျိုးရယ် ... ဒီလိုပေါ့ ဟုတ်လား ...”

ဥက္ကာစကားကို ညီစေက ခပ်ဟက်ဟက်ရယ်မော ကာ ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။ ဥက္ကာကလည်း ပြောင်းလဲနေသော ညီစေကိုကြည့်ကာ လူပီသလာပြီ၊ အင်း-ယော့တိုင်းပီသလာပြီဟု တွေးမိလေသည်။ ဒီလိုမျိုးဆိုတာ ဖြစ်ခဲ့ပါဘိ၊ ဖြစ်ကိုမဖြစ်တာ တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်တွေကြားထဲမှာ ခေါင်းပုံနစ်နေသော ညီစေ မင်းဟာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှလည်း စိတ်မဝင်စား၊ ဘယ်သူမှ

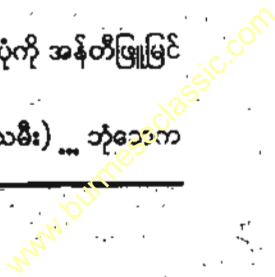
လည်း လှတယ် ပတယ်ဟူသော ခံစားချက်လည်းမရှိနှင့် အကြောင်း ထိလူများဆိုလျှင် ခြောက်များနေလားဟု အထင်မှားလောက်စရာ မှီသည်။

ကျောင်းတစ်ဖက်နှင့်ပင် လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ဝင်လေ ဘာနေပြီမို့ ကျောင်းတက်စဉ်ကာလများမှာလည်း အချစ်ဆိုတာ မရှိ။ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ရည်းစားပင် မရှိခဲ့။ သို့သော် ကိုယ့် ဘဝက အခေမဟုတ်ချေဘဲ ရုပ်ဖြောင့်သောသူဖြစ်လေရကား ဝိုင်း ဝိုင်းလည်နေသော မိန်းမများကိုလည်း ရှိသည်ဟုတောင် မထင်မှတ် ခဲ့။ မိန်းကလေးဘက်ကများ စတင်ကာ ရေလာဖို့မြောင်းဖော်နေပြီ ဆိုလျှင် ဝိုဠ်အထင်တသေးဖြစ်သွားရတော့ကာ လုံးဝကိုအဆက် အဆံ့မလုပ်တော့။

တကယ့်ကို ဘုရားဖြစ်မဲ့ အုတ်နီခဲဟုပင် တင်စား ခဲ့ရပါသည်။ ညီစေ မေမေအန်တီဖြူကဆိုလျှင် ညီစေကို မိန်းမမှရပါ လားဟု အစိုးရိမ်ကြီးစိုးရိမ်ကာ သူ့သားသဘောကျမည့် ချွေးမကို ချပေးရတာလည်း အလုပ်တစ်လုပ်ပင်။ ကိုစေကတော့ဖြင့် ရမှာကို ပိုင်နေရကာ လေးလေးက နိုင်ငံခြားကို အမြန်စေလွှတ်လိုက်ရ သောသူပင် ဖြစ်ပါသည်။

အင်း ညီစေ ဒီလောက်လှုပ်လာပုံကို အန်တီဖြူမြင် စေချင်စမ်းပါဘိနော်။

“ပြီးမှ ငါမေးလိုက်မယ်လေ ... ဗစ်တီး(သမီး) ... ဘုံဘေးက

လာသလားလို့ ဟား ဟား ... ”

“မနောက်စမ်းပါနဲ့ကွာ ... တော်ကြာ ငါတို့ကို တစ်မျိုးထင် သွားဦးမယ် ... ”

“အေးပါ ... အေးပါ ... ဒါပေမဲ့ ငါ မေးဦးမှာပါ ... ”

သူတို့ ဘီးလဲပြီးခါနီးတော့မည့်အချိန်မှာပင် ကာဂျီးက အနားသို့ ပြန်ရောက်လာပါသည်။ ညီစေက ကိုယ့်အနားသို့ ရောက်လာသော ကိုယ်ထက်ငယ်ပုံရမည့် ကောင်မလေးကို မြဲမြံ ခိုက်ရင်း ...

“ပြီးတော့မှာပါ ဒါထက် ဒီကညီမက ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ပြင်ဦးလွင်ကပါ ... ”

“ဟာ ... အဝေးကြီးကလာတာပဲ ... တစ်ယောက်တည်း မောင်းလာတယ်ဟုတ်လား ... ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အစ်ကိုတို့ကရော ဘယ်သွားမှာလဲဟင်”

“ဪ ... ကိုယ်တို့က ရန်ကုန်ကိုပါ ... ညီမလေးကလည်း ရန်ကုန်ကိုပဲလား ... ”

ကာဂျီးက ခေါင်းညိတ်ပြုလေသည်။

“ရန်ကုန်မှာ အသိအကျွမ်းမရှိဘူးလား ... ဘယ်မှာတည်းမှာ လဲ ... ဟိုတစ်မျိုးမထင်နဲ့နော် ... နယ်က တစ်ယောက် တည်းလာတာမို့ မေးဇီတာပါ ... ”

“ရပါတယ် ... လောလောဆယ် ကာဂျီးဟိုတယ်တစ်ခုမှာ

ပဲ တည်းလိုက်မယ် ... ကာဂျီးက ရန်ကုန်ကို အိမ်လာမှား တာပါ ... ဟို ကျောင်းတက်ဖို့လေ ... အဲဒါ အိမ်လာမှား တာ အဟင်း ဟင်း ... ”

“ဪ ... လူကြီးတွေ ဘာတွေ မခေါ်ခဲ့ဘူးလား ... တစ် ယောက်တည်းရယ် ... ”

“ကာဂျီးမှာ မိဘတွေ မရှိတော့ပါဘူး ... ”

တိုးသက်သွားကာ ချက်ချင်းဆိုသလို ရွှင်လန်းနေရာ မှ ညှိုးနွမ်းသွားသောမျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ ညီစေတစ်ယောက် အတော်ကြီး အားနာသွားကာ ကာဂျီးအပေါ်မှာလည်း အလွန် အမင်း ကရုဏာသက်သွားမိပါသည်။ ကြည့်ပါဦး ဒီလောက်နနယ် ချစ်စရာကောင်းသည့်ကောင်မလေးမှာ မိဘတွေ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ကိုယ့်မှာတောင် အလွန်အမင်းချစ်ခင်လေးစားရသည့် မိဘနှစ်ပါး စုံညီစွာဖြင့်ရှိကာ မိသားစုပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိသည့်ဘဝ။ ကာဂျီးဆို သော ကောင်မလေးမှာ မိဘတွေရှိတော့ဘူးဆိုတာ သိရ၍ ညီစေနှင့် ဥက္ကာတို့မှာ သနားကရုဏာသက်သွားရသလို ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ညီမရင်းတစ်ဦးပမာ ချစ်ခင်နှောင်တွယ်သွားမိပါသည်။

ဥက္ကာက ကားဘီးလဲပြီးသွား၍ ဂျိတ်ကိုမကာ ကာ ဂျီးကားနောက်ခန်းထဲသို့ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ညီမလေးက ဘယ်ဟိုတယ်မှာ တည်းမှာလဲ ... ”

“ရပါတယ် ... အဆင်ပြေရာပေါ့ ... မြို့ထဲနဲ့နီးနီးနားနားပဲ

တည်းချင်တယ် ... အင်း ... အစ်ကိုတို့ သွားရင်လည်း သွားလေ ... ရပါတယ် ... ”

“ဟင် ... ညီမလေးက မလိုက်ဘူးလား ... ရန်ကုန်သွားမှာ ဆို ... ”

ကာဂျိုးက ခေါင်းလေးကုတ်ကာ ရှက်ရယ် ရယ် လိုက်ရင်း ...

“မှောင်နေပြီ အစ်ကိုရဲ့ ... ကာဂျိုး ရန်ကုန်မရောက်တာ ကြာပြီ ... လမ်းတွေသိပ်မမှတ်မိတော့ဘူး ... ဒီည ပဲခူးမှာပဲ အိပ်ပြီး မနက်မှ သွားတော့မယ် ... ”

ဪ ... ဟူသောစကားကို စိတ်ထဲမှပင် ရေရွတ်ကာ ညီစေမင်းက ကာဂျိုးကိုသာ ကြင်နာစွာ ငေးစိုက်နေမိပါသည်။ ကိုယ့်ကို ကူညီခဲ့သော်လည်း အကူအညီတစ်ခုမှ ပြန်မတောင်းရှာဘဲ သူ့ဘာသာ အဆင်ပြေမနည်းလမ်းကို ရှာကာ ကိုယ့်အားကိုယ့်ကိုး တတ်သည့် စိတ်ဓာတ်ရှိသော ကောင်မလေးကို ညီစေက ကျိတ်၍ အမှတ်ပေးမိပါသည်။ တကယ်ဆို ကိုယ့်ကားနှင့်ရန်ကုန်ထိ လမ်းကြို ရှာသားပဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုလည်း အကူအညီတောင်းလျှင် ရပါလျက်နှင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးချင်တတ်သော၊ ဘာမဆို ကိုယ့်စွမ်းကိုယ်စနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းလိုစိတ်ရှိသော ကာဂျိုးကို လေးလည်း လေးစားကာအထင်ကြီးမိသွားပါသည်။ ငယ်ရွယ်သလောက် နားလည်သိမြင်ကာ ထက်မြက်သူတစ်ဦးပင်။

ဥက္ကာက မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားကာ ...

“ဟာ ... ရတယ်လေ ... အစ်ကိုတို့ ကားနောက်က လိုက်ခဲ့ပေါ့ ... ဘာအားနာစရာရှိလို့လဲ ... ဟိုတယ်ရှေ့ထိ ပို့ပေးမယ်လေ ... အင်း ပို့ပေးစရာတောင် မလိုပါဘူး ... အဲဒီရှေ့က ဖြတ်ရမှာပဲ ... ညီမလေး မိကာဆာဟိုတယ်သိတယ် မလား ... အဲဒီမှာ တည်းမလား ... ဒါမှမဟုတ် မြို့ထဲမှ မြို့ထဲကြိုက်ရင် ထရိတ်အိတ်ရှိတယ် ... ဗိုလ်ချုပ်ဈေးနဲ့နီးတယ် ... နောက် အဲဒီနားမှာပဲ စင်ထရယ်ရှိတယ် ... ကြိုက်ရာပြော ... ”

“ရတယ် ... မရမ်းကုန်းက မိကာဆာမဟုတ်လား ... အဲဒီမှာပဲ တည်းမယ် ... ဟို ... အဲဒီရောက်အောင်ကို ကာဂျိုး မသွားတတ်တော့လို့ ... ”

“ဪ ... ဒါများ ပြောပေါ့ ညီမလေးရယ် ... အင်း စကားပြောနေရတာနဲ့ ကျေးဇူးတင်စကားတောင် မပြောဖြစ်ဘူး၊ ကျေးဇူးအလွန် အင်မတန် တင်ပါတယ် ... အစ်ကိုတို့ကိုလည်း မှတ်ထားပေါ့ ... အကူအညီလိုရင်လည်းတောင်း ... ရော့ ... ဒီမှာ Visiting Card အစ်ကို့နာမည်က ဥက္ကာမင်းဟဲ့သူက ညီစေမင်းတဲ့ ... သူနဲ့အစ်ကိုနဲ့က အမျိုးတော်တယ်ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ”

ကာဂျိုးကပြုံးရယ်ကာ လိပ်စာကတ်လေးကို လှမ်း

ယူလိုက်ရင်း နားထဲမှာ ညီစေမင်းဟူသော အသံကို ထပ်ခါတလဲလဲ ပြန်ကြားနေမိပါသည်။ ညီစေမင်းတဲ့။ ဒီမှာမည်မျိုးဟာ နှစ်ယောက် မရှိနိုင်သော ရူးပါးအမည်တွေပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရား ဘုရား ရှင်ဟာ ကိုစေမင်းရဲ့ညီများလားဟင်။ ကာဂျိုးသည် ဖွင့်ဟမေးလိုက် ချင်စိတ်ကို ဇွတ်အတင်းချိုးနှိမ်တားကာ လိပ်စာကတ်ပြားလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကိုင်ရင်း ကားပေါ်တက်လိုက်ပါသည်။

တတယ်လို့ ညီစေမင်းဟာ ကိုစေမင်းရဲ့ညီဖြစ်နေခဲ့ ရင် ကာဂျိုးသည် အင်မတန်တိုက်ဆိုင်လှသည့် ကံကြမ္မာကို အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်ရုံပဲတော့မည်။ နင်းစုရေ ငါတော့ ... ရန်ကုန်ကိုမရောက်ခင်မှာဘဲ အံ့သြဆန်းကျယ်မှုတွေနှင့် စတင်ကြုံ တွေ့နေရပြီဟေ့။ အင်း ကာဂျိုးတော့ ဘာမှမတွေ့တတ်တော့ အောင်ပါပဲနော်။ ညီစေမင်းဟာ နင်းစုရဲ့ မတ်တော်မောင်လောင်း ဆိုတာ သေချာသလောက်နီးနီးကို ရှိနေခဲ့တာလေ။

ကိုစေမင်းရဲ့ညီမှန်း သေချာသွားခဲ့ရင် ကာဂျိုး ဘာလုပ်ရပါတော့မလဲ။ ကိုစေမင်းကိုပဲ အမေရိကားက ပြန်ခေါ်ခိုင်း ရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုစေမင်းတို့ အသိုင်းအဝိုင်းကိုပဲ လက်ထပ် စာချုပ်သွားပြကာ နင်းစုကို ချွေးမတစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံခိုင်းရ မှာလား။ ကိုယ် နဂိုစိစဉ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ ဆက်လုပ်ရတော့မှာ လား။ မစဉ်းစားတတ်တော့ပါဘူးကွာ။ အကောင်းဆုံးကတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ညီစေမင်းဆိုသည့် ခပ်ချောချောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို

သိစေချင်တော့တာပါလေ။ အနေတည်လှမည့် ထိုလူကြီးကို အာဂျိုး ကြောက်ပါရဲ့နော်။

ကာဂျိုးက ပန်းလေးကို အသာတွန်ရင်း ကိုယ့်ရှေ့ အ မောင်းနေသည့် ကားပေါ်က ညီစေမင်းဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ဇိတ်ကူးထဲမှ လှမ်းငေးနေလိုက်ပါသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရန်ကုန် ဆင်လာခဲ့ပြီမို့ ယာဉ်တွေရှုပ်လာကာ ကာဂျိုးတစ်ယောက်ညီမှောင် နှာပင် ရှေ့ကားကိုလည်းကြည့်ရင်း၊ လမ်းတွေကိုလည်း သေချာမှတ် သားရင်း အားလုံးကို ခေတ္တမေ့သွားပါသည်။ မရမ်းကုန်းမီကာဆာ ဆိုတယ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့ကားက ရပ်သွားရင်း ကားပေါ် မှ ကိုဥက္ကာဆိုသူက ဆင်းလာပါသည်။

“ရဲ့လား ကာဂျိုး ... အစ်ကိုတို့ ဆင်းပြောပေးရဦးမလား”

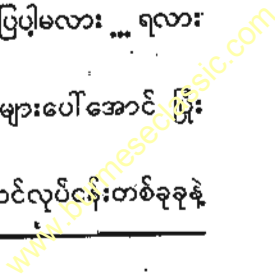
“ရပါတယ်အစ်ကို ... ကျေးဇူးပဲ ... အများကြီးတင်တယ် နော် ...”

“ဟာ ... တို့က တင်ရမှာပါ ... ဒီမှာ အစစအရာရာ အဆင် ပြေပါတယ် ... အင်း ကာဂျိုးက အိမ်တွေငှားမယ်ဆိုတော့ အသိအကျွမ်းလည်း မရှိနဲ့ ... အဆင်ပြေပါ့မလား ... ရလား ဘာကူညီရဦးမလဲ ...”

ကာဂျိုးက သွားဖြူဖြူလေးများပေါ်အောင် ပြုံး

လိုက်ရင်း ...

“ရပါတယ် ... ကာဂျိုး အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းတစ်ခုခုနဲ့

ဆက်သွယ်လိုက်ပါမယ် ... စိတ်မပူပါနဲ့ ... ”
“ကောင်းပြီလေ ... အကူအညီလိုတာရှိလည်း ပြောပေါ့
ဒါဆို သွားမယ်နော် ... ”

ကာဂျိုးက ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်ရင်း ဥက္ကာတို့က ထွက်သွားသည်ကို လက်ပြနှုတ်ဆက်ပြီးမှ ဟိုတယ်ဝန်းအတွင်း ကားမောင်းဝင်ခဲ့ပါသည်။ ကားကို ဟိုတယ်ဝန်းထမ်းတစ်ဦးက သိမ်းခိုင်းလိုက်ပြီးမှ သော့ယူကာ ရီဆက်ရှင်သို့ ရွှေ့ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ Middle Class ထဲမှ Single room တစ်ခန်းယူကာ အခန်းတက်လာခဲ့ပါသည်။ တစ်နေ့ကုန် မောင်းနှင်လာရ၍ နွမ်းနယ်စွာ ခြေတွေလက်တွေ ညောင်းညာကိုက်ခဲမှုကို ရေခဲခန်းနှင့် ရေစိမ်းချိုင်းမှ အဝတ်အစားလဲကာ အောက်ထပ်စားသောက်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဆင်လာကာ ညစာ စားရပါသည်။ စားပြီးတော့တာနှင့် ဗိုက်လေးထူရယ်၊ ပင်ပန်းမှုဒဏ်ရယ်ပေါင်းကာ ကာဂျိုးတစ်ယောက်ကား စိတ်လှည့် မွေ့ရာကြီးပေါ်၌ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အိပ်မောထွေသွားခဲ့ပါလေသည်။

✻

ညီစေတီ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ညကိုးနာရီခွဲခန့် ရှိနေပေပြီ။ ဥက္ကာက ကားသိမ်းနေတုန်း ညီစေတီ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။ မေမေက ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ကာ ညီစေတီကိုစောင့်နေပါသည်။ ညီစေတီကို မြင်သောအခါ ထိုင်ရာမှ ထလာရင်း ...
“သား ပင်ပန်းလာပြီလား ... နည်းနည်းနောက်ကျတယ်နော် ... ”

ညီစေက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း မေမေဘေးမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်ပါသည်။

“ပဲခူးက ခြောက်နာရီကျော်မှ ထွက်တာမေမေ ... ဒီကြား ထဲ ကားက ဘီးပေါက်နေသေးတယ်လေ ... ကိုမျိုးနိုင်က ဂျိုက်ငှားပြီး ပြန်မပေးတော့ ... နည်းနည်းစိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်ရသေးတယ် ...”

“ဪ ... မျိုးနိုင်ကလည်း အမေ့မေ့အလျော့လျော့ ဒါနဲ့ အဆင်ပြေသွားတယ်မလွှား ...”

“ပြေပါတယ် ... ကားတစ်စီးဆီက အကူအညီရတယ်”

ဘာကြောင့် ကာဂျိုးကို အမှတ်တရရှိနေဆဲဆိုတာ ကို ညီစေ မတွေးတတ်သေးပါ။ သူတို့ကား ပျောက်ကွယ်သည့်အထိ လက်ပြကျန်ရစ်သော ကာဂျိုးရဲ့ ပုံရိပ်လေးကို ယခုထိတိုင် မျက်စိထဲ မှ မထွက်နိုင်သေးပေ။ ထိုစဉ်မှာပင် ကားသော့ကို ပစ်မြှောက် ကစားရင်း ဥက္ကာက အိမ်ထဲဝင်ရောက်လာပါသည်။

“မေကြီးရေ ... သားဗိုက်ဆာပြီဗျ ... အင်း ညီစေကတော့ မဆာဘူးထင်တယ် ...”

“သားက ဘာတွေစားလာလို့လဲ ...”

“ဟာ ... ဘာမှမစားပါဘူး အလကား ... မေမေကလည်း ဒီကောင့်အကြောင်း သိရဲ့သားနဲ့ ...”

“အင်း ပြီးမှ လာမပြောနဲ့နော် ... ပြီးမှ အကြောင်းသိမယ်”

ညီစေက ထိုင်ရာမှထကာ ဥက္ကာကို တစ်ချက်တွန်း ပစ်ခဲ့ရင်း အပေါ်ထပ်တက်လာခဲ့ပါသည်။ အောက်ထပ်မှာ ဥက္ကာရဲ့ အသံကျယ်ကျယ်က လွင့်ပျံ့၍ ကျန်ခဲ့လေသည်။ အင်း ဥက္ကာတစ် ယောက်တော့ဖြင့် မျောက်အုန်းသီးရသွားသလို ဖြစ်တော့မှာကို ညီစေက ကြိုသိနေပေသည်။ ကားပေါ်မှာတုန်းက မနက်ဖြန်မနက် ကျရင် ကာဂျိုးကိုသွားတွေ့ပြီး အကူအညီပေးဖို့ ဥက္ကာကိုပြောခဲ့မိ လေသည်။ ဥက္ကာရဲ့ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသော မျက်လုံးတွေကို ပုံရိပ်ထဲမှ မထွက်ဘဲ ရယ်ဟဟဖြစ်သွားသည့် နှုတ်ခမ်းကလည်း ကိုယ့်ကိုလှောင်ပြောင်လိုမှန်း ညီစေက ရိပ်မိနေပေမဲ့ မတတ်နိုင် တော့။ ညီစေသည် ကာဂျိုးဆိုသော ကောင်မလေးကို အမှန် တကယ်ပင် ခင်မင်သွားခဲ့မိပါသည်။ စိတ်ရင်းကောင်း၍ ရိုးသား ဖော်ရွေမှုဟာ မျက်နှာမှာ ထင်ဟပ်နေသော ကာဂျိုးနှင့်ရှေ့ဆက်၍ ရင်းနှီးပတ်သက်မှု ရယူလိုပါသေးသည်။ ကိုယ်တွေ့ဆုံပတ်သက်ခဲ့ ပူးသော မိန်းကလေးများနှင့် ကာဂျိုးက တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ကွဲ ထွက်နေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ညက ပင်ပင်ပန်းပန်းနှင့်အတော်လေး နှစ်မြိုက် အိပ်မောကျသွားခဲ့သော ကာဂျိုးဟာ မနက်ကိုးနာရီမှပင် အိပ်ရာမှ နိုးပါသည်။ နာရီကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး မထသေးဘဲ ဆက်နှပ် နေမိလေသည်။ အင်း ညကတော့ ဆာဆာနှင့်အဝတီးပစ်လိုက်ကာ မောမောနှင့်အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရ၍ ဘာမှကို မစဉ်းစားနိုင်တော့။ အခု တော့ ရွင်ရွင်လန်းလန်းနိုးလာပြီမို့ ညက အဖြစ်ကို တရေးရေးပြန်ဖြင့်

ဆောင်လာပါသည်။ ညီစေမင်းဆိုသော လူချောကြီးကို ကာဂျိုး ဆတ်ရမိပါသည်။ အင်း မစွတာဘင်းနီကတော့ နောက်ကပဲပေါ့ နော်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဖန်တီးလာသော ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူး ထင်ရမှာလား ဒါမှမဟုတ် ရှောင်ဖယ်သွားရမှာလားဆိုတာတော့ အာဂျိုးမတွေးတတ်သေးပါချေ။ ကဲပါလေ လောလောဆယ် ဘာမှ တွေးတာပဲကောင်းပါတယ်။ လုပ်စရာရှိတဲ့အလုပ်ကို အရင်ဆုံးမြန် မြန်လုပ်ရတာပေါ့။ အပျင်းကြီးနေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူးနော်။

ကာဂျိုးက Air-con Speed ကို Remote ဖြင့် လှမ်း ဆယျာလိုက်ပြီး စောင်ပုံအောက်မှ ထွက်လာကာ ခုတင်ဘေးမှာရှိ ဆာ ဖုန်းပြားလေးကို ကောက်မကာ ရီဆက်ရှင်ကို ခေါ်လိုက်ပါ သည်။ တစ်ဘက်မှ နှုတ်ဆက်စကားသံကို ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး

“တို့ကို ပြင်ဦးလွင်က နံပါတ် (...)နဲ့ contact လုပ်ပေးပါ နော် ...”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ခဏစောင့်ပါရှင် ...”
ငါးမိနစ်ခန့်အကြာမှာပင် ပြင်ဦးလွင်ဖုန်းနှင့် ကာဂျိုး

ရသွားပါသည်။

“အန်တီမြိုင်လား ကာဂျိုးပါ ... ကာဂျိုးရန်ကုန်ကိုမနေညက ရောက်တယ် မိကာဆာမှာ တည်းတယ် ... အခု အိမ်က ဆက်နေတာ ...”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်လား ... လမ်းမှာ အားလုံးအဆင်ပြေတယ်မလား”
 အင်း အန်တီမြိုင်ကို ဟိုကိစ္စပြောလိုက်လျှင် ကောင်း
 ပျံ့မလား။ အို သေဖြင့်မသေချာသေးဘဲနဲ့ တော်ပါပြီလေ။ ကာဂျီး
 က မပြောတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင်း ...
 “ပြေပါတယ် ... ဘာမှမဖြစ်ဘူး ... အခုမှ ကာဂျီးအိပ်ရာက
 နိုးတာ ... ပြီးတာနဲ့ အခန်းငှားဖို့ စုံစမ်းတော့မယ်လေ ...
 အရင်ဆုံး Yellow Book (အဝါရောင်လမ်းညွှန်)ထဲကတစ်ဆင့်
 ဖုန်းနဲ့မေးကြည့်လိုက်မယ် ...”
 “ကောင်းပါတယ် ... ကာဂျီးဘာသာ ကြည့်ကျက်ပြီး စီစဉ်
 ပါ ... တိုက်ခန်းကို သိပ်အမြင့်တွေ မငှားနဲ့နော် သမီး”
 “သဘောပေါက်ပါတယ် ... ပထမလွှာလောက်ဆို ရတယ်
 မလား ...”
 “အေး ... ရပါတယ် ... အဲလောက် လှေကားကတော့
 အိမ်မှာတောင် တက်သေးတာပဲ ... အေး ... အေး ...
 အဆင်ပြေအောင်သာ စီစဉ်လိုက် သမီးရေ ... ဪ ...
 ရော့ ဒီမှာ နှင်းစုကပြောဦးမယ်တဲ့ ...”
 နှင်းစုအသံက ဖုန်းလိုင်းထဲ ဝင်ရောက်လာပါသည်။
 “ကာဂျီးရယ် နင်လည်း ငါ့အတွက်နဲ့ ပင်ပန်းနေရပြီနော်”
 “ဒါတွေ မပြောပါနဲ့ဟာ ... ဘာမှ မပင်ပန်းဘူး ... ကိုယ့်
 ကားနဲ့ကိုယ်သွားတာ နင်သာကျန်းမာအောင်နေ ... ငိုမနေ

နဲ့နော် ... ဪ ... ဒါနဲ့ နင့်ကိုမေးရဦးမယ် ...”
 “ဘာမေးမှာလဲ မေးလေ ...”
 “ကိုစေမင်းမှာ ညီတွေဘာတွေရှိလား ...”
 “ညီတစ်ယောက်ရှိတယ် ... တစ်နှစ်ပဲကွာတယ်တဲ့ ...
 ဘာလို့လဲဟင် ...”
 “ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သူ့နာမည် နင့်သိလား ...”
 “သိတယ် ... ညီစေမင်းတဲ့ ...”
 ဪ ... တကယ်ပဲ သေချာသွားခဲ့ပြီ နှင်းစုရေ။ ငါ
 မနေက မရည်ရွယ်ဘဲ တွေ့ဆုံကူညီလိုက်မိသူဟာ နင့်ချစ်သူ ကိုစေ
 မင်းရဲ့ညီ၊ ညီစေမင်းတဲ့လေ။ ဒီအကြောင်းတွေကို နင်သိရင် ဘယ်လို
 ဆုံးဖြတ်ဦးမှာလဲ နှင်းစုရေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ကိုပြောပြဖို့ ငါ့မှာ
 တာဝန်ရှိပါတယ်လေ။ နောက်များမှပေါ့။
 “နင် ဘာလုပ်မလို့လဲ ကာဂျီး ...”
 “ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး ... မေးကြည့်တာပေါ့ ... ဘာလဲ သတ်ရ
 သွားလို့လား ... အဟား ... ဟား ... ကဲပါ ငါ ဖုန်းချတော့
 မယ် ... ငါ အိမ်ကိစ္စ စုံစမ်းရဦးမယ် ဒါပဲနော် ...”
 ကာဂျီးက အရင်ဦးအောင် ဖုန်းချလိုက်ကာ စကား
 စ ဖြတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ တိုစဉ်မှာပင် ဖုန်းခေါ်သံက ထပ်မံထွက်
 ပေါ်လာလေသည်။ ကာဂျီး ကောက်နားထောင်လိုက်တော့ ရို
 ဆက်ရှင်မှ ကာဂျီးထံ ခည့်သည်ရောက်နေ၍ ဆတ်သွယ်သည့်ဖုန်း

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်နေပါသည်။ ကာဂျိုးက အမြန်အာခဲမည့်အကြောင်း ပြန်ပြောရင်း ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ရင်း ကိုယ့်ဆီလာသောစဉ်သည်က ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားခန်းဝင်လာပါသည်။ အင်း ရန်ကုန်မှာလည်း ကာဂျိုးရဲ့အသိမိတ်ဆွေတွေ တစ်ဦးမှ မရှိပါဘူးနော်။ ကာဂျိုးဆီလာသောစဉ်သည်ဟာ ဘယ်သူများဖြစ်မလဲ။

ကာဂျိုး ဒီမှာတည်းနေတာကို သိမည့်သူများဟာ မနေ့က ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ညီစေမင်းနှင့်မစ္စတာဘင်းနီတို့သာ ရှိပါသည်။ ဒါဆို ရွှေစဉ်သည်များဟာ ဒင်းတို့ပဲပေါ့။ ဘာလာလုပ်တာပါလဲ လူစိမ်းများရယ်။ အမှတ်တမဲ့ကူညီခဲ့ဖူးတဲ့ ကာဂျိုးကို နောက်ထပ်တစ်ခါ ဆုံဆုံစည်းစည်း ဟိုတယ်ရာရောက်လာတွေ့တာ ဘာအကြောင်းများပါနဲ့လဲရှင်။ စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းသည့် မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် ကုလားမလေးပုံသဏ္ဍာန် ကာဂျိုးကို ထပ်မံအကူအညီတောင်းဦးမလို့များလားနော်။ အင်း သိပ်တော့မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကူညီချင်းကူညီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့ကသာ ကူညီရမှာပေါ့နော် ... ။ ကဲ ကာဂျိုးဘာရှိမှ မထုတ်ဘဲနဲ့ ဆင်းလာခဲ့ပြီ။ အဝတ်အစားတော့လဲခဲ့တာပေါ့လေနော်။

ရီဆပ်ရှင်က ဆိုဖာပေါ်မှာထိုင်ရင်း ညီစေတစ်ယောက် လက်ဖဝါးအချင်းချင်းကို ပွတ်သပ်ကာ ရင်တွေလည်းခုန်နေတာကို ကိုယ့်ဘာသာပင် အတိုင်းသားပြန်ကြားနေရပါသည်။ အင်း ဥက္ကာတစ်ယောက်တောင် ကြားသွားပြီလား မသိပါဘူးကွာ။ အံမယ် ဒင်းက ကိုယ့်ကိုများတောင် လက်ဝါးတစ်ဖက်ကာပြီးကာ ခေါင်းညိတ်ပြီး အားပေးသလိုပြုံးပြနေသေး။ အတွေ့အကြုံမရှိသေး

သော ချာတိတ်ပေါက်စတစ်ယောက်ကို နှစ်သိမ့်သလိုမျိုးနှင့် ညီစေ
က ဥက္ကာကို ရှူတည်တည်ကြည့်ကာ ကာကျိုးဆင်းလာမည့်လှေ
ကားဆိုကိုသာ အာရုံပြန်ပို့ထားလိုက်လေသည်။ အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါ
မယ်တဲ့။ ကြည့်ရတာ ပင်ပင်ပန်းပန်းနှင့် အိပ်ရာက မနိုးသေးတာပင်
ဖြစ်ပါမည်။ ဪ တတ်လည်းတတ်နိုင်ရှာတဲ့ ကလေးမ။

ပြင်ဦးလွင်ကနေ ရန်ကုန်ထိ တစ်ယောက်တည်း
ကားမောင်းလာတဲ့သော သူမရဲ့ သတ္တိနှင့်ထက်မြက်မှုကိုတော့
ကိုယ်က တကယ့်ကိုပင် အသိအမှတ်ပြုရပါသည်။ ကိုယ်တို့လို
ယောက်ျားသားတွေတောင် ဟိုင်းဝေးခရီး မောင်းရလျှင် ညောင်း
ညာကိုက်ခံပင်ပန်းရတာအလွန်ပင်။ ဒါတောင် ယောက်ျားသားများ
က အညောင်းပြေအညာပြေ ဝိစင်္ဂီနှင့်၊ ဘီယာလွေးခွင့်၊ တချို့
ယောက်ျားသားများဆိုလျှင် massage လုပ်ကာ အပန်းဖြေသည့်နည်း
တွေ ရှိကြပါသည်။ ကာကျိုးလို ကောင်မလေးမျိုးကတော့ အဲဒါတွေ
အစား ရေနွေးနွေးနှင့်ရေချိုးကာ အပြည့်အဝ အိပ်စက်ခွင့်သာရှိပါ
လေမည်။ အင်း နေခင်းဘက်ထိများကလေးမက အိပ်ပို့ စိတ်ကူး
ထားရင် ကိုယ်တို့ကြောင့်ဖြင့် အိပ်ရေးပျက်ရချည်ရဲ့။

ကာကျိုးအတွက် အစမှအဆုံး စာစာနာနာ တွေးပေး
မိနေသော ညီစေဟာ ကာကျိုးတစ်ယောက်လှေကားမှ လှမ်းဆင်း
လာသည်ကို မြင်လိုက်ရကာ ဘေးနားမှာရှိသော ဥက္ကာကိုလည်း
အဆင်သင့်လက်တို့ပြီးသား ဖြစ်နေလေသည်။ အားကိုးရသော

ဥက္ကာဟာလည်း မျက်နှာကို ထာဝစဉ်ပြုံးသည်ထက် ပိုပြီးထားပါ
သည်။

အခုမှ အိပ်ရာနိုးကာစ ဖြစ်ဟန်တူသည့် ကာကျိုး
မျက်နှာလေးက အိပ်ရေးဝထားဟန်ဖြင့် မို့ဖောင်းကာ ပိုချစ်စရာ
ကောင်းနေပါသည်။ ဆံပင်တိုလေးများကား ခေါင်းပင် ဖြီးခဲ့ဟန်
တူတဲ့ လက်နှင့်သာ တစ်ချက်နှစ်ချက် သပ်လာသည့်ပုံ။ သူတို့ကို
မြင်သောအခါမှာ သိပ်၍အံ့ဩသွားဟန်မရှိဘဲ အမြဲတောက်ပနေ
သည့် အပြုံးတစ်ခုနှင့် 'ရောက်နေတာကြာပြီလားဟုပင် စတင်နှုတ်
ခွန်းဆက်ကာ သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ
သည်။

ဥက္ကာက စတင်ကာ တစ်စက်လေးမှရှိန်နေဟန်
အနေခက်ဟန်မရှိလေဘဲ ...

“အိပ်ရေးပျက်သွားလား ... ညီမလေး ...”
“မပျက်ပါဘူး ... ကာကျိုး နိုးနေပါပြီ ... အစောနတင် အိမ်နဲ့
ဖုန်းပြောဖြစ်သေးတယ်လေ ... ဒါနဲ့ အစ်ကိုတို့ကို ဘာအကူ
အညီပေးရဦးမလဲ ...”

ကာကျိုးရဲ့ အရွှန်းဖောက်စကားကို ပထမတော့
သူတို့နှစ်ဦးလုံး ကြောင်သွားရကာ ချက်ချင်းပင် ဥက္ကာက တုံ့ပြန်
စကားဆိုနိုင်ပါသည်။ အင်း မင်းမဆိုးဘူးဘဲ ကာကျိုးရယ်။ တစ်ဘက်
ဇူ အနေမခက်ရလေအောင် စကားအရာမှာ ပါးနပ်ပါပေတယ်။

“ဟား ... အစ်ကိုတို့က အကူအညီပေးမလို့ပါဗျာ ... ကာဂျီး တစ်ယောက် အဆင်မပြေပါ့မလားလို့ရယ် ... နောက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း အိမ်ငှားရတာ အဆင်မပြေ မှာနိုးတာရယ်တွေကြောင့် လာမေးတာပါ ... ”

“ရပါတယ် ... ကာဂျီးအားလုံးအဆင်ပြေပါတယ် ... အိမ် ငှားဖို့ကလည်း Yellow Book ထဲကတစ်ဆင့် ဖုန်းနဲ့ contact လုပ်ကြည့်မှာပါ ... အခုလို ဂရုတစိုက်နဲ့လာမေးတဲ့ အစ်ကို တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ”

ဪ ... အကူအညီတွေကို တကယ်ပဲ လက်မခံ ချင်ဘူးလား ကာဂျီးရယ်။ အပြုံးလေးတစ်ခုနှင့်တင် လှလှပပ ငြင်း ဆန်ပစ်တော့တာပဲလား။ အင်းလေ ... အခုမှတွေ့တဲ့ သူမိန်း ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ အကူအညီကို ချက်ချင်းလောက်ငင်း မယူတာ သဘာဝတော့ကျပါတယ်လေ။ ကာဂျီးမို့သာ လူလူချင်းလေးစား ခင်မင်သောအားဖြင့် ချိုသာယာဉ်ကျေးစွာ လက်ခံတွေ့ဆုံနေတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

တော်တန်ရုံဟာမျိုးဆိုလျှင်တော့ တစ်ခါလေးတွေ ဖူးတာနှင့် ဘာလဲ၊ ဘာကြောင့်တာလဲ၊ ဘာလာပတ်သတ်တာလဲဟု ထင်မည်မလွဲ။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း ကိုယ်တို့လိုလူမျိုးတွေရဲ့ အကူ အညီကို မတောင်းခင်ကပင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကူညီပါရစေဆိုသော မဒီငယ်လေးများရဲ့ ပုံအရဆိုလျှင် ဒီလိုလေးသာ လမ်းကြောင်းလှိုက်

ဆိုက်ဆိုက်ကိုပါလာမှာ မလွဲစေရ ဆိုတာမျိုးတွေလည်း ရှိလာနိုင် လေသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကာဂျီးရယ်။ ကိုယ်က မင်းနဲ့ ဆက်လက်ပတ်သက်ဖို့ဆန္ဒတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်လေ။ ရင်းနှီး ခင်မင်ခွင့်တော့ ပေးသင့်တာပေါ့ တောင်လှေကားဖြိုသူရယ်။

“ဪ Yellow Book ဆို လှန်ရမယ့် ကြာနေမှာပေါ့ ... အစ်ကိုတို့အသိ အကျိုးဆောင်တစ်ယောက်ရှိတယ် ... အစစအရာရာ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်မှာပါ ... အစ်ကို လိပ်စာ ပေးမယ် ... သူနဲ့ ဆက်သွယ်လိုက်ပေါ့ ... ”

မစ္စတာဘင်းနဲ့ရဲ့အကြံဉာဏ်က လျော်ကန်သင့်မြတ် လှပမဲ့ ကာဂျီးက တစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် ဦးနှောက်ထဲမှ ဖယ်ထုတ် ဝစ်လိုက်ပါသည်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုရုပ်ပြောင်ရယ်။ တာဂျီးဟာ ကျောင်းလာတက်မဲ့သူတစ်ယောက်လည်း အမှန် တကယ် မဟုတ်ပါဘူး။ လူသိမခံစွဲတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ရက်လှည့် နှား အကောင်အထည်လာဖော်မှာမို့ ဥက္ကာရဲ့အသိ ပွဲစားနှင့်လည်း အလုပ်လုပ်၍ဖြစ်မည် မဟုတ်ပါလေ။

ကိုယ့်ကို ရှေ့ဆက်ပတ်သက် ဆက်နွယ်လာတော့ မညီအနီပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ထိုပွဲစားထံမှ အိမ်လိပ်စာ ထို ရယူသွားနိုင်ကာ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့တော့ ... ယခုပုံပင် ဟိုတယ်ရာရောက် မဟုတ်တော့ဘဲ အိမ်တိုင်ရာရောက်ပင် ပေါက်

ချလာနိုင်သည်ကို ပုဏ္ဏားမလေး ကာဂျိုးက အတတ်ကြံသိနေပုံ တယ်ရှင်။ အဲဒီအခါမှာ နေ့စေ့လစေ့ မဟုတ်တောင် အတော်အတန် ရုပ်လုံးပေါ်နေမည့် ကိုယ်ဝန်သည်မိန်းမသားတစ်ဦးကို ကာဂျိုးဟာ ဘယ်လိုခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ဆွဲထုတ်ပြရပါမလဲရှင်။

နင်းစုကို ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် မီးဖွားဖို့ကလွဲ၍ ကျန်သည်ကိစ္စကို မစဉ်းစားရသေးသော၊ လူသိမခံဝံ့သေးသော အဖြစ်အပျက်များနှင့် စီရစဉ်ရကြံဖန်နေရသည့် ကာဂျိုးရဲ့အဖြစ်ကို ကာဂျိုးသာလျှင် သိပါသည်။ ကဲ ... ကာဂျိုးကိုမျှော်လင့်ချက် တောက်ပနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ကြည့်မနေစမ်းပါနဲ့ ကိုလူချောရယ်။ ကာဂျိုးလည်း ရှင့်ကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ခင်မင်ချင်ပါတယ်။ သို့သော် ငြားလည်း အင်း မေးချင်စမ်းတယ် သိလား။ ရှင့်အစ်ကိုရဲ့ ရင်သွေး လေး၊ ရှင့်တူလေးကို မွေးဖွားမဲ့ ရှင့်မရိုးရဲ့ညီမမှန်း ကာဂျိုးကို သိသွား ခဲ့ရင် ရှင် ဘယ်လိုနေမလဲဟင်။ ညီစေမင်းဆိုတဲ့ လူကြီးရယ်။ ကာဂျိုးကို မပတ်သက် ပါနဲ့တော့လားရှင်။

“ရပါတယ် အစ်ကို ... ဟို ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိဘူး ကာဂျိုးကိုလေ ဘာမှမကူညီပါနဲ့ ရပါတယ် ... အစ်ကိုတို့ကို ကာဂျိုးညီခဲ့တာလည်း ဘာမျှော်လင့်ချက်နဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူး ကာဂျိုးနေရာမှာ ဒီပြင်လူဆိုရင်လည်း ဒီလို့ပဲကူညီမှာပဲ။ ဒါ ဒီလောက် respond လုပ်စရာ မလိုပါဘူးရှင် ... ကာဂျိုး ဘာသာ အားလုံးလုပ်တတ်ပါတယ် ... ”

အပြုံးတစ်စက်မှ မပျက်ရလောက် အလှပဆုံးစကား တွေနှင့် ငြင်းဆန်သွားသော ကာဂျိုးကိုကြည့်ကာ ဥက္ကာတစ် ယောက် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့အောင် ဖြစ်သွားရသလို ညီစေမင်းကလည်း သဘောပေါက်သွားပါသည်။ ဒီလောက် ငြင်း ဆန်နေရင် ကိုယ့်ဘက်က အလိုက်သိရပါတော့မည်။ ဒီထက်ရှေ့တိုး ရင်လည်း တစ်ယောက်တည်းသမား၊ မိန်းမငယ်လေးအပေါ်မှာ ထိပါးစော်ကားသည့်သဘောသို့ သက်ရောက်သွားတော့မည်လေ ကာဂျိုးရယ် ... ။ သဘောကောင်းမော်ရွေတတ်တဲ့ မင်းရဲ့စိတ်ထား လေးထဲမှာ ခေါင်းမာခြင်းတွေလည်း ပါတာပဲလား ဥက္ကာက နောက်ဆုံးကျည်ဆန်ကို ထုတ်သုံးလိုက်ပါ တော့ပြီ။

“အင်းလေ ... ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ ... အစ်ကိုတို့က ညီမလေးကို ကိုယ့်ညီမရင်းတစ်ယောက်လို ခင်မင်လို့ လို အပ်တာကူညီရအောင် မေးတာပါ ... ညီမလေးက နယ်က လာတာ ... ပြီးတော့လည်း တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အဲဒါကြောင့်ပါလေ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကာဂျိုး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ရပါတယ် အစ်ကို ... ”

“အင်းလေ ... ဒါနဲ့ ကာဂျိုး Breakfast မစားရသေးဘူးနဲ့တူ တယ် ... လာလေ အစ်ကိုတို့လည်း မစားရသေးဘူး ... ”

သွားစားရအောင် ... ဒီဟိုတယ်မှာပဲ စားမှာပါ ... ”

ဒီတစ်ခါတော့ ငြင်းဆန်နေ၍ မကောင်းတော့မှန်း ကာဂျိုးက ရိပ်မိကာ ပြီးရင် ခေါင်းညိတ်ပြကာ စားသောက်ခန်းမကို ကိုယ်တိုင်ပင် ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။ သုံးဦးသားလုံး ဒင်ဆမ်း စားကြရင်း ဥက္ကာက စကားကိုပြန်၍ စပါသည်။ ညီစေတော့ စကားသိပ်မပြောလှဘဲ ခပ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့်ပင် ဒင်ဆမ်းကိုသာ ငဲ့စားရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် ကာဂျိုးကို လှမ်းကြည့်တတ်လေသည်။ ကိုညီစေရယ် ကာဂျိုးကို နားလည်ပေးပါရှင်။ ကာဂျိုးမှာလည်း ကာဂျိုးအကြောင်းနဲ့ ကာဂျိုးပါ။

“ကာဂျိုးက ပြင်ဦးလွင်သူအစစ်ပဲပေါ့ ... ”

“အစစ်ပါ ... မွေးကတည်းက အဲဒီမှာပဲ ... ”

“ဪ ... စပ်စုတယ်တော့ မထင်နဲ့နော် ... ကာဂျိုးက မိဘတွေမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ဘယ်သူနဲ့နေတာလဲ ... ”

“အန်တီနဲ့ပါ ... ”

အင်တာဗျူးဖြေနေသလား ထင်ရအောင်ပင် ဥက္ကာက အမေးသမားဖြစ်ကာ ကာဂျိုးကတော့ အဖြေသမားသက်သက် ဖြစ်နေပါသည်။

“ကာဂျိုးက လူမျိုးခြားနဲ့တူတယ်နော် ဟုတ်လား ... ”

ကာဂျိုးက ဒီတစ်ခါတော့ အသံထွက်အောင်ပင် တခစ်ခစ်ရယ်မောလိုက်ကာ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပါသည်။ အင်း

ကိုယ့်ကိုတွေ့တဲ့သူတိုင်းကတော့ ဒီလိုပဲထင်ကြတာပဲလေ။ တကယ်လည်း ကိုယ့်ရုပ်က မြန်မာမလေးတစ်ဦးဟု ထင်စရာမရှိဘဲ အိန္ဒိယ ရုပ်ရှင်ကားများထဲမှ ကုလားမင်းသမီးများနှင့် သွားဆင်နေတာလေ။ တော်သေးတာပေါ့နော်။ ရုပ်ကြီးတအား မဆိုးလို့။

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဗမာ ... ဗုဒ္ဓပါပဲ ... ဘာလို့မှန်းမသိဘူး။ လူတိုင်းက ကာဂျိုးကို အဲလိုပဲ ထင်တယ် ... အင်းလေ ကာဂျိုးကလည်း တကယ်ပဲ အိန္ဒိယဆင်ထွက်နေတာကိုး”

“ကာဂျိုးက ကို(ချ်)ကို(ချ်)ကိုသားဟဲဆိုတဲ့ အိန္ဒိယရုပ်ရှင်ထဲက မင်းသမီးနဲ့တူတယ် ... အဲ ... အဲဒီမင်းသမီးနာမည်ကလည်း ကာဂျိုးဆိုပဲ ... ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ... ကာဂျိုးကိုကျတော့ ဒီနာမည်ကို အိမ်မှာ နို့လာလာပို့တဲ့ ကုလားမကြီးက ပေးတာ ... အဲဒါ ခုထိ တွင်သွားတော့တာပဲ ... ကာဂျိုးက တနင်္လာသမီးဆိုတော့ နေ့နံလည်းသင့်နေတာနဲ့ ဒါပဲခေါ်ကြတာပဲ။ ကာဂျိုးကလည်း ကြိုက်ပါတယ် ... နာမည်နဲ့လူနဲ့လိုက်လို့ ဟားဟား ... ”

နို့ပို့တဲ့ကုလားမကြီးပေးသော နာမည်ကိုလည်း သဘောတကျနှင့် နှစ်သက်ပြန်သေးသော ကာဂျိုးရဲ့စိတ်ထားလေးကိုရော သူ့ဘာသာသူ သဘောတကျနှင့်ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြန်ရယ်နေပြန်တော့သော ဝင်းဖန်နေသည့် ကာဂျိုးရဲ့မျက်နှာလေးကို

ရော့၊ တစ်စုံစီခွဲငေးကာ ရုတ်တရက်ကာဂျိုးက သူ့ဘက်ကြည့်လာ၍ ညီစေတစ်ယောက် သူ့ခိုးလူမိသွားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ကာဂျိုးက သူ့ကိုကြည့်ကြည့်လင်လင်ပဲ ပြုံးပြလာကာ ...

“ဒီက အစ်ကိုက ဗိုက်အရမ်းဆာနေတယ်နဲ့ တူတယ် ... စကားကို ဝင်မပြောတော့ဘဲ အစားပဲ စားနေတော့တာပဲ”
ခေါင်းလေးအငဲ့၊ အစောင်းနှင့်နှုတ်ခမ်းအပွင့်အပိတ် အတိုင်းမှာ အပြုံးချိုချိုတစ်ခု အမြဲတမ်းပါဝင်တတ်တော့ကာ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားတွေဆိုလာသော ကာဂျိုးကို ညီစေက ပြန်လည် ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ အင်း အဲဒီလိုတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ကာဂျိုးရယ်။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အပြုအမူတွေနဲ့ မဖမ်းစားစမ်းပါနဲ့။ ပြီးတော့ မင်းက အဝေးကိုထွက်သွားဦးမှာပါ။

“အစ်ကိုတို့က ဘာအလုပ် လုပ်သလဲဟင် ...”

“ဪ ... ခုမှပဲ မေးဖော်ရတော့လား။ စိတ်ဝင် တစားနဲ့မေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ရမလို့ပင်။

“Sun Rise company က ကိုယ့်မိဘတွေလုပ်ငန်းပေါ့ ... ကိုယ်က အဲဒီမှာ MD ပါ ... သိလား ကာဂျိုး ...”

“အင်း Sun Rise ပရိဘောဂစက်ရုံဆိုတော့ သိတယ် တူတူပဲလားဟင်”

“ဪ ... တူတူပဲ အံ့တူတူပါပဲ ... ကာဂျိုးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ဒါတွေလည်း သိတာပဲလား ...”

“အင်း ... သိတာပေါ့ နာမည်ကြီးပဲဟာကို ... ဒါကို အစ်ကိုတို့က ဘော်ဇာကြီးတွေပေါ့ ...”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ ... ဒါနဲ့ ကာဂျိုးက ရန်ကုန်မှာ ဘာကျောင်းတက်မှာလဲ ... Toilel တွေ ဘာတွေဖြေမလို့လား၊ ဆန်းတန်းအောင်ပြီးတော့ Universty တွေဘာတွေရော မတက်ဘူးလား”

အင်း၊ ကာဂျိုးဟာ ကိုယ်ပြန်ဖြေမည့် အဖြေဟာ လွတ်ကင်းမှုမရှိ ရှိကို တဒက်ဒက်နဲ့ဆင်ခြင်ထွက်ချက်ရင်း ကိုယ့်ဘဝကိုလည်း နည်းနည်းစိတ်ညစ်လာပါသည်။ စိတ်ညစ်တယ်နော် ကာဂျိုးဟာ တယ်တုန်းကမှ ဒီလိုဦးနှောက်စားခဲ့တဲ့ အလုပ်မျိုးတွေ လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ တအီးအီး တအဲအဲမဖြစ်စေရန် ခပ်မြန်မြန်ပင် စဉ်းစားရကာ။

“ကာဂျိုးက ... ဟို ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်က Final ဖြေပြီးပြီ အဲဒါ ဒီမှာ English နဲ့ပတ်သက်တာလေး ဘာလေး လေ့လာမလို့ပါ ဒါလောက်ပါပဲ”

“ဟာ ကာဂျိုးက တော်တာပေါ့၊ ဘွဲ့တောင်ရတော့မှာပဲ၊ အင်္ဂလိပ်စာသင်ပြီး နိုင်ငံခြားထွက်တော့မလို့လား”

ညီစေကတော့ ... စိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်တာကို ကာဂျိုးက နာခေါင်းလေးရှုံ့ရင်း ... တဟင်းဟင်းနှင့်ရယ်ပါသည်။ မတတ်နိုင်ဘူး မကာဂျိုးရေ။ ခင်ဗျားဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာအမျိုး

သမီးလေးတစ်ဦးဆိုတာ လုံးဝသေချာသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ခင်ဗျား နဲ့ကျုပ်ကြားမှာ ဘာမှကွာဟချက် ကြီးကြီးမားမား မရှိတော့ဘူး လေဗျာ။ ရန်ကုန်မှာနေပြီး သင်တန်းတက်ဦးမဲ့ ခင်ဗျားလေးနဲ့ရှေ့ လျှောက်ပတ်သက်ဖို့လည်း အလားအလာတွေရှိနေတာကြောင့် ခွဲထက်နှောင်တွယ်မှုတွေ ပိုသွားမှ ခင်ဗျားလေးက ကိုယ့်တိုးတက် ရာ တိုးတက်ကြောင်းအတွက် နိုင်ငံခြားကို ထွက်မသွားဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးလေဗျာ။ အခုတောင် ဝေးကွာသောအရပ်ကနေ ရန်ကုန်မြေအထိ တစ်ဦးတည်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ခြေချလာဝံ့သေးတာပဲ။

“မထွက်ပါဘူး အစ်ကိုရယ် ... ရန်ကုန်မှာတောင် နေချင် တာမဟုတ်ဘူး ... ကာကျိုးက ကိုယ့်ဖို့ကိုယ်ပဲပျော်တယ်၊ ချစ်တယ် ... မန္တလေးမှာ ကျောင်းတက်တာတောင် တစ် ပတ်တစ်ခါ မပြန်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး ... အဲလောက်ထိ ...”

ကာကျိုးကွဟု စိတ်ထဲမှ တီးတိုးအော်ဟစ်လိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းကတော့ အသာပြိုးနေလိုက်ပါသည်။ အင်း ရန်ကုန်မှာတော့ နေချင်ပါ ကာကျိုးရယ်။ အနေမုန်းကြပ်မဲ့နေရာမှာ မထားပါဘူးကွာ။ ခြံအကျယ်ကြီးနဲ့ ထားမှာပါ။ အမလေး ငါ့နှယ်နော် နှုတ်ခမ်းမှာ အတွက် ဆေးတောင် ဝယ်ထားတဲ့သဘော ဖြစ်နေပါပြီ။ တည့်ပို့ မလားဆိုတဲ့ အတွေးကိုတောင် မတွေးတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းနာဖြစ်လာ ရင် လိမ်းမဲ့ဆေးကိုပါ ကြိုတင်ဝယ်ထားမိသလို ဖြစ်နေပါပြီ။

ဥက္ကာက ကုန်သွားသော ကာကျိုးရဲ့ကော်ဖီခွက်ထဲ

ကို ကော်ဖီထပ်ငှဲပေးရင်းမှ ...
 “နောက်ဆို ပြင်ဦးလွင်ကို လာလည်ရင် ပူစရာမလိုတော့ဘူး ပေါ့ ... ကာကျိုးတို့ဖို့က အရမ်းသာယာပြီး နေချင်စရာ ကောင်းတယ်နော် ... ဘယ်လိုလဲ ဖိတ်မှာလား ...”
 “ဖိတ်ပါတယ်နော် ...”

ပြင်ဦးလွင်။ အဲဒီဖို့ကို ကိုစေတစ်ယောက် အလုပ် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မကြာခင်ဆိုသလို သွားရပါသည်။ တစ်ခါသွား လျှင် နှစ်ပတ်သုံးပတ်ခန့် ကြာတတ်ပါသည်။ နောက်တော့ အစက မသွားချင် အင်တင်တင်ဖြစ်ခဲ့သည့် ကိုစေဟာ ကြာလာတော့ ဟိုက ရာသီဥတုအရမ်းကောင်းတယ်၊ အရမ်းသာယာတာပဲ ... ။ အစား အသောက်တွေလတ်ဆတ်တယ်၊ ရန်ကုန်နဲ့များတခြားစီပဲ။ အဲဒီမှာ တောင် အခြေချရင် ကောင်းမလားဆိုသော လေသံတွေပစ်လာ ကာ ကိုစေရဲ့ပုံမှန်မဟုတ်သော အခြေအနေတစ်ခုကို လှမ်းထောက် လိုက်တော့ ကိုစေတစ်ယောက် ပြင်ဦးလွင်သူတစ်ဦးနှင့် ချစ်ကျွမ်း ဝင်နေပြီဟု သိခဲ့ရတာပင်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ဖေဖေက ကိုစေကို အမေရိ ကားရှိ စက်ရုံတစ်ရုံမှာ စာချုပ်နဲ့ကို နှစ်နှစ်ပညာသင်အဖြစ် အလုပ် စေခိုင်းခဲ့တာပင်။ ကိုစေတစ်ယောက် နှစ်နှစ်ပြည့်ဖို့ အကြီးအကျယ် ဆုတောင်းနေမည်ဟု ညီစေမင်းကသိနေပါသည်။ ကိုစေကောင်မ လေးကလည်း ပြင်ဦးလွင်ကပဲဆိုလျှင် ကာကျိုးသိချင်သိနိုင်ပါသည်။

ဟာ အဲဒါမှ ကျွဲငါး။ ကိုစေ့ကောင်မလေးရဲ့နာမည်အပြည့်အစုံကို ညီစေမသိပါ။ ကိုစေ့ပြောပြောနေသော 'နှင်းကာ၊ နှင်းကို၊ နှင်းနဲ့' ဆိုတာတွေသာ ကြားရဖန်များလျက် ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် မေးလည်း မမေးမိပါချေ။ နှင်းတစ်လုံးနှင့်ကတော့ ကာဂျိုးဘယ်လိုမှ သိနိုင်မှာ မဟုတ်ချေ။

“ဖိတ်ပါတယ်နော်သာပြောတာ ... ကာဂျိုးကြည့်ရတာ လာလည်ရင် ရှောင်နေမဲ့ပုံကြီးနဲ့များ လာရမဲ့လိပ်စာကျတော့ မပြောဘဲနဲ့ ...”

“ဪ ... ပြောပါတယ် ... ပြောလည်း ကာဂျိုးက အိမ်မှာမှ မရှိတာ ... ရန်ကုန်မှာ ကြာဦးမှာလေ ... ကာဂျိုးတို့နေတာ နန်းမြိုင်ဟိုတယ်နားမှာပါ ... ကာဂျိုးဆို မသိတဲ့သူ မရှိဘူးဘဲ ...”

“ယုံပါတယ် ... ယုံပါတယ် ... ကဲ ... ကာဂျိုးလည်း အလုပ်ရှိဦးမှာပေါ့ ... ညီစေ့ရေဒိုးရအောင် ဒါနဲ့ တာဂျိုးဘယ်တော့ ပြန်မှာလဲ ...”

ဥတ္တာက တစ်ချက်ဖမ်းထောက်လိုက်သော်လည်း အချိန်ပြည့် သတိဆွဲထားသည့် ကာဂျိုးက ...

“အခန်းရရင် ပြောင်းမှာ မပြန်တော့ဘူး ...”

ညီစေ့က ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်ကာ ကာဂျိုးကို မျက်လုံးများဖြင့် အသံတိတ်နုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ကာဂျိုးကလည်း

ပြီးရင် ခေါင်းအသာညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ဥတ္တာက ဘီလ်ရှင်းဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း ကာဂျိုးက အခန်းခန့်ပေါင်းရှင်းမည်ဟု ဆိုသဖြင့် နှုတ်အတင်း မရှင်းဖြစ်တော့။

ကာဂျိုးက ညီစေ့တို့ကို တံခါးပေါက်နားအထိ လိုက်ဖို့ကာ လက်ပြရင်း ကိုယ့်အခန်းဆီသို့လျှောက်လာကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဖြစ်ပါသည်။ မနက်ဖြန်မနက်ကစပြီး မိကာဆာက ပြောင်းကာ ကာဂျိုးခြေရာဖျောက်ပါတော့မည်။ ဒီပုံအတိုင်း ဆိုလျှင် နောက်နေ့များမှာလည်း ညီစေ့တို့ရောက်လာနိုင်သည်လေ။ ဩလာရင် ကိုယ်လည်း ဒီထက်ဟန်ဆောင်နိုင်မှာလည်း မဟုတ်တော့။ အချိန်တိုအတွင်းမှာ ကာဂျိုးဟာ ညီစေ့မင်းဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ကို တွယ်တာရစ်ချင်နေပြီလေ။ သူသည်လည်း ကိုယ့်ကို တစ်မျိုးလေးပဲဟု သိသော်ငြား ကာဂျိုး ရင်မဆိုင်ချင်၊ ရင်မခုန်ချင်တော့ပါရှင်။ ကာဂျိုးတစ်ယောက် အရောင်ဖျောက်ရောင်တိမ်းမှာမို့ အခု တွေ့ဆုံခြင်းဟာ နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခြင်းဟု တွေးလိုက်မိကာ ခမ်းနည်းသွားရလေသည်။ အင်း တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန် တစ်နေရာမှာတော့ ကာဂျိုးတို့ ပြန်ဆုံစည်းကြသေးတာပေါ့။

www.burmeseclassic.com

(၅)

နောက်တစ်နေ့မနက် ခြောက်နာရီခန့်မှာပင်ကာကွီးဟိုတယ်မှ ပြောင်းပါသည်။ မနေ့က စကားပြောဆိုအဆင်ပြေသွားသည့် တိုက်ခန်းကို ပြောင်းလိုက်တာပင်။ တိုက်ခန်းက မြေညီထွက်ဖြစ်ကာ ကာကွီးနှင့်နှင်းစုနှစ်ယောက်အတွက်တော့ အတော်တန်ကျယ်လွှင့်ပါသည်။ အနီးအနားမှာ စတိုးဆိုင်၊ အခွေဆိုင်၊ အသောက်ဆိုင်များရှိကာ တအားကြီးလည်း လူမရွပ်၊ သွားရေးလေ

ရေးလည်း အဆင်ပြေလှသော လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲမှ တိုက်ခန်းဖြစ်တာ ဆူညံသံတွေ ဘာတွေလည်း သိပ်မကြားရ၍ အတော်စိတ်ကျေနပ်မှုရှိသွားပါသည်။ တိုက်ခန်းပိုင်ရှင်ဟာ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်တာမို့ သူ့ရဲ့ပစ္စည်းပစ္စယ၊ ပရိဘောဂများ Air Con, TV & တစ်စုံ၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ အဝတ်လျှော်စက်၊ တယ်လီဖုန်းတို့ကို အခန်းငှားသူက သုံးခွင့်ရပါမည်။

ပစ္စည်းတွေက အကောင်းစားတွေမို့ စိတ်ချရသော မိသားစုမဟုတ်သောသူများကိုသာ ငှားစေချင်၍ ဤအခန်းကို ကာကွီးရရှိခြင်းဖြစ်လေသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ဦးနေမှာမို့ လက်ခံ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဈေးကသိပ်မသေးလှ။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ကာကွီးက ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ ဘာမဆိုရသော်လည်း နှင်းစုအတွက် စဉ်းစားပေးရတာပဲဥစ္စာ။ နှင်းစုက မယ်နလေ။ ဘာမှမရှိသော Hall type မှာ နေချင်မှာမဟုတ်။ ကာကွီးတို့ယိတ်တိုင်ကလည်း ဘာမှပြောစရာမရှိအောင် သင့်လျော်ကောင်းမွန်နေသော လူသုံးဆောင်ပစ္စည်းတွေလည်း အစုံအလင်ပါဝင်နေသော ဤတိုက်ခန်းလေးကို လက်လွှတ်မှ မခံနိုင်တော့တာ။

ကိုယ့်ဘာသာဆိုလျှင် အိုးခွက်ပန်းကန်၊ မီးဖို ဘာညာကအစ ဝယ်နေရဦးမှာ။ ပြီးတော့ အေးမြတဲ့ဒေသမှာ နေလာသွားတွေပီပီ ရန်ကုန်ရဲ့အပူဒဏ်ကိုလည်း Air Con နဲ့ ကာကွယ်မှ ဖြစ်ဦးမှာ။ VCD လေး ဘာလေး၊ စလောင်းလေးကလည်း မကြည့်ဘဲနှင့်

နေနိုင်တာလည်းမဟုတ်။ ထပ်ဝယ်ပြီး ထည့်ထားမယ်ဆိုပါကလည်း နောင်ဒါတွေက ပိုနေဦးမဲ့ဟာ။ ကဲ ဤမျှ အဆင်ပြေကောင်းမွန်နေ သော အခန်းတစ်ခန်းကို ကာကွီးက ချက်ချင်းပင် တက်နေလိုက် တော့တာပေါ့နော်။ ကာကွီးက တိုက်ခန်းမှ ဖုန်းနှင့်ပင် ပြင်ဦးလွင်ကို လှမ်းဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို ... ဪ နှင်းစုလား ... ငါပါ ... အေး အခန်းရ ပြီ ... အမလေး ရှယ်ပဲ ... အခု အဲဒီအခန်းကနေ ဆက်နေ တာပဲ ... အေးပါဟယ် ... ဖုန်းရော T.V ရော၊ ရေခဲသေတ္တာ ရော ... အဝတ်လျှောက်စက်ရော ... အကုန်ပါတယ် ... အေး ... နိုင်ငံခြားမှာတဲ့ ... အင်း ... နီးတယ် ... လူလည်း သန့်ပါတယ် ... အေး ... ငါ သပြေအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း ကတစ်ဆင့် ငှားလိုက်တာ ... ကြီးတာပေါ့ ကြီးလည်း ... မတတ်နိုင်ပါဘူး ... အဆင်ပြေဖို့လိုတာပဲ ... အေး ... မြေညီ ထပ်ပဲ ... အေး ... ငါ မနက်ဖြန်တက်လာခဲ့တော့မယ် ... အန်တီမြိုင်ကို ပြောလိုက်ဦး ဒါပဲနော် ... ”

ကာကွီးက ဖုန်းချလိုက်ပြီး မွေ့ရာပေါ် ပစ်လွဲလိုက် ပါသည်။ အင်း ကိုညီစေမင်းရေ နောက်တစ်ခေါက်များ ထပ်ရောက် ဖြစ်သေးလားရှင်။ ကာကွီးကတော့ သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်စွာနဲ့ပဲ ရီဆပ်ရှင်ကို မှာခဲ့ပါသေးတယ်။ ကာကွီးကိုလာမေးရင် အခန်းရသွား လို့ အဲဒီကိုပြောင်းသွားပါကြောင်း၊ တစ်နေ့နေမှာ လာလည်ပါဦးမယ်

ဆိုတဲ့အကြောင်းပေါ့နော်။ အခုမှ စတင်နောင်ဖွဲ့ကာစဖြစ်တဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးလေးကို ကာကွီးကတော့ (မဖြတ်ချင်လှပေမဲ့) ရက် ဇက်စွာနဲ့ ဖြတ်ပစ်ခဲ့ရပြီ ညီစေရေ။ တစ်နေ့မှာ ရှင်နဲ့ကာကွီး ပြန်ကို ဆုံဆည်းရဦးမှာပါ။ ကာကွီးကတော့ လုံးဝကို ယုံကြည်နေပါတယ် ရှင်။ ကံကြမ္မာကို ကြိုတင်မြင်နိုင်စွမ်းမရှိတဲ့အတွက် ရှင်နဲ့ကာကွီး ထားမှာ ပြောင်းလဲမသွားပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရမှာပါပဲ။

ကာကွီးတို့မှာ ဒီထက်မကပတ်သက်စရာအကြောင်း တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်လေ။ အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ကာကွီး အဝေးကပဲ သတိရနေပါမယ် ညီစေမင်းရယ်။

ဝေခန့်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ ဖိတ်ဆတ်စာများ ဝေဆိုတို့ထံတွင် ထုတ်ဝေ၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သက်နားကျန်းဖြူနယ် သို့ ရေးသားပေးဖို့ နှိပ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

(၆)

မိကာဆာဟိုတယ်အတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာသော ကားပေါ်မှာ ညီစေမင်းတစ်ယောက် စိတ်အားလျော့စွာ ပါလာပါ သည်။ ဥက္ကာက ကားမောင်းနေရင်းမှ ညီစေဘက်ကို တစ်ချက်စွေ ကြည့်ရင်း ...

“အဲလောက်လည်း စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့ကွာ ... သူလာလည် မှာပါတဲ့ ...”

“မင်းက ထင်လို့လား ...”

“အင်း ... သိပ်တော့လည်း မထင်ချင်ပြန်ဘူး ... ကောင်မ လေးကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကြောင့် ဝါတို့တိုရှောင်ချင်တာမျိုး ဖြစ်ရမယ် ... သူ ခင်တာတော့ ခင်ဝါတယ် ...”

“မသိပါဘူးကွာ ... ပြောတတ်တော့ဘူး ... ခြေရာကို ဖျောက်သွားတော့တာပဲ ... ဘယ်မှာမှားအခန်းရသွားပြီလဲ မသိဘူး ... တကယ်ဆို သူ အဲဒီလိပ်စာပေးခဲ့ဖို့ ကောင်းတာ ပေါ့ ...”

“မင်းကလည်းကွာ ... အဲလိုတော့ ပေးမလား ... ကာဂျိုးက ပွင့်လင်းပေမဲ့ မရဲတင်းဘူးလေ ... ဝဲဒီလိပ်စာ သူမှာရှိတာပဲ။ သူ ဆက်သွယ်ချင် ရတာပဲဟာ ...”

“ဆက်သွယ်မယ် မထင်တော့ပါဘူးကွာ ...”

ညီစေက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ပင် ကားပြုတ်င်း ပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ငွေးကာနေပါသည်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ အချစ် ဆိုတာကိုလည်း မယ်မယ်ရရ ကြုံဖူးခဲ့တာမဟုတ်။ မိန်းကလေး ပေါင်းများစွာတို့ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားခဲ့တာမဟုတ်။ အဲဒီကိစ္စဟာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသောကိစ္စမဟုတ်လို့ကို သတ်မှတ်ထား တော့တာ။ အမှတ်မထင် ကာဂျိုးနှင့်ဆုံဆည်းခဲ့ပြီးသော နောက်ပိုင်း မှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကာဂျိုးနှင့်ဆက်လက်ပတ်သက်ချင်စိတ် ရှား ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ဥက္ကာပင် အံ့ဩခဲ့ရသည်အထိ။ သူ့ကိုယ်တိုင်

လည်း ကိုယ့်ဘာသာ မယုံကြည်စွာနှင့် အံ့ဩရတာပင်။ ကာဂျိုးထံ သူ ဘာကြောင့် ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရင်းနှီးနှောင်တွယ်သွား လဲဆိုတာကို အဖြေရှာကြည့်လျှင် ကာဂျိုးရဲ့ဖြူစင်လွန်းသော စိတ် ထားလေးကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါမည်။

အဲဒီနောက်တွေ့မှာတော့ သူများနှင့်မတူ တစ် ဝှားခြားနေသည့် ကာဂျိုးရဲ့ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေး၊ စကားပြောလျှင် ခေါင်းလေးငဲ့ကာ စောင်းကာနှင့် သွက်သွက်လက်လက်ပြောတတ် တဲ့ပုံစံလေး၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတတ်သော စိတ်ဓာတ်လေး၊ ဘာ မဆို သိလွယ်တတ်လွယ်တတ်မည့်ပုံစံလေးတွေကို နှစ်ခြိုက်သဘော ကျခဲ့ရပါသည်။ ကိုယ့်ထက်နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်ခန့်ငယ်လောက်မည့် ရှစ် စဖွယ်ကောင်မလေးမို့လည်း စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

အခုတော့ ကာဂျိုးက ကိုယ်ရောင်ဖျက်ကာ ထွက် သွားခဲ့ပြီလေ။ အင်း နှစ်ကြိမ်သာ ဆုံခဲ့ဖူးလိုက်တဲ့ ကာဂျိုးကို လောက်နှောင်တွယ်သွားမိတာ ရှေးရေစက်ပဲ ထင်ပါရဲ့။

“မင်း ... ကာဂျိုးကို ချစ်နေမိပြီလား ညီစေ ...”

“အင်း ... ဘယ်လို ပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူးကွာ ... ငါ ဘယ်စိန်းကလေးကိုမှ ဒီလိုမဖြစ်ဘူးတာတော့ အမှန်တော်ပါပြီကွာ ... ကိုယ်က တွေ့မယ်ကြံတော့လည်း သူ့ ရှောင်သွားပြန်ရော ...”

“သူ့မှာလည်း အကြောင်းရှိလို့နေပါလိမ့်မယ် ... မင်းတို့နဲ့ ...”

ဖူးစာပါရင် တစ်နေ့နေပြန်ဆိုကြဦးမှာပေါ့ ...”

“အေး ... အဲဒီတစ်နေ့ကိုပဲ စောင့်နေလိုက်တော့မယ်ကွာ”

“အဲဒီတစ်နေ့ကလည်း ဘယ်တော့မှ ရောက်မယ်မသိဘူး။

ဒီတစ်ခါတွေ့လို့ကတော့ မင်းတစ်ခါတည်းသာ ဖွင့်ပြော လိုက်တော့ ... သူ ရန်ကုန်မှာ နေရမှာဆိုရင် တွေ့နိုင်ဖို့ နီးစပ်ပါတယ် ... တစ်ခါတစ်ရံမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံတတ် တာမျိုးတွေလည်း ရှိတာပါပဲ ...”

ဥက္ကာစကားအတိုင်းသာ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရ တော့မှာပါပဲ ကာဂျိုးရေ။ ကိုယ်ကတော့ မင်းကို စောင့်နိုင်တဲ့အချိန် အထိ စောင့်ဦးမှာပါ။ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်တဲခါးပေါက်ကို ပထမဆုံး ဖွင့်လှစ် သွားနိုင်တဲ့မင်းကို ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ နေရာလေးတစ်ခု ခိုင်ခိုင်မာမာ ထားထားလိုက်ပါတယ် ကာဂျိုးရေ။ အဲဒီနေရာလေးကို မင်းအတွက် အပ်သပ်ဖယ်ထားပါ့မယ်။ ကိုယ့်အပေါ်မှာလည်း နှစ်လိုတတ်တဲ့ မင်းမျက်ဝန်းလေးတွေကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန်သတိရရင်း ရန်ကုန် မို့ကျဦးကျဦးလေးမှာ မင်းနဲ့ပြန်ဆုံတွေ့ဖို့ရယ် ဒါမှမဟုတ် တစ်နေ့ မျှ ကိုယ့်ဆီအရောက်လာခဲ့ပါဦးမယ်ဆိုတဲ့ မင်းစကားလေးရယ်ကို သာ မျှော်လင့်ချက်အဖြစ် မွေးမြူထားရင် မင်းနဲ့ပြန်လည်ဆုံဆည်း နိုင်ခဲ့ တစ်နေ့ကို ကိုယ်အပြင်းအထန်နှစ်တ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေ နိုင်မယ် ကလေးရယ်။

ဒီတစ်ခါပြန်ဆုံရင်တော့ ကိုယ့်အနားက ထွက်သွား
ဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့တော့ ကာဂျိုးရယ်။ မင်းမှာ ဘာပြဿနာတွေ
ရှိရှိပါ။ ကိုယ် မင်းဘေးက ရပ်တည်ဖို့က မင်းအတွက်ဆို အမြဲတမ်း
အဆင်သင့်လေ။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ပေးဖို့လိုအပ်လျှင်
အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊
သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ် သို့ ချေးသားပေးဖို့ နိုင်ပါသည်။

(၇)

အခန်းလေးကို သဘောတကျနှင့်လှည့်ပတ်ကြည့်ရ
နေသော နှင်းစုကို ကာဂျိုးက ဆိုဖာပေါ်ကနေ လှမ်းကြည့်ရင်း
စကားတစ်ခွန်းပြောဖို့ အားယူနေပါသည်။ ပြောသင့်လား။ မပြော
သင့်လား စဉ်းစားခဲ့တာပင် ကြာရနေပြီလေ။ နောက်ဆုံးတော့ နှင်းစု
သိသင့်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ကာဂျိုးက နှင်းစုကို လှမ်းခေါ်လိုက်
လေသည်။

www.burmeseclassic.com

“နှင်းစု ...”

ကာဂျိုးခေါ်သံကြောင့် နှင်းစုက ကျောပေးနေရာမှ ခေါင်းလှည့်ကြည့်ကာ မေးဆတ်၍ ဘာလဲဟုထူးသည်။

“နင့်ချစ်သူ ကိုစေမင်းရဲ့ညီ ညီစေမင်းနဲ့ငါ မိတ်ဆွေတွေဆိုရင် နင်ဘယ်လိုနေမလဲ ...”

“ဘာရယ် ... ဘယ်လို”

နှင်းစုက အံ့အားသင့်သွားသောပုံစံကို မပြင်နိုင်စွာ နှင့် ကာဂျိုးအနားရောက်လာကာ ဘေးခုံမှာဝင်ထိုင်ရင်း ကာဂျိုး လက်ကိုခွဲကာ ...

“နင်နဲ့ညီစေမင်းနဲ့က မိတ်ဆွေတွေ ဟုတ်လား ... ဘယ် တုန်းက ဘယ်လိုခင်သွားတာလဲဟင် ... မြန်လှချည်လား”

“ငါ ရန်ကုန်ကို စခင်းလာတော့ ... ပဲခူးအဝင်မှာ သူတို့ ကား ဘီးပေါက်နေတာလေ ... ငါကားကို တားတာ ... သူတို့မှာ ဂျိတ်မပါလာလို့ ဂျိတ်ငှားပါတဲ့ ... အဲ့ဒါနဲ့ ငါလည်း ဂျိတ်ငှားလိုက်တယ် ... ရန်ကုန်ကိုလည်းအဝင်မှာ သိပ် မမှတ်မိတော့တာနဲ့ သူတို့ကပဲ ငါ့ကို မိဆာကာထိ လိုက် မောင်းပို့ခဲ့တာ ... အဲဒီမှာမှ ငါ ညီစေမင်းမှန်းသိတော့တာပဲ နောက်နေ့ နှင့်ဆီမှန်းဆက်တော့ သေချာအောင်မေးကြည့် တာ ...”

“ဟင် ... ဒါဆို နင့်ကိုရော ... သူ သိလား”

“ကာဂျိုးလို့ပဲ သိတယ် ... နောက်နေ့ကစပြီး ငါလည်း ဒီကို ပြောင်းတော့တာပဲ ... ခုတော့ သူတို့နဲ့အဆက်အသွယ်မရှိ တော့ဘူး ... သူတို့လိပ်စာတော့ရှိတယ် ... ဒါနဲ့နင့်လူတို့ အသိုင်းဝန်းက တော်တော်ချမ်းသာတာပဲနော် ... Sun Rise ကတဲ ... အင်း ဒီကလေးမွေးပြီးရင် နင် ဘာဆက်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ ...”

ကလေးအကြောင်းပြောလျှင် မျက်ရည်စို့လာတတ် သော နှင်းစုက ...

“မသိပါဘူးဟာ ... ငါတော့ စိတ်ညစ်တာပဲသိတယ် ...”

အင်း ပြောလိုက်ရတော့ မကောင်းဘဲရှိတော့မယ်။ အစတုန်းကဖြင့် ဘာလုပ်ရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကြိုတင်တွေးတော ကာခဲ့ပါလား။ ဒါဆို ခုလို စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ဘာမှကြိုခဲ့ရမှာကို ဇာတ်ပုံ။ ခုတော့ လူကြားလို့မှ မကောင်းမဲ့ ကိစ္စရပ်ကြီးနဲ့ စိတ် ညစ်လည်း သေသာသေလိုက်တော့ နှင်းစုရော။

ကာဂျိုးက စိတ်ထဲကတော့ဖြင့် ပယ်ပယ်နယ်နယ် ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်ကာ နှုတ်ဖျားကတော့ဖြင့် ထုတ်ပြောတော့ပါ။ အပေမဲ့လည်းလေ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းလို့မှတ်ရတယ် ဆိုပေမဲ့ ဘယ်ဘက်ကပဲတွေးတွေး အကောင်းမဟုတ်တဲ့ကိစ္စကြီးလို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်ဖြေကျေနပ်နိုင်ပါတော့မလဲ။ ဒါကြီးသာ ဖြစ် ခဲ့ရင်ဟူသောအတွေးကို ကာဂျိုးစိတ်ညစ်သည့်အခါတိုင်း တွေးမိခဲ့

တာပင်။ နှင်းစုကိုစွန့်ပတ်သက်ပြီးတော့ ကာဂျိုးလည်းစိတ်ဆင်းရဲ
ခဲ့ရပါသည်။ မိန်းမသားတွေချည်းနေနေရသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့
အကဲအရဲ့ကိုခံရမှာလည်း သေမလောက်ကြောက်တာပင် ... ။
ဒါကြောင့် နှင်းစုပြဿနာကို ကာဂျိုးက ကာယကံရှင်ထက်ပင် လူ
သိမှာ ပိုစိုးရိမ်လေသည်။

“စိတ်ညစ်မနေနဲ့နှင်းစု ... လောလောဆယ် နင် ဒီကလေးကို
ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ မွေးနိုင်ဖို့က အရေးကြီးတယ် ... အဲဒါပဲ
ခေါင်းထဲမှာတွေ့ ... ကျန်တာ ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့ ...
ကဲ ... ထမင်းစားတော့မယ်လား ... ငါ သွားခူးလိုက်ဦး
မယ် ... ”

“ဟယ် ... ငါပါလုပ်မှာပေါ့ ကာဂျိုးရယ် ... နင်ကလည်း
အဲလောက်လည်း မလိုသေးပါဘူး ... ”

“ဟာ ... နင့်ဖိုက်ကြီးနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ ... ငါ့ဘာသာလုပ်
ပုံမယ် ... ”

“အမလေးဟယ် ... ဖိုက်ကခုမှ သုံးလပဲရှိသေးတာပါ ...
ရပါတယ်ဟယ် ... မလှုပ်မယှက်ကြီးနေမှ မကောင်းတာ
ကဲ ... ဖယ်ပါ ... နင့်မှာ ချက်ပြုတ်ရ လျှော်ရဖွပ်ရ နေ
ဝယ်ရနဲ့ ဒီဆွမ်းလေးခူးတာတော့ ငါ လုပ်ပါရစေဟယ်”

နှင်းစုက ဇွတ်အတင်းပြောနေသဖြင့် ကာဂျိုးက
ဆက်မပြောသာတော့ဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ အင်း နှင်းစုရယ်

စောစောစီးစီးထဲက သိတတ်နေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ
နော်၊ အခုတော့။

ကာဂျိုးဟာ စပန်ချီဂါဝန်ရှည်လေးမှာ အနည်းငယ်
ထုံးထွက်နေသော ဝမ်းဗိုက်ပြင်ပူပူလေးနှင့်ထမင်းစားပွဲကို ပြင်ဆင်
နေသော အစ်မဖြစ်သူနှင်းစုကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်လည်ဝမ်းနည်း
လာရပါသည်။ နှင်းစုရယ်၊ နင် ကံဆိုးတယ်ဟယ်။ တကယ်ကို
နင့်ရုပ် နင့်ရည်၊ နင့်ပညာအရည်အချင်း၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေနဲ့ ခမ်းနား
တဲ့ မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုကို ဆင်နွှဲပြီး လူတကာငေးမောအားကျတဲ့ဘဝ
တို့ ဝိုင်ဆိုင်နိုင်ရမှာ။ ခုချိန်မှာလည်း နင့်ဘေးမှာ ခင်ပွန်းသည်နဲ့
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြည်နူးနေရမှာ။ အခုတော့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ တစ်သက်မှာတစ်ခါသာ ကြုံခွင့်ရတဲ့ မင်္ဂလာပွဲ
ကြီးဆိုတာလည်းဝေးစွ။ အနားမှာ ခင်ပွန်းသည်ကိုတောင် လက်
နှိုးထိုးပြစရာမရှိတဲ့အဖြစ်မျိုးကို နင်ရောက်ရတယ်နော်။ ယောက်ျား
အစ်ယောက်ကို အဲလောက်ကြီး ပေးဆပ်ချစ်ခဲ့ပြီးတော့ နင် ပြန်ရခဲ့
တဲ့အရာတွေကတော့ ဝမ်းနည်းခါးသီးစရာတွေချည်းပဲလား နှင်းစု
ရယ်။

“ကာဂျိုးရေ လာ ... ရပြီ ... စားရအောင် ... ”

နှင်းစုအသံကြောင့် ကာဂျိုးက ဝဲတက်ကာကျလာ
တော့မည့် မျက်ရည်စများကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်တော့ကာ ထလိုက်
အံ့သည်။ ငါ့မျက်ရည်တွေကို နင်မြင်လို့မဖြစ်ပါဘူး နှင်းစုရယ်။ နင့်

ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ငါ့မှာတာဝန်တွေ ရှိသေးတယ်လေ။ ဘာရယ် မဟုတ်ဘဲ ကာဂျိုးက ညီစေမင်းကို သွားသတ်ရမိလေသည်။ ဩော် အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ တိုင်ဆိုင်မှုပဲနော်။

ကာဂျိုးက ထမင်းစားပွဲမှာဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ထမင်း တစ်စွန်းကို ပါးစပ်ထဲသွင်းရင်းမှ ...

“ဟယ် ... ဒီနေ့ လကုန်ရက်ပဲ ... နင် O.O နဲ့ ပြရမှာမလား။ အရင်တစ်ပတ်က ဘယ်နှစ်နာရီချိန်းထားတာလဲ ... ”

“သုံးနာရီမှပါ ... ဟုတ်ပါရဲ့ ... ငါလည်းမေ့နေတာနဲ့”

“ဒါပဲ ... မေ့မနေနဲ့ဦး ... ဆေးတွေရော မှန်မှန်သောက်ရဲ့ လား ... ”

“သောက်ပါတယ် ... ”

“ကော်ဖီတွေလည်း နင်းကန်သောက်မနေနဲ့ဦး ... နင့်နလုံးက ရတာမဟုတ်ဘူး ... ငရုပ်သီးတွေ အချဉ်အင်တွေလည်း မစားနဲ့နော် ... ဟဲ့ ... လက်ကပြောရင်းဆိုရင်း ဘာလို့ ငရုပ်သီးတွေစားနေရတာလဲ ... နှင်းစုနော် ... ငါ ခေါက်လိုက်မှာ ... ”

“ကာဂျိုးရယ် ... နင်စားခိုင်းတဲ့ဟာတွေက ဖြူလျှော်လျှော် ပေါ့လိမ့်တယ်တွေ ... ငါ တစ်သက်လုံးက ချဉ်ငံစပ်တွေစားလာတာပါဟဲ့ ... ဒီလောက်လေးနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ... ”

“အမလေး ... ဖြစ်တာပေါ့ ... မစားနဲ့ ... ကလေးကို သွား

ထိခိုက်လိမ့်မယ် ... ငါ အကောင်းပြောနေတာ ... နင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်လက်စွဲစာအုပ်ဖတ်ကြားလား ... အခန်းထဲ ပဲအောင်းနေပြီး အခွေတွေပဲ နင်းကန်ကြည့်မနေနဲ့ ... လမ်းလေးဘာလေးထွက်လျှောက်ဦး ... ”

အမလေး ကာဂျိုးတစ်ယောက်ဟာနော် သူ့ကိုယ် ဆိုင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဖူးတာကျနေတာပဲ။ ဟိုဟာမစားရဲ့ ဒီဟာ စားရဲ့ ဒီဟာစား၊ ဒီဟာသောက်၊ ဆေးမှန်မှန်သောက်ရဲ့လား။ အချိန်ရင် ကြာပြန်ပြီ ဟော ညနေဘက်ကြီး ခေါင်းလျှော်ပြန်ပြီ။ အရာဝန်ဆိုင် သွားဖို့ အလေးအပင်မမေ့ဖို့ အို စုံစီနာပင် နှင်းစုကို အရာလုပ်တတ်သဖြင့် နှင်းစုတစ်ယောက် စိတ်ပင်ညစ်လာရပါ သည်။ ကိုယ့်ကို ဂရုစိုက်သည်ဟု သိသော်ငြားလည်း တအားကို အစပ်နေလွန်းတော့ကား နေရတာ အသက်ရှူပင် မဝချင်တော့ လို့ ဖြစ်လာပါသည်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် မိခင်လောင်းများအတွက် ခုတ်ထားသော စာအုပ်တွေဆိုလျှင်လည်း မလွတ်တမ်းဝယ်လာ တာ သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်အုပ်လုံးကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်ဖတ်၊ ပြီးတော့ အိမ်ထဲကအတိုင်း နှင်းစုကို တစ်သဝေမတ်မိခိုင်း တစ်နေ့တစ်နေ့ အချိန်ယေးနဲ့ပါ စားသောက်ခိုင်း၍ အရင်က နေချင်သလိုနေ၊ အချင်သလိုစားခဲ့သော နှင်းစုမှာ စိတ်ဓာတ်တွေ အကြီးအကျယ် ကျကျနေရလေသည်။

တစ်ခါတလေ ကိုယ့်မှာ ချဉ်ခြင်းတက်၍ ကြိုက်
တတ်သည့် အစားအသောက်လေးများ မစားပါနှင့် ပွက်လောထ
အောင် အော်တော့ကာ အဲဒီအစားအသောက်တို့ကို ဆွဲယူသိမ်း
ဆည်း လှုပ်ပစ်တော့တာ။ ပြီးတော့ နေ့ခင်း အခွေလေးဘာလေး
ကြည့်နေရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝတ္ထုလေးနှင့်နှပ်နေရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် နွားနို့တစ်
ခွက်၊ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးနှင့်ရောက်ရောက်လာကာ ဇွတ်အတင်
ကျွေးပြီးတာနှင့် အိပ်ချိန်ရောက်ပြီ အိပ်တော့ဆိုကာ ကြည့်နေတဲ့
ရှပ်ရှင်ကား ပိတ်ပစ်တာတို့၊ ဝတ္ထုကို ဆွဲယူကာ ဖွက်ပစ်တော့တာမျိုး
တွေနှင့် မအိပ်ချင်သည့်မျက်လုံးကိုလည်း ဇွတ်မှိတ်အိပ်ခိုင်းတော့
တာပင်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ နှင်းစုမှာ သူ့ရဲ့ အချိန်ဇယားကြီးထဲ
မှာ လည်ပတ်နေရသဖြင့် ကိုယ်ဝန်သည်စက်ရုပ်ကြီးနှင့်ပင် တူလာ
ပါသည်။ သူကတော့ တစ်အိမ်လုံးရှိသမျှအလုပ်တွေ ခိုင်ခံ့လုပ်တော့
တာပင်။ နှင်းစုမှာသာ ဘာမှမလုပ်ရ၊ မကိုင်ရဖြင့် ကြာလာတော့
ကာဂျိုးရဲ့ အချိန်ဇယားကြီးအောက်မှာ ခြံသွင်းကာ အဆီစုထား
သော ပီကင်းဘဲတွေလို ဝတုတ်လာပါတော့သည်။ အချက်အပြစ်
လည်း မဟောင်းလှသော ကာဂျိုးက အရသာရှိလှသောဟင်းတွေ
လည်း တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးအောင် ချက်ကျွေးနေသေး၍ အားအေး
တွေတန်ခိုးနှင့် နှင်းစုကလည်း စားနိုင်သောက်နိုင်နေပေရာ ကာဂျိုး
ကဝလာသောနှင်းစုကိုကြည့်ကာသဘောတွေကျနေတတ်လေသည်။

“ကောင်းတယ် ... မိခင်းလောင်းဆိုတာ ဒီလိုဝဝဖြိုးဖြိုးမှ
လှတာ ... ပိန်တီပိန်ညောင်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်လှမှာလဲ၊
ဒါမှ နင့်ဗိုက်ထဲက ကလေးကလည်း ဝတုတ်ကြီးလာမှာ”
“အေးပါ ကာဂျိုးရယ် ... ဒါနဲ့ နင်က ဘာလေးလိုချင်လဲ
ဟင် ...”

“အမလေး ... ငါ့များ သူ့ယောက်ျားမှတ်နေလား ... အင်း
ဘုရားပေးတာပဲပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ငါက ယောက်ျားလေးလို
ချင်တယ် ...”

နှင်းစုက ပြုံးပြုံးလေးရေရွတ်လိုက်သည်မှာ ...

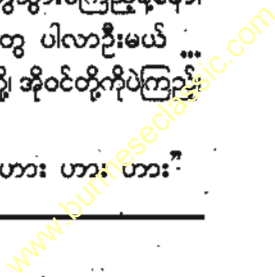
“အင်း ... ကိုကလည်း ယောက်ျားလေးမွေးပေးဖို့ တစ်ခါ
ပြောဖူးတယ် ... ယောက်ျားလေးမွေးမှာမို့လား မသိဘူး ...
ငါလေ စစ်ကားတို့ ... ဘောလုံးပွဲတို့ ... လက်ဝှေ့ပွဲတို့တွေ
ချည်းပဲ ကြည့်ချင်နေတော့တာပဲ ...”

နှင်းစုစကားကြောင့် ကာဂျိုးက မျက်လုံးပြူးသွား

ရင်း ...

“အမလေး ... လက်ဝှေ့ပွဲတွေ ဘာတွေသွားမကြည့်နဲ့နော်၊
ကလေးက ထိုးချင်သတ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ပါလာဦးမယ် ...
ဘောလုံးပွဲကြည့်ရင်လည်း တက်ခမ်းတို့ အိုင်တို့ကိုပဲကြည့်
ရိုလ်နယ်ဒိုတော့ မကြည့်နဲ့ ...”

“အမလေး ကာဂျိုးရယ် ... နင့်မလဲ ဟား ဟား ဟား”

“ဟုတ်တယ် ... အကောင်းပြောတာ ... ကဲ ... ကဲ စာရင် ပန်းကန်ပေး ဆေးမလို့ ...”

“အို ရပါတယ် ... ပေးစမ်းပါ ... ငါဘာသာဆေးပါ့မယ်”
“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ဟာ ... သွား ... အဝတ်အစားလဲ ဆေးခန်းသွားရဦးမှာ ...”

“ဟင် ... ဆေးခန်းက သုံးနာရီမှလေ ... ခုမှ ဆယ်တစ်နာရီပဲ ရှိသေးတာ ...”

“ဪ ... ငါက နင့်ကိုဗိုလ်ချုပ်ဈေး ပို့ပေးမလို့ဟဲ့ ... အနင်လမ်းလျှောက်ပြီးသားလည်းရ ... နင့်ဝါသနာအရ လည်း သွားပြီးသားရပေါ့ ...”

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ ... ဟာ ... ဒါပေမဲ့ ငါ အင်္ကျီလေးတွေဝတ်လို့မှ မရတော့တာပဲ ကာဂျီးရ ...”

နှင်းစုက သူ့ရဲ့ဗိုလ်ပုလဲလေးကိုပုတ်ပြကာ ရှုံ့မဲ့မဲ့ပြောလိုက်လျှင် ကာဂျီးက သဘောတကျနှင့်ပင် အော်ရယ်လိုက်သည်။

အင်းလေ ... ဟုတ်သားပဲ။ အခု ခေတ်စားဖက်ရှင်အင်္ကျီလေးတွေက တိုတိုကျပ်ကျပ်လေးတွေ ဥစ္စာ။ မနက်လည်း ဒီလိုလေးတွေပဲ ဝတ်တာပဲကိုး။ အခုလို မိခင်လေးဘဝအပြင် အရင်ကထက် များစွာဝတ်ပြီးနေသော နှင်းစုဟာ အဲဒီအတွက် ဘယ်လိုလုပ် တော်ဆုံးတော့မှာလဲလေ။ ဟား ဟား

ကြိုက်မလေး မရွေ့နှင်းစုတို့တော့ ခက်ချေပြီပေါ့။

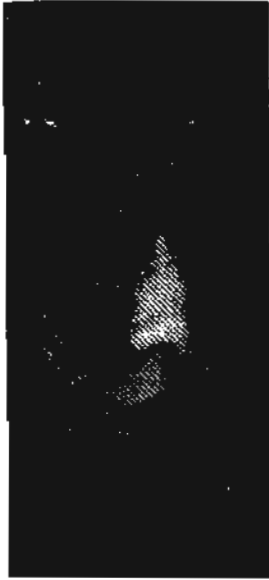
“ဒီပုံနဲ့က ပိုလှပါတယ် နှင်းစုရဲ့ ... ဘာလဲ အင်္ကျီမဝယ်ရတော့တာနဲ့ ဈေးမသွားတော့ဘူးလား ... အဲဒါလိုဆိုလည်း ရွှေပုစွန်မှာ အအေးသောက်ပြီး သမ္မတမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြမလား ...”

“အေး ... အဲဒါက ဝတ်တယ် ... အဲဒါပဲလုပ်မယ်”

လိုချင်တာရသွားသောကလေးတစ်ယောက်လို နှင်းစုက အခန်းထဲဝင်သွားသည်ကို ကာဂျီးကငေးကြည့်ကျန်ရစ်ပါသည်။ နှင်းစုတစ်ယောက် အိမ်ထဲမှာနေလျှင် ဝမ်းနည်းစရာတွေ ချည်း တွေးမိနေမှာစိုး၍ နှင်းစုကို စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်ဖို့ ကာဂျီးက အမြဲစဉ်းစားရပါသည်။ အတိတ်ကိုမှေ့ထားပြီး လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်မှာ ပျော်နေနိုင်ဖို့ အရေးကြီးသည်လေ။ ဒါမှ နှင်းစုတစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာစွာနှင့် ကျန်းမာစွာ မီးဖွားနိုင်မှာကိုး။

www.burmeseclassic.com

“ဟေ့ကောင် ညီစေ ... သမ္မတမှာ ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်ရအောင်
 ကွာ ...”
 “ဟာ ... မကြည့်ချင်ပါဘူး ... မင်းနယ်ကွာ ... ရုပ်ရှင်
 ယုတ်ယုတ် ...”
 “ဟ ... ဘာရုပ်ယုတ်တာလဲ ... မင်းကလည်း ဒါပြီး
 အိမ်ပြန်တော့မဲ့ဟာကို ... ကားကောင်းတယ်ကွာ ...”

လာပါ ကြည့်ရအောင်ပါ ...”
 “မကြည့်ဘူးဟေ့ ... မင်းဘာသာကြည့်ချင်ရင် ဆင်းနေခဲ့၊
 ပြီးမှ Taxi နဲ့ ပြန်လာခဲ့ ဟုတ်ပြီလား ...”
 ညီစေစကားကို အတော်ကြီးခံရခက်သွားဟန်တူ
 သာ ဥက္ကာက တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ရင်း ...
 “ဒီနေရာမှာ ကာဂျိုးသာဆို မင်းကြည့်မှာမလား ...”
 “ကာဂျိုးဆိုလည်း မကြည့်ဘူးကွာ ... ဘာဖြစ်လဲ”
 “အေးပါ ... အခုနေ့များ ကာဂျိုးကိုတွေ့ရင်တော့ ခြေသလုံး
 လိုက်ဖက်ပြီး ဆွဲထားမဲ့အကောင်က ... ဟာ ... ဟင် ဟိုမှာ
 ကာဂျိုးမဟုတ်လား ...”
 “ဟား ... ဟား ... ဟား မင်းနယ်ကွာ ... ကလေးကလား
 အလုပ်ကလည်း လုပ်တုန်းပဲကိုး ... အေး ... ကာဂျိုးဆို
 လည်း မင်းဘာသာပဲ အဝကြည့်လိုက်တော့ ...”
 “ဟာ ... ငါတကယ်ပြောနေတာ ... ဟေ့ကောင် ... ပြီးမှ
 နောင်တမရနဲ့ ကြည့်စမ်းပါဆိုကွာ ...”
 “မကြည့်ဘူးကွာ ... ကားမောင်းနေတယ် ...”
 ဒီလို ခံရဖန်က လေးခါလောက်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဒီတစ်ခါ
 သာ ညီစေက ယောင်လို့မျှပင် လှည့်မကြည့်တော့။ ဒီလိုနည်းနှင့်
 ဥက္ကာက ကိုယ့်ကိုနှပ်ပေါင်းများနေပြီလေ။
 ဥက္ကာကတော့ သမ္မတရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှာ တကယ့်ကို

www.burmeseclassic.com

မြင်လိုက်ရသောကာဂျိုးကို တမေ့တမောပင်ကြည့်ကာ လက်ကလည်း တရစပ်ပင် ညီစေ့ကို ပုတ်ခေါ်နေပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကံကောင်းထောက်မစွာ ကားက ပွိုင့်မိသွားပါသည်။ ဟာ ခွင်ပဲ။ ဟင် ကာဂျိုးက ကားအဖြူတစ်စီးပေါ် တက်သွားခဲ့ပြီ။ ဘေးခုံမှာ လည်း မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့။

“ဟေ့ကောင် ... ငါ တကယ်ပြောနေတာ ... မဟုတ်ရင် ပါးရိုက်ကွာ ... တကယ်ကြည့် ... ကြည့် ... ဟိုမှာ လိမိ တက်ဆလွန်းအဖြူကို ကြည့် ... အဲဒီမှာ ... ကာဂျိုး”

ဒီတစ်ခါမှာတော့ အသည်းအသန်ပင် ယုံလောက် ဖွယ်ရှိသည့် ဥက္ကာရဲ့ပုံစံကြောင့်ရော၊ ကားက ပွိုင့်မှာရပ်ထားရတာ ကြောင့်ရောပါ ညီစေ့က ဥက္ကာပြနေသော ကားအဖြူကိုရှာကာ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဘုရားရေ တကယ်ပဲ ကိုယ့်ကာဂျိုးပါပဲ လား။ လိမ္မော်ရောင် စပို့ရှပ်လေးဖြင့် ဘေးက အမျိုးသမီးကိုငဲ့ကာ ငဲ့ကာ စကားတွေရယ်မောပြောနေသော ကာဂျိုးကိုလုံးဝလှလွဲနိုင် စရာအကြောင်းမရှိပါ။ ကာဂျိုးက သူတို့နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်လမ်းကို ကူးတော့မှာမို့ ကားအသွားအလာအရှင်းကို အချက်ပြကာ စောင့်နေပါသည်။ ဒီအချိန်မှာပင် ဥက္ကာကလည်း လမ်းရဲ့တစ်ဘက်ကား ပေါ်မှ ခေါင်းဖြူထွက်တော့ကာ လက်ခုပ်နှစ်ဖက်ပါတီးလျက် ...

“ဟေး ... ကာဂျိုး ... ကာဂျိုး ... ဒီမှာ ... ဒီကခေါ်နေတာ ကာဂျိုး ... ”

သို့သော် များပြားလှသော ကားသံ၊ လူသံများနှင့်မို့ ကာဂျိုးကြားနိုင်စရာအကြောင်းမရှိပါပေ။ ကာဂျိုးသည် ကားအရှင်း အပင် ယာဉ်ထိန်းရဲက အချက်ပြလိုက်သဖြင့် တစ်ဘက်လမ်းသို့ ခြူးကွေ့သွားကာ မောင်းထွက်သွားပါတော့သည်။ ကျွတ် ... တစ်ခါ သွတ်သွားပြန်ပါပြီကွာ။ ကာဂျိုးရယ် ရန်ကုန်မှာရှိနေရဲ့သားနဲ့များ ခင်း နေနိုင်ရက်တယ်နော်။

“ဟေ့ကောင် ... မောင်း ... မီးစိမ်းနေပြီကွ”

မီးစိမ်းသွားသဖြင့် ညီစေ့က ကားကို ဆက်မောင်း ဆာပါသည်။ ရုတ်တရက် ကာဂျိုးကိုမြင်လိုက်ရ၍ ကျေနပ်သွား သလို ပိုပြီးတော့လည်း မချင့်မရဲဖြစ်မိလေသည်။ လူတစ်ယောက် နဲ့ တွေ့လိုက်သားနှင့် လွတ်သွားရသည့်အတွက် ပို၍စိတ်လည်းတို ခ်သည်။ ဟင်း ငါ့ကိုက အသုံးမကျတာပါကွာ။ ကံကြမ္မာကလည်း တော့လွဲလွဲဖို့များ အကြောင်းပါလာသလား မှတ်ရလေသည်။

“အဲဒါ မင်းကြောင့် ... မင်းကို ငါအစောထဲက ပြောတယ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရအောင်ပါလို့ ... အစကတည်းက သမ္မတဆက် က လမ်းကိုဝင်လိုက်ရင် ပြီးပြီ ... ကာဂျိုးနဲ့ထိပ်တိုက်ပဲ”

“မသိဘူးလေကွာ ... ပြောမနေနဲ့တော့ ... ”

ညီစေ့က စိတ်ဓာတ်ကျစွာနှင့်ပင် ကားဆက်မောင်း နေပါသည်။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကလည်း ထိလမတတ် တွန့်ချိုးကား လေသည်။

“ဒီပုံတိုင်းဆို ကာကျိုး ရန်ကုန်မှာရှိတာ အသေအချာပဲ ...
ဘယ်မှာနေလဲ မသိဘူး ... ဘေးကလည်း မိန်းမတစ်
ယောက်ပါတယ် ... ဟေ့ကောင် စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့ ငါတို့
သဲလွန်စတစ်ခုတော့ ရသွားပြီ သိလား ... ”

“ဘာလဲ ... ”

ညီစေ့အသံက စိတ်မပါသလိုနှင့် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်
ထွက်လာသည်။

“သူ့ ကားနံပါတ်လေ ... ”

ညီစေ့မျက်နှာမှာ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်များနှင့်
ဝင်းပသွားရင်း ...

“ဟာ ... ဟုတ်သားပဲ ... မင်း မှတ်မိလား ... ဘာလဲ
ပြော”

“ဪ ... ငါလည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ နံပါတ်တော့
မမှတ်မိဘူး ... ဟဲ ... ဟဲ ... ”

“ဟာ ... ဒီကောင်တော့ သေတော့မှာပဲ ... ”

“ဟ ... မင်းကလည်း ဆန္ဒမစောနဲ့လေ ... ကားက အရင်
Hilux Surf မှ မဟုတ်တော့တာ ... အခုဟာက (၅က)
ဆလွန်း လီမီတက်အဖြူလေးပဲ ... သွားရင်းလာရင်း အဲဒီ
ကားမျိုးမြင်ရင် ကြည့်သာကြည့်ပေတော့ပဲ ... အဲမှာ ငါ
စမြင်လို့လည်းတွေ့ရသေးတယ် ... ကာမပြန်နဲ့ဟေ့ကောင်

ကြည့်ပါဆိုတုန်းကဖြင့် မကြည့်ဘဲနဲ့ ... ”

“ဪ ... မင်းကလည်း အရင်တုန်းက ငါ့ကိုပြီးခဲ့တာကိုး”

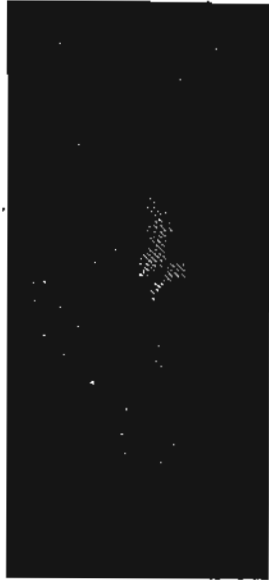
“ထားပါ ... တကယ့်တကယ်ကျ အလတားပဲ ... စိတ်မပူနဲ့
မင်းဟာမလေးက ကားတစ်စီးနဲ့ အမြဲပတ်နေမဲ့ ဒီခိုင်း

လေး ... တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ထပ်တွေ့ဦးမှာပဲ”

“သူသာ ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ပြီးပြီကွာ ကောင်မလေးနယ်”

ညီစေ့ရဲ့မချင့်မရဲ့ ရှေ့တံသံကြီးကို ဥက္ကာက ပြီးစေ
ဖြင့် ခနဲပြီးပါ ထပ်ပြီးလိုက်ပါသည်။ အင်း ကိုယ့်လူကတော့ ဘေး
ကားက ဝိုင်းတော်သူတွေကိုတော့ မမြင်တတ်၊ မချစ်တတ်လှပဲ ဟိုး
တစ်ပြည်တစ်ရွာသူလေးကိုမှ ကလေးမုန့်ပေးကြိုက်ချင်နေပြန်ပြီ
လေ။ ကောင်းပါရဲ့ ဒင်းကိုတော့ ဟိုက အနိုင်ယူလိုက်မဲ့ဖြစ်ချင်း။
ချက်တည်းက ပြာနေရတာကိုပဲကြည့်လေ။

(၈)

တဖြည်းဖြည်းနှင့်ကာကွီးတို့ ရန်ကုန်ရောက်တာ ငါးလခန့်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သလို နှင်းစုရဲ့ ကိုယ်ဝန်ဟာလည်း အရင့်အမာပင် ရှစ်လခန့်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကြီးနှင့် နှင်းစုတို့ ကာကွီးက တစ်ခါတစ်ခါ စိုက် စိုက်ကြည့်တတ်ရင်း ဒါဟာ အိပ်မက် များလားဟု ကိုယ့်ဘာသာ ဇဝေဝေတွေးမိတဲ့အထိပင်။ နှင်းစုမှာ ချစ်သူရည်းစားရှိသည်ဟုလည်း ဘာမှမသိလိုက်ရ၊ မင်္ဂလာဆောင်

တာတွေဘာတွေလည်း မရှိလိုက်ရဘဲ ဒီလို စိုက်ကြီးသည်ကြီးအဖြစ် မြင်တွေ့ရခြင်းအပေါ် တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ဘယ်လိုယုံကြည် မှုန်းကို မသိတော့ချေ။ ဒါပေမဲ့ မွေးဖွားလာမည့် ကလေးလေး အပေါ် ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ကာကွီးက ကြိုတင်၍ ချစ်ခင်မိ နေပါသည်။ နှင်းစုထက်ပင် ကာကွီးက ပို၍တက်ကြွ လန်းဆန်းနေ လေ့ရှိပါသည်။ နှင်းစုကသာ ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိ ကိုယ်ဝန်ရင့် ဘာလေလေ ညှိုးရော်လာလေလေ ဖြစ်နေပါသည်။ အင်း တကယ် ဆို ဒီအချိန် ဘေးနားမှာ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့အားပေး စောင့်ရှောက်မှု အပြည့်အဝ ရှိသင့်တာပေါ့လေ။ နှင်းစုအနေနှင့်လည်း မီးဖွားခါနီးမှာ ခင်ပွန်းသည် အင်းထားပါတော့ ခင်ပွန်းပဲ။ သူ့ကိုသာ ပို၍တမ်းတ တော့မပေါ့။ ဘယ်လောက်ပဲ သတ္တိကောင်းပါတယ်၊ စိတ်ဓာတ် မိုင်မာပါတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမဖြစ်ပေစေ ဟိုးအတွင်းစိတ်တစ် နေရာမှာ တော့ အားငယ်စိုးရိမ်စိတ်လေးတစ်ခုကတော့ ရှိတတ်စမြဲပဲလေ။

ကာကွီးက ဆိုဖာပေါ်မှာ ပွဲပွဲလေးထိုင်ရင်း ကလေး ဦးထုပ်ထိုင်ထိုးနေသော နှင်းစုကိုကြည့်ကာ သနားကရုဏာစိတ် လေး သက်လာပါသည်။ အင်း ရင်သွေးလေးအတွက် ကြိုတင်ပြင် ဆင်နေလိုက်တာ။ နှင်းစုရဲ့ ပျော့ပျောင်းသော လက်လေးတွေက နှစ်ချောင်းထိုးအပ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ လှုပ်ရှားထိုးနေပုံလေးကို ငေး အောင်းကောင်းနှင့် ငေးနေရင်းမှ ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်မှ ဖျတ် ဖျတ်လတ်နေသော လက်စွပ်လေးကို သွားမြင်တွေ့ပါသည်။

“ နှင်းစု အဲဒီလက်စွပ်က ဘာလဲ ... ”
 နှင်းစုက သူ့လက်က လက်စွပ်လေးကို ပြီးရင်း ပြန်နဲ့
 ကြည့်လိုက်ကာ အပေါ်ကိုမြင်သာအောင် ပင့်မြှောက်ထောင်ပြရင်း
 “ ကို ... ပေးထားတာ ... သူနဲ့ငါ ဆင်တူပဲလေ ... အင်း
 လက်ထပ်လက်စွပ်ခေါ်မှာပေါ့နော် ... ”

ကာဂျိုးက နှင်းစုရဲ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး နှင်းစု
 ရဲ့ လက်လေးကိုဆွဲကိုင်ကာ လက်စွပ်လေးကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်
 ရှုနေပါသည်။ အင်း ပလက်တီနမ်မောင်းကွင်းလေးပေါ်မှာ စိန်လေး
 တွေပတ်လည် မြှုပ်နှံထားသော ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးနှင့် လှပလွန်း
 သည့် လက်စွပ်လေးပင်။ တန်ဖိုးအားဖြင့်လည်း နည်းမှာမဟုတ်။
 ကိုစေမင်းဟာ နှင်းစုကိုတော့ အမှန်တကယ်ချစ်မြတ်နိုးသည့်ပုံပါပဲ
 လေ။ နှင်းစု ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းသိရင်လည်း သူ ထွက်သွားမှာမဟုတ်။
 နှင်းစုရဲ့ စကားအရဆိုလျှင် သူမိဘတွေထံတောင် လက်ထပ်ဖို့ ပြော
 ပြီးပြီဆိုပဲ။ အဖေဖြစ်သူက တစ်သက်လုံးအခြေခိုင်မာစေဖို့ အလုပ်
 သင် စေလှူတတ်တာ ဖြစ်သည့်အတွက်သာ ထွက်သွားရခြင်းဖြစ်
 လေသည်။

အင်း ကိုစေမင်းတို့ရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းဟာ ဂုဏ်
 သိက္ခာရှိ လူချမ်းသာ စာရင်းဝင်တွေဖို့ နောင်တစ်ချိန် သူတို့သား
 အမေရိကားက ပြန်အရောက်လာမှာ ကလေးမိတောင်ကြီးနေမည်
 ဖြစ်သည့် နှင်းစုနှင့်သဘောမှ တူပါတော့မလား။ အဲဒီအချိန်က

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မင်္ဂလာပွဲလည်း ကျင်းပလို့ကလည်း မဖြစ်
 တော့။ ဒီအတိုင်း ပေါက်ချလာမည့် ချွေးမနှင့်မြေးကိုရော လွယ်လင့်
 တကူ လက်ခံပါတော့မလား။ ဒီလို ဖခင်မဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို
 ကိုယ်ဝန်ဆောင်မွေးဖွားရသည့် နှင်းစုကိုရော ချွေးမကြီးတစ်
 ယောက်အဖြစ် အလေးပေးနေရာထားဆက်ဆံချင်ပါတော့မလား။
 ဘယ် မိဆမဆို ကိုယ့်သားသမီးကို တင့်တင့်တယ်တယ် မင်္ဂလာပွဲ
 ကြီးနှင့်သာ မြင်ချင်ကြတော့မှာပေါ့လေ။

အတွေးနှင့် ရင်မောလာရသော ကာဂျိုးက နှင်းစုကို
 တော့ စိတ်ဆင်းရဲရမည့်ကိစ္စရပ်မျိုးတွေ မသိစေချင်တော့ပါ။
 တကယ်လို့မှ ကိုစေမင်းတို့ အသိုင်းအဝန်းက ခါးသီးနေခဲ့ရင်လည်း
 နှင်းစုကို ကာဂျိုးက တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား
 ပင်။ ဪ ညီစေမင်းဆိုတဲ့ လူကြီးကိုလည်း ကာဂျိုးက သတိရမိပါ
 သည်။ ကာဂျိုးအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်အရိပ်တွေနှင့်ကြည့်တတ်တဲ့
 မျက်ဝန်းတွေက တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်ကျရင်ကော အရောင်
 ပြောင်းသွားဦးမှာလားဆိုတာ ကာဂျိုး သိချင်စမ်းပါတိတယ်နော်။

“ လက်စွပ်လေးက တော်တော်တန်မှာပဲ ... ဒါနဲ့ နင် ကိုစေ
 မင်းဆီကို အဆက်အသွယ်လေး ဘာလေး မလုပ်ဘူးလား၊
 အဆက်သွယ်တစ်ခုခုတော့ လုပ်လေ ... ”

“ အင်း ... သူ ပြင်ဦးလွင်ကိုတော့ စာရေးမှာပဲ ... ခင်တာ
 က ငါတို့က ဒီရောက်နေတာဆိုတော့ ... သူ့လိပ်စာလည်း

ငါ မသိဘူးလေ ... ”
 “ဟာ ... ဒါများ အန်တီမြိုင်ဆီ ဖုန်းဆက်တော့ မေးမကြာဘူးလား ... နင်ကလည်း အရေးမပါလိုက်တာ ... အဲ့ဒီထဲမှာ သူ့လိပ်စာ ပါမှာပေါ့ ... နင်ဆက်သွယ်လေ ... ”
 “ငါ မဆက်သွယ်ချင်ပါဘူးဟာ ... ”
 “ဟာ ... ဘာမဆက်သွယ်ချင်တာလဲ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ဒီအကြောင်းတွေ ကိုကို မသိစေချင်လို့ ... သိရင် သူ အရင် စိတ်ကောင်းဖြစ်မှာဟာ ... အဲ့ဒါကြောင့် ... ”

ကာဂျိုးမှာ 'ဟာ' ဟုပင် အသံမထွက်နိုင်တော့ နှင်းစုကိုသာ နားမလည်ခြင်းများစွာဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသာ အောင် ငေးနေမိပါတော့သည်။ ဒီလိုဝေးကွာနေတဲ့ အခြေအနေအတွင်းမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပိုရင်းနှီးဆက်သွယ်သလို သည်လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုစေမင်းကိုတော့ အသိပေးအကြောင်း ကြားထားသင့်သည်ဟု ကာဂျိုးက ထင်ပါသည်။ ဒီအတိုင်းကတော့ တယ်လီဖုန် မဖြစ်သင့်ပေ။ နှင်းစုတစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ လုပ်နေချေပြီ။

“ဘာဆိုလဲဟာ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုတော့ အသိပေးအကြောင်းကြားသင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ် ... ဘာနင်က သူပြန်အလာကို ကလေးတစ်ယောက်နဲ့စောင့်ကြည့်မှ ရုတ်တရက် surprise ဖြစ်အောင် လုပ်မလို့လား ... ”

နှင်းစုက ဘာမှမမြေ့ဘဲ နှစ်ချောင်းတိုးကိုသာ ဆက် ထိုးနေလေသည်။

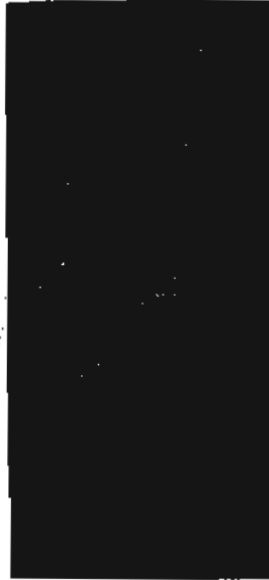
“စိတ်ကူးယဉ်ဆန်မနေနဲ့နှင်းစု ... ဒါ ရုပ်ရှင်ရိုက်တာ မဟုတ်ဘူးနော် ... ကြားထဲမှာ အခြေအနေတွေက အများကြီး ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ် ... နင် သူ့ကို အကြောင်းကြားအသိပေးပါ ... ပြန်လာဖို့ ခေါ်တော့မဟုတ်ကြောင်းပြောပေါ့။ ဘာမှ စိတ်မပူဖို့ ... ငါတို့ စောင့်ရှောက်နေကြောင်း ပြောပြပေါ့ ... ဒါ နည်းလမ်းအမှန်ဆုံးပဲ ... ”

“အေးပါဟာ ... ငါ ဆက်သွယ်မှာပါ ... ငါ စဉ်းစားထားတာ က မွေးပြီးမှပဲ ကလေးဓာတ်ပုံနဲ့စာနဲ့ပို့လိုက်မယ်လေ”

ကာဂျိုးက သက်ပြင်းကိုသာ အသာချရင်း ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပါသည်။ အင်း ကာယကံရှင်ကမှ မလှုပ်မယှက် အေးတီ အေးစက်ဖြစ်နေမှတော့ ကိုယ်ကအတင်းကြီးလည်း ပြောမနေချင်တော့။ နှင်းစုမှာလည်း သူ့အကြောင်းနှင့်သူသာ ရှိပေလိမ့်မည်ဟု တွေးကာ ညနေစာချက်ဖို့အတွက် မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ပါတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဒီနေ့ မေမေက ဆေးခန်းလိုက်ပို့ဖို့ ခေါ်ထားတဲ့ ညီစေအိမ်ကို စောစောပြန်လာပါသည်။ အိမ်မှာက မိသားစုဝင်ဟူ၍ သုံးဦးတည်းရှိလေရာ ဖေဖေကကျတော့လည်း ညီစေထက် ပိုမအားလပ်၍ လိုက်ပို့ဖို့ မဖြစ်နိုင်။ မေမေက ဆေးခန်းသွားလျှင် အမြဲတမ်း ညီစေပါရပါသည်။ မေမေအဆိုရ ကေးမှာကိုယ့်သွေးသားရင်းချာပဲ နေတတ်သည်တဲ့လေ။ ယခင်ကတော့ ကိုစေရှိ၍ ကိုစေအမြဲလိုက်

ကျ ဖြစ်သော်လည်း ကိုစေအမေရိကား ထွက်သွားသည့်နောက် ငါးမှာတော့ ညီစေနှင့်ဥက္ကာက အမြဲတမ်းပို့ဖြစ်ပါသည်။ မေမေက သာရောဂါမှ ကြီးကြီးမားမားပြစ်ရာရယ်တော့မရှိဘဲ စုံစီနဖာလေး ဆွဲတော့ ပေါလှ၍ တစ်လတစ်ကြိမ်ခန့် အမြဲသွားရတတ်ပါသည်။ သူ့လည်း ခူးဆစ်တွေကိုက်သည်ဟုဆိုသဖြင့် သွားနေကျ အထူးကု ဆေးခန်းကြီးကို သွားရပါဦးမည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ မေမေက ပြင်ပြီးဆင်ပြီးသားနှင့် စောင့်ကြိုနေပါသည်။

“သားတို့နှစ်ယောက် ရေချိုးရင် ချိုးလေ ... အချိန်ရပါသေး တယ် ...”

မေမေမှာက သားသုံးယောက်မွေးတယ်လို့ သူ့များ တွေက ထင်ရလောက်အောင်ပင် ကိုစေကတော့ သူ့ဘာသာ ခြားကွဲထွက်နေကာ ညီစေနှင့်ဥက္ကာက အမြဲညီအစ်ကိုလိုပင် ဖြစ်နေပါသည်။

ညီစေက လက်မှနာရီကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ... “ငါးနာရီထိုးနေပြီ မေမေရဲ့ ... နောက်ကျနေဦးမယ်” “ရပါတယ် သားရဲ့ ... တိုကင်ယူပြီးသားပါ ... နောက်ကျ လည်း ရောက်လာရင် ချက်ချက်သွင်းပေးပါတယ် ... ဆေး ခန်းက ပြန်လာရင် သားတို့တစ်ခါတည်း နားရအောင်ပါ အပြန်ကျ မေမေ ရွှေတိုဂုံလည်းဝင်ဖူးချင်သေးလို့ ... အဲဒါ

www.burmeseclassic.com

ကြောင့် သားတို့လည်း လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်အောင်
ပါ ...
“အိုကေ ... မေကြီးရေ ... သားကတော့ ရေလည်ရှိုင်းအ
မယ် ...

ဥက္ကာက မေမေပန်းကိုဆွဲကိုင်ဖျစ်ညှစ်ရင်း သူ့အ
ရိုရာကို အမြန်ပြေးတက်သွားပါသည်။ မေမေက သဘောတူ
ရယ်မောကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မေမေဘေးမှာ ဝင်ထိုင်နေ
ညီစေ့ပန်းကို တဖျစ်ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်း ...

“သားရော ရေချိုးလေ Juice သောက်ဦးမလား ...”
“မသောက်တော့ပါဘူး မေမေ ... မေမေခူးက ဘယ်လို
သေးလဲ ...”
“အင်း ... ဒီလိုပါပဲ သားရယ် ... အသက်ကြီးလာ
ဟိုနားက ယိုယွင်း ... ဒီနားက ယိုယွင်းနဲ့ ... အင်း ...
နားမှာ တီးတိုးဖော် သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိရင် ကော
မှာပဲသားရယ် ... မေမေမှာလည်း သမီးက မရှိနဲ့ ...
လေးဆို ... မေမေဘယ်လောက်များ အဖော်ရလိုက်
ကွယ် ...”

ညီစေက ပြုံးရယ်ကာ မေမေခူးကို အသာနှိပ်
ရင်းမှ ...
“ဒါဆိုလည်း ကိုစေ့ကို မိန်းမပေးစားလိုက်တော့ပေါ့ ဧ

ရဲ့ ... ကိုစေကဖြင့် မိန်းမယူချင်နေပြီ ... သားလည်း တူ
လေး တူမလေးတွေ လိုချင်နေပြီ ...”
မေမေက ညီစေ့ဆံပင်တွေကို ကြင်နာစွာဖြင့် သပ်
ဆင်ပေးရင်းမှ ပြုံးကာ ...

“ကိုစေ့အတွက်က မပူပါဘူး ... သူက ဟိုကပြန်လာတာနဲ့
ယူမှာပဲ ... သားကိုသာ မေမေကပူတာ ... သားလည်း
မငယ်တော့ဘူးနော် ... နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ဆိုတာ အရွယ်
ကောင်းပဲ သားရဲ့ ... သားမှာ ဘွဲ့လည်းရပြီးသား ...
လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းလည်း ကျွမ်းကျင်ပြီးသား ... အစစအရာ
ရာမှာ တော်လျက်နဲ့ ဒီကိစ္စကျမှ နောက်ကောက်ကျနေ
တာ မေမေတော့ သဘောမတွေ့လှပါဘူးကွယ် ... သား
ရယ် ... ကြိုက်မိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တလေများ
မတွေ့မိတော့ဘူးလားဟင် ...”

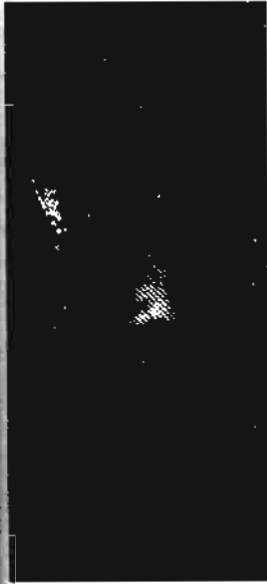
ညီစေက မေမေအမေးကို မဖြေတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ
ထလိုက်ရင်း ...
“အင်း ... တစ်နေ့တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့ ... ကဲ ... သား
ရေသွားချိုးလိုက်ဦးမယ်နော် ...”
“အင်း ... သားကတော့ ပြောလိုက်ရင်ဒါပဲ ... ပြီးတော့
လည်း ဘာမှမဟုတ်ဘူး ... သားရေ သားမရှာရင်လည်း
မေမေရှာတော့မှာနော် ...”

www.burmeseclassic.com

“ဟာ ... မရှာနဲ့မေမေ ... သားဘာသာပဲရှာမယ် ... အဲဒါ တော့ လုံးဝပဲနော် ... ”

ညီစေက မေမေ့ကို အသည်းအသန်အော်ပြောရင်း ကိုယ့်အခန်းဆီသို့ အမြန်တက်လာခဲ့ပါသည်။ အင်း ကိုယ့်ကို မြန်မြန် ဆက်သွယ်ပါတော့ ကာကျိုးရယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ကံဇာတ်ဆရာ ရေ ကာကျိုးနဲ့ လုံးဝတည့်(ခဲ)ကို ပြန်ဆုံစည်းခွင့်လေးပေးပါဗျား ဒီတစ်ခါတော့ ကာကျိုးကို မလွတ်တမ်းကို ဆွဲထားတော့မှာ အသေ အချာကို ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပင်။ မင်းလည်း မညာပါနဲ့ ကာကျိုးရယ်။ မင်းမှာလည်း ကိုယ့်အပေါ် ခင်မင်မှုတွေ အပြည့်အဝရှိနေတာပါပဲ။ ဒါကြောင့်သာ အပြတ်ဖြတ်မသွားဘဲ သံယောဇဉ်လက်ကျန်လေးနဲ့ ရီဆက်ရှင်ကို မှာထားခဲ့တာပေါ့နော်။ ကိုယ်ကတော့ လိပ်တွေ့ သာတွေ့ရင်း မင်းကို ယုံကြည်စွာနဲ့ စောင့်မျှော်နေခဲ့ပါ ကာကျိုး ရယ်။

အိုဂျီမမက နင်းစုကို ဂရုတစိုက်နှင့် သေချာစမ်း သပ်ပြီးတော့လျှင် ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ...

“ဒီပုံအတိုင်းဆို ရှေ့လတ်မှာ မွေးဖြစ်ဖို့များတယ် ... အင်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေထဲမှာတော့ ညီမလေးက အကျန်းအဆီး ဆုံးလို့ ပြောရမလို့ပဲ ... အဟင်း ... ဟင်း ... ဒီက နှုတ်က လည်း တော်လို့ထင်တယ် ... ”

www.burmeseclassic.com

ကာဂျိုးကတဟင်းဟင်းနှင့်ပင်သဘောကျနေတာ
ကာ အကျိုးကော်လံလေးကိုဆွဲယူမလိုက်ရင်း ...

“ဒါပေါ့ မမရဲ့ ... ကာဂျိုးအပြုအစုကောင်းလို့ ဒီလောကီ
ကျန်းမာနေတာ သူက နဂါးထဲက ချူချာတယ်လေ ...

“အင်း ... နှင်းစုမှာ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းတာတွေ ရတယ်
ဒါထက် နှင်းစုအမျိုးသားကရော LAက ပြန်မလာဘူးလား

အိုဂျီမမရော ကာဂျိုးတို့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ
ရောကိုပါ နှင်းစုအမျိုးသားက LAမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေသည်ဟု
အသိပေးထားပါသည်။ အင်း တကယ်လည်း နှင်းစု အမျိုးသား
အလုပ်သွားလုပ်နေတာပါပဲနော်။ ပြောရကြေးဆိုလျှင် နှင်းစုဟာ
ကာမပိုင်လင်ယောက်ျားရှိသော မိန်းမတစ်ဦးပါပဲ။ သူဟာ ကိုစေ
မင်းနှင့် တရားဝင်လက်ထပ်ထားသော အကြင်လင်မယားတွေပဲ
ဟာ။ နှင်းစုက ဖြေဖို့ဆွဲအနေသဖြင့် ဒီတစ်ခါလည်း ကာဂျိုးက
ခပ်သွက်သွက်ပင် ဝင်ဖြေပေးရပါသည်။

“ကိုစေမင်းက ဟိုမှာ ဘွန်း(န်)နဲ့နေရတာလေ မမရဲ့ ...
ပြန်လာလို့မရဘူး ... ”

“ဪ ... ဪ ... ကိုစေမင်းဆိုတာ အန်တီဖြူသားများ
လား Sun Rise က ဒေါ်ခင်မြတ်ဖြူကိုပြောတာ ဟုတ်လား”

ဘုရားရေ ...

အဲဒါမှ တကယ်ကိုခွကျပြီ။ ကိုစေမင်းတို့ အသိုင်း

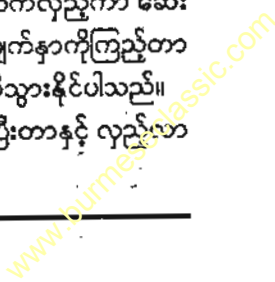
သာမန်ညောင်ညမှ မဟုတ်တာလေ။ တကယ်လို့ လက်ထပ်
မိသည့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မင်္ဂလာပွဲဆင်နွှဲမည့်သူများဖြစ်ပေ
အခုလို လူမသိ သူမသိ အိမ်ထောင်ကျတာမျိုး ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်
ပြောမှာပင်။ ကဲ ... နောင်ခါလာ နောင်ခါချေး။ ပြီးမှ မီးစင်
ပြုတာပေါ့။

“ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ပါဘူး ... သိတောင် မသိဘူး ...
အဟင်း ... ဟင်း ... ခုဟာက သတ်သတ်ပါ ... ”

“ဪ ... ဪ ... ဟုတ်မှာပါ ... အန်တီဖြူသား ကိုစေ
မင်းက တလောတုန်းကပဲ နိုင်ငံခြားထွက်သွားပြီ ... အင်း
သူတို့သား မင်္ဂလာဆောင်ရင်တော့ တိုင်းသိပြည်သိကို ကြီး
ကျယ်မှာပါ ... ဒေါ်ခင်မြတ်ဖြူကလည်း ဒီဆေးခန်းမှာပဲ
ပြတာလေ ... ”

အမလေးအိုဂျီရယ်။ ကိုယ့်ကိုများ တမင်စောင်း
ပြောနေသလား မှတ်ရတယ်နော်။ နှင်းစုကတော့ မျက်နှာမထား
အော်အော် ပျက်နေသဖြင့် ကာဂျိုးက အသာလက်ကုတ်ရပါ
မည်။ တော်သေးတော့ပေါ့ ဆရာဝန်မက တစ်ဘက်လှည့်ကာ ဆေး
ရေးပေးနေပေလို့ပဲ။ နို့ဖို့များသာဆို နှင်းစုရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်တာ
အင် ဘွားတော်ကား အကင်းပါးသူပီပီ ရိပ်မိသွားနိုင်ပါသည်။

ဒေါက်တာက ဆေးစာရေးပေးပြီးတာနှင့် လှည့်လာ

“ကဲ ... အပြင်မှာ ဆေးယူသွားလိုက် ... ကျန်းမာရေး
တော့ အထူးပြောစရာ မလိုပါဘူး ... နိုင်တင်ဂေးလဲ ...
ကျွန်းရှိနေတာပဲ ဟုတ်လား ... ”

“ဒေါက်တာကမှ အပြောကောင်း ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါက်တာ
“ကောင်းပါပြီကွယ် ... ”

ကာကျွန်းက နှင်းစုကိုပုခုံးမှ အသားဖေးမရင်း ထွက်
လာပါသည်။ ဆေးကောင်တာမှာ ဆေးစာပြု၍ ဆေးယူပြီးနောက်
အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ နှင်းစုအတွက် ကားတံခါးကို ဖွင့်
ပြီးမှ ကာကျွန်းက ကိုယ့်ဘက်က တံခါးကိုဖွင့်ကာ တက်၍ စက်
မည်အလုပ်မှာပင် ...

“ဟယ် ... ငါ ဆေးစာအုပ်ပြန်မယူခဲ့ရဘူး ... မေ့ခဲ့တယ်
တော်ပါသေးရဲ့ သတိရလို့ ... ခဏစောင့် သွားပြန်ယူလို့
ဦးမယ် ... ”

နှင်းစုကို ထားခဲ့ပြီးနောက် ကာကျွန်းမှာ ဆေးခန်း
ထဲ တစ်ခါပြန်ပြေးလာရပြန်ပါသည်။ အင်းနော် သူများကိုသာ ကို
က လက်ကုတ်နေတာ၊ ကိုယ်ရော ဘာထူးတာမှတ်လို့ အယောင်
ယောင်အမှားမှားဖြစ်ရတာပဲဟာ။ တစ်ခါမှ ဒီလိုမေ့မကျန်ခဲ့ဖူးပါ
ငါ့နယ်နော်။ နမော်နမဲ့နိုင်လိုက်တာ။ အခုတော့ မောပေရော့
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အပြစ်တင်ရင်း ဘေးဘီ

မကြည့်မိသော ကာကျွန်းဟာ ကောင်တာဆီကိုပဲ တန်းတန်းမတ်

လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကောင်တာမှာ စာအုပ်ယူအပြီး ပြန်လှည့်
အထွက်မှာပင် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် အင်ခနဲမြည်အောင် ဝင်တိုက်
မိရကာ ကာကျွန်းရဲ့လက်ထဲမှာ စာအုပ်လေးသည်လည်း ကြမ်းခင်း
ပေါ်ကို ပြုတ်ကျသွားပါသည်။

“ဪ ... ဒုက္ခပဲ ... အရေးထဲမှ ... ”

စာအုပ်လေးကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ အမြန်ကောက်ယူ
လိုက်ကာ တစ်ဖက်သားကိုလည်း တောင်းပန်ဖို့ မော်အကြည့်မှာ
ပင် ...

“ဟင် ... ကိုညီစေမင်း ... ”

တစ်ဖက်ကလည်း အလွန်ကို အံ့ဩအံ့ဩသည့်ပုံ၊
ပြီးတော့ ဝမ်းသာသွားရသည့် အရိပ်အယောင်တွေ အများကြီးပေါ်
လွင်သွားရလေရာ ကာကျွန်းမှာ ရောက်နေသည့်နေရာမှ အငွေ့ပွဲသွား
ချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်ညူးသွားရပါသည်။ သေပါတော့ကွာ
ခဲ့တိုးရတယ်လို့။

“ကာကျွန်း ... ဟာ ... ”

မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ဘာပြောရမှန်းမသိသေးသော
ညီစေမင်းဟာ ခေါင်းတခါခါလည်ကာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုလည်း
အသည်းအသန် ရှာဖွေနေပါသည်။ ကာကျွန်းက ချက်ချင်းသဘော
ပေါက်သွားကာ အမြန်လစ်ဖို့ ပြင်ဆင်ပါသည်။ သူ ဟိုမစုတားဘင်းနဲ
ကိုပါခေါ်ကာ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် အစ်တော့မယ်လေ။ ရင်ချင်းဆက်

အမြွှာလို အမြဲရှိနေတဲ့ မစ္စတာဘင်းနီကိုတော့ ဒီတစ်ခါ ဘယ်နား ကျန်နေရစ်လဲ မသိပါ။

“ကိုညီစေမင်း ကာဂျိုးကို ခွင့်ပြုဦး ... အရေးကြီးလို့ နောက်မှ ...”
“ဟာ ... ကာ ... ဂျိုး”

သွားပါပြီကွာ။ ကိုယ့်စကားတောင် မဆုံးသေးခင် အသံဝါကြီးနှင့် မစ္စတာဘင်းနီတို့ရောက်လာပါပြီ။ ကာနှင့်ဂျိုးကြားမှာ တောင် သံရှည်ကြီးဆွဲကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပုံက ကျောချမ်းစရာပင် ကောင်းသေးတော့။ ကဲ ဘယ်လိုမှ ပြေးမရမဲ့အတူတူ ပြေးမနေ တော့။ ရုပ်ပျက်တယ်။ သူတို့ဘာမေးမေး ကိုယ်မဖြေတော့ရော ဘာတတ်နိုင်မှာတုလဲ။ ကာဂျိုးက မစ္စတာဘင်းနီကို အသာပြိုးပြ လိုက်ပါတော့သည်။ အင်း ကိုယ့်အပြိုးဟာ နည်းနည်းတော့ အီလည် လည်များ နိုင်နေမလားပဲ။ ဘိုးတော်နှစ်ပါးကတော့ သာမန်ထက် အမြင်ထူးကဲစွာ အကွက်လှလှရှုပ်အင်္ကျီများနှင့် ကချင်ပုဆိုးအသီး သီးဝတ်ကာ သားနားလို့ရှင်။

“ကာဂျိုးတို့ကတော့ ရှောင်ချင်ပါတယ်ဆိုမှ ဒဲ့တိုးနေပြန်ပြီ ပေါ့ ဟုတ်လား ...”

အံ့မယ် မစ္စတာဘင်းနီက စတင်တိုက်စစ်ဖွင့်လှစ် တယ်ပေါ့။ အင်း ဘယ်ရမလဲ ကာဂျိုးပဲဟာ ...
“ဒါဆိုလည်း အလိုက်သိပေါ့ ခွင့်ပြုပါ ...”

ကာဂျိုးက ခေါင်းလေးငဲ့ကာ အသာလှည့်အထွက် နှုတ်ပင် ဟိုး ဟိုးဟူသော အသံဝါကြီးဖြင့် မစ္စတာဘင်းနီက ရှေ့မှ ဒီတစ်ရပ်လိုက်တော့ကာ ...

“နောက်တာပါ ကာဂျိုးရာ ... ကြည့်စမ်း ရန်ကုန်မှာ အနေ ကြာလို့နဲ့တူတယ် ... အသားတွေဖြူပြီးလှလာတယ် ... တစ်မြို့တည်းနေပြီး မတွေ့ဖြစ်ကြဘူးနော် ... တွေ့မဲ့တွေ့ တော့လည်း စိဆေးခန်းမှာမှ ... ခု ဘယ်မှာနေသလဲ”

ဟာ ... ဟာ ဘာမှမဆိုဘူး ဆေးခန်းနဲ့ နေရပ်လိပ် ဆက် ဆက်စပ်လိုက်ပုံများ သင်းပါတီသန့်တော့။ ဩော် ရှစ်လ ဆောက် ကင်းကွာနေပြီးမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဆိုဆည်းရ အယ်လို့နော်။

“အိမ်မှာပေါ့ ... ကာဂျိုးသွားတော့မယ် ... အရေးကြီးလို့ နော် ...”

ကာဂျိုးက ညီစေမင်းကိုပါ မျက်လုံးလေးနှင့် အသာ နှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်ပါသည်။ ဒီတစ်ခါလည်း အပဲမံလမ်းပိတ်ဖို့ ကြံရွယ်လိုက်သော မစ္စတာဘင်းနီကို ညီစေမင်း အလက်ကိုဆွဲထားလိုက်တော့ရင်း ...

“မတားပါနဲ့တော့ကွာ ... ဒီလောက်မှ သူ ခါးသီးနေရင် လည်း ဖယ်ပေးလိုက်ပါ မကောင်းပါဘူး ...”

ညီစေမင်းရဲ့ တိုးသက်လှိုက်လှဲသော စကားသံ

www.burmeseclassic.com

ကြောင့် ကာကျိုးရင်ထဲမှာ နှင့်သွားအောင် ဝမ်းနည်းသွားရပါသည်။ ညီစေမင်းရဲ့ စကားကြောင့် ဥက္ကာကလည်း ကာကျိုးရှေ့မှာ လမ်းဖော် ပေးလိုက်ပါသည်။ ညီစေမင်းက ကာကျိုးရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ကာကျိုးမှာ ဘာအခက်အခဲပဲရှိပြီ ကူညီဖို့ အဆင်သင့်ပါ။ ကာကျိုးပြောခဲ့တဲ့ တစ်နေ့နေ့မှာ အရောက်လာခဲ့မယ်ဆိုရင် စကားကို ကိုယ်အမြဲမျှော်လင့်နေပါတယ် ... ယုံလည်း ကြည်ပါတယ် ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...”

ကာကျိုးက ခေါင်းငုံ့၍ ခပ်တိုးတိုးဆိုကာ ကိုယ်တိုင် ညွတ်၍ နှစ်ဦးလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ညီစေမင်းတို့အနားမှ ရွာလာသည့်တိုင် စိတ်ကမပြတ်နိုင်ဘဲ နောက်လှည့်ကြည့်ချင်စိတ်ကို မနည်းပင် ချိုးနှိမ်လျက် ကားနားတိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်လျှောက်ကာ အိမ်ရောက်သည်အထိ ဘာစကားမှ မဆိုဖြစ်တော့ချေ။

(၉)

နှင်းစုရဲ့ ကျန်းမာရေးဟာ ကာကျိုး ငုံ့ထားမတတ်စရာနိမ့်သည့်ကြားမှပင် တရှောင်ရှောင် ချူချာပါသည်။ မြေထောက်တွေ ယောင်တာ၊ မူးတာ အန်တာလည်း ခဏခဏဖြစ်တာမို့ ကာကျိုးက အာရုံစိုက်အစား ကာကျိုးသာ ဝေဒနာတွေအားလုံး စုပုံခံစားပေးချင်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ပုထုဇဉ်ပီပီ စိတ်ကိုဒေါသ

ထွက်မိပါသည်။ ကိုစေမင်းဆိုသည့် လူကတော့ ဘာမှသိရှာမှန်း မဟုတ်ဘဲ သူ့ဘာသာ ဟိုမှာ ပျော်ချင်လည်း ပျော်နေမှာပင်။ အဆက်အသွယ်တွေ ဘာညာလဲ လုပ်တာမတွေ့ရ၍ ကာဂျိုး စိတ်ကုန်ချင်သည်။ ကာယကံရှင် နှင်းစုကိုယ်တိုင်ကမှ မလှုပ်တော့လည်း ကိုယ်က အနေသာကြီးပဲလေ။ ပြောမနေချင်တော့။ အင်ရှေ့ကိုတွေးလိုက်လျှင် ကာဂျိုး ရင်မောတော့တာပါပဲနော်။ တကယ်ရယ်မောပါတီ။ ဒီကြားထဲ ကာဂျိုးဟာ ညီစေမင်းကို သတိရနေတာလဲ။ ခဏခဏ ကိုယ်တို့ညီမနှစ်ယောက်လုံးဟာ သူတို့ ညီအစ်မနှင့် ပတ်သက်ဖို့ ကံဇာတာများ ပါလာသလားလို့ပင် စိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ကံကြမ္မာကလည်း ကာဂျိုးနှင့် ညီစေမင်းကို ပဲခူးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဆုံဆုံညည်းပေးခဲ့တာကိုလေ။ တယ်တက်နိုင်ပုံမဟုတ်။ ကာဂျိုးက စပတ်သက်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်။ သူတို့ကလည်း ဘာလဲကြီး လာပတ်သက်ခဲ့တာ မဟုတ်။ အကူအညီလိုနေတဲ့သူတွေက ကူညီမည့်သူဟာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သွားဆိုကြတာ။

အဲဒီနှစ်ဦးဟာ ကိုစေမင်းရဲ့ညီနှင့် နှင်းစုရဲ့ ညီမဖြစ်နေတာကိုတော့ ဆန်းကြယ်မှု တစ်ခုအနေနှင့်သာ သတ်မှတ်ရတော့မှာပဲလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီစေမင်းဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ချော့ ကြင်သနားတတ်မည့် နှလုံးသားပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ကိုတော့ ကာဂျိုးကလည်း သူ့လိုထပ်တူပင် ကာဂျိုး အကူအညီလာခဲ့မှာပါ အနီးကပ်ကိုပေါ့နော်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် နှစ်ဝင်ခံစားပျော်လာသည့် ကာဂျိုးဟာ မေးလေးထောက်နေရင်းမှ နာရီကို ဖျတ်ခနဲ မော်အကြည့်မှာ နှင်းစု ရေချိုးခန်းဝင်နေတာကို သွားသတိရလေသည်။ ကြာလှချည်လား။ ဆယ်မိနစ်ကျော်နေပြီ။ အဲဒီ နှင်းစုဟာလေ တကယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်နှင့်စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းတာများ မပြောပါနှင့်တော့။

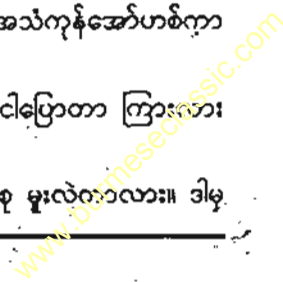
ကာဂျိုးက ရေချိုးခန်း တံခါးကို တဝန်းဝန်းထုကာ “နှင်းစု ... မပြီးသေးဘူးလား ... ကြာနေပြီ ... ဖျားဦးမယ်။ ခေါင်းတွေလျှော်နေပြန်ပြီနဲ့ တို့တယ် ... ဟုတ်လား ... ထွက်ခဲ့တော့ ...”

ရေချိုးခန်းမှာကား အသံတိတ်ဆိတ်နေသည်။ “ဟေး ... နှင်းစု ... ကြားလား ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... ပြီးပြီလား ...”

အခန်းတွင်းမှ နှင်းစုရဲ့ တုံ့ပြန်သံကို လုံးလုံးမျှ ပြန်မကြားရချေ။ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိကာ ကာဂျိုး ငယ်ထိပ်မြွေပေါက်သလို ဇောချွေးပြန်လာရလေသည်။ အသံကုန်အော်ဟစ်ကာ တံခါးကို ထုရိုက်ရင်း ...

“နှင်းစု ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... ငါပြောတာ ကြားလား နှင်းစု ...”

ဘုရား ... ဘုရား ... နှင်းစု မူးလဲကလား။ ဒါမှ

မဟုတ် ချော်လဲပြီးတော့များ ကာဂျိုး ဆက်မတွေးရဲစွာ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်လျက် မျက်ရည်များလည်း ရစ်ဝဲလာကာ တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ပူးသလို တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာရလေသည်။ အထဲက ချက်ထိုးထား၍ ဖွင့်ဝင်ဖို့ကလည်း မဖြစ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တည်းမို့ ဤတံခါးကိုလည်း ကာဂျိုး မဖျက်နိုင်လေရာ အထဲက နှင်းစုအတွက် အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားကာ အပေါ်ခန်းမှ အန်တီကြီးကို တံခါးသွားခေါက်ရလေသည်။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ရောက်လာသော ကာဂျိုးကို ထိုအန်တီကြီးက ...

“ဟဲ့ ကာဂျိုး ... ဘာဖြစ်လာတာလဲ ...”

“အန်တီ ... ဟို ... ဟို ... ကာဂျိုးကို ကူညီပါဦး ... ကာဂျိုးအစ်မ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ချော်လဲတာ ခေါ်လို့လည်း မရတော့ဘူး ... တံခါးက အထဲကလည်း ချက်ပိတ်ထားတယ်လုပ်ပါဦး အန်တီရယ် ...”

“ဟင် ... ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကောင်မလေးလား ... ဒုက္ခပဲနော် ... ကိုထက် ... သားရေ လာပါဦး ... ဒီမှာ အော့ထံထပ်က ကောင်မလေး ရေချိုးခန်းထဲ ချော်လဲတာ မေ့နေပြီ ... တံခါးလည်း ဖွင့်မရဘူးတဲ့ ... လာလုပ်ပေးပါဦးကွယ်”

ကံကောင်းစွာပင် ထိုအန်တီကြီး၏သားက အိမ်မှာ ရှိနေ၍ ထိုသူနှင့် အန်တီကြီးတို့မှာ တံခါးဖျက်စရာ ပစ္စည်းများ ဖြစ်လာလျက် ကာဂျိုးတို့ အခန်းဘက်သို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာပင် လိုက်

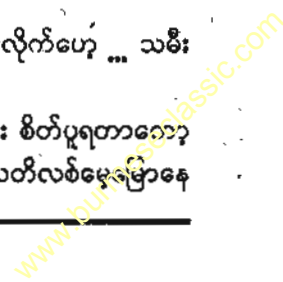
ကြပါသည်။ ကိုထက်ဆိုသူက အတော်လေး အားစိုက်ဖျက်မှ တံခါးပွင့်သွားပါသည်။ ကာဂျိုးသည် တံခါးပွင့်ပွင့်ချင်း မြင်ရသော မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ မူးမိုက်မတတ်ပင် ဖြစ်သွားရသည်။ နှင်းစုဟာ ကြွေပြားခင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပုံပုံလေးလျက်သား ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးမှာ မြင်မကောင်းအောင် သွေးများရွဲနစ်လျက်။ နှင်းစုကိုကြည့်လျက် ကာဂျိုး ရင်ပွင့်အထိ ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ လုပ်ကြပါဦး ... သမီး ... မ ... မ ... ဆေးရုံကို အမြန်ပို့မှ ဖြစ်မယ် ... သား ကိုထက် ... ကားထုတ်ထား ...”

ထိုအန်တီကြီးနှင့် ကာဂျိုးမှာ နှင်းစုကို ပေ့ချီကာ ဖန်တီးထားသော ကားပေါ်ကို တင်ရပါသည်။ နှုတ်ခမ်းများ ရှိနေသော နှင်းစုကိုကြည့်ကာ ကာဂျိုးရင်ထဲ မချီအောင်ပင် နှင့်နေရလေသည်။ တစ်ခါမှ မကျဖူးသော မျက်ရည်တွေ တွေ့စားကျရင်း ဘုရားစာတွေကိုသာ တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုမိနေလေသည်။

“သားရေ ... ဂျန်မခါနာကိုသာ မောင်းလိုက်ဟေ့ ... သမီးဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ ...”

စိတ်မပူပါနဲ့ ဆိုသော်ငြားလည်း စိတ်ပူရတာတော့ ကိုထက်ထွက်တော့ မတတ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သတိလစ်နေမြောနေ

သော နှင်းစုရဲ့ ပါးကို လှုပ်ခါလှုပ်ခါ ခေါ်သော်လည်း နှင်းစုက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ ကာဂျိုးရင်ထဲ မီးတောင်ကြီးပေါက်နေသလိုပင် ဟုန်းဟုန်း တောက်နေရလေသည်။ အသိအကျွမ်းမရှိ။ ဆွေမျိုး တစ်ယောက်တည်း ခိုးကိုးရာမှတစ်ဆင့် ဖြစ်နေတာကိုရော၊ အစ်မလေး သူက အသက်အန္တရာယ် အခြေအနေ စိုးရိမ်ရတာတွေရောနှင့် ကာ အတော်ကြီး တုန်လှုပ်နေရပါသည်။

ကာဂျိုး ပူပင်နေစဉ်မှာပင် ကားက ဆေးရုံကြီး ရောက်လာပါသည်။ ချက်ချင်းပင် ထရော်လီရောက်လာကာ နှင်းကို အရေးပေါ်အခန်းသို့ ခေါ်သွားကြပါသည်။ ဆရာဝန်၊ သူပြုတွေ တရုန်းရုန်းနှင့် မြင်ကွင်းကား ကာဂျိုးကို ပို၍ တုန်လှုပ်လေသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းအပြင်ဘက်မှ ခုံပေါ်မှာထိုင်ရင်း နှင်းစုအတွက် သာ တတွတ်တွတ် ဆုတောင်းနေမိပါသည်။ အန်တီကြီးက ကာရဲ့ ပန်းကိုဖက်ကာ ဘေးမှ အားပေးနှစ်သိမ့်နေလေသည်။ တရုတ်ရက် တံခါးပွင့်လာကာ ဆရာဝန်တစ်ဦး ထွက်လာပါသည်။ ကာဂျိုးနှင့် အန်တီကြီးကို တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်ရင်း ...

“လူနာရှင်က ဘယ်သူပါလဲ ...”

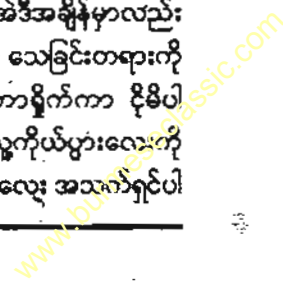
ကာဂျိုးက အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြင့် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရင်း ...

“ကျွန် ... ကျွန်မပါ ... သူ ... သူ သက်သာရဲ့ ... အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲဟင် ...”

ဆရာဝန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ကာဂျိုးကို အရှုကာသက်စွာကြည့်ရင်း ...

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ... သူ့မှာနုလုံးရောဂါ အခဲလည်း ရှိနေတယ် ... သွေးအားလည်း တအားနည်းနေတယ် ... လဲကျတဲ့ အချိန်မှာ တအားလန့်သွားပြီး အဲဒီတည်းက မေ့သွားပုံရတယ် ... နုလုံးခုန်ရပ်သွားလို့ နုလုံးခုန်းစက်နဲ့ ပြန်ကူပေးထားပေမဲ့ နုလုံးက ပြန်မခုန်လာတော့ဘူး ... အသက်ပါပါသွားပုံရတယ် ... အခု အထဲက ကလေးကို ကြီးစားနေပါတယ် ... ကလေးကတော့ ရှစ်လကျော်နေပြီ ... ကလေးလေးက အသက်ရှင်နိုင်ပါတယ် ... မိန်းကလေးကတော့ ဟာ့ထဲအတက်ခံ ရသွားပြီ ... သွေးတွေမြင်တာနဲ့ လန့်ပြီး အိမ်ထဲက ဆုံးသွားပုံပါပဲ ... ချ ... ဆုံးသွားပါပြီ ...”

ဆရာဝန်စကားက ကာဂျိုးခေါင်းကို မိုးကြိုးပစ်ချသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ဘုရားရေ ... နှင်းစု ဆုံးသွားပြီတဲ့။ မနက်တောင် ကာဂျိုးနှင့်အတူတူ နံနက်စာ စားခဲ့ကြသေးတာ။ ဘယ်အထက်မှ ကြားသော အချိန်ပိုင်းလေးမဟုတ်။ အဲဒီအချိန်မှာလည်း နှုတ်စိတ်တစ်မှိတ်အောက်တင် ဖြစ်ပျက်သွားသော သေခြင်းတရားကို ခံစိတ်လန့်စွာ နုလုံးသွင်းမိရင်း ကာဂျိုး ရှိကံကာမိုက်ကာ ငိုမိပါသည်။ အဆိုးထဲမှ အကောင်းအဖြစ် နှင်းစုက သူ့ကိုယ်ပွားလေးကို နှုတ်ထားပေးနိုင်ခဲ့ပါစေ။ ကာဂျိုးရဲ့ တူ(သို့)တူမလေး အသက်ရှင်ပါ

စေ။ ကာဂျိုးမှာ ဒီမျှော်လင့်ချက် တစ်ခုတည်းသာ ရှိပါတော့သည်။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ နှင်းစုရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ကိုယ်ပွားလေးဖြစ်သော ကလေးလေး ကံကောင်းနိုင်ပါစေ။ ကလေးရယ် မင်း ကောင်းပါစေ။

အချိန်အတော်ကြာသွားလျှင် ခွဲခန်းထဲမှ ... တစ်ဦး ထွက်လာပါသည်။

“ဒီက ညီမက ကလေးရဲ့ ဘာတော်လဲ ... ”

“အဒေါ်ပါရှင် ... ကလေးရော ... ကလေးရှင်လားဟင်”

“ကံကောင်းပါတယ်ကွယ် ... ကလေးလေး အသက်ရှင်တယ် ... လေလောဆယ်တော့ ဆေးရုံမှာပဲ ထားရလိမ့်မယ် ... သိပ် စိတ်မချရသေးဘူးလေ ... ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကလေးလေးက ဘာလေးလဲဟင် ဆရာမ ... ”

“ယောက်ျားလေးကွယ် ... အသားဖြူဖြူဖွေးဖွေးနဲ့ ဆံလေးတွေ မည်းနက်နေတာပဲ ... ပြီးရင် ဒီက ညီမ ဆရာမကြီးနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ပါနော် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ”

နှင်းစုရယ်။ နှင့် ဝိညာဉ်က ဒီနားနီးတဝိုက်မှာ ရှိရင် နှင့် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်ပါတော့။ နှင့်သားလေး အသက်ရှင်တယ်။ နှင့်ရဲ့ ရင်သွေး၊ ရင်နှစ်သည်းချာ ငါ့တူလေးကို ငါ့ဘဝနှင့်...

ပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်သွားပါမယ်လို့ ငါ ကတိပေးပါတယ်။ နှင့်သာ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ ဘဝကူးကောင်းပါစေ။

ဆရာဝန်ကြီးနှင့် သွားတွေ့ပြီးနောက် ကလေးကို ဆေးရုံမှာပဲ ဆက်ထားဖို့ စီစဉ်ရပါသည်။ ကာဂျိုးကလည်း ကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှ လုပ်တတ်တာ မဟုတ်တာရော၊ ရပ်ဝေးတစ်နေရာမှ ငယ်ရွယ်သည့် မိန်းမသားတစ်ဦးဖြစ်တာရောကြောင့် ကာဂျိုးကို သဘောကောင်းလှသည့် ဆရာဝန်ကြီးက အထူးအကူညီပေးပါသည်။ ကလေးလေးအတွက်တော့ သီးသန့်အထူးစပါရှယ် ကလေးဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် အပ်ထားကာ ကလေးရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် အာဂျိုးက အကောင်းဆုံး စီစဉ်ပါသည်။ ရန်ကုန်မှာ ပြေးကြည့်လို့မှ အသိအကျွမ်း။ ဆွေမျိုးရယ် မရှိဘဲ ကိုယ့်နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တောင် ကိုယ့်အရိပ်ပဲ ရှိလေရာ ကာဂျိုးမှာ ငိုနေဖို့ ထိုင်ဝမ်းနည်းနေရုံရော အချိန်မရှိ။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ အားလုံးကို တစုစပ် စီစဉ်ရပါသည်။

ကလေးလေးကို ခေတ္တကြည့်ခွင့်ရချိန်မှာတော့ ကာဂျိုးသည် သွားလေသူ နှင်းစုကို အထူးသတိရကာ မငိုမိအောင် အကြိတ်သည့်ကြားမှပင် မျက်ရည်တွေက တလိမ့်လိမ့် စီးကျလေသည်။ နှစ်ဖွယ်သော ကလေးလေးဟာ နှင်းစုနှင့် မတူလှဘဲ ကိုစေမင်းရင်ရုပ်နှင့် တထေရာတည်း ချွတ်စွပ်ပင်။ ဪ ... တကယ်ကို ဆွေကြီးမျိုးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ရင်သွေးလေးကို မွေးဖွားနေချိန်မှာ

သူလေးရဲ့ အဘိုးအဘွား၊ အဖေ၊ ဦးလေးဖြစ်သူတို့ကတော့ သူ့ဘာသာ သူတို့ ပျော်ရင်လည်း ပျော်နေကြမည်။

ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်လည်း ရှုပ်ရှုပ်နေမည်။ ဘယ်သူမှတော့ စိတ်ဆင်း ရဲသောက ရောက်နေကြမှာ မဟုတ်။ နှင်းစုရယ်။ တွေးကြည့်ရင် ရင်နာဖို့ ကောင်းပါတယ်ဟာ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့မိ အလိုလိုက်ခဲ့မိတဲ့ နင့်ဘဝဟာ နှင်းစုပေးဆပ်ရတာတွေနဲ့ မကုမိအောင် ဆုံးရှုံးလှချည်လားဟာ။

အချစ်တစ်ခုကို ယုံစားပြီး တစ်သက်စာလုံးအတွက် ပေးဆပ်ခွင့်လွှတ်ခဲ့တဲ့ နင့်ရဲ့လားဒီက နှင်းစုပေးဆပ်ရတာတွေနဲ့ မကုမိဘူးဟာ။ နင့်အတွက် ငါ သိပ်ရင်နာတယ်။ နှင်းစု အဖြစ်ဆိုးတာ နှင်းစု။ လောကကြီးမှာ ပြေးကြည့်မှ ဒီညီမလေးနှစ်ယောက်ရှိတာ ခုတော့ နှင်းစု ငါ့ကိုရော အားလုံးကိုရော ချန်ထားရစ်ခဲ့ပြီး မေ့မိကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ ထွက်သွားပြီလား။

ကာဂျိုးက ချစ်စဖွယ်သော ကလေးလေးကို ကြည့်ကာ ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့် ထပ်မံငိုချလိုက်ပါသည်။ ကလေးရယ် စိတ်ကဆိုးလှချည်လားကွယ်။ လူ့လောကထဲကို စတင်ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာပဲ မင်း မေမေက သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ မင်းရဲ့ မေမေက မရှိမှန်းတောင် မသိတဲ့ အဝေးတစ်နေရာမှာ။ မင်းရဲ့ ဘိုးဘိုးဘွားတွေကလည်း မင်းကို အသိအမှတ်ပြုကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး ကလေးရယ်။ မင်းနဲ့ငါနဲ့သာ ဘဝတူတွေပါကွာ။ မင်းကို လူလားမြောက်

ထိ တီတီလေး စောင့်ရှောက်မှာပါ။ မင်းသာ ငါ့ကို ခွဲမသွားပါနဲ့ ကလေးရယ်။ ကာဂျိုးမှာ သောကရောက်ချိန် မရှိအားသေး။ နှင်းစု ငါ့သဂြိုဟ်ဖို့ ကိစ္စအရပ်ရပ်ကို စီစဉ်ရဦးမယ်။ ပြီးတော့ အန်တီမြိုင် နဲ့လည်း အကြောင်းကြားရဦးမည်။ အခန်းပြင်မှာ ဘေးခန်းက အန်တီကြီးနှင့် ကိုထက်က ရှိနေဆဲပင်။

“အားနာလိုက်တာ အန်တီတို့ရယ် ... ရပါပြီ။ အိမ်ပြန်တော့မှာပါ ...”

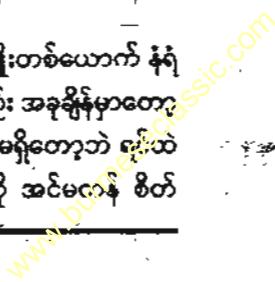
“အားမနာနဲ့ သမီး ... ဒါထက် သမီးအစ်မကိုရော ဘယ်လို စီစဉ်ထားလဲ ...”

“အိမ်ကို ပြန်မခေါ်တော့ဘူး အန်တီ ... ရေခဲတိုက်ကိုပဲ ပို့တော့မယ် ... ပြင်ဦးလွင်က သမီးအန်တီဆီ ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားပြီး အန်တီရောက်လာမှပဲ အသုဘချဖို့ စီစဉ်တော့မယ် ...”

“အေးအေး ... ဖြစ်ရဲ့လား သမီး ... နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ဌားဖို့တွေ ဘာတွေ ကိုထက် စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်နော် ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီရယ် ...”

ပုံမှန်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ကာဂျိုးတစ်ယောက် နံရံသာမီက တံရံရဲ့ ထိုင်ငိုနေမည် ဖြစ်သော်လည်း အခုချိန်မှာတော့ နှိပ်နှိပ်အားလည်း မရှိတော့။ ငိုချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ဘဲ ရှေးထဲသော တင်းကျပ်ဆိုးနှင့်နေကာ လောကကြီးကို အင်မတန် စိတ်

ကုန်သော သွင်ပြင်မျိုးနှင့်သာတည်း။ ဒီအချိန်မှာ ဘယ်မှာလဲ ကာ
 ကျိုးရဲ့ အားပေးဖော်။ နှစ်သိမ့်ဖော်။ ကာကျိုးမှာ ဘာအခက်အခဲ
 ကူညီဖို့ အဆင်သင့်ပဲဆိုတဲ့ ညီစေမင်းကို ကာကျိုး တမ်းတမိပါသည်
 သူ့ရှေ့ကို ပြေးသွားကာ ဒီအပူတွေ ရှင်တို့နဲ့လည်း ဆိုင်တယ်။ နှစ်
 အစ်ကိုကြောင့်ဟု ပြေးပြောချင်စိတ်ကို မနည်းချိုးနှိမ်ထားရ
 သည်။ ခံစားခဲ့ရသည့် မီးတွေ၊ အပူတွေ ကာကျိုး မလိုချင်တော့
 ညီစေမင်းရယ် ရှင် ကာကျိုးရဲ့ အဖြစ်တွေကိုသာ မြင်ရင် ဘယ်
 ထင်မြင်ယူဆဦးမှာလဲ။ ကာကျိုးအပေါ်မှာရော့ အရင်လို နွေးထွေး
 ဦးမှာလားရှင်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ပေးဖို့လိုပါလျှင်
 အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊
 သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ် သို့ ခရီးသားပေးဖို့ နိုင်ပါသည်။

(၁၀)

ကာကျိုး အကြောင်းကြားလိုက်သဖြင့် အန်တီမြိုင်က
 နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာပင် Air Mandalayဖြင့် ရောက်လာပါသည်။
 အန်တီမြိုင်နှင့်အတူ ဒေါ်ဆိုင်နွမ်းပါ အဖော်အဖြစ် ပါလာသဖြင့်
 သောကတွေကြားမှ ချက်ရေးပြုတ်ရေးတာဝန်ယူထားရသော ကာ
 ကျိုးမှာ အနားရသွားပါသည်။ အန်တီမြိုင်က ကာကျိုးကို မြင်လျှင်မြင်

ချင်း ဖက်ကာငိုသည်။ ကာဂျိုးကတော့ မငိုတော့။ ငိုလည်း မနေချင်တော့။ ကာဂျိုးစိတ်ထဲမှာ ဘယ်အရာကို စိတ်နှာမှန်း မသိစွာ နာနေမိလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကာဂျိုးရယ် ... ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ ...”

“ကာဂျိုး ပြောထားပြီးတဲ့ အတိုင်းပဲ အန်တီမြိုင် ... အခုညနေကို အသုဘချလို့ ရပြီ ... အန်တီမြိုင် ဘယ်လိုစိစဉ်ချင်လဲ ...”

အန်တီမြိုင်က မျက်ရည်စတွေကို သုတ်ရင်း ကာဂျိုးကို တစ်ချက်ကြည့်လျက် ...

“ကာဂျိုး အားလုံး စိစဉ်ပြီးသားမလား ... ဒါနဲ့ သူ့ကောင်လေးဆီကိုရော အကြောင်းမကြားဘူးလား ...”

“ကာဂျိုးမှာ လိပ်စာလည်း မရှိဘူး ... ပြီးတော့ နေပါဦးအိမ်ကို နှင်းစုနာမည်နဲ့ စာတွေဘာတွေ မလာဘူးလား”

“စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ် ... အန်တီမြိုင်လည်း ဖောက်ဖတ်မနေတော့ဘူး ... ဖုန်းလည်း တစ်ခါလာသေးတယ် ... နှင်းစု ရှိလားတဲ့ ... အန်တီမြိုင်လည်း သူ့ညီမနဲ့ ရန်ကုန်ကို ဆင်းသွားတယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်တယ် ... ဖုန်းထပ်တော့ မဆက်တော့ဘူး ...”

“အဲဒီစာရော အန်တီမြိုင် ...”

“အိမ်မှာပေါ့ သမီးရယ် ... ချက်ချင်းထလာရတာ သတိတောင် မရနိုင်ဘူး ... ဘာလို့လဲ ...”

“ဪ ... အဲဒီစာထဲမှာ ဆက်သွယ်ရမဲ့လိပ်စာ ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဆက်သွယ်မနေတော့ဘူး အန်တီမြိုင်ရာ ... တကယ်မလွယ်လောက်ဘူး ... သူတို့က ဂနိုတ်တွေ ... သူကစပြီး ဆက်သွယ်မေးမြန်းမှပဲ ကာဂျိုးတို့ ရှင်းပြန်ပဲ ... တခြားဘာမှ ကာဂျိုးကတော့ မျှော်လင့်မနေတော့ဘူး။ ကလေးကိုလည်း ကာဂျိုးတို့ပဲ မွေးမယ် ... ကလေးလေးက အရမ်းချစ်စရာကောင်းတယ် သိလား ... ကာဂျိုးတို့မှာ ဒီကလေးလေးတစ်ယောက်ပဲ ချစ်စရာရှိတော့တာ အန်တီမြိုင်ရဲ့ ... သူတို့က လိုချင်ပါတယ်ဆိုရင်တောင် ကာဂျိုး မပေးနိုင်ဘူး။ ကိုစေမင်းနဲ့ နှင်းစုဟာ တိုင်းသိပြည်သိ လက်ထပ်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး ... ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို သူတို့ဘက်က လက်ခံတယ်ပဲထားဦး ... အသိမှတ်ပြုတယ်ပဲထား ... လူသိရှင်ကြားတော့ ထုတ်ဖော်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ... ကိုစေမင်းလည်း ငယ်သေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ... အိမ်ထောင်ထပ်ပြုရမှာပဲ ... အဲဒီကျ ကာဂျိုးတူလေးကို မိထွေးလက်ထဲမှာလည်း မထားနိုင်ဘူး ...”

အန်တီမြိုင်က သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချရင်း ...

“အင်းလေ ... ဒါကို အန်တီလည်း တွက်ဆမိပါတယ် ...”

အန်တီတို့လည်း မကျွေးနိုင် မမွေးနိုင်ဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်တာ သမီးရယ် ... ကလေးကို ပေးမနေတော့ပါဘူး ... ဒါဆို ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ သမီး ... ”

“လောလောဆယ်တော့ ကလေးကို ဆေးရုံမှာပဲ ထားရဦးမယ် အန်တီမြိုင် ... ကလေးက လမှ မစေ့သေးတာ၊ ပြီးတော့ ကာဂျိုးလည်း မပြုစုတတ်ဘူး ... သားက အသားလည်း နည်းနည်းပါချင်တယ်တဲ့ ... အရမ်း ကရုစိုက်မွေးရမှာကလေးအတွက်ကတော့ ဂျန်မခါနာမှာထားတာအကောင်းဆုံးပဲ ... အဲဒီက နည်းနည်းကြီးလာရင် အိမ်မှာ nurseတွေ ငှားပြီး ထားမယ် ... နှင်းစု ဆုံးတာကိုတော့ သတင်းစာထဲကသာ ကြော်ငြာလိုက်တော့ အန်တီမြိုင်ရေ ... ပတ်ဝန်းကျင်က မေးလာမှပဲ မီးဖွားရင်း ဆုံးသွားတယ်ဆိုတာပဲ တစ်ခါတည်း ထည့်ရင် ပိုနကောင်းမယ် ... နှင်းစုဟာ ခိုးစုလိုက်ပြေးသွားတယ် ... ပြီးတော့ ကလေးမွေးပြီး မီးတွင်းထဲမှာပဲ ဆုံးသွားတယ် ... ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပဲ ... ကာဂျိုးကတော့ အဲဒီကလေးနဲ့ ရန်ကုန်မှာပဲ နေတယ်လို့ ... ကာဂျိုးပြန်မလာဖြစ်တော့ဘူး အန်တီမြိုင် ... ကလေးကြီးလာတဲ့အထိ ဒီမှာပဲ နေတော့မယ် ... ပြီးမှ တစ်မျိုး ထပ်စဉ်းစားကြတာပေါ့ ... လောလောဆယ် ကာဂျိုးတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ဒီအတိုင်းပဲ ... စီစဉ်ချင်တယ် ... အန်တီမြိုင် ဖြစ်ပါ့မလား”

အန်တီမြိုင်ကကာဂျိုးပန်းလေးကိုငြင်သာစွာမက်ရင်း “အန်တီက မဖြစ်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး ... သမီးသာ ဒီမှာ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား ... ”

“ဖြစ်ပါတယ် ... သားက ဆေးရုံမှာပဲ နေရမှာပဲ ... ကြီးလာရင်လည်း nurse ငှားမှာပဲကို ... ဘာမှမပူပါနဲ့ ... ဒီမှာ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ် ... ကားလည်း ရှိနေတာပဲ အန်တီမြိုင်ရယ် ... ”

“အေးလေ ... ကာဂျိုး သဘောကျသလိုပဲ ကောင်းပါ့မလား၊ ဒါဆို သားလေးကို သွားကြည့်ရအောင် ... နှင်းစုကိုတော့ အန်တီမြိုင် သဘောက မီးသဂြိုဟ်ပြီး အရိုးပြာတွေကို ဟိုကိုယူသွားချင်တယ်ကွယ် ... အဲဒီမှာပဲ ဝူလေးသွင်းချင်တယ်”

“အင်းလေ ... အန်တီမြိုင် သဘောပါပဲ ... သမီးလည်း အဲလိုပဲ လုပ်ချင်တာပါ အန်တီမြိုင် ... အလုပ်ရွယ်မခိုးလို့ ... အင်း ... နှင်းစုလည်း အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ် ... ”

အန်တီမြိုင်နှင့် ကာဂျိုးတို့ နှစ်ဦးကြားမှာ ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ လောကကြီးထဲမှာ ပြေးကြည့်လို့မှ သွေးသားရင်းချာဆို၍ အေးအေးမြိုင်၊ နှင်းစု၊ ကာဂျိုးဟူသော မိန်းမသား ဆုံးဦးထဲသာ ရှိသည့်အထဲမှာ နှင်းစုဆိုသော ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကတော့ အချိန်မတန်ခင်ဘဲ ကြွေကျသွားခဲ့ရလေပြီ။ နှင်းစုရဲ့ ကိုယ်ဗွားလေးကသာ ကာဂျိုးရဲ့ ဘဝ ဖြစ်လာပါတော့မည်။

နှင်းစုကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးသည့်နောက် အရိုးပြာအိုးလေးကို ပြင်ဦးလွင်သို့ ယူဆောင်သွားကြပါမည်။ အန်တီမြိုင်က ကလေးရဲ့ အခြေအနေကို တစ်ပတ်ခန့်မျှ စောင့်ကြည့်ခဲ့ပြီးနောက် ပြန်ဖို့ စီစဉ်ပါသည်။ အထူးဂရုစိုက်ကာ ကြပ်မတ်ကုသသည်မို့ ကလေးရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ သိသိသာသာပင် ကောင်းမွန်လာပါသည်။ သို့သော် ဒီလောက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ကလေးလေးကား အရွယ်နှင့်မမျှစွာ ပိုက်တွေ၊ ကြိုးတွေ တပ်လျက် ကုသနေသည်ကိုမြင်တော့ ကာဂျိုးမှာ နင့်နေအောင် ခံစားရလေသည်။ အန်တီမြိုင်ကလည်း ကလေးလေးကို မျက်ရည်အဝဲသားဖြင့် ငေးကြည့်ကာ စုတ်တသပ်သပ်ပင်။

ကာဂျိုးက လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း လေယာဉ်ဆင်းချိန် နီးလာပြီမို့ ...

“အန်တီမြိုင် ... flight နောက်ကျနေဦးမယ် သွားရအောင်”

“အင်း အင်း ...”

အန်တီမြိုင်က ကလေးလေးကို သံယောဇဉ်မပြတ် နိုင်စွာ လှည့်ကြည့်ရင်းမှ ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုများကို ကလေးကို ဂရုစိုက်ပေးဖို့ အထပ်အခါခါ မှာကြားနေသည်မို့ ကာဂျိုးမှာ စောင့်ရပြန်ပါသည်။ ပြီးတော့မှ ကာဂျိုးတို့ကားလေး ဆေးရုံထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ကာဂျိုးက ရန်ကုန်လမ်းတွေပေါ်မှာ သွက်လက်ကျွန်းကျင်စွာ မောင်းနေသည်ကို အန်တီမြိုင်က ငေးကြည့်ရင်း ...

“ကာဂျိုးတောင် ရန်ကုန်သူတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေပြီနော် ... လမ်းတွေတောင် အတော်ကျွမ်းနေပြီပဲ ...”

“ဒီလိုပေါ့ အန်တီမြိုင်ရယ် ... ကိုယ်မှ မတတ်နိုင်လည်း မဖြစ်ဘူးလေ ... အင်း ... အန်တီမြိုင်တောင် ဘုရားတွေ ပူးမသွားရဘူး ... အန်တီ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော် သိလား ...”

“စိတ်ချပါကွယ် ... အန်တီမြိုင်က ဟိုမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေရတာ ကာဂျိုးသာ ဒီမှာ မွန်းတီးမွန်းကြပ်နဲ့”

“အဟားဟား ... ဒီလိုပဲပေါ့ ... အင်း ... ကာဂျိုးတစ်ခု စိတ်ကူးထားတယ် သိလား ... ကာဂျိုး အလုပ်တစ်ခု လုပ်ရင် ကောင်းမလားလို့ ...”

“ဟင် ... ဘာလုပ်မှာလဲ ... ဒါဆို ကလေးကလေးရော ...”

“ကလေးက nurseနဲ့ ထားမှာပဲ အန်တီမြိုင်ရဲ့ ... ကာဂျိုးလည်း ဘာမှ လုပ်တတ်တာ မဟုတ် ... ဒီကြားထဲ Englishလေး ... Account လေး ဘာလေး လေ့လာပြီး နေမလားလို့ပါ ... နို့မို့ဆို ကာဂျိုး ငေါင်နေမှာပဲလေ ...”

ကာဂျိုး ပြောတာလည်း ဟုတ်နေပြန်တာမို့ အန်တီမြိုင်က ဘာမှထပ်မပြောဘဲ တွေးဆမဖြင့် ...

“အင်းလေ ... အကျိုးရှိတာ လုပ်တာပဲ ... သမီး သင်တန်းတွေ တက်ချင်ရင်တော့တက်ပါ ... ဒါပေမဲ့ အလုပ်တော့

မလုပ်ပါနဲ့ကွယ် ... ဒီအတိုင်းပဲ အေးဆေးနေပါ ... တော်ကြာ တစ်ခုခုဆို ... ”

အန်တီမြိုင်က ဆက်မပြောတော့ဘဲ အသံတိမ်ခွင်သွားပါသည်။ အန်တီမြိုင် ဘာကိုဆိုလိုသလဲဆိုတာ ကာဂျိုးက ချက်ချင်း သဘောပေါက်စွာဖြင့် ကားမောင်းရင်းမှပင် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အန်တီမြိုင် ပခုံးလေးကို ငြင်သာစွာ ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒီအတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့ အန်တီမြိုင်ရယ် ... ကာဂျိုးကို လုံးဝ စိတ်ချပါ ... ကာဂျိုးဘဝမှာ အန်တီမြိုင်နဲ့ သားသားလေးပဲ ရှိတာပါ ... အလုပ်ကလည်း တကယ့်နေရာကောင်းရမှ လုပ်မှာပါ အန်တီရယ် ... ဥပမာ - မန်နေဂျာလို့မျိုး အဲဒါမျိုးမှပါ ... ရရစားစား မလုပ်ပါဘူးနော် ကာဂျိုးကို စိတ်ချပါ ... ရန်ကုန်မှာ အကြာကြီး နေရဦးမှာဆိုတော့ တစ်ခုခုလုပ်တာ ပိုကောင်းတာပေါ့ ... သားသားကိုလည်း ဂရုစိုက်မှာပါ ... အခုချက်ချင်းလည်း လုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ... သားသား ကြီးမှပါ အန်တီရဲ့ ... ”

“အင်းလေ ... ကာဂျိုး ဒီလောက်မှ စိတ်ထက်သန်နေရင်လည်း လုပ်ချင်လုပ်ပေါ့ ... အတွေ့အကြုံ ရတာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ အန်တီမြိုင်ကိုတော့ ဘာမဆို တိုင်ပင်ရမယ်နော်”

ကာဂျိုးက ချစ်စဖွယ် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“စိတ်ချပါ အန်တီမြိုင်ရဲ့ ... ”

စကားတပြောပြောနှင့်ပင် ကာဂျိုးတို့ကားလေးက ဆယာဉ်ကွင်းသို့ ရောက်လာပါသည်။ အန်တီမြိုင်က ကာဂျိုးကို လေးကိုရော၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထပ်ထပ်ဂရုစိုက်ဖို့ မှာနေပါသည်။ ကာဂျိုးကလည်း ဒေါ်ဆိုင်နွမ်းကို အန်တီမြိုင်ကို ဂရုစိုက်ဖို့ မှာကြားကာ မပြီးနိုင် မစီးနိုင်တော့။ စပီကာမှ အထဲဝင်ဖို့ ခေါ်ထား တူဝရီးနှစ်ဦးသား နှုတ်ဆက်ပေ့ဖက်ကာ မျက်ရည်အဲဝဲသား နှင့် လက်ပြရပါသည်။ ကာဂျိုးက အန်တီမြိုင်မျက်နှာကို ငေးရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရစွာဖြင့် ...

“အန်တီမြိုင် ... ကာဂျိုးဆီကို အမေရိကားက လာတဲ့စာလှမ်းပို့ပေးပါဦး ... မမေ့နဲ့နော် ... ”

“ဪ ... အေးအေး ... ”

အန်တီမြိုင်က ခေါင်းညိတ်၍ လက်ပြနှုတ်ဆက်ကာ အထဲဝင်သွားပါသည်။ နှင်းစုရဲ့ အရိုးပြာအိုးလေးကတော့ အန်တီမြိုင်နှင့်အတူ ပါသွားခဲ့လေပြီ။ ဪ ... အိပ်မက်တွေ့ပါလား နှင်းရယ်။ နင် သေဆုံးသွားတာကို ငါ ခုထိ မယုံနိုင်သေးသလိုတဲ။ ငါ အဝတ်မှာတော့ နင် ဘယ်တော့မှ မသေဘူး နှင်းစု။ ဖွင့်မပြောခဲ့တဲ့ နှင်းဆူတွေကို ငါ ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ ရန်ကုန်မှာ ဆက်နေနေတာပါ နှင်းစုရယ်။

www.burmeseclassic.com

(၁၁)

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အချိန်ကာလကြာညောင်
သည့်အလျှောက် ကလေးလေးကိုလည်း ဆေးရုံမှ အိမ်သို့ ခေါ်
နိုင်ခဲ့ချေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးအတွက်တော့ nurseခေါ်ရတုန်းပဲ
သည်။ nurseက မနက် ရှစ်နာရီခွဲခန့်လာ၍ ညနေ ငါးနာရီကျ
ပါသည်။ nurseတို့နေ၍ ကာဂျီမှာ အနည်းငယ် သက်သာရာက

ဆံမှ ကလေးပြုစုနည်း၊ ကိုင်တွယ်ချိပြီးနည်းတို့ကိုပါ တပါတည်း သင်
ယူထားရပါသည်။ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာရသမားမို့ သိပ်တော့
အလုပ်မရှုပ်ရပါ။ တစ်ပတ်စာ ဟင်းချက်စရာကလည်း ရေခဲသေတ္တာ
နဲ့ အမြဲထည့်ထား၍ ဈေးကလည်း နေ့တိုင်းသွားစရာ မလိုပါ။
နီးနီးနားနားမှာလည်း ဆိုင်တွေအစုံရှိ၍ ဘာမှတော့ မပူပင်။ ကား
ထည်း ရှိနေ၍ အစစ်အရာရာကား အဆင်ပြေပါသည်။ ဒီကြားထဲ
ကာဂျီကား စပီကင်သင်တန်းနှစ်ခုအပြင် စာရင်းကိုင်သင်တန်းပါ
ဇာကနေသဖြင့် အချိန်ပြည့် အိမ်မှာ မရှိနိုင်။ ကလေးကို nurseနှင့်
သာ ထားခဲ့ရပါသည်။ ဆေးရုံမှာထဲက ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ခဲ့
သော nurse မနီနီနှင့်လည်း အတော်လေး ရင်းနှီးမှု ရှိနေပြီဖြစ်သည်။
ဒီနေ့တော့ စနေနေ့ဖြစ်၍ သင်တန်းတွေလည်း တစ်ချိန်မှ မရှိဘဲ
ကာဂျီ အားလပ်နေကာ ငါးလသားလေးရောက်နေပြီဖြစ်သော
တူလေး ဝကစ်ကစ်ကို ချော့မြူကြည့်စယ်နေပါသည်။

မနီနီက ကလေးကို ချစ်ခင်စွာဖြင့် သဘောတကျ
ချော့မြူ ကြည့်စယ်နေသော ကာဂျီကို ပြုံးကြည့်ရင်း ...
“ကာဂျီက တူလေးကိုတော့ အတော်ချစ်သားပဲ ...”
ကာဂျီက သားသားကို မွှေးကြူရင်း ...
“ချစ်တာပေါ့ ... မားနီ(မမနီ)ရဲ့ အသည်းတုံး ... အုတ်
လေး ...”
“အင်းလေ ... ချစ်ရှာမှာပေါ့ ... ကလေးကလည်း မျက်နှာ

www.burmeseclassic.com

မြင် ချစ်ခင်ပါစေဆုနဲ့ ပြည့်နေတာကိုး ... ဒါထက် ကလေးကို နာမည်လေးဘာလေး မပေးတော့ဘူးလား ...

“အင်း ... အဲဒါပဲ ကာဂျိုးလည်း စဉ်းစားနေတာ ... ခုဟာ အိမ်နာမည်တောင် ခေါ်ဖို့မရှိသလိုဘဲ ... သားသားပဲ နေနေရတာ ... အင်း ... ဘယ်လိုပေးရမလဲ ... ဖြူဖွေးလို့ ပေးရမလား မသိဘူး ... ကောင်းလားဟင် မားနီ”

“ဖြူဖွေးဆိုတော့ မိန်းကလေးနာမည်ကြီး ဖြစ်နေမှာမဟုတ်ဘူး ကာဂျိုးရဲ့ ... ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ကြီးပါပဲ ဥပမာ ဝိုင်းဝိုင်းဆိုလည်း ကောင်းတာပဲ ... အိမ်နာမည်ပဟာ”

“ဝိုင်းဝိုင်း ... အင်း ... ကောင်းတယ် ... ဝိုင်းဝိုင်းပေးတော့ ... မှတ်ထား ... မင်းနာမည် ခုကစပြီး ဝိုင်းဝိုင်းပေးတော့ ... ခစ်ခစ် ကြည့်စမ်း ... သူ သိလား မသိဘူး ရယ်နေတယ် မားနီရေ ...”

ကလေးက သူ့အဒေါ်ရဲ့ ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာကို သဘောကျကာနှင့် ရယ်နေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ကာဂျိုးကို တစ်ခု ပြောရဦးမယ် ... ကာဂျိုးလည်း ကလေးအကြောင်း ကောင်းကောင်းနားလည်နေပြီပဲ မမနီ သိပ်မလိုအပ်တော့ပါဘူး ... ပြီးတော့ မမနီကလည်း မအားတော့ဘူး ... ကာဂျိုးကို ခင်လွန်းလို့သာ ပေးနေတာလေ ... အဲဒါ ကလေးလည်း ထိန်းတတ်

အိမ်မှကိစ္စလည်း နိုင်နင်းတဲ့တစ်ယောက် ငှားပါလားလို့ အကြံပေးချင်တာပါ ...”

မမနီစကားကို ကာဂျိုးက မျက်ဆံလေးထောင့်ကပ်စဉ်းစားရင်းမှ ...

“အင်း ... မမနီကို အားလည်းနာနေပါပြီ ... ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ အဲလိုလူက စိတ်ချရပါ့မလား မားနီရယ် ... ကာဂျိုး အပြင်သွားရင် သားနဲ့ အဲဒီအကူ နာနီပြောပါတော့ သူပဲ ကျန်ခဲ့မှာ ... တော်ကြာတစ်ခုခုဆို ကာဂျိုး ရင်ကျိုးရချည်ရဲ့ ... ကာဂျိုးက သားကိုပဲ စိတ်မချတာပါ ... မားနီဆိုရင်တော့ စိတ်ချတယ်လေ”

မမနီက ဝိုင်းပါတယ်ဆိုသော အပြုံးမျိုးပြုံးရင်း ...

“အဲဒီအတွက် မားနီ စဉ်းစားပြီးသားပါ ကာဂျိုးရယ် ... မားနီ အသိတစ်ယောက် ရှိတယ် ... သူက မုဆိုးမကွယ် ... ကလေးကလည်း အဖတ်မတင်ဘူး ... တစ်ကိုယ်တည်း သမားပေါ့ကွယ် ... အသက် သုံးဆယ်လောက်ပဲ ... မနော် မိုးတဲ့ ... သူမိသားစုကလည်း သိပ် အဆင်မပြေပါဘူး ... ယောက်ျားဆုံးသွားတော့ မိဘအိမ်ပေါ် ပြန်တက်နေတာ မောင်နမသားချင်းတွေက သိပ်မကြည်ဖြူချင်တော့ သူ့မမှာ နေရတာ စိတ်ညစ်တယ်လို့ အမြဲ ညည်းရှာတယ် ... အလုပ်တစ်ခုခုတော့ ... လုပ်ချင်ပေမဲ့ အဆင်က မပြေဘူး

လေ ... အဲဒါ ဒီအလုပ်ဆိုရင်တော့ သူ လုပ်ချင်တယ်တဲ့ ... သူနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ မားနီ လုံးဝတာဝန်ယူတယ် ... ကာဂျီး ... အကျင့်စာရိတ္တကအစ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရာပေါ့ပေါ့ ... အင်း သူကလည်း ကာဂျီးဆီမို့သာ လုပ်ချင်တာပါ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ကလေးလေးနဲ့ဆိုတော့လေ သူ့အတွက်လည်း စိတ်ချရတာပေါ့ ... ပုံစံက ဖြူဖြူသန့်သန့်ပါပဲ ... အဲဒါ ကာဂျီး စိတ်ဝင်စားရဲ့လား”

“အင်းလေ ... မားနီက ဒီလောက် အာမခံမှတော့ ကာဂျီး စိတ်ဝင်စားနေပါပြီ ... ကာဂျီးလည်း အဖော်ရတာပေါ့ ... အန်တီမြိုင်က အဲလို ငှားဖို့ပြောတာ ဟိုး နှင်းစု ရှိကတည်းက ... ကာဂျီးက သိပ် မယုံရဲလို့ ... ခုလို အကြောင်းသိဆိုရင်တော့ ခေါ်ပါတယ် ... ”

“ဒါဆို မနက်ဖြန် သူ့ကို မားနီ ခေါ်လာခဲ့မယ် ... ”

“ခေါ်ခဲ့လေ မားနီ ... ဪ ... မားနီ ရှေ့တစ်လလောက်တော့ သားကို တာဝန်ယူပေးပါဦးနော် ... အဲဒီ မနော်ကိုပါ သင်ပေးလိုက်ပေါ့ ... ”

“အင်းပါကွယ် ... စိတ်ချပါ ... ”

နောက်တစ်နေ့မှာပဲ မမနီက မနော်မိုးဆိုသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။ တစ်ခါတည်းပင် အဝတ်အိတ်ကိုပါ ယူလာခဲ့တာပင်။ မနော်မိုးကား မျက်နှာက အေး

အေးဆေးဆေးပုံစံလေးနှင့် ခင်မင်စရာကောင်းပါသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်လေးနှင့် မုဆိုးမ ဖြစ်ရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းစရာပင်။ တွေ့ရခြင်းရသည့် မိန်းမသားများကိုကြည့်ကာ ကာဂျီးမှာ အိမ်ထင်တစ်ခုဘဝနှင့် အချစ်ဆိုတာကို ကြောက်လန့်နေရပါသည်။

“ကာဂျီးက မနော်ကို ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ပြုံးပြရင်း ...

“ထိုင်ပါ မနော် ... ထိုင် ... ထိုင် ... ဒါ သားသားလေ ... ကာဂျီးတူလေး ... မနော် ထိန်းရမဲ့ ကလေးပေါ့ ... ချောတယ်မလား ဟင်းဟင်း ... ”

မနော်မိုးမှာ အိမ်မှာ မနေချင်၍သာ စွန့်စွန့်စားစား နေလာခဲ့သော်ငြား ကိုယ်တွေ့ဆုံပတ်သက်ရမည့် ကောင်မလေးကလေးကိုတော့ စိတ်ထဲမှ တယ်လိုများ ဖြစ်ပါလိမ့်မလဲဆိုတာ စားစိတ်ပူတာတော့ အမှန်ပင်။ ကာဂျီးကို တွေ့တွေ့ချင်းမှာလည်း ခေတ်ဆန်သွက်လက်ပုံရမည့် ကောင်မလေးမို့ ကိုယ်နှင့် အနီးမှာတော့ တော်တော်စိုးမိသာ။ အခုတော့ ကလေးလေး ပွေ့စားရင်းမှ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သောကြောင့် မြင်ချင်းပဲ ချစ်ခင်သွားကာ စိတ်လည်း ချမ်းမြေ့သွားရပါသည်။

“လေးကလည်း တကယ့်ကို တစ်တုံးတစ်ခွက် ချစ်စရာမွေးမွေး ချစ်တုတ်ကြီးပင်။ ကလေးမျက်နှာလေးမှာလည်း ချိုမြေ့နှင့် ဝိုင်းဆိုးတတ်မည့်ပုံ မပေါ်ချေ။ မနော်က ကာဂျီးလက်ထဲမှ ကလေးအသာတောင်းယူချီလိုက်ရင်း တစ်ချက်မွေးလိုက်ကာ ... ”

“ကလေးက ချစ်စရာလေးနော် ... နာမည်ဘယ်လိုခေါ်မိဟင် ...”

“ခုတော့ ဝိုင်းဝိုင်းတဲ့ ... ဒါတောင် မားနီ ပေးထားတာ ကာဂျိုးက သားသားပဲ ခေါ်တတ်တာ ... အဟင်း ဟင်ကဲ ... မနော် ခုချိန်ကစပြီး ဒီအိမ်သား တစ်ယောက်လို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေနော် ... အိမ်အလုပ်တွေ ဘာညာတော့ ကာဂျိုး ကူပါမယ် ... အဓိကက သားပဲ ... သားပဲ ဂရုစိုက်ဖို့ပါပဲ ... အဲဒါလေး တစ်ချက်ပဲ ...”

“ရပါတယ် ညီမလေးရယ် ... အစ်မ အဲဒါတွေလည်း လူတတ်ပါတယ် ... စိတ်ချပါ ... ကလေးအတွက်လည်း စိတ်ချပါ ...”

“ကာဂျိုးက နောက်ဆို မနော်ကိုပဲ အားကိုးနေရမှာ ... သားသားအတွက် စိတ်ချရရင် ကာဂျိုး အလုပ်ဝင်တော့မလေ ...”

“ဪ ... စိတ်ချပါကွယ် ... အစ်မ လုပ်တာကိုင်တာ သဘောမကျရင်လည်း ပြောနိုင်ပါတယ်နော် ညီမ ...”

“အင်းပါ ... အစ်မ ဒီမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာနေ ... ကာဂျိုးရယ် ... သားသားရယ်ပဲ ရှိတာ ... တိုင်တိုင်ပင်ပင်ပေါ့ ... ဟုတ်လား ... ဈေးက မနော်နေ့တိုင်းသွားနိုင်နော် တော့သွား ... ဒီနားတင်ပဲ ... မဝေးဘူး ... ကာဂျိုးကတော့

သားသားနဲ့ဆိုတော့ မသွားဘူး ... တစ်ပတ်စာ ဝယ်ထားတာ ...”

“ရပါတယ် ... နောက်ဆို မနက်တိုင်း အစ်မ ဈေးသွားပါ့မယ် ... လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စားရတာပေါ့ ...”

“မနော် သဘောပဲ ... အဆင်ပြေသလိုလုပ် ... မီးဖိုနားမှာ အခန်းတစ်ခန်း ပိုရှိတယ်လေ ... ခုတင် ဘာညာလည်း ရှိတယ် ... အဲဒီမှာ နေပေါ့ ...”

“ရပါတယ် ...”

“အိမ်အလုပ်က ဘာမှ သိပ်မရှိပါဘူး ... အဝတ်လျှော်တာလည်း စက်နဲ့ပဲ ပြီးရင် မနော်ကို ကာဂျိုး ပြပေးမယ် ... စက်နဲ့ပဲ လျှော်ပေါ့ ... လျှပ်စစ်ပစ္စည်း ကိုင်တွယ်တာတွေ အားလုံး ကာဂျိုး ပြပေးထားပါ့မယ် ... ဒါနဲ့ မနော် ဘယ်နှစ်တန်းထိ ကျောင်းနေဖူးလဲ ...”

“ကိုးတန်းထိပါ ...”

“အိုကေ ... ဒါဆို ရတာပေါ့ ... ကဲ ... မနော် ပစ္စည်းတွေ သိမ်းလိုက်ဦး ...”

ကာဂျိုးက မနော်လက်ထဲမှ ကလေးကို ပြန်ယူထားရင်း မနော် နေရမည့်အခန်းကိုပါ ပြသလိုက်ပါသည်။ အားလုံး အဆင်တပြေ ဖြစ်သွားပြီဆိုမှ မနီနီက ပြန်သွားပါသည်။ ညာဘက်ရောက်တော့ မနော်က ကလေးထိန်း၍ ကာဂျိုးက သင်ခန်းစာတွေ

လေ့လာလျက် ရှိနေပါသည်။

စာဖတ်တာ မျက်စိညောင်းသွား၍ မနော်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် မနော်က T.V ဖန်သားပြင်ကို ငေးနေ၍ ကလေးက ရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်ပျော်နေလေသည်။ ကာဂျိုးက စာအုပ် တွေကို ပိတ်လိုက်ရင်း ...

“မနော် ... သားသားက အိပ်ပျော်နေပြီ ... သွားသိပ်လိုက် ပါတော့လား ... ”

“ဪ ... အင်း အင်း ... သိပ်လိုက်မယ် ... T.V ထဲ ဈာန် ဝင်နေတာ မသိလိုက်ဘူး ... ”

မနော်က ဝိုင်းဝိုင်းကို မ,ချီကာ အခန်းတွင်း ခေါ် သွားပါသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းကို ကာဂျိုးရဲ့ အခန်းထဲမှာပင် ပုခက်တစ်လုံး နှင့် သပ်သပ်သိပ်တာ ဖြစ်ပါသည်။ ယခင်က ဝိုင်းဝိုင်းငိုလျှင် ညရေး ညတာ အိပ်ပျက်ရပေမဲ့ မနော် ရောက်လာတော့ အိပ်မပျက်ရတော့။ မနော်မှာ တစ်ညလုံး အိပ်မှ အိပ်ပါလေစေ့ တွေးရအောင်ပင် ကလေးက အဲ့ခနဲဆိုတာနှင့် ရောက်လာကာ ဘာဖြစ်သလဲ ဆန်း စစ်ကြည့်စမြဲ။ တစ်ခါတလေ ကလေးမငိုလျှင်လည်း သူ့ဘာသာ လာလာစမ်းကြည့်ကာ သေးစိုနေလျှင် ဘောင်းဘီလဲပေးပါသည်။ တစ်အိမ်လုံးလည်း သန့်စင်တောက်ပြောင်နေအောင် မနော်က လုပ်သေးတာပင်။ အချက်အပြုတ်ကလည်း လုပ်တတ်ကိုင်တတ် သော ကရင်မမို့ အထူးပြောစရာမလို။ မနော်ရောက်လာ၍ ကာဂျိုး

အစစအရာရာ အဆင်ပြေပါသည်။

အခုမှ ကာဂျိုးက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရကာ အိမ် နဲ့ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။ အိမ်မှာ ကာဂျိုးရဲ့ ကွန်ပျူတာကွန်ရက် အယ်သူမှလည်း သုံးတာမဟုတ်၍ အန်တီမြိုင်ကို လှမ်းမှာမလိုပင်။ ကွန်ပျူတာသရဲဖြစ်၍ ကာဂျိုးအတွက် ကွန်ပျူတာက လိုကိုလို ခပ်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်က ကွန်ပျူတာနှင့် ကျောင်းပြီးထား ဘူပီ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပြောင်းလဲနေသော ခေတ်ကြီးထဲမှာ ကျန်မှာ ဘည်း စိုးတာရောကြောင့်ပင် ကာဂျိုးရဲ့ ကွန်ပျူတာ ရန်ကုန်ရောက် ဘူင် အင်တာနက်နှင့် ချိတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါသည်။ အင်တာနက် ဆက်တစ်ဆင့် ကမ္ဘာကြီးရဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာ အများအပြားကို တွေ့ နိုင်လေသည်။

ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားရောက်နေသည့် သူငယ်ချင်းများ နှင့်လည်း အဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ လွယ်ကူသွားတာပင်။

အတွေးနှင့် အကွက်ချနေတုန်းမှာပင် ဖုန်းက လိုင်း နှင်သွားပါသည်။

“ဟယ်လို ... အန်တီမြိုင်လား ... ကာဂျိုးပါ ... ဟိုလေ ကာဂျိုးရဲ့ ကွန်ပျူတာကို ရန်ကုန်ကို ပို့ပေးပါဦး ... ”

“အင်း ... ပို့လိုက်မယ်လေ ... အန်တီတောင် စဉ်းစားထား တာ လှမ်းပို့ပေးမလို့ ... ဒီမှာလည်း ဒီအတိုင်းကြီး ဖြစ်နေ တာလို့ ... ဟဲ့ ... စိုင်းစိုင်းတို့ ရန်ကုန် ဆင်းလာမလို့တဲ့!

အဲဒါ ထည့်ပေးလိုက်မယ်လေ ... တခြား ဘာမှာဦးမလဲ ပိုက်ဆံရော ... ”

“ရှိသေးတယ် ... ဘဏ်မှာ ရှိသေးတယ်လေ အန်တီမြိုင်ရဲ့ ”

“အေးအေး ... အခု ဘာတွေလုပ်နေလဲ ပြောဦး ... ဟို ကလေးမကရော အဆင်ပြေရဲ့လား ... ”

မနော်ရောက်သည့်ညမှာပဲ ကာဂျိုးက ဖုန်းဆက် ပြောထား၍ မနော်အကြောင်းကို အန်တီမြိုင်က အကုန်သိထားပါ သည်။

“ပြေပါတယ် ... တော်ပါတယ် ... အခု Accountနဲ့ Jap- nese တက်နေတယ်လေ ... French ကတော့ နည်းနည်း လောက်ပဲ လေ့လာတယ် ... ကာဂျိုးမှာ Basic ဖြစ်ပြီးသား ပဲကိုး ... ”

“အင်း ... ငါတူမရဲ့ အရည်အချင်းကတော့ တကယ် လက် ဖျားခါတယ် ... အင်းလေ ... အဲလောက်တောင် သင်ထား ပြီးတော့လည်း အကျိုးရှိအောင် လုပ်ပေါ့ ... ဒါနဲ့ သားသား ရော နေကောင်းရဲ့လား ... ”

“ကောင်းပါတယ် ... အိပ်နေပြီ ... အံ့မယ် သားမှာ အခု နာမည်ရှိသွားပြီ ... ဝိုင်းဝိုင်းတဲ့ ... ”

“နာမည်ရင်းကိုလည်း သေချာရွေးပေးဦးလေ ကာဂျိုးရဲ့ ”

“စိတ်ချ ... ကာဂျိုး မရမ်းခြံကို သွားမှာ ... ”

“ဘာလဲ ... မရမ်းခြံက ... ”

“မှော်ဘီက မင်းသိခံရဲ့ အခါတော်ပေးတဲ့နေရာလေ ... မရမ်း တလင်း ... ”

“အေးအေး ... အဲဒီကျ အန်တီမြိုင်လည်း ရန်ကုန်ဆင်းလာ မှာပါ ... ဒါဆို သမီးစက်ကို ရှေ့ခြံက စိုင်းစိုင်းနဲ့ ထည့်ပေး လိုက်မယ် ... စိုင်းစိုင်းကလည်း ရန်ကုန်မှာ လာနေမှာတဲ့၊ အန်တီလည်း အကူညီလိုတာရှိ ကာဂျိုးကို တောင်းလို့ ပြော ထားတာပဲ ... ”

“နင်းစုရဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘာသို့တွေ ကြားရသေးလဲ အန်တီမြိုင် ... ”

“ဘာမှတော့ မပြောကြပါဘူးကွယ် ... စိတ်မကောင်းတဲ့ အကြောင်းပဲပေါ့ ... ကလေးကိုလည်း မေးတယ် ... ကာဂျိုး နဲ့ ထားခဲ့တယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်တယ် ... အားနာလို့နဲ့ တူ ပါတယ် ... ဘာမှ မမေးကြဘူး ... ”

“ကောင်းတယ် ... အမှန်အတိုင်းဖြေမှန်းသိတော့ မမေးကြ တော့ဘူး ... ဒါဆို ... ဒါပဲလေ ... ဪ ... အန်တီမြိုင် ဘာမှာဦးမလဲ ... ”

“မမှာတော့ပါဘူး ... ဝိုင်းဝိုင်းဖို့ ဆွယ်တာလေးတွေ ထည့် ပေးလိုက်မယ် ... ကာဂျိုးဖို့ရော နှစ်ထည် ထည့်ပေးလိုက် မယ် ... ရတနာက ထိုးပြီးလာပေးထားတာ ... ဖုန်းမဆက်

www.burmeseclassic.com

လို့တဲ့ ... ဆက်လိုက်ဦး ...
“အင်းပါ ... ဒါပဲနော် ... အန်တီမြိုင် ...”

ကာဂျိုးက ဖုန်းချလိုက်ပါသည်။ ဖုန်းချပြီးတာမှ စားပွဲပေါ်မှာ စာရွက်ခေါက်လေးကို ထပ်မံဖြန့် ကြည့်မိလိုက်သည်။ တစ်နေ့ကမှ အန်တီမြိုင် အမြန်ချောပို့ဖြင့် ပို့လိုက်သော ကိုစေမင်းရဲ့စာ၊ စာထဲမှာတော့ နှင်းစုကို သတိရလွှမ်းဆွတ်ကြောင်း အလှူအရမ်းများ၍ နောက်စာသိပ်ရေးနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ဒါကြောင့် E-mail ပို့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နှင်းစုရဲ့အိမ်မှာ ကွန်ပျူတာကို အင်တာနက်နှင့် ချိတ်ထားစေချင်ကြောင်း၊ သူ့ အင်တာနက် E-mail လိပ်စာထည့်ပေးလိုက်၍ နှင်းစု ပြန်၍ E-mail ပို့နိုင်ကြောင်း၊ သူ ဟိုအောက်ထပ် တစ်နှစ်လောက် ထပ်နေရမည်ဖြစ်သဖြင့် စုစုပေါင်းနှစ်နှစ်ကျော်ကျော် ကြာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နှင်းစုကို သူ ပြန်လျှင် ချက်ချင်း လက်ထပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း အစုံအလင်ပင် ရေးထားပါသည်။

ဪ ... ကိုစေမင်းရယ်။ ရှင် ပြန်လာလည်း နှင်းစုက ရှင်ကို ကြိုနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးရှင်။ နှင်းစုက အားလုံးဝေးရာကမှာ သစ်တစ်ခုဆီကို ထွက်သွားခဲ့ပြီ။ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ရှင် မျှော်လင့်ချက်တွေကို ဇာတ်သိမ်းလိုက်တော့ ကိုစေမင်းရေ။

ကာဂျိုးက စာရဲ့ အောက်ဆုံးနားမှာ ရေးသား

လိုက်သော ကိုစေမင်းရဲ့ E-mail လိပ်စာလေးကို အထပ်ထပ်အခါခါ ရွတ်ဖတ်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောနေမိပါသည်။ နှင်းစု ဆုံးသွားပြီဆိုတဲ့အကြောင်းနှင့် နှင်းစုမှာ သူနှင့် ရခဲ့သော ရင်သွေးလေး ကျန်ခဲ့ကြောင်းတို့ကို ကိုစေမင်းထံ E-mail ပို့လိုက်လျှင် ယုံပါ့မလား။ မယုံလဲနေကွာ။ နှင်းစုရဲ့ ဈာပနပုံ၊ ကလေးရဲ့ ဓာတ်ပုံ၊ ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် နှင်းစုပုံတွေ၊ ထပ်ပို့ပေးလိုက်မယ်။ သူလုပ်ထားတဲ့ အကြောင်း သူ အသိဆုံးနေမှာပင်။ ကာဂျိုးက စိုင်းစိုင်း အမြန်ရောက်လာ၍ ကွန်ပျူတာကို အင်တာနက်နှင့် ချိတ်ဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေပါတော့သည်။

ကာဂျိုး သင်တန်းမှ ပြန်ရောက်တော့ အပေါက်မှာ ယောက်ျားစီး ရှူးဖိနပ်တစ်ရံ တွေ့သဖြင့် ဒါ စိုင်းစိုင်းပဲဟု အပ်ချမတ်ချ တန်းသိပါသည်။ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ ဆိုဖာပေါ်မှာ စိုင်းစိုင်းက ထိုင်လျက်သား။ ကာဂျိုးက ဖိနပ်ကိုချွတ်ကာ စင်မှာတင်ထားလိုက်ရင်း ...

“ဟော ... စိုင်းစိုင်း ရောဏ်နေတာကိုး ... တကူးတကလာ ပို့ရလားဟယ် ... ငါ လာယူမှာပေါ့ ... ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ ...”

စိုင်းစိုင်းနှင့် ကာဂျိုးက သက်တူရွယ်တူ ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြပါသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နည်းပြောမမှာ ဆိုမမှာ အတွင်းသိများပင်။

စိုင်းစိုင်းက ဆိုဖာပေါ်မှ ထိုင်လျက်သားပင် ရယ်
မောကာ ...

“ခင်ဗျား အန်တီက အိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့ပေးပါဆိုတာနဲ့
ဗျို ... ပြီးတော့ ကူညီဖို့ကူညီ အစအဆုံး ကူညီတာပဲ
ကောင်းပါတယ် ...”

ကာဂျိုးက မျက်နှာချင်းဆိုင်နဲ့မှာ ဝင်ထိုက်လိုက်ရင်း
မှ အိတ်တွေကို မနော်ထံ ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ တစ်လက်စတည်း
ပင် ပါးစပ်မှလည်း သားသားကို ခေါ်ခဲ့ပါဦးဆိုတာက အမှာတော်
ပါးလိုက်သေးသည်။ ကာဂျိုး အပြင်က ပြန်ရောက်လျှင် အရင်ဆုံး
ရေတောင်မသောက်သေးဘဲ သားသားကို မွှေးကြူနှုတ်ဆက်ပြီးမှ
အမောဖြေရတာလည်း အလုပ်တစ်ခုပင် ...။ မနော်က ရေချိုးပြီး
သနပ် ခါးအဖွေးသားနှင့် သားကို ကာဂျိုးထံ လာပို့ပါသည်။ ကာဂျိုး
က သားကို ပေါင်ပေါ်မှာတင်ထားပြီးတော့မှ ...

“ဒါ ... နင်းစုသားလေးလေ ...”

စိုင်းစိုင်းက ကလေးကို စိတ်မကောင်းစွာ တစ်ချည်း

ကြည့်ရင်း ...

“အင်း ကြားရတဲ့အဖြစ်တွေက ယုံတောင်မယုံချင်ဘူးဟာ
ခုထိ အိပ်မက်လိုပဲ ... ကလေးက သနားပါတယ် ... အေး
လေ ... ဒါပေမဲ့ နင်က ဂရုစိုက်တော့ သိပ်တော့ စိုးရိမ်စရာ
မရှိပါဘူး ... ဒါနဲ့ ဟလေးက ဘယ်နှစ်လရောက်ပြီလဲ”

“ခြောက်လကျော်ပြီလေ ... ကဲပါ ... ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့
တော့ ... နင်က ဒီမှာ အလုပ်လုပ်မလို့ဆို ... ဘာလုပ်မှာ
လဲ ...”

“Sun Rise မှာ လျှောက်မလားလို့ စိတ်ကူးထားတာပဲ”

Sun Rise ဆိုသော စကားကြောင့် ကာဂျိုး ခေါင်း
ထောက်သွားရပါသည်။ အင်း ပတ်ပတ်သက်သက် ဆက်နွယ်လွန်းလှ
ချည်လားကွယ် ...။

“Sun Rise ဟုတ်လား ... ဘာအလုပ်လဲ ...”

“သတင်းစာထဲမှာ ခေါ်တယ်လေ ... နင် မသိဘူးလား။
ပျဉ်းမပင်စက်မှုဇုန်အတွက် လက်ထောက်မန်နေဂျာပေါ့။
တခြား ဝန်ထမ်းတွေလည်း အများကြီး ခေါ်ထားတယ်။
ငါကတော့ မန်နေဂျာနေရာပဲ လျှောက်မှာပါ ... နင် စိတ်
ဝင်စားရင် စက္ကထရီ လျှောက်ပါလား ... နင်လည်း အလုပ်
တစ်ခု ဝင်မယ်လို့ အန်တီမြိုင် ပြောတယ် ...”

“စက္ကထရီ ဟုတ်လား ... ဘယ်သူ စက္ကထရီလဲ ...”

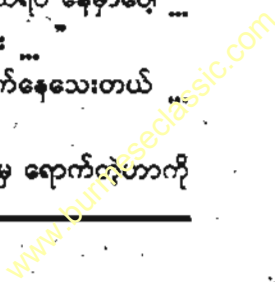
“ဟာ ... နင်ကလည်း ပိုင်ရှင်ရဲ့ စက္ကထရီပဲ နေမှာပေါ့ ...”

“ငါ့ စက္ကထရီလုပ်ချင်လို့လား ဟားဟား ...”

“တော်စမ်းပါ ... အရေးထဲ ... နောက်နေသေးတယ် ...”

အင်း နင် Formတင်ပြီးပြီလား ...”

“ဟ ... ဘယ်နဲ့ တင်ရမှာလဲ မနက်ကမှ ရောက်တဲ့ဟာကို

မနက်ဖြန်မှတင်မှာ ... ဘာလဲ နင် စိတ်ဝင်စားသွားပြီလား။
လျှောက်မလို့လား ... လျှောက်လေ ... အဲဒါဆို ငါနဲ့တူ
ပဲပေါ့ ... တူတူလုပ်ရတာပေါ့ ဟဲ့ဟဲ့ ... ”

“အဲမယ် အပိုင်လောက်ရှိတယ် ... ဟွန်း ... ကဲပါ ... နင်
From တင်ရင် ငါမို့ပါ တင်ပေးလေ ... အခန်းငှားနေမှာလား။”

“မနေပါဘူး ... ငါ့သူငယ်ချင်းအခန်း ရှိတယ် ... ဒီကောင်
တစ်ယောက်တည်းနေတာ ... အဲဒီမှာပဲ နေမှာ ... စားတာ
ကတော့ စားရိတ်ထည့်မှာပေါ့ ... အခန်းခက Free ပဲ ...
Phone ရှိတယ် ... လိပ်စာလည်း နင့်ကို ပေးထားမယ်”

“အေး ... ဖုန်းရှိရင် အဆင်ပြေတာပေါ့ ... ဒါနဲ့ နင် ဒီကို
Tami နဲ့ လာတာလား ... ”

“အေးပေါ့ ... နင်တို့လို ကားနှစ်စီး ဝယ်နိုင်တဲ့အထိမှ မချမ်း
သာတာ ... ရှိတဲ့ တစ်စီးကလည်း ဟိုကလူတွေနဲ့တောင်
မလောက်ဘူး ... နင်ကတော့ အဆင်ပြေ ... ဟန်တွေ
ကျလို့နော် ... မကာဂျီး ... ငါ့ကို အပြန်လိုက်ပို့ပေးရမယ်
ဒါပဲ ... ”

“အေးပါဟယ် ... နင် ရောက်လာတော့ ငါ တစ်အားရှိတာ
ပေါ့ ... ဒီမှာပဲ ထမင်းစားသွားပါလား ... စားပြီးမှ ပြန်ပို့
ပေးမယ်လေ ... ဆယ်နှစ်ခွဲတော့မယ် ... နင်စားပြီးပလား။”

“မစားရသေးဘူး ... နင့်ဆီမလာခင်ကတော့ ဆီချက်ဝင်

စားခဲ့သေးတယ် ... ခုတော့ ခိုက်ဆာနေပြီ ... စားမယ်
ဒေါ်ကာဂျီး ... ”

စိုင်းစိုင်းက ခိုက်ကို ပွတ်ပြောလျှင် ကာဂျီးက
ဆာတကျရယ်မောကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပါသည်။ စိုင်းစိုင်း
ကလေးက ကာဂျီးက ပျော်နေပါသည်။ စိုင်းစိုင်းက လူပျော်
နောက်တစ်ဦးဖြစ်ကာ အစစအရာရာ ခင်မင်အားကိုးရပါသည်။

လေးကို ပွေ့ချီလာသော ကာဂျီးကို စိုင်းစိုင်းက ကြည့်ရင်း ...

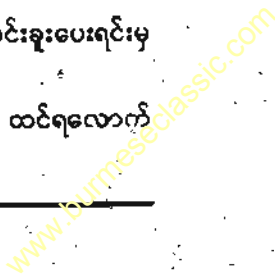
“ကာဂျီးရယ် ... နင့်ကြည့်ရတာ ကလေးအမေ ကျနေတာ
ပဲ ... ကြည့်ဦး တကယ့်ကို ကလေးနဲ့ ဟုံတ်နေတာပဲ ...
ကြည့်ကျက်လည်း လုပ်ဦး ... တော်ကြာ နင့်ကို ကလေး
အမေထင်ပြီး ဘယ်သူမှ မကြိုက်ဘဲ နေဦးမယ် ... ”

ကာဂျီးက ရယ်မောကာ စိုင်းစိုင်းကို မနော်လက်
လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ရင်း ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

အဲဒီတော့ မနော်က အလိုက်သိတာပင် ထမင်းစိုင်းမှာ ပူပူနွေးနွေး
လုံး ပြင်ဆင်ပြီးသား။ မနော်က စိုင်းစိုင်းကိုချီကာ အရှေ့ဘက်
သို့ ခေါ်သွားပါသည်။

ကာဂျီးက စိုင်းစိုင်းအတွက် ထမင်းခူးပေးရင်းမှ
ဆာနစကားကို ပြန်ဆက်ပါသည်။

“စိုင်းစိုင်းရယ် ... ငါ့ပုံက ကလေးအမေ ထင်ရလောက်
အောင် ရွဲနေပလားဟယ် ... ”

ရင်း ...

စိုင်းစိုင်းက ကာကျိုးကို မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ကာ ကြည့်
“အမလေး ... အဲလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ... တကတည်း
မလှမှာ သိပ်ကြောက်နေတယ် ... နင့် အသက်အရွယ်ငယ်
ငယ်လေးနဲ့ ကလေးကို ချိပ်ပြုပုံ၊ ပြောပုံဆိုပုံ၊ ကြင်နာပုံတွေ
က တကယ့် မိခင်တစ်ယောက်အတိုင်းပဲ ...’ ငါပြောတာ
အဲလို ...”

ကာကျိုးက ဂျော့ပုစွန်ဟင်း၊ ကြက်သားသုပ်တို့ကို
စိုင်းစိုင်းပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးပြီးမှ ကိုယ့်ပန်းကန်ထဲထည့်ရင်း
ထမင်းစားကာ ...

“ဪ ... ဒါကတော့ဟယ် ... မွေးကတည်းက ငါ့လက်
ပေါ်မှာ ငါ့လက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးလာတာကိုး ... ပြီးတော့
သားက သနားဖို့ ကောင်းတယ်ဟာ ... မနည်း အသက်ထူ
ထားရတာ ... သားကို အရမ်းသနားသလို ချစ်လည်း အရမ်း
ချစ်တာကိုး ... ငါက သားရဲ့ အမေဆိုရင်လည်း ဟုတ်တစ်
ဟာ ...”

“အေးလေ ... ငါက စကားအဖြစ် ပြောတာပါ ... ဒီလောက်
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ နင် ဒီလို ပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်တာ ငါ
မျိုးကျူးပါတယ် ... နင့် စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ငါ လေးစားပဲ
တယ်ဟာ ... ဒါနဲ့ နင် အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတော့ ကလေးက

ဘယ်သူနဲ့ ထားမှာလဲ ... ဟိုတစ်ယောက်က နာနီလား”

“အေး ... ဆိုပါတော့ ...”

“နင် စိတ်ချလို့လား ... ကလေးနဲ့ သူနဲ့ပဲ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ဟာ၊
နင်က အလုပ်လုပ်ဖို့ လိုသေးလို့လား ကာကျိုးရယ် ... ဒီ
လောက် ဝိုက်ဆံရှိနေတာ ရန်ကုန်မှာ အေးဆေးနှပ်နေစမ်း
ပါ ... ကလေးပဲ ထိန်းနေ ဟားဟား ...”

“အိမ်မှာနေတော့လည်း ပျင်းတယ်ဟာ ... ဒါကြောင့် ငါ
သင်တန်းတွေ တက်နေတာပဲကြည့်တော့ ... မနော်က စိတ်
ချရပါတယ် ... တစ်ခုခုဆိုလည်း ငါ့အလုပ်ကို ဆက်သွယ်လို့
ရတာပဲ ... ပြီးတော့ သားက သူများကလေးတွေနဲ့လည်း
မတူဘူး ... လိမ္မာတယ်ဟာ ... ငါ သင်ထားတာတွေလည်း
အသုံးချချင်သေးတယ်လေဟဲ့ ...”

“အေးလေ ... နင့်လို မိန်းမက ... အိမ်ထဲမှာတင် အချိန်ကုန်
မဲ့ မိန်းမမျိုးမှ မဟုတ်တာ ... အစစအရာရာ သေချာစီစဉ်
ထားရင်တော့ လုပ်ပေါ့ ... ဒါနဲ့ နင့်ဖို့ ရတာနာက လက်
ဆောင် ဧည့်ပေးလိုက်သေးတယ် ... ဗန်းဆက်ဦးတဲ့ ...
နင် ... ရည်စားတွေ ဘာတွေ ရနေပြီလားတဲ့ ... မေးနေ
တယ် ...”

ကာကျိုးက ဟင်းရည်တစ်ဇွန်၊ ခပ်သောက်ကာ ခပ်
သောသောလေး ရယ်မောရင်း ...

“ရည်စားတဲ့ဖယ် ... ကြံကြံဖန်ဖန် အဟားဟား ... ရမယ် ...”

“အံမယ် ... နင်က မကြိုက်တာမလား ... ချေး(ဂျီး)မှာ သီလား ... ပြီးမှ မစွဲလို့ ငိုမနေနဲ့ ... ငါလည်း မကယ်ဘူး ...”

“ကြည့်စမ်း ခွေးကောင် ... ငါ့ကိုများ ... ငါကလည်း နင့်ဆို စာရင်းမရှိဘဲ ...”

“ဒါနဲ့ နင့်ကွန်ဖြူတာကို အင်တာနက်နဲ့ ချိတ်မလို့လား ဒါဆို ငါ လုပ်ပေးမယ် ... ပြီးတော့ ငါ့ပါ E-mailလေးလေး ပို့ရတာပေါ့ ...”

“အံမယ် ... ဘယ်သူ့ဆီ ပို့မှာလဲ ... အားအားဟားဟား ...”

“စိစိတို့ လီလီတို့ဆီကိုပေါ့ဟ ... ဟား ... ဟား ... စားလို့လည်း ဝသွားပြီ ပြန်မယ် ... လိုက်ပို့တော့”

ကာကျိုးက ထမင်းစားပွဲကို သိမ်းလိုက်ရင်း နိုင်း

ဖို့ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ သစ်သီးနှင့် ရေပုလင်းချပေးရင်း ...

“အေးပါ နိုင်းနိုင်းရယ်၊ နင့်မလည်း တကယ်ပဲ ခဏနေပါ”

“နေမှာပါ ... အေး ... နင် Form ရေးထားဦးနော် ...”

ဖြန် တင်တော့မှာ ... ပြီးတော့ ငါ့ကို ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ကာ

ကာကျိုးက နာနတ်သီးတစ်ဖတ် ကောက်ထဲ

မျက်စောင်းထိုးလိုက်ကာ ...

“ပို့နိုင်ဘူးဟေ့ ... တကတည်း ... ကိုယ့်ဘာသာ Formတင်၊ ငါ မနက်ဖြန် မအားဘူး ... တစ်ခါတည်း ယူသွား”

ဘာလဲ ညာလဲနှင့် ဝူးဝူးဝါးဝါး လုပ်နေသော နိုင်း နိုင်းရဲ့ လက်ထဲကို ကာကျိုးက C.V Formတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်ကာ ပတ်စပို့ဓာတ်ပုံတစ်ပုံပါ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့မှ နိုင်းနိုင်းကို သူနေသော နေရာကို ကာကျိုးက လိုက်ပို့ပါသည်။ နိုင်း နိုင်းကတော့ ကားရှိရဲ့သားနဲ့ ကပ်နေတာ ဘာညာနှင့် ဇွပ္ပကောက် ချိတ်နေပေမဲ့ ကာကျိုးက ဂရုမစိုက်တော့။ စိတ်ထဲကသာ နင် မသိပါဘူးလို့သာ ရေရွတ်လိုက်ရင်း ညီစေမင်းရေ ... ကာကျိုးလေ တကယ့်ကို ရှင်နဲ့ အနီးဆုံးနေရာကို ရောက်လာခဲ့ပါပြီ ရှင် လက်ခံမယ်မလားရှင်။

နို့

www.burmeseclassic.com

(၁၂)

“ဥက္ကာရေ ... လျှောက်လွှာတွေ ယူခဲ့တော့ဟေ့ ...”
ညီစေက လုပ်လက်စ ဖိုင်ကို ပစ်ချလိုက်တော့ကာ
နောက်ထပ် အလုပ်သစ်တစ်ခု စတင်ဖို့ ဟန်ပြင်ဝါသည်။ အင်း
တဖြည်းဖြည်းနှင့် တကယ်ကို ခေါင်းတွေ ပူလာချေပြီ။ တစ်ခါတစ်
ခေါင်းပြီး၍ အမှတ်မထင် ခေါင်းမှာ ဆံပင်ဖြူ သုံးလေးပင်ကို တွေ့

တွေ့နေမိတာဒါတွေကြောင့်လားတော့ မသိချေ။ ဘယ်ကိစ္စမဆို
ဆုံးဖြတ်ချက်မှားမှားစိုး၍ ဘက်စုံထောင့်စုံက စဉ်းစားရလွန်း၍ ကြာ
လာတော့ စိတ်တွေရွပ်၊ ခေါင်းတွေပူလာပါသည်။ ဖေဖေထံလည်း
တော်ရုံတန်ရုံ မတင်ပြချင်ပေ။

ဖေဖေက ကိုယ့်ထက်တောင် အလုပ်များနေသေး
လေရာ ဖေဖေကိုလည်း ဝန်မပေးချင်။ သို့သော် ဖေဖေမှာက စက္က
ထရီ ရှိသည်။ မန်နေဂျာ ရှိသည်။ သူ့ကို ဖေဖေက အတိုင်ပင်ခံ
စက္ကထရီခန့်ဖို့ အကြံပေးသားပင်။ ညီစေက ဥက္ကာရှိသည်ဟုဆိုကာ
မစဉ်းစားခဲ့။ တကယ်တမ်းကျ ဥက္ကာ မနိုင်တာတွေ အများကြီး
ရှိပါသည်။ ဥက္ကာက အင်္ဂလိပ်စာ အရေးအဖတ်၊ ကွန်ပျူတာ၊ Fax
ပို့တာ ဘာညာတွေမရ။ ညီစေက စက္ကထရီဆိုတာထက် ကိုယ့်နှင့်
လက်တွဲညီမည့် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်တစ်ဦး အလိုရှိတာဝင်။
ဒါကြောင့် အရည်အချင်းကိုသာ အဓိကရွေးချယ်မှာ ဖြစ်သည်။
နောက်ဆို အလုပ်တွေထပ်ချဲ့တော့မှာမို့ တကယ်ကိုလည်း အရေး
တကြီးလိုအပ်နေတာလည်း ဖြစ်ပါသည်။

“ရော့ ... ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေး သပ်သပ်ခွဲထား
တယ် ... မိန်းကလေးတွေရဲ့ Formကို အရင်ကြည့်ပါ ခင်ဗျာ”
“ဟင်း ... မင်းကတော့ ...”

ညီစေက ဥက္ကာလှမ်းပေးသော ဖိုင်တစ်ထပ်ကို ဆွဲ
ယူကာ ဥက္ကာကိုလည်း ရှုတည်တည်နှင့် မာန်လိုက်ပါသည်။ ဖိုင်ကို

www.burmeseclassic.com

စလှန်လိုက်ကာ အပေါ်ဆုံးမှာရှိသည့် C.V Formကို အတွေ့မှာ ညီစေတစ်ယောက် အံ့အားသင့်သွားရလေသည်။ ဥက္ကာမျက်နှာကို မော့ကြည့်တော့ ဥက္ကာက လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ထားလျက် သူ့ခပ်ပြုံးပြီးဖြင့် ဘယ်နှိုစ ဟူသောပုံစံဖြင့် ကြည့်နေပါသည်။ ညီက သေချာအောင် Formထိပ်မှာ ကပ်ထားသော ဓာတ်ပုံလေး ကြည့်လိုက်တော့သည်။ မလွဲပါ။ ဥက္ကာက ညီစေရဲ့ လက်ထဲမှ တွဲကို ဆွဲယူလိုက်ရင်း ကလစ်ဖြုတ်လိုက်ကာ ကာဂျိုးရဲ့ C.V Form တစ်ရွက်ထဲကိုသာ ထုတ်လျက် ကြောင်နေဆဲဖြစ်သော ညီစေလက်ကို ပြန်ကည့်ပေးလိုက်ရင်း ဖိုင်နှစ်ခုကိုတော့ ခပ်ဝေးဝေးက တခြားစားပွဲပေါ်မှာ သွားတင်ထားလိုက်တော့ကာ ညီစေဘေးက ဆုံလှည့်ဆိုဖာပေါ်မှာ စွေ့ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတော့သည်။

ဒီတော့မှ သတိပြန်ကပ်လာသော ညီစေက

“ဟေ့ကောင် ... ဘာလို့ ဟိုဟာတွေ ပြန်ယူသွားတာ ငါ ကြည့်မလို့လေ ...”

ဥက္ကာက ငါးချပြီးပြီးလိုက်ရင်း ...

“ဦးနှောက်ခြောက်ခံပြီး ကြည့်နေမလို့လားကွာ ... ငါ့မင်း သက်သာအောင် တမင်လုပ်ပေးတာ ... မင်း စက္ကထရီ ရွေးပြီးပြီပဲ ...”

“ဟာ ... ဘာဆိုလဲ ... ဘယ်မှာ ငါ ရွေးရသေးလို့လဲ၊ တော့ ကာဂျိုးရဲ့ အရည်အချင်းကရော ...”

“ကဲ ... မင်း ရွှေလိုက်တော့လေ ...”

ညီစေက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကာဂျိုးရဲ့ C.V Formကို ဖတ်လိုက်ပါသည်။ သူ သိချင်သော ကာဂျိုးရဲ့ အကြောင်း စုံစုံလင်လင်ပါရှိပါသည်။ တတ်ကျွမ်းသော ဘာသာစကားများနေရာ English, Japanese, Frenchဟူ၍ ရေးသားထားသလို သင်တန်းလက်မှတ်တွေကိုပါ မိတ္တူကူး၍ တင်ပြထားလေသည်။ ကွန်ပျူတာနှင့် ကျောင်းပြီးထားသူတစ်ယောက်မို့ ကွန်ပျူတာကျွမ်းကျင်ကြောင်း တော့ ထည့်ရေးမထားတော့။ စာရင်းအင်းပညာနှင့် ပတ်သတ်သည့် သင်တန်းဆင်းလက်မှတ်တစ်ခုလည်း ပါရှိပါသေးသည်။ အင်း အပြင် ပန်းမှာ သွက်လက်သလို အရည်အချင်းတွေကလည်း တကယ့်ကို ထက်မြက်လွန်းပါလား။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆို ကာဂျိုးဟာ သူ့ရဲ့ စက္ကထရီ ဖြစ်ထိုက်ပါပြီ။ ညီစေက Formကို စားပွဲပေါ် အသာတင်လိုက်ရင်း

“အင်း ... အားလုံး ပြည့်စုံပါတယ် ... ဒါနဲ့ ငါ တစ်ခု စဉ်းစား မိတယ် ...”

“ဘာလဲ မင်းရှိတဲ့နေရာကို အနီးဆုံး ရောက်လာလို့လား”

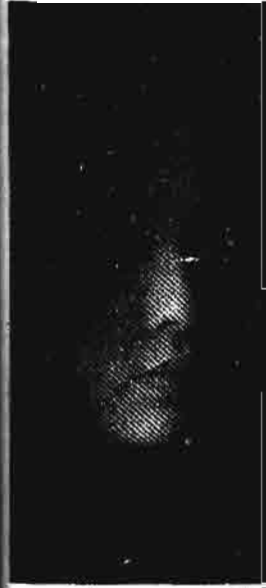
“အင်း ... တော်တော်တိုက်ဆိုင်တယ်နော် ... ငါကလည်း စက္ကထရီ လိုအပ်နေတဲ့အချိန် သူကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အလုပ်လာလျှောက်တဲ့အချိန် ...”

“ဒါပေါ့ကွ ... ကဲ ... မင်းဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝပြီမလား ... ဒါ ကာဂျိုးကို အမြန်ဆုံး အကြောင်းပြန်လိုက်တော့မယ် ...”

အဲဒီမှာ သူ ဖုန်းနံပါတ် ပါတယ် ... ”
 “နေဦး ... သူက ဒီအလုပ်ကိုရဖို့ အပိုင်များ တွက်ထားလား
 မသိဘူးနော် ... ”
 “အပိုင်တွက်ထားတယ် ... ခန့်မယ် ... ဒါပေမဲ့ မင်းကို
 မဟုတ်ဘူး... သူ့ရဲ့အရည်အချင်းကို သူ အပိုင်တွက်ထား
 တာ ... က ... ငါ ဖုန်းဆက်လို့ ရပြီလား ... ”
 “အေး ... ရပြီ ... တကယ်လို့ သူ့အားရင် ဒီနေ့ဖြစ်ဖြစ်
 မနက်ဖြစ်ဖြစ်ဖြစ် ငါ ဆိုချင်တယ်လို့ ... ”

ဥက္ကာက ပန်းအသာတွန့်ကာ တစ်ဘက်သို့ ဖုန်း
 ခေါ်နေပါသည်။ နာရီဝက်အတွင်း လာခဲ့မယ်တဲ့ ဆိုသော စကား
 သံလေးကို ညီစေတစ်ယောက် မဆိုင်းမတွပင် လက်ခံရရှိလိုက်လေ
 သည်။

ကာဂျိုးက ကားကို Sun Rise ကုမ္ပဏီခြံဝင်းထဲသို့
 ချီးကွေ့ဝင်လိုက်ကာ ကားပါကင်နေရာမှာ ကားကို စနစ်တကျ
 ထိုးရပ်လိုက်ပြီးနောက် ကားတံခါးသော့ခတ်ကာ လှပသစ်လွင်နေ
 သော သုံးထပ်အဆောက်အအုံကြီးထဲသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ပါ
 သည်။ အင်း ခြံဝင်းတွင်းမှာလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းရှိ
 ကာ သစ်ပင်ပန်းမာန်များ စိမ်းလန်းစိုပြည်လျက် စိတ်ကြည်နူးစရာ

ပင်။ သီးသန့်ခြံဝင်းနှင့်မို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် အေးအေးချမ်းချမ်း ပင်ရှိကာ အလုပ်လုပ်သူများအဖို့လည်း လုပ်ငန်းခွင် စိတ်ချမ်းသာ မှုကို ရနိုင်ပါသည်။

ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ အလုပ်လုပ်ရမှာကိုတော့ ကာဂျိုး က အထူးနှစ်သက်သဘောကျမိလေသည်။ ဪ ညီစေမင်းရယ်။ ရှင်တို့ရဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုကိုတော့ ကာဂျိုး တကယ့်ကို လန့်နေမိ ပါတယ်ရှင်။ ဒီလောက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ကြွယ်ဝမှုမျိုးတွေနဲ့ ရှင်တို့ အပိုင်းအပိုင်းဟာ ပိုင်းပိုင်းကို တကယ်လက်ခံ နိုင်ဖို့ဆိုတာ မယုံကြည်နိုင်လှပါဘူးလေ။

ကာဂျိုးဟာ ... အဆောက်အအုံထဲ လှမ်းဝင်လိုက် ပြီဆိုတာနှင့် မိန်းမငယ်လေးတစ်ဦးက အရင်ဆီးကြိုနေနှင့်တော့ ကာ ...

- “ဘာအကူအညီများ ပေးရမလဲရှင် ...”
- “ဪ ... ကျွန်မ ကိုညီစေမင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ ...”
- “ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီက အစ်မနာမည်လေး ပြောပြပါရှင်”
- “ကာဂျိုးပါ ...”
- “ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ နောက်လိုက်ခဲ့ပါရှင် ... ကိုညီစေမင်း စောင့်နေပါတယ် ...”

ကာဂျိုးက ခေါင်းအသာညှိတိတ်ပြကာ ဟိုကောင် မလေးနောက်ပါးထံမှ လိုလာခဲ့ပါသည်။ ရုံးခန်းကြီးအတွင်းပိုင်း

ကာလည်း အေးစိန်မွှေးပျံ့လျက်ရှိကာ သူ့နေရာနှင့်သူ ကျယ်ကျယ် ပြောပြော သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပင်။ အခန်းတစ်ခုရှေ့သို့ အရောက်မှာ တော့ ကောင်မလေးက ရပ်လိုက်ကာ ...

- “ဒီအခန်းပါ အစ်မ ... ဝင်သွားလိုက်ပါ ... ကိုဥက္ကာရော ရှိ ပါတယ် ...”
- “ဟုတ် ... ကျေးဇူးပါပဲ ...”

ကာဂျိုးက အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်လျှင် အထဲ ညီစေမင်းနှင့် ဥက္ကာတို့ကို ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်လျက်သား မွှေးတွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဥက္ကာက ကာဂျိုးကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ထိုင်ရာမှထကာ ...

- “လာ ကာဂျိုး ... ထိုင် ... ကာဂျိုးလာမယ်ဆိုလို့ စောင့်နေ တာ ... တစ်ယောက်တည်းလာတာလား ...”
- ကာဂျိုးက မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ‘ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း
- “ဟုတ်ကဲ့ ... တစ်ယောက်တည်းပဲ ...”
- ကာဂျိုးက အလိုက်သင့်ပြန်ဖြေရင်း အခန်းကို ဝေ

ထိုင်လိုက်ပါသည်။ အခန်းက ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းပင်။ အခန်းထဲ ဆိုဖာဆက်တီတစ်ခု၊ စားပွဲနှင့် ဆုံလည်ကုလားထိုင်၊ ဟိုးနောက် ကျကျမှာ ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံးနှင့် ထမင်းစားပွဲဆက်တီတွေ ချက်စောင်းထိုးလောက်မှာ T.V setတစ်စုံ။ ပုံစံကြည့်ရတာ ရုံး ဟုတ်ဟန် မတူပါ။

www.burmeseclassic.com

ကာဂျိုးက ဝေဝဲကြည့်နေတာကို ဥက္ကာက ဝေဝဲ
ဟန်ဖြင့် ...

“ဒါ ... အစ်ကိုတို့ရဲ့ နားနေခန်းပါ ... သီးသန့်ညှော်ခန်းဆို
လည်း ဟုတ်တယ် ... အလုပ်ကိစ္စနဲ့ မပတ်သက်တဲ့ သီး
ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ၊ ဘာတွေကို ဒီမှာပဲ လက်ခံတွေ့ဆုံ
ပါတယ် ... လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးအေးဆေးဆေးနေ
ရုံးခန်းကတော့ ဟိုဘက်မှာ ... အဲဒီမှာတော့ half type
ပြီးရင် ကာဂျိုးကို လိုက်ပြပါမယ် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါထက် ကာဂျိုးကို စက္ကထရီ ရွေးလိုက်ပြီ
နော် ... ”

“ရွေးလိုက်ပြီပေါ့ ... ကာဂျိုးက ထင်ထာထက်တောင် ပို
တော်နေတာပဲ ... ပြီးတော့ ခုလို အလုပ်လာလျှောက်မယ်
လည်း မထင်တော့ Form တွေ တော့ တော်တော်လေး နဲ့
သြမိသေးတယ် ... ”

ကာဂျိုးက ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ အသာပြုံးနေ
ကာ ညီစေမင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ညီစေမင်း
ကား အခုချိန်ထိ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ဝင်ပြောခြင်း မရှိသေးပေ။
နက်ပြာရောင် ရှုပ်အင်္ကျီကို နက်ခံတိုင် လျော့လျော့ဖြည့်ထားကာ
အနည်းငယ် ဖြေလျော့ထိုင်နေသော ဟန်ပန်ကား ဘာမှစတိုင်လ်
ထုတ်မထားပါဘဲနှင့်ကို ကြည့်ကောင်း ချောမောလွန်းလှပါသည်။

ညီစေမင်းနှင့် ညီစေမင်းကား ရုပ်ချင်းအနည်းငယ် ဆင်သော်ငြား
ညီစေမင်းရဲ့ ရုပ်ရည်ဟာ မြင်တာနှင့် သဘောကောင်း ဖော်ရွေဟန်
ပေါက်ကာ ညီစေမင်းရဲ့ ပုံစံကတော့ သဘောကောင်းငြား၊ စည်း
ချစ်ကြီးသူ၊ ပြတ်သားမည့်သူတစ်ဦးပုံစံကတော့ ပေါက်နေပါသည်။

ညီစေက ကိုယ့်ကို ကြည့်နေသော ကာဂျိုးကို တစ်
ချက်ပြုံးပြလိုက်ကာ ကိုယ်ကို တည့်မတ်လိုက်ရင်း ...

“ကာဂျိုးကို ခေါ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းက အလုပ်နဲ့ ပတ်
သက်တာလေးတွေ ပြောပြချင်လို့ပါ ... ကာဂျိုး လုပ်ရမှာ
ကိုယ့် စက္ကထရီပေါ့ ... ကာဂျိုးအနေနဲ့ ဒီအလုပ်တွေက
အစိမ်းသက်သက်နဲ့ ဝင်ရမှာဆိုတော့ အစပိုင်းမှာ အခက်အခဲ
လေးတွေ ရှိကောင်းရှိမယ် ... ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့ ... ကိုယ်
က သိပြီးသား ... တတ်ပြီးသားတွေ ဓလီချင်ပါဘူး ...
ဘာမှ မသိသေးတဲ့ အစိမ်းသက်သက် လူတစ်ယောက်ကိုပဲ
ကိုယ်တို့ အလုပ်အကြောင်း စပြီးသိသွားစေချင်တာ အဓိ
ကက ကြိုးစားချင်တဲ့စိတ်ရှိဖို့ပဲ လိုတာပါ ... ပြီးတော့
စက္ကထရီနဲ့ လုပ်ငန်းရှင်က မောင်နှမသဘောမျိုး ရင်းရင်း
နှီးနှီးရှိတာကို ကိုယ်က ပိုသဘောကျတယ် ... ကိုယ့်ကို
အလုပ်ရှင်ဆိုပြီး ကြောက်နေတာမျိုး မပြောရဲ မဆိုရဲ ဖြစ်
တာမျိုး မရှိစေချင်ဘူး ... ဘယ်ကိစ္စမဆို ညီညီနီနီရှင်း
တိုင်တိုင်ပင်ပင်နဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံလို့ ရပါတယ် ... ကာဂျိုး

မှာ Personal Problem ရှိရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ... ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကာဂျိုးကိုလည်း ပြောဆို ဆုံးမစရာရှိရင် ပြောနိုင်ပါတယ် ကာဂျိုး ... အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါမယ်”

“ကြိုးစားပါ ... စက္ကထရီ တစ်ယောက်ရဲ့ ကဏ္ဍဟာ ဘယ်လောက် အရေးပါလဲဆိုတာ နောက်တော့ ကာဂျိုး သိလာမှာပါ ... ဒါနဲ့ ကာဂျိုးက အတွင်းရေးမှူးသင်တန်းရော မတက်ထားဘူးလား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မတက်ဘူး ... ကာဂျိုး ကြားဖူးနားဝတော့ ရှိပါတယ် ... ”

ဥက္ကဏ္ဍက ကာဂျိုးအတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်

ပေးကာ

“ဟိုးတစ်ခါ ကာဂျိုးကို အထူးကုဆေးခန်းမှာ တွေ့တယ်လေ ... အဲဒါ ဘာလာလုပ်တာလဲ ... ”

“ဪ ... အဲဒါ အစ်မတစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့တာပါ”

“ဘယ်လိုမှတော့ မအောက်မေ့နဲ့နော် ... နောက်ဆို ကိုယ်တို့က ဒီထက် ရင်းနှီးတော့မှာပဲ ... ခု ကာဂျိုးက Formထဲက လိပ်စာမှာ တစ်ယောက်တည်းနေတာလား ... ”

“တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး ... အဖော်ရှိတယ် ... သုံးယောက်နေတာပါ ... ”

ဪ ... ဤဟူသောစကားနှင့် ဥက္ကဏ္ဍက ဆက်မမေးတော့ဘဲ ကာဂျိုးကိုသာ ကော်ဖီသောက်ပါဦးဟူသော ပုံစံဖြင့် မေးဆတ်ပြပါသည်။ ကာဂျိုးက ကော်ဖီကို တစ်ခွက်သောက်လိုက်ကာ အသာပြန်ချလိုက်ရင်း ...

“ဟို တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ ... ကာဂျိုးက uniform ဝတ်ရမှာလားဟင် ... ”

ဦးစေက ခုမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် ...

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ ... ကာဂျိုးအတွက် uniformပေးရဦးမယ် ... ကာဂျိုးရဲ့ ကိုယ်တိုင်းကို ... အင်း ... ဒီကိုပေးချင်လည်း ပေးခဲ့ ... မပေးချင်လည်း ယုနေပလာဇာက အင်္ကျီချုပ်ဆိုင်ကို ဝင်ပေးလိုက်ပါလား ... ကိုယ် ဖုန်းဆက်ပေးထားမယ် ... ကာဂျိုးအတွက် uniform ခုနစ်စုံ ချုပ်ပေးမယ် ... တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ပုံစံမတူဘူး ... အရောင် မတူဘူး။

များသောအားဖြင့် ကုတ်ပုံစံတွေပေါ့ ... စကပ်၊ ဘောင်းဘီရှည်တွေနဲ့ပေါ့ ... လုံလုံခြုံခြုံ စမတ်ကျကျ ဖက်ရှင်မျိုးတွေပါ ... အဲ ... တစ်ခါတလေ ကာဂျိုးဘာသာ အပြောင်းအလဲ တစ်ရပ်အနေနဲ့ ဒီပြင်ဟာ ဝတ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း မြန်မာဆန်ဆန် ဖက်ရှင်ကျကျ ဝတ်စုံမျိုးတွေ ဝတ်နိုင်ပါတယ် ...

“ချိတ်တွေဘာတွေကို စမတ်ကျကျ ချုပ်ထားတာမျိုးပေါ့။ နိုင်ငံခြားသားတွေ ဘာတွေနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံတဲ့အခါမျိုး

မှာ အဲဒါမျိုးတွေ ဝတ်ပေါ့ ... fancy ဆန်တဲ့ အဝတ်အစား မျိုးတွေတော့ မဝတ်ပါနဲ့ ... ကိုယ့်ကို မြင်လိုက်ရင် လုပ်ငန်း ခွင်ထဲက လူတစ်ယောက်မှန်း သိသာစေတဲ့ စမတ်ဖြစ်တဲ့ ဟာမျိုးတွေ ဝတ်ပါ ... ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေကလည်း အရေးကြီးတယ်လေ ... ကိုယ်ဆိုလည်း တောင်းတီတွေ ဘာတွေ သိပ်မကြိုက်ဘူး ... တစ်ခါတလေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တာပဲ ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်အကိုင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် ဝတ်စားရတာပဲ ... hair style ကတော့ ကြိုက်သလိုထားပါ ... အခုပုံစံလည်း ကောင်းပါတယ် ... ”

ညီစေမင်းရဲ့ စကားကြောင့် ကာဂျိုးက ကုပ်ပေါ်မှာ ဝဲနေသည့် ဆံပင်တိုလေးကို အသာယောင်ယမ်းကာ ကိုင်မိပါသည်။ တစ်နေ့ကမှ တိုနီထွန်းထွန်းမှာ ညှပ်လာကာ ဖြောင့်ထားသည့် ဆံပင်တိုလေး။ ဒါကိုမှ နီညိုရောင်ဆေး အနည်းငယ် သွင်းထားဆီ သေးသည်။ ကာဂျိုးက တစ်ခါမျှ ဆံပင်ရှည်လည်း မထားဘူး။ အလွန်ဆုံး ကုပ်ကျော်ရုံလောက်သာ။ ပြီးတော့တာနှင့် ညှပ်ဝတ် တတ်သည်က များပါသည်။ ဆံပင်တိုက ခေါင်းရှင်းကွာ နေလို့ပိုမို လို့ လွတ်လပ်လျက် ရှိသဖြင့် ကာဂျိုးက ဆံပင်တိုကို ပိုသဘော ကျပါသည်။ အင်း ကာဂျိုးရဲ့ ကေအသစ်ကို ညီစေကလည်း သဘော ကျသတဲ့နော်။

“ဒါထက် ... ကာဂျိုးက ပြင်ဦးလွင်မှာ မနေဘဲ ဘာလို့ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်ချင်တာလဲ ... ”

“အင်း ... ကာဂျိုး တတ်ထားတဲ့ ပညာတွေကို အသုံးပြု ချင်လို့ပါ ... ဘာပဲပြောပြော ကာဂျိုးအတွက် အတွေ့အကြုံ သစ်တွေ အများကြီး ရပါတယ် ... ပိုပြီး အမြင်ကျယ်တာပေါ့။ အန်တီမြိုင်ကတော့ သိပ် မလုပ်စေချင်ဘူး ... တားမရလို့ သာ လွှတ်ထားပေးတာ ... ”

“အင်းလေ ... ဘာပဲပြောပြော ကာဂျိုးက ငယ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်လုပ်ချင်စိတ်၊ ကြိုးစားချင်စိတ် ရှိတာကို ချီး ကျူးပါတယ် ... ကာဂျိုး ဘယ်တော့လောက် အလုပ်ဝင် မလဲ ... လကုန်ဖို့က (၁၀)ရက်လောက်လိုသေးတယ် ... ပြီးတော့ ကာဂျိုးအတွက် ဖယ်ရီ စီစဉ်ပေးရဦးမယ် ... ”

“ရပါတယ် ... ကာဂျိုးဘာသာ လာပါ့မယ်။ အလုပ်ကတော့ လကုန်မှ ဝင်လို့ရတယ် မလားဟင် ... ”

“ရတယ် ... အဲဒီကျ uni-form တွေလည်း ရပြီ ... ရှေ့လ (၁)ရက်နေ့ကျမှ ဝင်တော့ပေါ့ ... မနက်(၉)နာရီ ရုံးတက် ရမယ် ... (၉)နာရီအရောက် လာကြရတယ် ... အဲဒီအချိန် မှာ ဝန်ထမ်းစာရင်း စစ်တယ်လေ ... ညနေ(၅)နာရီမှာ ရုံးဆင်းတယ် ... ဝန်ထမ်းတွေအတွက် ဖယ်ရီကား ရှိတယ်။ အသွားအပြန်ပေါ့ ... ”

www.burmeseclassic.com

“ကာဂျိုးကို ဒီရုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ရေး ထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်လောက် ငှားပါလား ... ကာဂျိုး လေ့လာထားချင်လို့ပါ ... ”

“OK ရတယ် ... ဥက္ကာ ပေးလိမ့်မယ် ... ဒီရုံးရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံနဲ့ ဝန်ထမ်းစာရင်း၊ သူတို့ဌာနနဲ့ ရာထူးတွေ အလိုက်ပေါ့ ... ပြီးတော့ စည်းကမ်းချက်တွေ ... ရရှိမဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ဒါအပြင် ပျဉ်းမပင်စက်ရုံက ဝန်ထမ်းတွေ စာရင်းပါ၊ ပါသေး တယ် ... ကောင်းပါတယ် ... ကာဂျိုး ဒါတွေအားလုံး သိ သင့်တယ် ... ကြိုတင်လေ့လာထားတော့ ကောင်းတာပေါ့ ရှေ့လ(၁)ရက်နေ့မှာ စုံညီမိတ်ဆက်ပွဲတောင် ရှိတယ် ... ဒီရုံးမှာ နောက်ထပ် ဝန်ထမ်းတွေလည်း ခေါ်ထားသေး တယ် ... စက်ရုံမှာလည်း ခေါ်ထားတယ်လေ ... ကာဂျိုး ကို စက်ရုံလည်း တစ်နေ့လောက် လိုက်ပြမယ် ... ”

စက်ရုံဆို၍ ကာဂျိုးက စိုင်းစိုင်းကို သွားသတိရပါ သည်။ စိုင်းစိုင်းတစ်ယောက်ရော အဆင်ပြေပါ့မလား မသိ။ စိုင်း စိုင်းပြောမှ သိရတာဖြစ်၍ စိုင်းစိုင်း မရလျှင် စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်။ ပြီးတော့ အစစအရာရာ မျှတကောင်းမွန်သည့် ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ စိုင်းစိုင်းကိုလည်း အလုပ်ရစေချင်ပါသည်။

ညီစေမင်းကို မေးသင့် မမေးသင့် ကာဂျိုး ဝေခွဲစေ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ကာဂျိုးကို အကဲခတ်နေသည့် ညီစေမင်းက ချစ်

ချင်း သိရှိရိပ်မိသွားရကာ ...

“ကာဂျိုး ... ဘာပြောချင်သေးလဲ ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနော် ... ”

“ဟိုလေ ... ပျဉ်းမပင်စက်ရုံအတွက် လက်ထောက်မန်နေ ဂျာ နှစ်ဦး ခန့်မယ်လို့ သိထားတယ်လေ ... အဲဒါ ရွေးပြီး ပြီးလားလို့ပါ ... ”

“ဪ ... မသိဘူး ... အဲဒါ ကိုယ်တို့ ရွေးတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီက မန်နေဂျာကြီး အန်ကယ်ကျော်လှိုင် ရွေးတာ ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကာဂျိုးရေ ... ကိုယ် ရွေးရမှာ ပါ ... ဒါပေမဲ့ ခေါင်းတွေရွှပ်လွန်းလို့ မရွေးနိုင်တော့လို့ ဒီ ရုံးချုပ်မှာ ခန့်မဲ့ဝန်ထမ်းပဲ ကိုယ်တို့ တာဝန်ယူလိုက်တာ။ ကိုယ့်တစ်ခေါင်းထဲနဲ့ ... မနိုင်တော့လို့ စက္ကထရီ ခေါ်ရတာ ပဲ ... အဲဒါ ကာဂျိုး ခေါင်းပုဖို့ ဆံပင်ကျွတ်ဖို့သာ ပြင်ပေ တော့ ... ”

ညီစေက ရွတ်နောက်နောက်နှင့် ရယ်သွမ်းသွေး ပြောလိုက်သော်လည်း ကာဂျိုးကတော့ ညီစေမင်းကို တကယ် ကရုဏာသက်သွားရပါသည်။ အင်း အင်မတန် စိတ်ရွပ်နေတဲ့ ပုံနှင့် ပင်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကျတော့ ငွေရယ်ကြောင့် မဟုတ်တော့ဘဲ တစ် ကို အလုပ်ကြီးတွေလုပ်ချင်လို့ လုပ်နေရတာမျိုး ဖြစ်နေဟန်တူပါ သည်။ ကာဂျိုးရောက်လာ၍ သူတော့ သက်သာတော့မည်ဟု တွေး

ကာ စိတ်ချမ်းမြေ့ပုံလည်း ပေါ်နေသော ညီစေမင်းကိုကြည့်ကာ ကာဂျိုးက စိတ်ထဲမှာ ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ကြည့်ရှုလာရပါ သည်။ ကာဂျိုးလည်း ဘာကြောင့် ရှင့်အနားကို ရောက်ချင်နေမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ ကိုညီစေမင်းရယ်။ ရှင်ပင်ပန်းတာတွေကိုတကယ် ကို အမောပြေစေချင်တဲ့ စေတနာတွေနဲ့လေ။

“ဒါနဲ့ ကာဂျိုးက ဘာလုပ်မလို့ မေးတာလဲ ...”

“ဪ ... ကာဂျိုး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လည်း အဲဒီ မှာ လျှောက်ထားလို့ပါ ... အဲဒါ သိချင်လို့ ...”

“အင်း ... သိချင်ရင် မေးပေးမယ်လေ ... ခုလောက်ဆို ရွေးပြီးရောပေါ့ ... မနေ့က အင်တာဗျူး ပြောရတယ် ... result တော့ မ out သေးဘူး ဥက္ကာရေ ... အန်ကယ်ဆီ ဖုန်းခေါ်ပါဦးကွာ ...”

ဥက္ကာက စားပွဲပေါ်မှ ဟန်းဖုန်းကို လှမ်းယူကာ နံပါတ်တချို့ကို နှိပ်၍ ခေါ်နေပါသည်။ ကာဂျိုးက ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေရင်းမှ တစ်ဖက်သားပေါ်မှာ ဂရုစိုက် အလေးထားတတ် သော ညီစေမင်းကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲ တစ်မျိုးသာ ခံစားချက် ဖြစ် ထွန်းလာသည်။ ကာဂျိုးနှင့် စကားပြောတိုင်း ဂရုတစိုက် အလေး အနက်ထားကာ ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်သော ညီစေမင်းရဲ့ ပုံစံဟာ အလိုလိုက်တတ်သော အစ်ကိုကြီးတစ်ဦးရဲ့ ပုံစံမျိုး ပေါ်လွင်နေပါ သည်။ ဘာမဆို ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်သော အကြင်နာမျက်ဝန်းများ

ရဲ့ သဘောသဘာဝကို ကာဂျိုး နားလည်ရိပ်မိနေကာ ရင်လည်း ခုန်မိသလို ထစ်ခုခုကိုလည်း စိုးရွံ့နေမိလေသည်။

“ကာဂျိုး သူငယ်ချင်းက ဘယ်သူလဲ ...”

“စိုင်းသီဟပါ ...”

ဥက္ကာက တစ်ဘက်နှင့် ဖုန်းပြောနေပါသည်။

“အန်ကယ်ကျော်လား ... ကျွန်တော် ဥက္ကာပါ ... ရွေးပြီး ပြီးလား ... အင်း ... ဘယ်သူတွေလဲ ... ဪ ... အင်း အင်း ... ရွေးပြီးပြီ ... လာခဲ့လေ ရှိတယ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဒါပဲ နော် ...”

ဥက္ကာက ဖုန်းကိုပိတ်ကာ စားပွဲပေါ် ပြန်တင်လိုက် ရင်း ...

“ကာဂျိုးရဲ့ သူငယ်ချင်း အရွေးခံရတယ်တဲ့ ပြင်ဦးလွင်က သူငယ်ချင်းလား”

“ဟုတ်တယ် ... အိမ်ချင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ပဲ ... ငယ်ငယ် တည်းက သူငယ်ချင်းတွေလေ ... သူလည်း ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်ဆိုပြီး လာလုပ်တာ ...”

“ကာဂျိုးကရော တစ်သက်လုံးလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလား”
ကာဂျိုးက တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း ...

“အင်း ... အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကာဂျိုး အလောက်ကြီး တွေးမထားပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ကြာရှည်တော့ လုပ်မှာပါ ...”

စိတ်ချပါ ... တစ်နှစ် နှစ်နှစ်နဲ့တော့ မထွက်သေးပါဘူး။
“ကောင်းတာပေါ့ ... ကံ ... ရော့ ... ဒါ ဒီရုံးရဲ့ ကိုယ်ရေး
ရာဇဝင် ... ကာဂျိုး ဖတ်ထားပေါ့ ... လာ ... ကိုယ်တို့
ရုံးခန်းကို လိုက်ပြမယ် ...”

ဥက္ကာက ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်ကာ ခေါ်သွားပါသည်။

Hall Type ပုံစံ ခန်းမကျယ်ကြီးထဲမှာ စားပွဲ ကုလားထိုင်တွေ အသီး
သီးဖြင့် အားလုံးက အလုပ်ကိုယ်စီ လုပ်နေကြပါသည်။ အဲဒီနောက်
နားမှာမှ မှန်တံခါးတွေနှင့်ချည်း ဖွဲ့စည်းထားသော အခန်းတစ်ခု
ခန်းဆီးစများ အပြည့်ကာရံထားသော ထိုအခန်းရဲ့ ထိပ်မှာ မန်နေ
ဂျင်းဒါရိုက်တာ ဦးညီစေမင်းဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကို အင်္ဂလိပ်စာတန်း
ဖြင့် ချိတ်ထားပါသည်။ ဥက္ကာက အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ကာ

“လာ ... ကာဂျိုး ... ဒါ ကိုယ်တို့ ရုံးခန်းပဲ ... ဒါက ညီရေး
စားပွဲ ... ဟိုဘက်က ကာဂျိုးရဲ့ စားပွဲပေါ့ ... ဟိုဘက်က
အစ်ကို့စားပွဲ ...”

ထိုအခန်းမှာလည်း ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့်ပင်။ ကာ
ဂျိုးရဲ့ စားပွဲနှင့် ညီစေမင်းစားပွဲမှာ မျက်စောင်းထိုးလောက် သွေး
ကျပါသည်။ ကာဂျိုးစားပွဲပေါ်မှာ ကွန်ပျူတာတစ်လုံး၊ ပရင့်တာ
တစ်လုံးနှင့် တစ်ဘက်မှာ Fax ပို့သည့် စက်အပြည့်အစုံပင်။ ဘေး
ဘက်ကျကျမှာ ဆိုဖာဆက်တီတစ်စုံ၊ ဟိုးနောက်နားမှာတော့ စား
တစ်လုံးမှာ နံရံကပ်ရိုးကေခဲ တင်ထားပြီး ဓာတ်ဘူး၊ ခွက်၊ ပန်း

ကန်များ အစီအရီ။ အင်း သေချာကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကျကျနနကို
ဖွဲ့စည်းထားတာပါပဲလား။

“ဗိုက်ဆာလည်း မပူနဲ့ သီလား ကာဂျိုး ... မုန့်တွေ အစုံရှိ
တယ် ... ရှေ့ဘက်မှာ Restaurant လည်း ရှိတယ် ... ဟိုး
မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှမ်းအစားအစာဆိုင်လည်း ရှိတယ်။”

“ကာဂျိုးကတော့ ထမင်းထုပ်လာမှာပေါ့နော် ...”

“ထုပ်စရာ မလိုဘူး ကာဂျိုးရဲ့ ... ဒီကပဲ ကျွေးတယ် ...
ကျွေးတယ်ဆိုတာက ဝန်ထမ်းတွေမှာသာ Lunch time
သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရှိတာ ... ကိုယ်တို့မှာက မရှိဘူး ...
တစ်ခါတလေ အပြင်ရောက်ချင်လည်း ရောက်နေတတ်
တယ် ... တစ်ခါတလေ မအားလို့ နောက်ကျမှာလည်း
စားရတယ် ... အဲဒါကြောင့် ထမင်းချိုင့် မစီစဉ်ဘူး ... စား
ချင်ရင်တော့ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်တယ် ... လာပို့တယ်၊
တစ်ခါတလေတော့လည်း အပြင်ကပဲ စားတယ် ... များ
သောအားဖြင့် အပြင်က စားတာများတယ် ... ကာဂျိုးက
လည်း ကိုယ်တို့နဲ့ အမြဲ အလုပ်တွဲလုပ်နေရမှာဆိုတော့ ကိုယ်
တို့ စားမှပဲ စားရမဲ့ သဘောမျိုး ရှိနေတာပေါ့ ... တခြား
ဝန်ထမ်းတွေကတော့ သူတို့ ထမင်းချိုင့် သူတို့ဘာသာ ထုပ်
လာပြီး ခိုင်နင်းရွမ်းမှာ စားကြတယ်လေ ... Lunch time
က တစ်နာရီ ပေးတယ်၊ (၁၂)နာရီကနေ (၁)နာရီထိ

Lunch time ပေါ့။ ညနေ(၃)နာရီကျတော့ tea time နာရီဝယ် ထပ်ပေးပါသေးတယ်။ ကာဂျိုးကို ပေးထားတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ အဲဒါတွေပါပါတယ်။ ဖတ်ကြည့်ရင် သိလာမှာပေါ့ ...

ကာဂျိုးက စိတ်ချမ်းသာစွာ ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်

လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကာဂျိုး သေချာလေ့လာထားပါ့မယ် ... ဒါဆို ကာဂျိုးကို ခွင့်ပြုပါဦးနော် ...”

“ကောင်းပါပြီ ... ခြောက် ... ဒါနဲ့ ကာဂျိုး ယုနေပလာစာထဲ ဒီဇင်ဘာစက်ချုပ်ဆိုင်ကိုဝင်ပြီး ကိုယ်တိုင်းပေးလိုက်ဦးနော် ကိုယ် ဖုန်းဆက်ထားနင့်မယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ကာဂျိုးက ခေါင်းလေးအသာညိတ်ပြကာ ... နှုတ် ဆက်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဝန်ထမ်းတစ်ချို့က ကာဂျိုးကို လှမ်းအထိ ခတ်နေတာကို တွေ့ရသဖြင့် ကိုယ့်ဘာသာလည်း ဆန်းစစ်ကြည့်နေ မိပါသည်။ အင်း နှင်းစုရေ ... ။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို နင်သာသိရင် ငါ့ကို ဘာပြောဦးမှာလဲဟယ်။ ငါကတော့ ညီစေမင်းထံမှာ အလုပ် ဝင်ခဲ့ပြီ။ ဒါဟာ ဘာကြောင့် ဆိုတာတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ အကဲခတ်လို့ မရနိုင်သေးပါဘူးဟယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မခံစားဘူးထဲ့ ခံစားချက်မျိုးနဲ့ ကိုညီစေ အပေါ်မှာ ခံစားနေမိတယ်ဆိုတာကတော့ ငါ ဝန်ခံပါရစေဟာ။ တစ်ဘက်သားအပေါ်မှာ နားလည်လိုက်လျော

တတ်တဲ့၊ ခွင့်လွှတ်ကြင်နာတတ်မဲ့ ကိုညီစေရဲ့ သဘောထားကြီးတဲ့ ဟန်ပန်တွေကို ငါ ငြိတွယ်နေမိပြီ နှင်းစုရေ ... ။

ကာဂျိုးက ကားကို အသာမောင်းထွက်လာရင်း ညီ စေရုံးခန်းရှိမည့်နေရာကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ တိတ် တခိုးလေး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

ကာဂျိုး တကယ့်ကို အနီးဆုံးရောက်အောင် လာခဲ့ ပြီနော်။

ကာဂျိုးတစ်ယောက် အလုပ်မဝင်သေးခင် စပ်ကြား မှာလည်း အနားမရသေးပါ။ ဝိုင်းဝိုင်းနေမကောင်းဖြစ်၍ ပြုစုနေရ ပြန်ပါသည်။ ကွန်ပျူတာကို အင်တာနက်ချိတ်ဖို့ ကိစ္စကို စိုင်းစိုင်းက အအေဆုံး ကူညီပေး၍သာ တော်ပါသေးသည်။ စိုင်းစိုင်းတစ် ယောက်လည်း အလုပ်ရ၍ ပျော်နေဟန် ရှိပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်နေရာတည်းမှာ အလုပ်အတူတူရ၍ တာဂျိုး ပျော်ပါသည်။ အန်တီမြိုင်ကို အကြောင်းကြားလိုက်တော့ အန်တီမြိုင်လည်း ကျေနပ်သွားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ညီစေမင်းရဲ့ စက္က ထရီဆိုတဲ့အတွက် သိပ်တော့ ဘဝင်ကျပုံ မပေါ်ပေ။ သို့သော် ကာ ဂျိုးကို ယုံကြည်စိတ်ချသည်မို့ ဘာမှတော့ မပြောတော့ပါ။ ကလေး နေမကောင်းဘူးဆို၍သာ ဂရုစိုက်ဖို့ အထပ်အခါခါ မှာကြားတာပဲ နေပါသည်။

မနော်က မီးဖိုချောင်ဝင်တုန်း ကာဂျိုးက ဝိုင်းဝိုင်းကို

ထိန်းနေပါသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းကိုတော့ ကာဂျိုးက ဘယ်ဘဝရေစင်
မှန်း မသိဘဲ အတော်လေး ချစ်ခင်မိပါသည်။ နှင်းစုရဲ့ ကိုယ်ပွားထေ
မို့လားတော့ မသိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကာဂျိုးက ကလေးကိုတော့ တုန့်
နေအောင် ချစ်လာသည်။ ကိုယ်မွေးသောကလေးဆိုလျှင်တော့
ကလေးကိုတောင် ဤမျှချစ်မိမည် မဟုတ်။ အခုတော့ ချစ်စရာ
ကောင်းသည့် ကလေးရဲ့ မျက်နှာလေးကို ကြည့်မိဝိုင်း မိဘနဲ့
(လောလောဆယ်တော့) ဖြစ်ရသည့်ဘဝကို အတော်သနားကရ
ကာ သက်ရကာ-ပို့ပို့တိုး၍ ချစ်ရပါသည်။ အခုလို နေမကောင်းသည့်
အခါ မျက်နှာလေးညှိုးနေသည့် အခါမှာတော့ ရင်ထဲပင် မကောင်း
တတ်အောင်ပင်။

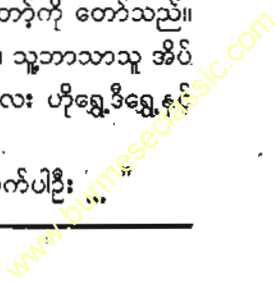
“မနော်ရေ ... ကြက်သားစွပ်ပြုတ်လေးနွေးရင် ယူလာ
တော့နော် ... သားကို ခဏနေ ဆေးတိုက်တော့မှာမို့”
“ရပြီ ကာဂျိုးရေ ... အစ်မလည်း ပြီးပြီ ... အစ်မတိုက်
မလား ...”
“ရတယ် ... ရတယ် ... ကာဂျိုးပဲ တိုက်လိုက်မယ် ...
မနော် ရေချိုးရင်ချိုးထား ... သားကို ဆေးတိုက်ပြီးမှ
ကာဂျိုး ရေချိုးတော့မယ် ... ပြီးရင် သားလည်း အိပ်တော့
မှာ ... အဲဒီကျမှ ထမင်းစားကြတာပေါ့ ...”
“အင်း ... ဒါဆို အစ်မ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်နော် ...”
မနော်က နောက်ထဲပြန်ဝင်သွားပါသည်။ ကာဂျိုးက

နော်ရဲ့ နောက်ပိုင်းကိုကြည့်ရင်း ထစ်ချက်ပြီးလိုက်ပါသည်။ မနော်
ဆည်း ရောက်ခါစကနှင့်မတူဘဲ ဝလာပါသည်။ နဂိုကမှ အသားဖြူ
ဖြူနှင့် ကြည့်ကောင်းသော ရုပ်ရည်ရှိသော မနော်မှာ စိတ်ချမ်းသာ
ကိုယ်ချမ်းသာနှင့်မို့ စိစိုပြေပြေပင်။ မနော်က သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သပ်
သပ်ရပ်ရပ်လည်း နေတတ်တာမို့ မသိလျှင် အိမ်သားတစ်ဦးဟု ထင်
ရာ ရှိပါသည်။ ကာဂျိုးကလည်း မနော်ကို ခွဲခြား ခွဲခြား မလုပ်ပါ။

မနော်လို အမျိုးသမီးကိုရထားသည့်အတွက် ကာ
ဂျိုးကပင် တပြန်စီ ကျေးဇူးတင်နေတာပင်။ ဒါကြောင့် ထမင်း
လည်း တစ်ဝိုင်းတည်းပင် စားပါသည်။ အစပထမပိုင်းတော့ မနော်
က အားနာ၍ မစား။ ကာဂျိုးက နှစ်ယောက်တည်းရှိသည့်အိမ်မှာ
အစ်ယောက်တစ်ခါစီစားနေရတာ မကောင်းပါဘူးဟု အတုန်တန်
ခေါ်မှသာ မနော်က ဝင်စားတတ်ပါသည်။ များသောအားဖြင့်တော့
လေးအိပ်နေမှသာ ထမင်းအတူစားဖြစ်ကြ၍ သားနီးလျှင်တော့
ကာဂျိုးကိုပဲ အရင်နှူးခပ်ကျွေးကာ သူက နောက်ကျမှစားပါသည်။
လေးကလည်း နှစ်ဦးစလုံးကို ခင်တွယ်ကာ ဘယ်သူချီချီ အမြဲပြုံး
ဆိုသာတည်း။ အဲဒီတစ်ခုလည်း သားက အတော့ကို တော်သည်။
အမြဲတစေ ပြုံးနေတာပင်။ ဂျီလည်း သိပ်မကျ။ သူ့ဘာသာသူ အိပ်
လျှင် အိပ်။ မအိပ်လျှင်လည်း မျက်နှာနက်ဆန်လေး ဟိုရွှေဒီရွှေနှင့်
အသာငြိမ်နေတတ်တာပင်။

“သားရေ ... ပါးစပ်ဟ ... ရော့ သောက်ပါဦး ...”

ကာကျိုးက ဝိုင်းဝိုင်းကို စွပ်ပြတ်အရည်လေးတွေ
ချည်း စွဲနေစဉ်မှာပင် တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ စိုင်းစိုင်း ဝင်လာပါသည်။
ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ကာ ကြမ်းပေါ်မှ ထိုင်ချ၍ စွပ်ပြတ်တွေ
နေသော ကာကျိုးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဆိုဖာပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်
ရင်း ...

“ကလေးက နေမကောင်းဘူးလား ...”

“အေးဟဲ့ ... ဒါနဲ့ နင် အလုပ်လျှောက်ထားတာ သိရပြီလား”

“မသိသေးပါဘူး ... ရှေ့အပတ်မှ ကြော်ငြာမှာ ... ဘာလဲ”

“ဒါဆို ငါ ပြောမယ် ... နင် အလုပ်ရတယ် သိလား ...”
ရောပဲ ...

စိုင်းစိုင်းက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့တိုးကာ အံ့သြသော

စံဖြင့် ...

“ဟင် ... နင်က ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ ... ရွေးတဲ့လူ
ရင်းတွေ မကြော်ငြာ ရသေးပါဘူး ... ပြောစမ်း ... ဘယ်လို
လုပ် သိတာလဲ ...”

ကာကျိုးက ဝိုင်းဝိုင်း မီးစပ်ထံကို တစ်ခွန်းခပ်တော့
ပြီးတော့မှ စိုင်းစိုင်းကို ခပ်အေးအေးပင် တုန်ပြန် ကြည့်ရှုလိုက်
ရင်း ...

“ဒါများ အလွန်တကြား ဖြစ်စရာလား ... ငါနဲ့ အဲဒီ ...”

Rise က ကိုညီစေမင်းနဲ့က ဟိုး အစောကြီးတည်းက မိတ်
ဆွေတွေ ... အဲဒါ ဟိုနေ့က ငါ့ကို ဖုန်းဆက်ပြောတယ် ...
ငါတောင် အဲဒီရုံးကို သွားသေးတယ် ... ငါလည်း ကြိုတာနဲ့
နှင့်အတွက်ပါ မေးခဲ့ပေးတာပေါ့ ... နင် အလုပ်ရတယ် ...
ဒါပဲလေ ...”

“နင်က ဘယ်လိုလုပ် သူနဲ့ ခင်သွားရတာလဲ ...”

စိုင်းစိုင်းက တစ်ခုပြီးတစ်ခု အံ့သြမဆုံးနိုင်သော ပုံစံ
မျိုးဖြင့် ကာကျိုးကို မေးခွန်းထုတ်နေပါသည်။ အင်းလေ စိုင်းစိုင်း
အံ့အားသင့်မည်ဆိုလည်း ဖြစ်စရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ သိပ်ကြီးတော့
လည်း ထူးဆန်းအံ့သြစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူးလို့တော့ ထင်
တာပါပဲ။ ကာကျိုးက ညီစေမင်းတို့နှင့် စတင်သိကျွမ်းခဲ့ရုံအကြောင်း
တွေကို စိုင်းစိုင်းအား ပြန်ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားလိုက်ပါ
သည်။ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ အမှတ်တမဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့
ခင်မင်မှုဟာ ဒီလောက်တောင် နက်ရှိုင်းလာတာကို စိုင်းစိုင်းတစ်
ယောက် ဘယ်လိုကောက်ချက်ချမှာပါလိမ့်။

“ကြာပြီ ... နင်းစုတောင် ရန်ကုန်ရောက်လာမသေးဘူး။
ဒီလိုပဲ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ ခင်သွားတာပါ ... နင်ကလည်း
ဟာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... ပြူးပြူးပြောပြောနဲ့ ...”

“ကာကျိုး နင် ဘယ်လောက်ပဲ တော်တယ်ပြောပြော နင်
က အရိုးခံနော် ... ရန်ကုန်မြို့ကြီး ဘယ်လောက်ပူပူတယ်

www.burmeseclassic.com

ဆိုတာ နင် မသိပါဘူး ... နင် တွေ့ရာလူတိုင်းကို စွတ်ခဲနေတာလား ... နင့်ကို ငါက အထင်ကြီးထားတာနော်”
 “ဟား ဟား ... ဒုက္ခပါပဲ ခိုင်းခိုင်းရယ် ... ဘာတွေ လျှောက်တွေးနေတာလဲဟာ ... လျှောက်မတွေးစမ်းပါနဲ့ ... တော်ပြီ ... ငါ မပြောတော့ဘူး ... ရော့ ရော့ ... ဟာပါဦး အင်း ဒါမှ သား ဝမှာနော် ... အားရှိမှာ သောက် ...”

ကာဂျိုးက ခိုင်းခိုင်းစကားကို မသိကျိုးကျွန်ပြုလိုတော့ကာ ကလေးထံကိုပဲ အာရုံအပြည့်အဝ ပြန်ပို့လျက် လက်ထူစွပ်ပြုတ်ရည်ကို အပြီးသတ်တိုက်နေပါသည်။ ခိုင်းခိုင်းကတော့ အစကားမှ ထပ်မဆိုတော့ဘဲ ကာဂျိုးကို သေချာကြီး အကဲခတ်တာ သိသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ မှုမနေတော့။ ဒါဟာ ဘာမှ တရားလွန်ကြီး ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စလည်း မဟုတ်။ ပြီးတော့ ခိုင်းခိုင်း ခိုးရိမ်နေသလို ညီစေမင်းတို့က မကောင်းသည့်လူတွေလည်း မဟုတ်။ ကာဂျိုးကလည်း ဘာမှနားမလည်ရအောင် ထုံသောသူတစ်ယောက် မဟုတ်ရလေရာ သူ ပူနေသလိုဖြင့် ကာဂျိုးကတော့ မပူပေါင်း။

“ဒီမယ် ကာဂျိုး ... နင့်ကို သူတို့ရွေးတာ ရိုးရော့ ရိုးရဲ့ ထာဟင် ...”

ဟော လာပြန်ပြီ။ ဒီဘက်က မရတော့ ဟိုဘက်က လှည့်ဝင်လာပြန်ပြီ။ ဒါကလည်း ဘာမှ ဆန်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်။

ဂျိုးမှာ သူတို့လိုချင်နေတဲ့ အရည်အချင်းတွေ ပြည့်စုံနေလို့သာ သူတို့ရွေးချယ်တာပေါ့။ ဘာမှ တတ်မထားတဲ့သူတစ်ယောက်ကို ရွေးနေပါ့မလားနော်။ ကာဂျိုးနဲ့ ခင်တာက ခင်တာပါပဲ။ ဒါက အဲလောက်ကြီး အရေးမပါတာတော့ ကားဂျိုးက သိနေပါသည်။ အားလုံးဟာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့တာချည်းပင်။

ကာဂျိုးက သံသယအဖွဲ့တွေတွေ့နှင့်ပြည့်နှက်နေတော့သည့် ခိုင်းခိုင်းကို မျက်နှုံးလေးပင့်ကာ ကြည့်လိုက်ပြီးတော့လျှင် “ခိုင်းခိုင်းရယ် ... အဖြောင့်အတိုင်းပဲ တွေးစမ်းပါ ... ငါ့မှာ သူတို့လိုချင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ရှိလို့သာ အလုပ်ခန့်တာပေါ့ ... ကဲ ... နင်လည်း အလုပ်ရတာပဲ မဟုတ်လား ... ငါကသာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသား အခြေအနေလေးတစ်ခုနဲ့ဆို သူတို့ ခန့်မလားပြော ... ခန့်ရင်လည်း ဒါ နင်ပြောသလို အဲဒါမှ မရိုးတာလို့ ပြောလို့ရမယ် ... လျှောက်တွေး မနေစမ်းပါနဲ့ဟာ ...”

ဒီလိုကျတော့လည်း တွေးတောဆင်ခြင်နိုင်သွားပြီ ဖြစ်ဟန်တူသော ခိုင်းခိုင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို အသာကြိတ် နှင်း ...

“အေးလေ ... နင့်အတွက် ကောင်းရင် ပြီးတာပါပဲ ... ဒါနဲ့ နင့်စက်ရော စမ်းပြီးပြီလား ... ဘယ်တွေကို E-mail ပို့ပြီး ပြီလဲ ...”

“ဘယ်မှ မပို့ရသေးဘူး ... နင် ပို့ချင်ပို့လေ ... ဘယ်ကို ပို့မလို့လဲ ...”

“မျိုးသန့်ဆီ ပို့မလို့ ... ဒီကောင် စင်္ကာပူမှာလေ ... အဲဒီနင့် ဒီလိပ်စာပဲ ငါ ပေးထားလိုက်မယ် ... သူ့ဆီက E-mail ဝင်လာရင်လည်း နင်ပဲ လက်ခံထားလိုက်နော် ...”

“အေးပါ ... က ... သွားပို့လေ ... ဪ ... နင် ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်နော် ...”

“စိတ်ချ ... ထမင်းစားဖို့က အဓိကလာတာ ... ရန်ကုန်မှာ ထမင်းတစ်နပ်ဖိုး သက်သာလည်း အကျိုးရှိတယ်”

စိုင်းစိုင်းက ပြောင်စပ်စပ်ပြောရင်း စာရေးစားပွဲကွန်ပျူတာရှိရာကို ထသွားပါသည်။ ကာကျိုးက စိုင်းစိုင်းကို တိုက်ပြီးချိန်မှာ မနော် ရောက်လာပါသည်။

“ကလေးပေးလေ ကာကျိုး ... ညီမ ရေချိုးမလား ... မဟုတ် ထမင်းအရင်စားမလား ... စည့်သည်ရော စားမလား ...”

ကာကျိုးက ကွန်ပျူတာရိုက်နေသော စိုင်းစိုင်းဘက်ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ...

“ရေချိုးလိုက်ဦးမယ် ... သူက မပြီးသေးဘူး ရတယ် မနော် သားကိုယ်ကြည့်လိုက် ... ကာကျိုးဘာသာ ရေချိုးပြီးမှ ထမင်းစားမယ် ... သားက ဆေးရှိနဲ့ အိပ်တော့မှာပါ ...”

ကာကျိုးက နောက်ထဲဝင်လာကာ အဝတ်အစားလဲပြီး ရေချိုးဖို့ ပြင်ဆင်ပါသည်။ ရေချိုးရင်းမှ ဒီညနေ ကိုစေမင်းထံ E-mail ပို့ဖို့ အစီအစဉ်ပါ ဆွဲနေမိပါသည်။ နှင်းစုရုံပြဿနာဖြစ်ရပ် အလုံးစုံတို့ကို ကိုစေမင်းဘာမှ သိသေးမှာမဟုတ်။ ကာကျိုးလည်း စာတတန်ပေတတန်ဖြင့် ပြောမနေချင်တော့။ အကြောင့် နှင်းစုရုံစွဲအရေးကြီးသည် ဆိုတာလောက်သာ ထည့်၍ ကာကျိုးဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်ဖို့သာ E-mail ပို့ပါတော့မည်။ ကိုစေမင်း ဖုန်းဆက်မှသာ ကာကျိုး အကြောင်းစုံရှင်းပြလိုက်တော့မည်လေ။ ကာကျိုးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နှင့် ဖုန်းဆက်ရမည့်နေ့၊ စံတော်ချိန်တို့ကို ညှိကာ ဆက်သွယ်ဖို့ စိတ်ကူးရင်း ရေသွက်သွက်ချိုးကာ ဗိုက်ဆာနေပြီမို့ အဝတ်အစား အမြန်လဲလျက် ပြန်ထွက်လာရပါသည်။

ကာကျိုး ပြီးစီးနေချိန်မှာ စိုင်းစိုင်းကလည်း လက်စသတ်နေချိန်ရောက်နေပေပြီ။ စိုင်းစိုင်းရဲ့ နောက်နားမှာ ဝင်ရပ်ရင်း “အဆင်ပြေလား ...”

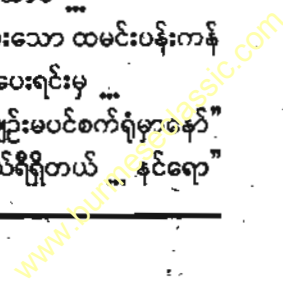
“ကောင်းတယ် ... ပြေတယ် ... နင်လည်း ပိုကြည့်ပါလား”

“အေးပါ ... လာ ... ထမင်းစားရအောင် ...”

ကာကျိုးက မနော်ခူးထားဝေးသော ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ စိုင်းစိုင်းအတွက် ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးရင်းမှ ...

“ဒါနဲ့ စိုင်းစိုင်းရေ နင်လုပ်ရမှာက ပျဉ်းမပင်စက်ရုံမှာနော်”

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ဖယ်ရိရှိတယ် ... နင်ရော”

“ငါ့ကိုလည်း ဖယ်ရီပေးပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ငါ့ကားနဲ့ငါပဲ သွားမှာ ...”

“အေးလေ ... နင်က ကားရှိတာကိုး ... ရှေ့လဆို အလုပ်စ ဆင်းရဲမှာနော် ... ဘာတွေပြင်ဆင်ပြီးပြီလဲ စက္ကထရီကြီး ဟား ဟား ဟား”

“နောက်မနေနဲ့ ... အေးဆေးပဲ ...”

ကာကျိုးက စိုင်းစိုင်းကို ပြန်လည်မျက်စောင်းထိုးရင်း ရောက်လာတော့မည့်ရှေ့လအတွက်လည်း ကြိုတင်ရင်ခုန်လို့ နေပါ သည်။ ကာကျိုးက တကယ်ပဲ ညီစေမင်းရဲ့ စက္ကထရီဖြစ်သွားပြီတဲ့ လားကွယ်။

ကာကျိုးဟာ ညီစေမင်းရဲ့ အလုပ်ဒဏ်ပိနေသော ရုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်မိကာ ကာကျိုးရောက်လာရင်တော့ဖြင့် ဒီလို မဖြစ်စေရဘဲ ညီစေမင်းတစ်ယောက် စိတ်သက်သာရာ ရလိမ့်မည် ဟု မျှော်လင့်နေမိပါသည်။

“ကာကျိုးနဲ့လိုက်ရဲ့လား မနော်ရဲ့ ...”

“လိုက်ပါတယ်ကွယ် ... တကယ်လှတယ် ... တကယ့်ကို အတွင်းရေးမှူးမလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံအတိုင်းပါပဲ”

ကာကျိုး တဟင်းဟင်းနှင့်သဘောကျရင်း မှန်ထဲမှ ကိုယ့်ပုံရိပ်ကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေပါသည်။ ကာကျိုးရဲ့ ဝတ်စုံဟာ ခဲရောင်ကာလာဖြစ်ပြီး အသားထူပျော့ပျော့လေးဖြစ်ကာ လည်ပင်း အပိုင်းမှာမှ အချွန်လေးဖောက်ထားကာ ကြယ်သီးအပိုင်းဖြားကြီး

www.burmeseclassic.com

တွေနှင့် ခါးတင်ဘလောက်စံလှလေး ဖြစ်သည်။ အောက်စ
စကတ်ကလည်း ပုံကျလှပလွန်းသော စကတ်ရည်ဖြစ်ကာ ပြောင်
လက်နေသော ရှူးအနက်နှင့် တွဲဝတ်လိုက်သောအခါ ပို၍စမတ်ထူ
သွားပါသည်။ အင်း ဖိုင်လေးတစ်ချပ်ပိုက်လိုက်ရင်တော့ ပို စတိုင်း
ကျသွားမှာပဲ။

ကြည့်ဦး။ ဒါတင်မကဘဲ တခြားဝတ်စုံတွေကလည်း
ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် စမတ်ကျလွန်းနေလိုက်တာ။ ဒါတွေအားလုံး
တန်ဖိုးကို စုစုပေါင်းလိုက်လျှင် နည်းမှာမဟုတ်ပေ။ ကာဂျိုးဘာသာ
ချုပ်ရင် သက်သာမှာမဟုတ်ချေ။ ယုဇနပလာဇာက ထိုဖက်ရှင်ဆို
ဟာ လက်ရာလှပသေသပ်မှုမှာလည်း အထူးနာမည်ကျော်လှသလို
ဝတ်စုံရဲ့ချုပ်ခကလည်း နည်းတာမဟုတ်။ နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်
မင်းသား မင်းသမီး မိုဒယ်တွေနှင့် အတော်ပိုက်ဆံ ဖြန်းနိုင်သည့်သူ
တွေသာ ချုပ်ကြတာ။

ပိတ်စတွေကလည်း နိုင်ငံခြားဖြစ် အကောင်းစား
တွေဖြစ်ရကာ ကာဂျိုးတစ်ယောက် အင်္ကျီတွေ သွားရွေးတော့
မျက်လုံးပြူးစေရပါသည်။ အဲဒီက အစ်မက ညီမလေးရှင်းစရာမလို
ဘူး။ ပြီးမှ စာရင်းတင်ရမှာဟု ပြောသော်လည်း ဒါတွေရဲ့ စုစုပေါင်း
ကုန်ကျစရိတ်ကို သိချင်မိတာပင်။ ဒါပေမဲ့ မမေးဖြစ်ခဲ့တော့။ အင်း
ညီစေမင်းနဲ့တွေ့မှပဲ ကာဂျိုးမေးကြည့်ရမှာပင်။ ကာဂျိုးအတွက်
အဝတ်အစားကအစ စီစဉ်ပေးသော အလုပ်ရှင်ကို ကာဂျိုးတဆိတ်

တော့ အံ့ဩမိနေပါသည်။

“တီ ... တီ ... တီ ... တီ”

ဖုန်းသံကြားရ၍ မနော်က အခန်းထဲမှ လိုင်းခွဲဖုန်း
လေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ခဏနားထောင်ပြီးသောအခါ
မှ ဖုန်းခွက်ကိုလက်နှင့်ပိတ်ရင်း ...

“ကာဂျိုးရေ ... ကိုစေမင်းတဲ့ ...”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား ... ပေး ... ပေး”

ကာဂျိုးတစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရပင် မနော်
လက်ထဲမှ ဖုန်းလေးကို ဆွဲယူလိုက်ကာ ခုတင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်ရင်း

“ဟယ်လို ... ကာဂျိုးပြောနေပါတယ် ...”

“ညီမလေး ... ကိုယ် ကိုစေမင်းပါ ... ညီမလေးဆီက E-
mail ရတယ် ... ညီမလေး ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ... နှင်းစု
ရော ...”

ရုတ်တရက်မို့ ကာဂျိုးဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိပါ။

ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်ထားရင်း ဆွဲအနေမိပါသည်။ တစ်ဖက်က စကား
သံ ထွက်မလာ၍ ...

“ညီမလေး ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ ... ကိုယ် နှင်းစုဆီက
စာကို မျှော်နေတာကြာပြီ ... ဘာလို့ နှင်းစုက အဆုတ်
အသွယ် ဖြတ်ထားတာလဲ ... ကိုယ့်ကို စိတ်ကောက်နေ
တာလား ...”

ဪ ဤကတော့ ဘာမှမသိရှာသေးဘူးကိုး ကိုစေမင်းရယ်။ ရှင်ကို နှင်းစုက စိတ်မကောက်နိုင်တော့ပါဘူးရှင်။ တစ်သက်လုံး စိတ်ကောက်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကာဂျိုးမှာ တွေးရင်းနှင့် ရင်ထဲဆိုနှင့်ဝမ်းနည်းလာရကာ နှင်းစုရဲ့အဖြစ်အပျက်တွေကို မနေ့တစ်နေ့ကလို မျက်လုံးထဲ ပြန်မြင်ယောင်လာကာ အဲဒီတုန်းက ခံစားချက်မျိုးလည်း ပြန်လည်ခံစားလာရလေသည်။ ပြီးခဲ့တာတွေ ကြာခဲ့ပြီဆို၍ မေ့ထားနိုင်မည်ဟု ထင်ခဲ့သမျှ တကယ်တမ်းကျတော့ ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်ခံစားရဆဲဆိုတာ သိလာရပါသည်။

“အစ်ကို ... အစ်ကို ... သိလား ... နှင်းစုဆိုမှာ အစ်ကိုနဲ့ရတဲ့ ရင်သွေးလေး ကျန်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ အစ်ကို သိလား။”
“ဘာရယ် ... ဘယ်လို ... ညီမလေး။”

ကာဂျိုးက အလိုလို စီးကျလာသော မျက်ရည်စတင်ချိုနှင့် ရှိုက်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ် ... နှင်းစုဆိုမှာ အစ်ကိုရင်သွေးလေး ကျန်နေခဲ့တယ် ...”

“ဟာ ... တကယ် ... ဟာ ...”

တစ်ဖက်က အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားသလိုနှင့် စကားတော်တော်နှင့်မပြောနိုင်တော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေပါသည်။ ဒီလောက် အချိန်အကြာကြီးနေမှ သိခွင့်ရခဲ့ခြင်းအပေါ် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခြင်းများစွာလည်း ရှိမည့်အတူတူ၊ ဒီအချိန်မှာ အဲဒီရလဒ်ရဲ့အဖြေ

တို့လည်း အလွန်အမင် သိချင်နေပေလိမ့်မည်။

ကာဂျိုး ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကိုစေမင်းက တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြင့် ...

“ဒါ ... ဒါဆို နှင်းစု ဘာလုပ်လဲ ... ဘယ်လိုစိစဉ်လိုက်လဲ။ ဟာကွာ ... နှင်းစု ဘာမှလည်း အကြောင်းမကြားဘူး။”

“အကြောင်းကြားတော့ရော အစ်ကိုက ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာမို့လဲ ... နှင်းစုက မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဓာတ်အပြည့်ရှိတဲ့ သူတစ်ယောက်ပါ အစ်ကို ... သူ ကလေးကို ဖျက်မချခဲ့ပါဘူး ... သူ မွေးဖွဲ့ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ် ...”

“ဒါ ... ဆို ... အခု နှင်းစုရော ညီမလေး ... ဒီအချိန်လောက်ဆို မီးဖွားပြီးရောပေါ့ ... ဟာကွာ ... နှင်းစုက ဘာလို့ အကြောင်းမကြားရတာလဲ ... အစ်ကိုကို စိတ်နာနေတာလား ... အစ်ကို မသိလို့ပါကွာ ... သိရင် ချက်ချင်းပြန်လာပါတယ် ... အခု နှင်းစုဘယ်မှာလဲဟင် ညီမလေး ကလေးရော ...”

တစ်ဘက်ကအားတက်သရောစကားသံတွေကြောင့် ကာဂျိုးမှာ ပြောပြဖို့အရေး ပို၍ဆွဲအသွားပါသည်။ မပြောလို့လည်း ခြစ်မှ မဖြစ်တာလေ။ ကိုစေမင်းအနေနှင့် အခြေအနေအရပ်ရပ်အားလုံးကို အမှန်အတိုင်း သိခွင့်ရှိတာပဲဟာ။

“နှင်းစု ကိုယ်ဝန်ရှိတော့ ကာဂျိုးကို အရင်ဆုံးအသိပေးခဲ့

တာပါ ... ဒီမြို့မှာ မွေးလို့ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်လို့ ကာဂျိုး
 တို့ ရန်ကုန်မှာပဲ မီးဖွားဖို့ စီစဉ်ခဲ့ကြတယ် ... နှင်းစု ...
 ယောက် ... မီးဖွားဖို့ တစ်လကျော်လောက် အလိုမှာ
 Aboration ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့တယ် အစ်ကို ... ကာဂျိုး
 အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပေမဲ့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး ...
 “ဘာ ... နှင်းစု နှင်းစု ဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဟုတ်လား ... ညီမလေး
 ဟာ ... မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ ... ကိုယ် ဘာမှလည်း မသိလိုက်
 ရပါလား ... နှင်းစုကိုယ်ဝန်ရှိတာ ... ဆုံးသွားတာ ...
 ဘာတွေလဲကွာ ... ညီမလေး အစ်ကိုကို နောက်နေ့
 လား ... မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ ... ”
 “အစ်ကိုအနေနဲ့ ဒီအကြောင်းအရာတွေကို ချက်ချင်းလည်း
 ယုံကြည်ဖို့ ခဲယဉ်းမယ်ဆိုတာ ကာဂျိုးနားလည်ပါတယ်
 ဒါပေမဲ့ ဒါတွေအားလုံးက အမှန်တွေပါအစ်ကို ... နှင်း
 တကယ်သေဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ ... ဒါပေမဲ့ နှင်းစုက သူ့ကိုယ်
 လေး ချန်ထားရစ်ခဲ့တယ် အစ်ကို ... ကာဂျိုးတို့ ကလေး
 အသက်ကိုတော့ ခက်ခက်ခဲခဲကို ကယ်တင်ထားနိုင်ခဲ့တယ်
 ကလေးက အစ်ကိုနဲ့အရမ်းတူတယ် ... ယောက်ျားလေး
 “ဘယ်လို ... သားကျန်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား ... ဒါဆို သား
 ရော ... သားကို ဘယ်သူစောင့်ရှောက်လဲ ညီမလေး ...
 “ကာဂျိုးပဲပေါ့ ... သားက အခုခုနစ်လကျော်ပြီ အစ်ကို

ကာဂျိုးလက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးလာတာပါ ... မွေးကာစက
 တော့ ဂျန်မခါနာမှာပဲ ထားရတယ် ... ခုတော့ သားက
 ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ ... ”
 “ဟာ ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ညီမလေးရာ ... အခု
 ညီမလေးက ရန်ကုန်မှာနေတာလား ... ”
 “ဟုတ်တယ်အစ်ကို ... ကာဂျိုး ရန်ကုန်ရောက်တာကြာပြီ၊
 အခုလည်း မပြန်ဖြစ်သေးပါဘူး ... တော်တော်နဲ့လည်း ပြန်
 ဦးမှာမဟုတ်ဘူး ... သား ကြီးမှ တစ်မျိုးစဉ်းစားမယ်”
 “ညီမလေးနဲ့သားနဲ့နှစ်ယောက်တည်းလား ... ”
 “နာနီရှိတယ် အစ်ကို ... သုံးယောက်ပေါ့ ... အဆင်ပြေပါ
 တယ် ... ”
 “ညီမလေးရယ် ... စောစောစီးစီးထဲက အစ်ကိုကို ဆက်
 သွယ်တာတော့ မဟုတ်ဘူးကွာ ... ကိုယ် သားကို အရမ်း
 တွေ့ချင်တယ် ... ညီမလေးကိုလည်း ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရ
 မှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ... ”
 “မလိုပါဘူး အစ်ကို ... သားနဲ့ကာဂျိုးကလည်း သူစိမ်းတွေမှ
 မဟုတ်တာ ... ကာဂျိုးအစ်မကမွေးတဲ့ ကာဂျိုးတူအရင်းပါ”
 “အင်း ... အခြေအနေတွေက မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ
 လား ညီမလေးရယ် ... နှင်းစု တကယ်နေနိုင်ရက်ဘယ်၊
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းကြားဖို့ကောင်းပါတယ် ... ”

“အကြောင်းကြားရင်လည်း အစ်ကိုစိတ်ညစ်နေမှာနီး... မပြောတော့တာပါ ... ကာဂျိုးက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပြော တိုက်တွန်းသေးတယ် ... နှင်းစုက အရမ်းခေါင်းမာတာ နှင်းစု ဆုံးသွားသွားချင်းမှာလည်း ကာဂျိုးမှာ ကလေးတစ် ဖက်နဲ့ ဗျာများနေတာနဲ့ အစ်ကိုကို အကြောင်းမကြားတော့ တာပါ ... မကောင်းတဲ့သတင်းဟာ နောက်ကျသိရတာ ပိုကောင်းပါတယ်လို့ တွေးရင်းနဲ့ပေါ့ ... ဟိုတစ်နေ့ကမှ အင်တာနက်ချိတ်ပြီးတာနဲ့ E-mail ပို့လိုက်တာ အကြောင်း စုံကို ဖုန်းထဲက ပြောတော့မယ်ဆိုပြီးတော့လေ ... ”

“အင်း ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမလေးရယ် ... ဘာပဲပြော ပြော သားကိုစောင့်ရှောက်ထားတဲ့အတွက်ရော အားလုံး အတွက်ပါပဲ ... ညီမလေးဖြစ်နိုင်ရင် အစ်ကိုကို သားဓာတ်ပုံ တွေ ပို့ပေးပါလား ... ”

“ရပါတယ် ... နှင်းစုကိုယ်ဝန်နဲ့ပုံတွေရော ပို့ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါနဲ့ E-mail နဲ့ပဲ ပို့ရမလား ... ”

“စာတိုက်ကြီးကပဲ ပို့လိုက်ပါ ... အစ်ကို လိပ်စာပြောမယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်လည်း ယူထားလိုက်နော် ... ”

ကာဂျိုးက ကိုစေမင်းပြောသောလိပ်စာကို စာအုပ် ထဲမှာ ရေးမှတ်လိုက်ပါသည်။ ကိုစေမင်းက တောင်းဆို၍လည်း ကာဂျိုးလိပ်စာနှင့်ဖုန်းနံပါတ်ပါ ပြန်ပေးလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါဆို ဒါပဲနော်အစ်ကို ... ကာဂျိုး မနက်ဖြန်ပဲ ပို့လိုက်ပါ မယ် ... ”

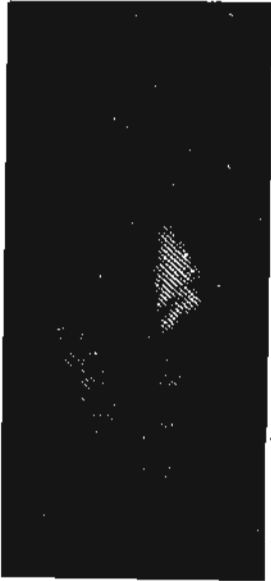
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမလေးရယ် ... ကိုယ့်ကိုလည်း အစ်ကိုတစ်ယောက်လို့ သဘောထားပါ ... အစစအရာရာ လိုအပ်တာပြောပါ ... သားကိုလည်း ကရုဏ်ပေးပါလို့ အနူး အညွတ်မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါတယ် ... ”

“စိတ်ချပါ ... ”

ကာဂျိုးက စိတ်မကောင်းခြင်း များစွာနှင့်အတူ ဖုန်းချလိုက်ပါသည်။ အင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ကိုလုပ်ရမည့်တာဝန် တစ်ခုကတော့ ကင်းရှင်းသွားပြီ။ ကလေးရေ မင်းကတော့ ဘာမှ မသိရှာဘဲ အိပ်ပျော်နေနော်။ ငါလည်း မင်းလိုပဲဘာမှမသိရတဲ့ဘဝ ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် ပြန်ရောက်ချင်တယ်ကွာ။ ငါမွှေးတဲ့မီးမဟုတ် ဘဲနဲ့ ငါ့ကိုလည်း ပူစေတဲ့မီးနဲ့ ငါ ခဏဝေးချင်လို့ပါ။

www.burmeseclassic.com

(၁၃)

အိန္ဒိယက ကာဂျိုးရဲ့ပထမဆုံး အလုပ်စတင်သော ရက်ဖြစ်ရလေရာ ရုံးသို့ရုတ်နာရီခွဲခန့်လောက်ကပင် ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ရုံးဝင်းထဲသို့ ကားကို ချိုးကွေ့ဝင်ခဲ့ပြီးမှ ရုံးမှဝန်ထမ်းများအတွက် သီးသန့်ကားရပ်ဖို့ထားသောနေရာမှာ ကားကို စနစ်တကျရပ်ပြီးမှ ကားဘေးခုံက ကိုယ်ရဲ့အိတ်ရယ်၊ နောက် ပန်းအိုးနှစ်လုံးရယ်၊ နှင်းဆီ

နန်းစည်းရယ်တို့ကို တစ်ပါတည်း ယူဆောင်ကာ ကားတံခါးသော့ ဖိတ်ခဲ့ပြီး ရုံးဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ရုံးမှာရောက်သူဟူ၍ များများစားစားမရှိသေးလှ။ ကာဂျိုးသာ စောစောစီးစီးဝိရိယ ကောင်းနေတာပင်။ ကာဂျိုး ရုံးထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်စဉ်မှာ လူတစ် ဦးက ကာဂျိုးကို ရင်းနှီးစွာ ပြုံးပြရင်း။

“စောလှချည်လား ... ဒီက ညီမလေးက M.D ရဲ့ အတွင်း ရေးမှူးမလား ...”
“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ...”

ကာဂျိုးက ခေါင်းကိုညွတ်ကာ လေးလေးစားစား ခင် ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်က ဒီရုံးက အထွေထွေဝန်ထမ်းပါခင်ဗျာ ... ဝင်းလိုင်လို့ခေါ်ပါတယ် ... ကျွန်တော်ကတော့ ရုံးကို ရှစ် နှစ်လောက်လာရတယ်ခင်ဗျာ ... အစစအရာရာ သန့်ရှင်း ရေးဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ကြိုစီစဉ်ထားတာပေါ့ ... လာ ... ညီမ ဝင်ပါ ... ရုံးခန်းတွေ ဖွင့်ပြီးသားပါ ... ဪ ... ပေး ... ပေး ... ကျွန်တော် ယူခဲ့ပေးမယ်လေ ...”

ထိုသူက သူ့ကိုယ်သူလည်းမိတ်ဆက်ရင်း ပြောပြော ဆိုဆိုနှင့်ပင် ကာဂျိုးရဲ့လက်ထဲက ဖန်အိုးတွေနှင့် ပန်းစည်းကိုပါ လှမ်းယူနေသဖြင့် ကာဂျိုးက အသာလက်လွှတ်ကာ ပေးလိုက်ပါ သည်။ ဟိုတစ်နေ့ကတည်းက ရုံးတွင်းကို ကာဂျိုးက လေ့လာပြီး

www.burmeseclassic.com

သားမို့ ရုံးခန်းဘယ်မှာရှိသည်ဆိုတာကို သိပြီးသားဖြစ်နေကာ ရုံးခန်းထဲဆီကိုပဲ တန်းတန်းလျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကိုဝင်းလှိုင်ဆိုသူက နောက်မှာ မလှမ်းမကမ်းပါလာ၍ ...

“ညီမ အလုပ်ခန်းက တံခါးဖွင့်မှာမဟုတ်သေးဘူးလေ - သော့က ကိုဥက္ကာတို့လာမှဖွင့်တာ ... ညီမ ဒီမှာပဲ ခဏစောင့်ရမှာပဲ ...”

M.D ရဲ့ ရုံးခန်းမရောက်ခင် ဝန်ထမ်းတွေစာရင်းလုပ်သော အခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့အရောက်မှာ ထိုသူကပြောတာဖြစ်သည်။ ကာဂျိုးက ခုံတစ်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ရပါတယ် ဒီမှာပဲစောင့်လိုက်မယ် ... ဒီနေ့ ကျွန်မ ရုံးစတုက်မှာဆိုတော့ တော်ကြာ M.D တို့လည်း ရောက်လာတော့မှာပါ ... ကျေးဇူးပါပဲ ... ကိုဝင်းလှိုင်လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ ...”

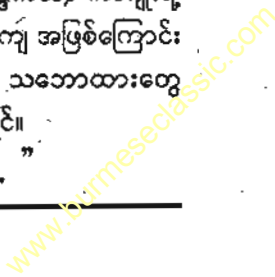
“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ ... ခွင့်ပြုပါဦး ...”

ထိုသူက ပန်းအိုးနှင့်ပန်းစည်းကို ကာဂျိုးဘေးမှာ ချထားရစ်ကာ နှုတ်ဆက်ရင်းထွက်သွားပါသည်။ အင်း ပထမဦးဆုံးရုံးစတက်သည့်နေ့မှာပဲ ပျူပျူငှာငှာဆီးကြိုခြင်း ခံရသည့်အတွက် တစ်မျိုးစိတ်ချမ်းသာရတာပင်။ ကျန်သည့်လူတွေကတော့ ဘယ်လိုလာမည်မှန်း မသိသေး။ ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ကာဂျိုးက လည်တဆန်ဆန်ဖြင့် နာရီလေးကြည့်ကာ ညီစေမင်းကို မျှော်နေမိ

သည်။ အမြဲတမ်း နွေးထွေးရိပ်သန်းကာ တိကျပြတ်သားသည့် နတ်ခမ်းတစ်စုံနှင့် လူကြီးဆန်ဆန် ရင့်ကျက်တတ်သည့် ညီစေမင်းသည် အမြဲရွတ်နေကပ်ပြီးချီနေတတ်သော ကိုဥက္ကာရယ်နှစ်ယောက်တို့ကား ကာဂျိုးက ရှေ့ရှေ့နှစ်အလလက ခင်မင်ခဲ့ရသူများပမာ အလိုလိုကို နောင်တွယ်ရင်းနှီးစိတ် ပိုမိုနေပါသည်။

အင်းနော် ... ကံတရားများဆန်းကြယ်ပုံက အခုဆို ကာဂျိုးဟာ အမေရိကားရှိ ကိုစေမင်းနှင့်လည်း အဆက်အသွယ်ရ နားခဲ့ကာ တစ်နေ့ကပင် ကိုစေမင်းတောင်းဆိုသော ဓာတ်ပုံများကို ပို့ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ အခုလည်း ကိုစေမင်းရဲ့ ညီအရင်းဖြစ်သူထံမှာ လုပ်စတင် ဝင်ရောက်ဖို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုစေမင်းသိရင် သိပ်ထူးဆန်းအံ့ဩမှာ မဟုတ်ပေမဲ့ ကိုညီစေသာ သွားခဲ့ရင်တော့ ကာဂျိုးကို ဘယ်လိုမြင်မည်လဲဆိုတာ ကာဂျိုး ဆန်မှန်းတတ်ပါချေ။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ကိုညီစေရယ် အဖြစ်အပျက်အားလုံးဟာ သူ့ဘာသာ အစီအစဉ်တကျ ဖြစ်လာရတဲ့ ခုတွေပါ။ ကာဂျိုးရဲ့ သဘောဆန္ဒဘာတစ်ခုမှ မပါရိုးအမှန်ပါရင်။ ကိုညီစေရဲ့ စက္ကထရီအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ဆန္ဒကသာ ကာဂျိုးရဲ့ ဆန်မှန်တဲ့ဆန္ဒတစ်ခုပါ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျ အဖြစ်ကြောင်း ဆန်စင်ကို ကိုညီစေ သိသွားခဲ့ရင် ကာဂျိုးကို သဘောထားတွေ ပြောင်းလဲဖို့ ကာဂျိုး ဆုတောင်းနေပါတယ်ရင်။

“ကာဂျိုး ရောက်နေတာကြာပြီလား ...”

ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ် နှစ်ဝင်ငြိမ်သက်နေသော ကာဂျိုးဟာ ကိုဥက္ကာရဲ့အသံကျယ်ကျယ်ကို ကြားရမှ ပခုံးလေး ဆတ်ခနဲတုန်သွားတဲ့အထိ ရုတ်တရက်လန့်သွားမိပါသည်။ ကာဂျိုး ရဲ့ရှေ့မှာ ကိုညီစေနှင့်ကိုဥက္ကာက ပြီးလျက်ကြည့်နေကြလေသည်။ ကာဂျိုးက ယောင်ယောင်မှားမှားနှင့်ပင် ပြန်ပြေးပြလိုက်ရင်း ...

“ဪ ... ဟုတ် ... ရှစ်ခွဲလောက်ကပါ ... သိပ်မကြာသေး ပါဘူး ... အစ်ကိုတို့ကလည်း အစောကြီးလာတာပဲနော်”

“အင်း ... ဒီနေ့ကာဂျိုးအလုပ်စဝင်မှာသိလို့လေ၊ ဒီလောက် အစောကြီးလာစရာမလိုပါဘူး ကာဂျိုးရဲ့ ... ကိုးနာရီဆို ရပါတယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီနေ့တော့ ပထမဆုံးနေ့ဆိုတော့ စောစော လာလိုက်တာပါ ... ဘယ်သူမှတောင် မရောက်သေးဘူး ကိုဝင်းလှိုင်ကတော့ ကြိုရှာပါတယ် ...”

“အင်း ... ကိုယ်တို့ရုံးက ဒီလိုပါပဲ ... တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် ခင်မင်ကူညီကြတယ် ... ကာဂျိုးက ကိုယ်တို့ အလာကို ဒီမှာထိုင်စောင့်နေတာကိုး ... နောက်ဆို ကိုယ်တို့ ရုံးခန်းသော့ကို ကာဂျိုးပဲ ယူထားရမှာ ... ကိုယ်တို့လည်း သပ်သပ်တစ်ချောင်းကိုင်မှာပေါ့ ... ပြီးရင် ပေးမယ်နော် ... လာ ... လာ ... ဝင်ရအောင် ...”

ညီစေမင်းက နွေးထွေးစွာပြောရင်း ပြေးပြန်လိုက်ပါ

သည်။ ကာဂျိုးတံ ထိုင်ရာမှထကာ ပန်းအိုးနှစ်လုံးနှင့်ပန်းစည်းလေး ကို ကိုင်လျက် နောက်ကလိုက်ဝင်လာပါသည်။ ဥက္ကာက တံခါးဖွင့် လိုက်ကာ Air-con ဖွင့်ခြင်း၊ အိတ်တွေနေသားတကျချခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်နေစဉ်မှာ ကာဂျိုးကလည်း ကိုယ့်ကိုပေးထားသော စားပွဲ ပေါ်မှာ အိတ်ကိုသွားတင်ထားလိုက်ပြီး ပန်းအိုးနှင့်ပန်းစည်းတို့ကို နောက်ထဲရှိ ဘေဇင်မှာ သွားဆေးကာ ပန်းအိုးထိုး၍ တစ်အိုးစီပြန် ယူလာခဲ့ပါသည်။ ညီစေမင်းရဲ့ စားပွဲပေါ်မှာ တစ်အိုးတင်ထားပေး လိုက်တော့ ကိုညီစေက စာရွက်တစ်ရွက်ဖတ်ရင်းမှ မော်ကြည့် ကာ ...

“ပန်းအိုးလေးပါလား ... အရင် မရှိပါဘူး ... ကာဂျိုး ယူ လာတာလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အခန်းတစ်ခန်းမှာ မန်းအိုးလေးတော့ ရှိသင့် တယ်ထင်လို့လေ ... ဟို နေ့တိုင်းပန်းအိုးထိုးတဲ့တာဝန်ကို ကာဂျိုးယူပါစေနော် ...”

“ဪ ... ကာဂျိုးအလုပ်ပိုနေပါမယ် ... ကောင်းတာက ကောင်းပါတယ် ... ကျွန်သရေရှိတာပေါ့ ... ကိုယ်တို့က ယေကျားလေးတွေဆိုတော့ ... သိပ်ဂရုမစိုက်ပါဘူး ... တွေးစူးပဲ ကာဂျိုး ... ဒါပေမဲ့ နေ့တိုင်းဆိုရင် ကာဂျိုးအလုပ် ပိုနေမှာပေါ့ ...”

“မပိုပါဘူး ဒါဘာမှပင်ပန်းတာမှ မဟုတ်တာဘဲ ... ကာဂျိုး

တာဝန်ယူပါစေနေတိ ... ”

ညီစေမင်းက ဇွတ်ကိုတာဝန်ယူချင်နေသော ကောင်မလေးကို ပြီးငဲ့ကာကြည့်လိုက်ပြီးတော့လျှင် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်ပါသည်။ အင်း မြင်လည်းမြင်တတ်တဲ့ ကောင်မလေး ရုံးခန်းကို တစ်ခါလာတယ်။ ပန်းအိုးမရှိဘူးဆိုတာ ရိပ်မိသွားတာနဲ့ အလုပ်စဝင်သည့်နေ့မှာပဲ ပန်းအိုးလေးနှင့်ပန်းတွေယူချလာတော့ တာ။ သူ့စားပွဲမှာလည်း ပန်းထိုးထားတာပဲ။ ပန်းအိုးရော၊ ပန်းတွေ ရော အပွင့်အရေအတွက်ပါ အားလုံးအတူတူပါပဲလား။ အေးလေ ဒီလောက်တော့ ရှိရမှာပေါ့။

ညီစေက ... အဖြူရောင်ကြောပန်းအိုးလေးထဲမှာ အစွမ်းကုန်ပွင့်လှပနေသည့် အနီရောင်နှင့်ဆီပန်းတို့ကိုကြည့်ကာ သဘောကျကျေနပ်စိတ်ဖြစ်ထွန်းသွားရပါသည်။ မိန်းကလေးတွေ ဟာ အလှအပကို ပိုမြင်တတ်၊ ခံစားတတ်တယ်ဆိုတာ တကယ် ဟုတ်မှာပဲ။ ကာဂျိုးဟာ ထက်ထက်မြက်မြက်နှင့်အရည်အချင်း မည့် ကောင်မလေးတစ်ဦးလို့ သူလက်ခံမိတာ မမှားဘူးဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူသိမြင်လာရပါသည်။ အနီရောင်နှင့်ဆီပွင့်လေး ကို ထိတို့လိုက်ရင်း ...

“ဒီလိုသာ ပန်းလှလှတွေ နေ့တိုင်းလဲပေးနေရင် ကာဂျိုး တော့ ဘတ်ဂျက်ထိတော့မှာပဲ ... ဒီလိုလုပ်လေ ... ရုံးမှာ ဘုရားစင်ရှိတယ် ... သုံးရက်တစ်ခါ ပန်းလဲတယ် ... ဝမ်း

လာ လာပို့တဲ့ကောင်မလေးရှိတယ် ... သူ့ကို နေ့တိုင်းပို့ ခိုင်းလိုက်မယ် ... ဟုတ်ပြီလား ... ကာဂျိုးကြိုက်တဲ့ပန်း မှာလေ ရတယ် ... ”

ညီစေမင်းစကားကြောင့် ကာဂျိုးမျက်နှာအနည်း ငယ် မှန်သွားဟန်ရှိကာ အောက်နှုတ်ခမ်းလေး မသိမသာ စသွား ရင်း ...

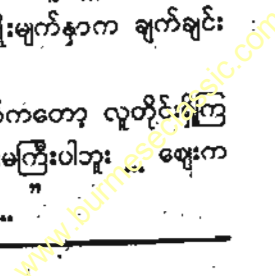
“ကာဂျိုးက အစ်ကိုတို့လောက် မချမ်းသာပေမဲ့ အလောက် တော့ တတ်နိုင်ပါသေးတယ် အစ်ကိုရယ် ... အလောက် မလိုပါဘူး ... ”

ကိုယ့်စကားကို ကာဂျိုးတစ်မျိုးမြင်သွားပြီဆိုတာ ချက်ချင်းရိပ်မိသွားသောညီစေက ဖြာဖြာသလဲနှင့်ပင် ...

“ဟာ ... အဲလိုဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး ကာဂျိုးရယ် ... ကာဂျိုး တာဝန်ပိုမှာကိုပြောတာပါ ... သဘောပဲ ... ခင်ဗျား လေးဘော့စံမှန်းသိပြီးသားပါဗျာ ... ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့တောင် စက္ကဝါရီလာလုပ်တာ အထင်မသေးပါဘူး ... ”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကာဂျိုးမျက်နှာက ချက်ချင်း ပင် ပြုံးရိပ်သန်းသွားကာ ...

“မဘော့စံပါဘူးနော် ... ဒီလောက်ကတော့ လူတိုင်းရှိကြ တာပါပဲ ... ပန်းဝယ်ရတာ အပန်းမကြီးပါဘူး ... ဈေးက ကာဂျိုးတို့အိမ်နဲ့နီးနီးလေးပဲလေ ... ”

“ဪ ... ကာဂျိုးက မနက်တိုင်းဈေးသွားသေးတာပေါ့
 “ဟင့်အင်း မသွားပါဘူး ... တစ်ယောက်ကသွားတာ
 ဟို လာကူပေးတဲ့အစ်မကြီး သူ သွားတာ ...”
 “ဪ ... ဪ”

ညီစေက ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ဒီနေ့လုပ်
 မည့်စာရင်းဇယားတွေကိုပဲ ကြည့်ရှုကာ ကာဂျိုးကို အခြေခံကအ
 ဘယ်လိုနားလည်သိမြင်အောင် တွဲခေါ်သွားရမည်ဆိုတာပါ တစ်
 လက်စတည်း စဉ်းစားနေမိပါသည်။ တစ်ခါတည်းမှာပင် ကိုယ့်ရဲ့
 စက္ကထရီကောင်မလေးရဲ့ ပြောပုံဆိုပုံ အသွင်အပြင်နှင့်နေထိုင်မှုပုံစံ
 ကိုပါ သွားစဉ်းစားမိလေသည်။ နယ်ကလာသည်ဆိုသော ကောင်
 မလေးဟာ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကြီးမှာ ချက်ချက်ချာချာ သွားလာတတ်
 မှုကတော့ ထားပါတော့။ ဒါက သူ့ရဲ့ Talent နှင့်ဆိုင်မည်။

အနည်းငယ်ထူးခြားတာက ကာဂျိုးရဲ့အဆင့်တန်း
 ရှိရှိ လူနေမှုအဆင့်အတန်းရယ်၊ သူ ငှားနေသည့် မြေညီထွေ
 တိုက်ခန်းရဲ့တစ်လတစ်လ အခန်းငှားခကကို နည်းမှာမဟုတ်။ အဲဒါ
 အတွက် လစဉ်ဝင်ငွေ၊ နေ့စဉ်စားသောက်မှုစရိတ်စကနှင့် ဘာ
 အလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ သင်တန်းတွေတက်ကာ တော်တော်ငွေကုန်
 ကြေးကျခံနိုင်သည့် ကာဂျိုးတစ်ယောက် သူ့တစ်လအသုံးစရိတ်နှင့်
 ကာမိချင်မှ ကာမိမည်ဖြစ်သော သူ့အတွင်းရေးမှူးလုပ်ချင်တာကို
 သူကတော့ ထူးခြားသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ အင်းလေ နဂိုအခံက

ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝထဲက ဖြစ်ရမည့် ကာဂျိုးဟာ ထက်ထက်မြက်မြက်
 နှင့်လမ်းသစ်ဖောက်ချင်ရှာမည့် လူငယ်ပီသသော ညဉ့်လေးလည်းရှိ
 ရမည် ဖြစ်ပေမပေ။ ဒါကြောင့်သာ ရန်ကုန်မှာ လာရောက်နေထိုင်
 တာ ဖြစ်မှာပေါ့လေ။

ညီစေက-... ကာဂျိုးကို မိုင်တစ်ချပ် လှမ်းပြလိုက်
 ကာ...

“ကဲ ကာဂျိုး ... အတွင်းရေးမှူးဆိုတာ သူ့အလုပ်ရှင်ရဲ့
 လုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်ရာ ကိုယ်ပွားလို့ ပြောလို့ရတယ် ... ဒီတော့
 ကြိုးစားပေါ့ ... ဒါ ဒီနေ့ကိုယ်လုပ်ရမဲ့အလုပ်တွေ ... နောက်
 ဆို ဒါ ကာဂျိုးလုပ်ရတော့မှာ ... မနက်ခင်း ရုံးတက်သွား
 တာပြီးရင် ကိုယ့်ကိုဒီနေ့ဘာလုပ်ရမယ် ... ဘယ်သွားရမယ်၊
 ဘယ်နှစ်နာရီမှာ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ဖို့ Appointment ယူထား
 တယ် ... ဘယ်သူလာမယ် ... အစစပေါ့ ပြောပြရမယ်၊
 ဖုန်းတွေလာရင် ကိုယ့်ကိုယ်စား အရင်နားထောင် ... အဲ
 ကာဂျိုးကို မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းတစ်လုံး သပ်သပ်ပေးထားမယ်၊
 ကာဂျိုးယူထား ... ပြီးတော့ ဖုန်းတွေကို စိစစ်ပေးရမယ်၊
 တချို့ဟာတွေက ကိုယ်ပြောဖို့မလိုတာတွေ ရှိတယ် ...
 ဒါတွေ နောက် ကာဂျိုးသိလာမှာပါ ... အခုလောလော
 ဆယ်တော့ ဒီလောက်ပဲ မှတ်ထားဦးပေါ့ ... ဥက္ကဋ္ဌာရေ
 ကာဂျိုးကို မိုဘိုင်းလ်တစ်လုံးပေးလိုက်ကွာ ... အဲသစ်ရထား

တဲ့ဥစ္စာ ... ”

ကိုဥက္ကာက စာအုပ်တစ်အုပ် ကြည့်နေရာမှ ထလာကာ သူ့စားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းလေးကိုယူလာကာ ကာဂျိုးလက်ထဲ ထည့်ပေးပါသည်။

“ရှေ့ ... ကြိုက်တဲ့သူဆီ ဆက်တော့ ... ”

“ဟေ့ ... လျှောက်ပြောမနေနဲ့ မင်းကတော့ ကဲ ကိုအောင်ထိုးပြီ ... လက်မှတ်ထိုးစာအုပ် တင်တော့မယ် ... ”

ထိုအချိန်မှာပင် အခန်းတံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ဥက္ကာက ဝင်ခဲ့ဖို့ အကြောင်းပြန်သဖြင့် အန်တီချို ဝင်လာပါသည်။ လက်ထဲမှာက စာအုပ်ရှည်ရှည်တစ်အုပ်ကို ကိုင်လှက်သား ညီမင်းရဲ့ နောက်နားမှာရပ်ကာ ဖိုင်တချို့ကို ကြည့်ရှုနေသည့် ကာဂျိုးကို တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

“ဒီနေ့ နှစ်ယောက်ခွင့်ယူတယ် M.D ... မာလာသင်းကိုဝင်းရှိန်တို့ပါ ... မာလာသင်းက နေမကောင်းတာကိုဝင်းရှိန်က သူ့အမျိုးသမီး မီးဖွားလိုတဲ့ ... ”

“ဪ ... ဟုတ်လား ... ဒါဆို ရုံးအနေနဲ့ သတင်းမေးရပေါ့ ... ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲ အန်တီချို ... ”

“ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံကြီးမှာတဲ့ ... ညနေရောက်ရင်တော့ ရုံးက တချို့တွေ သွားကြမယ်တဲ့ ... ကျွန်မလည်း သွားမှာပါပဲ ... M.D ဘာပြောချင်လို့လဲ ... ”

“မပြောပါဘူး ... ကျွန်တော် ပစ္စည်းလေးတချို့တော့ ထည့်ပေးလိုက်ချင်တယ် ... အင်း ဘာဝယ်ပေးရမလဲတော့ မသိဘူး ... ဘာဝယ်ပေးရင် ကောင်းမလဲ အန်တီချို ... ”

“အိုး ... MDကလည်း ... ကျွန်မလည်း ဒါတွေ သိပ်နားမလည်ဘူးလေ ... ”

“ဪ ဟော် ဟော် ... ဟုတ်သားပဲ ... ဆောရီး ... ဆောရီး ... အေးဗျာ စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ် ... သွားရင်သာ ကျွန်တော့်ကို ပြောဦး ဟုတ်ပြီလား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ MD ... ဪ ... အောက်မှာ MD ထပ်ခန့်တဲ့ ဝန်ထမ်းအသစ်(၅)ယောက်လည်း ရောက်နေပြီ ... အဲဒါဘယ်လိုစီစဉ်ပေးရမလဲ ... ”

“အင်း ... အန်တီချိုပဲ နေရာချထားပေးလိုက်ပါ ... ပြီးရင် တစ်ရုံးလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပေါ့ ... ဪ ... ဒါက ကျွန်တော့်အတွင်းရေးမှူးလေ ... ကာဂျိုးတဲ့ ... ကာဂျိုးဒါ ဒီရုံးရဲ့ အကြီးတန်းစာရင်းကိုင်လေ ... ဒီရုံး စတင်တည်ထောင်တည်းကပဲ ဒေါ်ချိုလဲရည်တဲ့ ... တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီး ... ”

“အင်း ... MD ကတော့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေ ဖော်နေပြန်ပြီ ... ဟင်း ဟင်း ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကာဂျိုးရေ”
အန်တီချိုဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးမှာ အသက်ငါး

ဆယ်ခန့် ရှိလောက်မည်ဖြစ်သော်လည်း အပျိုကြီးဖြစ်တာရော
ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားတာရောဟာ ခေတ်မီနေတာကြောင့် ကြည့်
ကောင်းရှုကောင်းပင်။ သဘောသကာယ ကောင်းမည့်ပုံပေါက်
အလုပ်လုပ်ရာမှာလည်း တော်မည့်သူတစ်ဦးဟု မှတ်ယူရပါသည်။

ကာဂျိုးကို စတင်ဝင်လာကတည်းက တစ်ချက်
ပြထားကာ အခုလည်း ရင်းရင်းနီးနီး မော်ရွေ့စွာ နှုတ်ဆက်ကာ
အန်တီချိုကို ခေါင်းလေးညွတ်ကာ အရိုအသေပေးလိုက်ပြီးမှ

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ကာဂျိုးလည်း ဝမ်းသာပါတယ် ...

“အန်တီချိုရေ ... ကာဂျိုးကို စာရင်းနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ

တွေ ရှင်းပြပေးဖို့ တာဝန်ယူပေးပါနော် ... ကာဂျိုးက

စာရင်းတွေ အပိုင်းကို အန်တီချိုက ရှင်းပြပေးလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အခု လိုက်သွားရမှာလားဟင် ... ”

“အင်း ... အန်တီချို အရင်တစ်ပတ်က ကျွန်တော် မစစ်

သေးတဲ့ စာရင်းတွေ ရှင်းပြလိုက်ပေါ့ ... ကာဂျိုးက အဲ

တွေ သေချာနားလည်အောင် လုပ်ထား ... ပြီးရင် ကိုယ်

အတူတူ ပြန်စစ်မယ် ... ဟုတ်ပြီလား ... ပြီးမှ ကွန်ပျူတာ

ထဲမှာ ဆွဲလုပ်ထားလိုက်တော့ ... ကွန်ပျူတာတော့

ကာဂျိုး ကျွမ်းမှာပါ ... ကဲ အန်တီချိုဆီ လိုက်သွားတော့”

အန်တီချိုက ကာဂျိုးရဲ့ လက်လေးကို အသာဖမ်း
ရင်း ခေါ်သွားပါသည်။ Hall Type ပုံစံ အခန်းကျယ်ထဲတွင် အလုပ်

စားပွဲ အသီးသီးမှာ သူ့နေရာနှင့်သူ ဝန်ထမ်းများ ပြည့်နေပေပြီ။
ဝန်ထမ်းအသစ် ငါးယောက်နှင့် ကာဂျိုးတို့ကို အန်တီချိုက တစ်ရုံး
ထဲနှင့် မိတ်ဆက်ပေးအပြီးမှ ဟိုငါးယောက်ကိုတော့ တခြားစီနီယာ
တစ်ဦးနှင့် လွှဲပေးလိုက်ကာ ကာဂျိုးကိုတော့ သူ့စားပွဲဆီသို့ ခေါ်
သွားပါသည်။

“ထိုင် သမီး ... သမီးရောက်မှပဲ MD လည်း နည်းနည်းသက်
သာတော့မှာပဲ ... ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ ... နောက်တော့ ကျွမ်း
ကျင်သွားမှာပေါ့ ... ဒါ ပထမဆုံး အလုပ်စတင်တာလား”

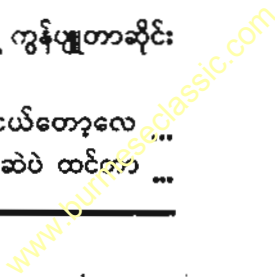
“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ကာဂျိုးကို အမှားအယွင်းရှိတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊
သဘောမပေါက်လွယ်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော် ...
ကြိုတင် Request လုပ်ထားတာပါ ... ”

အန်တီချိုက သဘောတကျရယ်မောရင်း ကာဂျိုး
မုန်းလေးကို ညင်သာစွာ အုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“အမလေး သမီးရယ် ... ဒီလောက်ကြီး မလိုပါဘူး ... ဒီလို
ပဲ လက်တွဲခေါ်ယူရတာပါပဲ ... သမီးက Sharp ဖြစ်ခဲ့ရပ်မျိုး
ပါ ... ဒါနဲ့ သမီး ကျောင်းပြီးပြီလား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘွဲ့တော့ မယူရသေးဘူး ... ကွန်ပျူတာဆိုင်
ယင့်စံနဲ့ ပြီးသွားပြီ ... ”

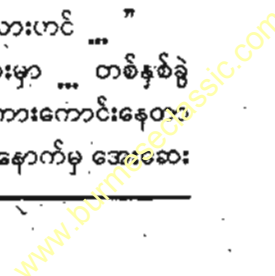
“ဪ ... ဪ ... သမီးရပ်လေးက ငယ်တော့လေ ...
အန်တီက Distance တွေဘာတွေ တက်ဆဲပဲ ထင်တာ ... ”

သမီးက မြန်မာပဲလား ... ”
 “ဟုတ်ကဲ့ ... မြန်မာ ဗုဒ္ဓပါ ... ဒါပေမဲ့ ကာဂျိုးရပ်က အိန္ဒိယ
 ဆင်နဲ့ တူနေလို့မဟုတ်လား ... ”
 “အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးက ချောပါတယ် ...
 အသွင်အပြင်နဲ့ စမတ်ကျတာကို မြင်တာနဲ့ အတွင်းရေးရာ
 ကောင်း ဝိသမ္မာရုပ်ရည်မျိုးပါ ... ကြိုးစားပေါ့ ... MD က
 သဘောကောင်းပါတယ် ... အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင်
 လည်း လေးလေးစားစားနဲ့လုပ်မှ ကြိုက်တယ် ... အမှား
 အယွင်းတွေကို ခွင့်လွှတ်တတ်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ အလုပ်
 ကို ကြိုးကြိုးစားစားနဲ့ စိတ်ဝင်တစားလုပ်ရင် အမှားယွင်း
 နည်းတာပေါ့ ... အမှားဆိုတာမျိုးကတော့ ဘယ်သူမဆို
 ကြုံဖူးတာပါပဲ ... သမီးတော့ ပင်ပန်းမှာပဲ ... ပင်ပန်း
 သလောက်လည်း အကျိုးရှိမှာပါ ... ကဲ လာ အန်တီပြမယ်
 ဒါတွေက ပြင်ဦးလွင်က ကော်ဖီခြံရဲ့ စာရင်းတွေ ... ဒီ
 ကုမ္ပဏီရဲ့ အဓိက စီးပွားရေးကတော့ သစ်နဲ့ ကော်ဖီပေါ့
 ဖန်နေချာတွေလည်း ပါတယ် ... ဖန်နေချာစက်ရုံက ပျဉ်းမ
 ပင်မှာ သီးသန့်ရှိတယ် ... အဲဒီက စာရင်းတွေလည်း ကိုင်ရ
 တယ် ... ဒါ အရင်တစ်လက ကော်ဖီစေ့စာရင်းတွေလေး
 စင်္ကာပူကို ပို့ရမှာ ... စင်္ကာပူက ဝယ်တာပေါ့ ... ”
 ပြင်ဦးလွင်က ကော်ဖီခြံတွေဆို၍ ကာဂျိုး အခါး

တံသွားရပါသည်။ အင်း ... ဆက်စပ်တွေ့ခေါ်နည်းအရ သုံးသပ်ရ
 နိုင်တော့ ကိုစေမင်းဟာ တစ်ချိန်တုန်းက အဲဒီခြံတွေမှာ သွား
 ဆောက်ဦးစီးရပါလိမ့်မည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ နှင်းစုနှင့် ဆုံစည်းခဲ့တာ
 ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုအချိန်တုန်းကတော့ ကာဂျိုးတစ်ယောက်က
 တောဖြင့် မန္တလေးမှာ ပျော်ကောင်းဆဲအချိန် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
 “ပြင်ဦးလွင်မှာ ကော်ဖီခြံတွေ ရှိတာပေါ့ ... အဲဒီကျတော့
 ဘယ်သူဦးစီးလဲဟင် ... ”
 “ဟိုးအရင် မတွင်ကျယ်သေးခင်ကတော့ ကိုစေမင်း ဦးစီး
 တာပေါ့ ... ကိုစေမင်းက Agri နဲ့ ကျောင်းပြီးတာလေ ...
 သိတယ်မလား ... ကိုစေမင်းဆိုတာ MD ရဲ့အစ်ကို ...
 အခု လုပ်ငန်းက တွင်ကျယ်သွားပြီဆိုတော့ သိပ်ကြည့်စရာ
 မလိုတော့ဘူးပေါ့ ... ဝန်ထမ်းတွေ ငှားထားတာတော့ ရှိ
 တယ် ... MD ရဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ် တစ်ယောက်ကလည်း
 Agri နဲ့ ကျောင်းပြီးထားတော့ သူ ဦးစီးနေတယ်လေ ...
 MD တောင် တစ်ခါမှ အဲဒီကို ရောက်ဖူးသေးတာ မဟုတ်
 ဘူး ... ”
 “MD ရဲ့အစ်ကိုကရော ရုံးမတက်ဘူးလားဟင် ... ”
 “ဪ ... ကိုစေမင်းက အမေရိကားမှာ ... တစ်နှစ်ခွဲ
 လောက်တောင် ရှိရောမယ် ... ကဲ စကားကောင်းနေတာ
 နဲ့ နောက်ကျနေရောမယ် သမီးရေ ... နောက်မှ အေးအေး

ဆက်ပြောကြတာပေါ့ ... လာ ကြည့်လိုက်ဦး ... "

အန်တီချို ရှင်းပြသော စာရင်းတွေကို တစ်ခါတည်း နှင့် နားလည်သဘောပေါက်အောင် မှတ်သားထားသည့်မို့ ကာဂျီး တစ်ယောက် အလုပ်ထဲ စိတ်နှစ်သွားကာ အချိန်တွေ ကုန်သွားတာပင် မသိ။ တချို့ မရှင်းတာလေးတွေ ပြန်မေးလိုက်။ အန်တီချို သဘောတရား ရှင်းပြလိုက်နှင့် တစ်နာရီကျော် နှစ်နာရီနီးပါး လောက်မည့် အချိန်မှာတော့ စာရင်းပိုင်းတွေကို အတော်သင့် တီး ခေါက်မိ ရှိသွားပါသည်။

"ကဲ ... ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်ရောပေါ့ ... သမီး အ တွေယူသွားလိုက်တော့ ... MD စစ်လိမ့်မယ် ... သမီး မေးရင် ဖြေတတ်မှာပါနော် ... OK ပဲမလား ... "

ကာဂျီးက ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ဖိုင်ကို ရင်ခွဲထဲပွေ့ပိုက်ရင်း ထိုင်ရာမှထကာ ...

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီချို ... ဒါဆို ကာဂျီး သွားလိုက်ဦးမယ် နော် ... "

"အေး အေး ... တစ်ခုခု မေးချင်ရင် ရုံးတွင်းဖုန်း ရှိတယ် သမီး ... လှမ်းခေါ်လိုက် ... သမီး အဲဒါတွေကို ပြီးရင် ကွန်ပျူတာထဲ သွင်းရဦးမှာ ... ကွန်ပျူတာရိုက်တဲ့ ကောင် မလေးက ဒီနေ့ ခွင့်ယူလို့လေ ... မာလာသင်းဆိုတာပေါ့ ရိုက်ပြီးတာနဲ့ စင်ကာပူကို E-mail နဲ့ ပို့ရမှာ ... အင်း ... "

ကာဂျီးလေးတော့ အလုပ်တွေမြင်ပြီး လန့်မသွားနဲ့ဦးနော် "

"အဟင်း ဟင်း ... မလန့်ပါဘူး အန်တီချိုရဲ့ ... "

ကာဂျီးက အန်တီချိုကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုယ့်ရုံးခန်း နဲ့ရောက် ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ရုံးခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ ကိုဥက္ကာက ဆီး၍ပင် ...

"ဟော ... ကာဂျီး လာပြီ ဘယ်လိုလဲ ... အလုပ်တွေက သိပ်မများဘူးမလား ... "

"မများပါဘူး ... ဒါနဲ့လေ ... တစ်ရုံးလုံးက အစ်ကိုကို MD ပဲ ခေါ်ကြတာ ကာဂျီးရော MD ပဲ ခေါ်ရမလားဟင် ... "

ကာဂျီးစကားကြောင့် ဖိုင်တစ်ခုကို ကြည့်နေသော ညီစေက ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်ကာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"ရပါတယ် ... အခေါ်အဝေါ်က အရေးမကြီးပါဘူး ... "

ကာဂျီး အဆင်ပြေသလို ခေါ်ပါ ... အစ်ကိုလို့ နှုတ်ကျီးနေ ရင်လည်း အစ်ကိုပဲပေါ့ ... အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး ... "

ကဲ နားလည်သွားပြီလား ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ... သဘောပေါက်သွားပါပြီ ... အစ်ကို စစ်တော့ မလား ... "

"စစ်မနေတော့ပါဘူး ... အန်တီချိုက စစ်ပြီးသား ... အခု ကာဂျီးကို ရှင်းပြရင်းနဲ့ သူ သေချာကြီးကို ထပ်စစ်ပြီးသွား မှာပါ ... အဲဒါကြောင့် ကိုယ်က တမင် အဲဒီစာရင်းကို စစ်

ခိုင်းလိုက်တာ ... ဒါဆို ကာဂျိုးပဲ ဒါတွေကို ကွန်ပျူတာရိုက်ရလိမ့်မယ် ... ကွန်ပျူတာရိုက်တဲ့ မာလာသင်းက ... မာလာဘူးလေ ... ဒီစာရင်းတွေကို ဒီရုံးက ဖိုင်ထဲမှာ ထည့်ပြီး Save လုပ်ထား ... ပြီးရင် ပရင့်ထုတ်မယ်နော် ... မာလာစင်တာပူကို E-mail နဲ့ ဒီစာရင်းတွေ ပို့ရမယ် ... ကဲ အဲဒါတွေကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်း ကာဂျိုးရေ ... ဒါ အများကြီးတည်းက တစ်ခုပဲ ... စိတ်ညစ်နေပြီလား ...

“မညစ်ပါဘူး အစ်ကိုရဲ့ ... ကာဂျိုးက အလုပ်လုပ်ရတာပျော်ပါတယ် ... ဒါဆို ကာဂျိုး ရိုက်လိုက်တော့မယ်နော် E-mail အရင်ပို့ရမလား ... ဒါမှမဟုတ် ရုံးအတွက် ပရင့်ထုတ်ပေးရမလား ...

“အဆင်ပြေသလို လုပ်ပါ ... ရတယ် ...”

ကာဂျိုးက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ ကိုယ့်အားကိုးသို့ လျှောက်သွားကာ အခုမှပဲ ကိုယ့်စားပွဲမှာ ပထမဆုံး စားမိလိုက်ပါတော့သည်။ အင်း ... အရင်ဆုံး ဒါကို ကွန်ပျူတာ ရိုက်မည်။ ပြီးရင် E-mail ပို့ ပြီးတော့မှပဲ ပရင့်ထုတ်တော့မည်။ အဲဒါအားလုံး လွယ်ကူအဆင်ပြေသည်ပဲလေ။ ကာဂျိုးက အလုပ်ထဲဝင်စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် လုံးဝအမှားကင်းရလေအောင် အာရုံနစ်နာကွန်ပျူတာရိုက်နေပါသည်။ ကွန်ပျူတာနှင့် အမြဲတစေ ထိတွေ့နေကျမို့ ကာဂျိုးရဲ့ လက်ချောင်းလေးများက ကွန်ပျူတာခလုတ်

လေးများပေါ်မှာ သွက်သွက်လက်လက်ပင် ပြေးလွှားနေပါသည်။

ညီစေမင်းက အလုပ်လုပ်ရင်းမှနေ ကာဂျိုးတက်ကြည့်မိသည့်အခါ ကွန်ပျူတာကို တချောက်ချောက်နှင့် ကျွမ်းကျင်စွာ နှိပ်နေသော ကာဂျိုးကို တွေ့ရလျှင် သဘောတကျနှင့် ပြုံးမိပါသည်။ ဥက္ကာဘက် လှမ်းကြည့်မိတော့ ဥက္ကာက သူ့ကို စပ်ဖြူဖြူ မျက်စိတစ်ဖက် ဖိုတ်ပြသည်မို့ သူက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း မျက်လုံးပြန်လွှဲလိုက်သည်။ အင်း ... ကာဂျိုးဟာ ကွန်ပျူတာရိုက်တာမှာ သူ့ထက်ပင် ကျွမ်းသေးတော့။ နေ့တိုင်း ရိုက်နေရသည့် မာလာသင်းနီးပါးလောက်ကို ရိုက်နိုင်တာ တွေ့ရပါသည်။ တချို့နေရာတွေဆို လျှင် ကီးဘုတ်ကိုပင် မကြည့်တော့ဘဲ တချက်ချက်နှင့် ရိုက်နေတော့တာပင်။ အညိုနုရောင် ကုတ်လက်တိုလေးနှင့် စကတ်ရှည်ရှည် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားကာ ဆံပင်စင်းစင်းဖြောင့်ဖြောင့်လေးတွေကို နားကြားထဲ ကပိုကယို စုထည့်ထားကာ အလုပ်ထဲ စိတ်ပါဝင်စားမှု အပြည့်ထားကာ အလုပ်လုပ်နေသော ကာဂျိုးကို ညီစေက မြတ်နိုးစွာ ငေးစိုက်ရင်းမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပါသည်။ အင်း ... ဒီလိုသာ နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဆံ ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေ မင်း သိသွားနိုင်မလား ကာဂျိုးရယ် ... ။

သူ မျက်နှာလွှဲသွားတာနှင့် အချိန်ကိုက်ပင် ကာဂျိုးက စားပွဲမှ ထလာကာ ...

“အစ်ကိုပို့ရမဲ့ E-mail လိပ်စာလေး ပေးပါဦး ...”

“ဪ... ပိုတော့မှာလား... ဥက္ကာရေ ပေးလိုက်ပါဦး ဒါထက် ကာဂျိုးရိုက်တာ မြန်တယ်နော်... ကွန်ပျူတာနဲ့ အဖြေ Touch ဖြစ်နေတာနဲ့တူတယ်... ကာဂျိုးမှာ ကွန်ပျူတာ ရှိတယ်ထင်တယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့... ရှိပါတယ်... ကွန်ပျူတာဆိုတာက အဖြေ Touch ဖြစ်နေမှလည်း ကျွမ်းတာဆိုတော့လေ...”

“ဟုတ်တာပေါ့... ဒါနဲ့ ကာဂျိုးကွန်ပျူတာရော အင်တာနက်နဲ့ ချိတ်ထားသေးလား...”

“ချိတ်ထားတယ် အစ်ကို... ကာဂျိုးလည်း E-mail ပို့နေတာပဲ...”

ညီစေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ သဘောကျနေပါသည်။ ဥက္ကာက ကာဂျိုးကို လိပ်စာစာရွက်ပေးရင်းမှ နာမီကို မော့ကြည့်ကာ...

“ညီစေရေ ဆယ်နှစ်တောင် ခွဲတော့မယ်... ကာဂျိုးလည်း ဗိုက်ဆာရောပေါ့... E-mail ပို့ပြီးရင် ထမင်းစားရအောင် ကွာ... ကာဂျိုးရေ ဆာနေပြီလား...”

“မဆာပါဘူး... ကာဂျိုး မနက်က အဝတီးပြီးသား...”

“ဪ... ဒီလိုကို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆာလောက်ရော့... ပြီးရင် ထမင်းစားတော့မယ်နော်...”

ကာဂျိုးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း ရိုက်ပြီးသား

စာရင်းတွေကို စင်ကာပူသို့ E-mail ပို့နေပါသည်။ အားလုံးပြီးစီးသွားတော့မှ ကွန်ပျူတာကို ရပ်ထားခဲ့ရင်း ထလာခဲ့ပါသည်။ ထမင်းစားပွဲဝိုင်းမှာ ဥက္ကာက မော့ဘူးများထဲမှ ဟင်းများကို ပန်းကန်တွေထဲ လှယ်နေ၍ ကာဂျိုးက ဝင်ရောက်ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ရပြီ ကာဂျိုး... ထိုင် ထိုင်...”

ဥက္ကာကပင် ထမင်းခူးပေးနေ၍ ကာဂျိုးက အားတုံ့အားနာနှင့်ပင် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ဥက္ကာက ညီစေမင်းအတွက် အရင်ဟင်းခပ်ထည့်ပေးပြီးမှ ကာဂျိုးထဲ ထည့်ပေးပါသည်။

“ရှေ့... ဒါ ပြည့်ကြီးငါးသုပ်လေ... ဒါက ကြက်ချဉ်စပ်၊ ဒါက ကုန်းဘောင်ကြော်... အားလုံး ကြက်သားတွေချည်းပဲ... ကာဂျိုး ဝက်သားစားတယ်မလား...”

“စားပါတယ်... ဒီဟင်းတွေက ဆိုင်က ဝယ်တာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ... ရှေ့က ရက်စတော့ရင့်က... အဲဒီက ဝယ်စားတာများတယ်... အပြင်ရောက်နေရင်တော့ အပြင်ဆိုင်တွေကပဲပေါ့... စား... ကာဂျိုး အားမနာနဲ့... အဝစား... ဟဲ့ ဟဲ့...”

ကာဂျိုးက ပြုံးပြရင်း ညီစေမင်းဘက် တစ်ချက် ဆူညံကြည့်တော့ သူကလည်း ကာဂျိုးကို စားဟူသော သဘောဖြင့် မေးဆတ်ပြလေသည်။ ကာဂျိုးက ထမင်းတစ်ခွန်းကို အသာစပါးစင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သူစိမ်းယောက်ျားလေးနှစ်ဦးနှင့် ကိုယ်

တစ်ဦးတည်း ထမင်းလက်ဆုံ စားနေသည့်အဖြစ်ကို မှုတ်ပင် မရှက်
သော်လည်း တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်နေပါသည်။ ကာဂျိုးရဲ့ တစ်မျိုးလေး
အနေရခက်မှုကို ဥက္ကာက ရိပ်မိစွာဖြင့် ကာဂျိုးကို စိတ်သက်သာစွာ
ရအောင် စကားတွေ ပြောပေးနေလေသည်။

“စားကောင်းရဲ့လား ကာဂျိုး ...”

“ကောင်းပါတယ် ...”

“ကာဂျိုးရော ... ဟင်းတွေ ဘာတွေ ချက်တတ်သလား”

“ချက်တတ်ပါတယ် ... တစ်နေ့လောက် ကာဂျိုး ချက်ပြီး
ယူလာခဲ့မယ်လေ ...”

“ဟာ ... ရပါတယ် ... အလကား အလုပ်ပိုအောင် ... နေ
ပစေ ကာဂျိုး ...”

ညီစေမင်းက ဝင်ရောက်ကာ ...

“မုန့်တွေဘာတွေရော လုပ်တတ်လား ...”

“အင်း ... နည်းနည်းပါးပါးတော့ တတ်ပါတယ် ... အစ်ကို
ဘာစားချင်လို့လဲ ...”

“မစားချင်ပါဘူး ... မေးကြည့်တာ ... ဘယ်လိုလဲ ... ကာ
ဂျိုး ရန်ကုန်မှာ နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား ...”

“ပြေပါတယ် ...”

“ကာဂျိုးမှာ မိဘတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ဒီမှာ လာနေတာ
ရော ကာဂျိုးရဲ့ အန်တီက ခွင့်ပြုသလား ... ကာဂျိုးနေတဲ့

အခန်းငှားခန ... စားသောက်စရိတ် ... လူနေမှုစရိတ်ကပင်
နည်းမှာ မဟုတ်ဘူးလေ ...”

“အန်တီကပဲ ပေးတာပေါ့ ... ဒါကြောင့် ကာဂျိုး အလုပ်
လုပ်တာ ...”

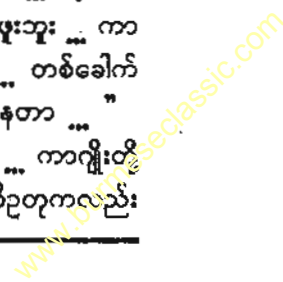
“ကာဂျိုးတို့က ပြင်ဦးလွင်မှာ ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ ...
စပ်စုတယ် မထင်နဲ့နော် ... ကိုယ်တို့ ကော်ဖီတွေကလည်း
အဲဒီမှာပဲ စိုက်တာလေ ... ဟိုး မြို့ပြင်မှာပေါ့ ... အရင်တုန်း
ကတော့ ကိုစေ ဦးစီးတာပေါ့ ... အခုတော့ ကိုစေက အမေ
ရိကားမှာ ... ပြန်တောင်လာတော့မှာပါ ...”

ကာဂျိုးက လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းလိုက်ရင်း

“အန်တီမြိုင်ကလည်း ... ခြံလုပ်ငန်းတွေ လုပ်တာပါ ...
ကျောက်မဲနားက ရွာတွေမှာလည်း လက်ဖက်ခြံတွေ ရှိ
တယ် ... နောက် ပန်းတွေ၊ သီးနှံတွေ စိုက်တာပါ ... ပြင်ဦး
လွင်မှာလည်း ဆန်တွေဖြန့်တယ် ... ဂျုံတွေဖြန့်တယ်”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆို စိတ်ဝင်စားစရာတွေပေါ့ ... ကိုယ်က
အဲဒီက ကော်ဖီခြံတွေဆီ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး ... ကာ
ဂျိုးလည်း ... လူခံရှိနေတာနဲ့ အတော်ပဲ ... တစ်ခေါက်
လောက် သွားရင်ကောင်းမလား စိတ်ကူးနေတာ ...”

“အစ်ကို သွားနိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ ... ကာဂျိုးတို့
မြို့က အရမ်းသာယာတာပဲ သိလား ... ရာသီဥတုကလည်း

အရမ်းကောင်းတယ် ... ကာဂျိုးတို့ နေတာက နန်းမြို့
ဟိုတယ်နားမှာလေ ... ညနေခင်း လမ်းလျှောက်ရင် အရမ်း
သာယာတာ ... အစ်ကို တစ်ခါလောက် သွားသင့်တယ်
ကိုယ့်ရဲ့ ဇာတိရပ်ရွာအကြောင်းပြောရင် မျက်လုံး
လေးတွေ တောက်ပအသက်ဝင်လာသော ကာဂျိုးကိုကြည့်ကာ
ညီစေ့ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပဟေဠိတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းပါသည်။ သူ့မြို့အကြောင်း
ပြောရလျှင် မျက်လုံးလေးတွေ တဖိတ်ဖိတ်တောက်သည်အထိ ရွှန်း
လုံလာသော ကာဂျိုးရဲ့ သဏ္ဍာန်မှာ သူ့မြို့ကို ချစ်သည့်အရိပ်ကား
အထင်းသား မြို့ကို မခွဲခွာချင်သည့် အရိပ်ကား တစ်ချက်တစ်ချက်
ဖုံးဖိမရစွာ ထကြွလာစမြဲ။ သူတို့မြို့မှာဆိုလည်း ကာဂျိုးဟာ ကြွယ်
ကြွယ်ဝဝ နေနိုင်သည့် ပုံစံထဲကဖြစ်မှာပင်။ ရန်ကုန်လို နေရာမျိုး
မှာတောင် အဆင့်တန်းမြင့်မြင့်နှင့် ကားတောင်ယူထားနိုင်သည့်
အခြေအနေနှင့် ဖြစ်ကာ သူ့မြို့မှာဆိုလျှင် ပို၍ ကြွယ်ဝစွာနေနိုင်ပါ
မည်။ ဒါကိုများ ဘာအကြောင်းကြောင့်နှင့် မြို့ကိုလည်း ချစ်ပါလျက်
အဒေါ်တစ်ဦးတည်း လုပ်ငန်းတွေ အများကြီးနှင့် ချန်ထားကာ
ရန်ကုန်မှာ ဆင်းနေပုံထောက် ကာဂျိုးမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့
ရှိမှာပင်။

သူ ပြောပုံဆိုပုံတွေအရ သူ့အဒေါ်ရဲ့ များပြားတဲ့
လုပ်ငန်းတွေမှာ သူ့လုပ်အားလည်း မလွှဲမသွေ လိုအပ်နေနိုင်တာပဲ
လေ။ ကာဂျိုးဟာ ဝင်ငွေကောင်းလှသည့် ကိုယ့်ရဲ့လက်ငုပ်လက်

ရင်း အလုပ်တွေနှင့် အစစအရာရာ အဆင်ပြေအေးချမ်းသော သူ့ချစ်
သော မြို့တစ်မြို့ကိုတော့ အကြောင်းမဲ့ စွန့်ခွာရလောက်အောင်
ဦးနှောက်သေးသူတော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်။ တယ်လီပသီပဲဆိုဆို ဆဋ္ဌမ
အာရုံပဲပြောပြော ကာဂျိုးမှာ အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိနေလောက်
မည်ဟု ညီစေက သုံးသပ်မိလေသည်။

“ဪ ... ဒါနဲ့ ဟို ဒီရုံးကအစ်ကိုကြီးရဲ့ မိန်းမ ကလေးမီး
ဖွားတာ အစ်ကိုတို့ စီစဉ်ဖို့ မေ့နေဦးမယ်နော် ... ”
“ဟုတ်သားပဲ ... မေ့နေတာ ... ကာဂျိုး သတိပေးလို့ ...
အဲဒါ ဘာပေးရင် ကောင်းမလဲမသိဘူး ... ”
“လွယ်ပါတယ် အစ်ကိုရဲ့ ... ရယ်ဒီမိတ်အနီးလေးတွေ တစ်
ဒါခင်လောက် ဝယ်ပေးလိုက်ပေါ့ ... ကလေးမိခင်အတွက်
တော့ မိုင်လိုနဲ့ ပန်းသီး ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ... ”
“ရယ်ဒီမိတ်အနီး ... ဟုတ်လား ကာဂျိုး ... ”
“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါဆို အရမ်းအသုံးဝင်မှာလေ ... မွေးခါ
စကလေးတွေက အနီး သိပ်မလောက်တတ်ကြဘူး ... အမြဲ
လဲပေးနေရတာ ... အဲဒီ ရယ်ဒီမိတ်အနီးလေးတွေဆို သူတို့
လည်း သဘောကျမှာပဲ ... ”

ညီစေက သိလွန်းလှသော ကာဂျိုးကို ပြီးမြဲမြဲဖြင့်
စိုက်ကြည့်ရင်း ...
“ကာဂျိုးကတော့ မသိတာကို ဘာမှမရှိဘူး ... တော်တော်

တော်တာပဲ ... အင်း ... အဲဒါပဲ ပေးလိုက်မယ်လေ ...
တော်ပါသေးရဲ့ ... ကာကျိုး စဉ်းစားပေးဖော်ရလို့ ... အဲဒါက
ဘယ်ကဝယ်ရမှာလဲမသိဘူး ... ”

ကာကျိုးက ထမင်းကို လက်စသတ်လိုက်ရင်း စားပြီး
နေသော ညီစေမင်းရဲ့ ပန်းကန်ကိုပါ ဆွဲယူသိမ်းဆည်းရင်း ထိုင်ရာ
မှ ထရပ်လိုက်ကာ ...

“အမလေး အစ်ကိုရယ် ... ဆင်ပြောင်ကြီး အခြီးကျမှ တစ်
နေပြန်ပြီ ... Mini Market တွေမှာ ပေါလွန်းလို့ ... ယူဇန
ပလာဇာက Baby Store မှာလည်း ရတယ်လေ ... စဉ်းစား
နေသေးတယ် ... ”

ကာကျိုးက တစ်ချက်ရယ်သွမ်းသွေးရင်း ပြောသွား
သည်ကို ... ညီစေနှင့် ဥက္ကာက စကားပြန်မဆိုဖြစ်တော့ဘဲ
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြိုင်တူမျက်နှုံးပင့်မိ
ကြလေသည်။ ကာကျိုးရယ် အဲဒီကလေးအနီးတွေ မင်း ဖောဖောသီ
သီများ ဝယ်ခဲ့ဖူးသလားလေ ... ။

ဒီနေ့ ရုံးပိတ်ရက်မို့ ကာကျိုးတစ်ယောက် အေးအေး
ဆေးဆေး အနားယူဖို့ စိတ်ကူးကာ အိပ်ရာက ကိုးနာရီမှ နိုးထလေ
သည်။ ကြားဖူးထားသော စကားတစ်ခွန်းဟာ အတော်မှန်တာပင်။
အလုပ်နှင့်ဘဝကို တည်ဆောက်သူများသာ ဘဝရဲ့အချိန်တွေကို
အနှစ်သာရပြည့်စွာ တည်ဆောက်နိုင်သည်တဲ့။ ဆိုလိုတာက ဘော့
အလုပ်လုပ်သူတွေကသာ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ပေါ့။ အဲဒါကိုတော့

ကာဂျိုးက ဟိုးအရင်တည်းက နားလည်လက်ခံထားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အခု ကိုယ်တိုင်အလုပ်လုပ်ရတော့ ပိုလို့ လက်ခံလာရလေသည်။ အလုပ်မလုပ်ခင်ကတော့ ကိုယ့်အတွက် စနေဟာလည်း မပူးခြား၊ တနင်္ဂနွေဟာလည်း သာမန်အတိုင်း မျှော်ရသည်ဆိုတာ မရှိခဲ့လေ သမျှ အလုပ်လုပ်တော့မှပင် စနေ၊ တနင်္ဂနွေတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ် မှာ အသာယာဆုံးနေရက်တွေ ဖြစ်သည်ဆိုတာ လက်ခံလာရတော့ တာပင်။ ဒီလိုပြောလို့ ကာဂျိုးကို အလုပ်ပျင်းသူတစ်ယောက်လို့ တော့ မထင်စေလိုပေ။ တစ်ပတ်လုံးလုံး အလုပ်ထဲ စိတ်နှစ်ကာ ကြိုးစားပင်ပန်းသမျှ Week End တွေရောက်ရင် အတိုးချအနားယူ တာဟာ ပို၍အရသာရှိ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဒါကြောင့် ရုံးပိတ်ရက်တွေ များဆို ကာဂျိုးက ဘယ်မှသွားဖို့လာဖို့ စိတ်မကူးဘဲ အိမ်ထဲမှာသာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အင်း ... နှပ်ကောင်းကောင်းနဲ့ နှပ်နေတာ။ ကိုးနာ ရီကျော်နေပြီ။ ထဦးမှ ... ။ ဗိုက်ထဲကလည်း ဆာလာပြီ။ တစ်ကိုယ် ရေသန့်ရှင်းရေး ပြီးတာနှင့် ကာဂျိုးက အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်လာ ခဲ့ပါသည်။ စဉ်ခန်းထဲမှာ မနော်နှင့် ဝိုင်းဝိုင်းကား ကာဂျိုးကို ကြို နေလို့သာပင်။ ကာဂျိုးက မနော်လက်ထဲမှ ကလေးကို ပွေ့ချီယူ ရင်း အားပါးတရ နမ်းရုံပြီးမှ ...

“အားပါး ... မွေးလိုက်တာကွာ ... သား နိုးနေတာ ကြာပြီ လားဟင် ... ”

“အစောကြီး နိုးနေတာ ကာဂျိုးရဲ့ ... ခုနကမှ ခူးမတ် ကျွေး ပြီးတာ ... စားသလားတော့ မမေးနဲ့ ... ကာဂျိုးရဲ့ လခက သူ့ခူးမတ်စိမ်းနဲ့ ကုန်မှာပဲ ... ”

“ဟုတ်ပါ ... ဟိတ် မင်း သိပ်မစားနဲ့ကွာ ... ဖက်တီးကြီး ဖြစ်နေဦးမယ် ... ကြားလား ... ”

ကလေးက ... ကာဂျိုးပြောတာကို တခစ်ခစ်နှင့် သဘောကျနေပါသည်။ ကာဂျိုးက တူလေးကို ချစ်မဝစွာ ထွေး ပွေ့ထားရင်းမှ အမျိုးမျိုး ကျီစယ်နေရင်း ...

“မနော်ရေ ... ဘာစီစဉ်ထားလဲ ... ဗိုက်ဆာနေပြီ ... အယ် မနော် ဈေးလည်း မသွားရသေးဘူးမလား ... နေတောင် မြင့်နေပြီ ... ”

“မနေညနေက သွားဝယ်ထားတာလေ ... ကြက်သားနဲ့ ဝက်သားနဲ့ အသီးအရွက်တွေ ရှိတယ် ... ကာဂျိုးဖို့ မြီးရှည် ဝယ်ထားတယ် ... သွားစားလိုက်လေ ... ခုနကမှ ဝယ်ထား တာ ... ”

“ဟုတ်လား ... မနော် သွားဝယ်တာလား ... ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... အပေါ်ထပ်က ကောင်မလေး အပြင် သွားတာ မှာလိုက်တာ ... ကော်ဖီတော့ နှပ်ထားတယ်၊ အဆင်သင့်ပဲ ... ”

“OK ... ကောင်းတယ် ... သွားစားလိုက်ဦးမယ် ... ရော့

အန်တီနော်နော်နဲ့ နေခဲ့ဦး ... ဟုတ်ပြီလား ... ”

ကာဂျိုးက ကလေးကို မနော်ထံ ပြန်ပေးခဲ့ရင် ထမင်းစားပွဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ အုပ်ဆောင်းအောင် မှာ မြီးရှည်ပန်းကန်နှင့် ကော်ဖီအိုးက အဆင်သင့်။ ကာဂျိုးက မြီးရှည်ကို တူဖြင့်မွှေရင်းမှ ဒီနေ့ ဖုန်းဆက်မည့် ကိုစေမင်းအကြောင်းကို တွေးနေမိပါသည်။ ကိုစေမင်းကို ကာဂျိုး အလုပ်လုပ်နေသည့် အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောဖို့ သင့် မသင့် ဆုံးဖြတ်နေတာပင်။ ဘာမှ တော့ မသင့်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ အခြေအနေအရပ်ရပ် အားလုံးကိုစေမင်း သိသင့်သည်ဟု ကာဂျိုး ထင်ပါသည်။ ကိုစေမင်း သိသွားလျှင် ကာဂျိုးကို အကြံဉာဏ်များပင် ပေးနိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်၍ပင် ရလေသည်။ ညီစေမင်းကိုတော့ ကာဂျိုး ဘာမှ ဖွင့်မပြောနေချင်တော့။ တစ်ချိန်ချိန်ရောက်လျှင် သူ့ဘာသာသူ သိသွားမှာပင်။ ဒါကြောင့် ညီစေမင်းကို ကာဂျိုး မပြောတာ မှန်ကန်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိပါသည်။

အစားအသောက် လက်စသတ်ပြီး၍ ဘေစင်မှာ ပန်းကန်ဆေးပြီးသောအခါ ကြွေမတ်ခွက်ထဲ ကော်ဖီထည့်၍ ကာဂျိုးက ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ကာဂျိုး ဘာလုပ်စရာ ရှိသေးလဲဟင် ... ”

“မရှိပါဘူး ... မနော် ဟင်းချက်တော့မလို့လား ... ရတယ်ချက်လေ ... သားကို ကာဂျိုးပဲ ကြည့်ထားမယ် ... ”

“ဒါဆို ... အစ်မ ဟင်းချက်လိုက်ဦးမယ် ... ကြက်သားအစိမ်းကြော်ရယ် ... ငါးချိုချဉ်ရယ်နဲ့ စားခါနီးမှ စွန်တန်ဟင်းရည်လေး လုပ်လိုက်မယ်နော် ... ”

“အင်း ... ကောင်းပါတယ် ... ”

ကာဂျိုးက မနော်လက်ထဲမှ သားကို ပြောင်းယူကာ စလောင်းဖွင့်၍ စတိတ်ရှိုး အစီအစဉ် ဖွင့်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ သားလက်ထဲကို ချောက်ချောက်ချက်ချက် အသံစုံမြည်သည့် အရပ်လေး ထည့်ထားပေးလိုက်တော့ သားက သူ့ဘာသာပင် ဆော့နေပါသည်။ ကာဂျိုးနှင့် သားမှာ ဆိုဖာပေါ် မထိုင်ဘဲ TV ရှေ့မှာသာ ထိုင်ချလျက် ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်ပင်။ တချက်တချက် MTV ထဲ အာရုံဝင်စားသွားသော ကာဂျိုးက မှောက်တတ်နေပြီ ဖြစ်သော သားကို လိုက်လိုက်ဆွဲရပါသေးသည်။ သားကို ကြည့်လိုက်။ စတိတ်ရှိုးကြည့်လိုက်နှင့် ကာဂျိုးတစ်ယောက် အလုပ်များနေစဉ်မှာပင် တယ်လီဖုန်းသံက မြည်လာသဖြင့် ကာဂျိုးမှာ ဖုန်းထားသော စင်လေးထံသို့ ပြေးရပြန်ပါသည်။

“ဟယ်လို့ ... ကာဂျိုး ပြောနေပါတယ် ... ”

“ညီမလေး ... ကိုယ် ကိုစေမင်းပါ ... ညီမလေး ပို့လိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ရတယ် ... ”

“ဪ ... အစ်ကို ကိုး ... ရောက်သွားပြီလား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... သားက အရမ်းချစ်စရာကောင်းတာပဲကွာ။ ”

ကိုယ်နဲ့ တော်တော်တူတယ်နော် ... ညီမလေးကိုလည်း
ဓာတ်ပုံထဲမှာ မြင်ဖူးသွားပြီ ... ညီမလေးက နှင်းစုနဲ့ မတူ
ဘူးနော် ... အစ်ကိုက နှင်းစုနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်မယ် ထင်နေ
တာ ...

“အဟား ဟား ... ဟုတ်တယ် ... ကာဂျိုးက ကုလား
မလေ ... နှင်းစုနဲ့က တခြားသီပဲ ...”

ဓာတ်ပုံများထဲမှာ သားကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ချီကာ
သားနှင့်အတူ ရိုက်ထားသော ကာဂျိုးရဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံရယ် ... နှင်းစု
နှင့်အတူ တွဲရိုက်ထားသော ပုံတစ်ပုံရယ်ပါ ထည့်ပေးလိုက်သဖြင့်
ကာဂျိုးကို ကိုစေမင်း မြင်ဖူးသွားမှာပင်။

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ ကာဂျိုးလည်း တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းပါ
တယ် ... အဖြစ်တွေကနော် ယုံနိုင်စရာတွေတောင် မရှိဘူး”

ကာဂျိုးက ကိုစေမင်းရဲ့ ဆိုနှင့်ကြော့ကွဲနေသော
အသံကို နားထောင်နေရင်းမှ TV ရှေ့မှာ ချထားခဲ့သော ဝိုင်းဝိုင်း
ကို သတိရ၍ လှမ်းကြည့်မိလိုက်လျှင် ဝိုင်းဝိုင်းက လူးလူးလိမ့်လိမ့်
နှင့် ခုံတွေကြားထဲ ရောက်တော့မည်ဖြစ်၍ ...

“ဟယ် ... သား ... အ ... အစ်ကိုခဏလေးနော် ခဏလေး”

ကာဂျိုးက ဖုန်းကို ဘေးနားချထားကာ သားကို
ပွေ့ချီယူလာရင်း အနားသို့ လာပြီးမှ ဖုန်းခွက်ကို ပြန်မလိုက်
ရင်း ...

“Sorry အစ်ကို ... သားက ခုံတွေထဲ ရောက်တော့မှာမို့”

“အခု ... သား အနားမှာရှိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ညီမလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရှိတယ် ... သားက မှောက်တတ်နေပြီ အစ်ကို
ရဲ့ ... စကားတော့ မပြောတတ်သေးဘူး ...”

“ဪ ... အင်းလေ ... အစ်ကို သားကို အရမ်းတွေ့ချင်
တယ် ... နှင်းစု မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ကိုယ် မြန်မာပြည်ကို
တောင် ပြန်မလာချင်တော့ဘူး ... သား ကျန်ခဲ့တယ်ဆို
တော့ ဝမ်းနည်းစရာတွေကြားက တစ်မျိုး ဝမ်းသာစရာပဲ
ပေါ့ ... ညီမလေးက သားကို စောင့်ရှောက်ထားတယ်ဆို
တော့ ကိုယ် ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်မှန်း မသိပါဘူး ... အစ်ကို
ဟာ သားအပေါ်ရော နှင်းစုအပေါ်မှာပါ တာဝန်ကျေခဲ့တဲ့
သူတစ်ယောက်ပါ ညီမလေးရယ် ...”

“အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ ... ထားပါတော့
အစ်ကိုရယ် ... ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ ... ပြီးခဲ့တာတွေ
က ပြီးသွားပါပြီ ... ကာဂျိုး ဖြစ်စေချင်တာကလေ ကာဂျိုး
တူလေးကို လောကကြီးမှာ မိဘခွဲတစ်ကောင်ကြွက်ဘဝကို
မရောက်စေချင်တာပါပဲ အစ်ကို ... ကာဂျိုးတို့ တူဝရီးနှစ်
ယောက်က အစ်ကိုတို့ မိသားစုလောက် မချမ်းသာပေမဲ့
သားကိုတော့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထားနိုင်ပါတယ် ... မေတ္တာတွေ
လည်း ပေးနိုင်ပါတယ် ...”

“ဒါပေမဲ့ မိဘမေတ္တာနဲ့တော့ မတူဘူးပေါ့ အစ်ကိုရယ် ...
 မတူဘူးဆိုတာက ကာဂျိုးတို့ ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် ...
 ဂရုစိုက်စိုက် သားကြီးလာတဲ့အခါ သိတတ်နားလည်လာတဲ့
 အခါ တခြားကလေးတွေလို မိဘဆိုတာကို မေးလာမှာပဲ ...
 တောင့်တလာမှာပဲ ... မရခဲ့ရင် သားရဲ့စိတ်မှာ အားထပ်
 စိတ်တွေ ဝင်သွားတာမျိုး ကာဂျိုးမလိုလားဘူး အစ်ကို ...
 အစ်ကိုလည်း သိမှာပါ ...

ကာဂျိုးတို့မြို့မှာ ကာဂျိုးတို့လည်း ဂုဏ်သရေရှိရှိ နေခဲ့ကြ
 တာပါပဲ။ နှင်းစု ဒီလိုဖြစ်သွားတော့ သိပ်အရှက်ရရတယ် ...
 ဒါကြောင့်လည်း ကာဂျိုး ခုထိ မြို့ကို မပြန်သေးတာပဲ ...
 သားကြီးလာတဲ့အခါမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ စကားတွေကြောင့်
 သားစိတ်မှာ ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်သွားမှာမျိုး ကာဂျိုး
 မလိုလားဘူး အစ်ကို ... အဲဒါကို ... အစ်ကို ပြန်လာနိုင်
 ကာဂျိုးနဲ့ သေချာဆွေးနွေးဖို့လိုတယ် ... ကာဂျိုး စဉ်းစား
 တာ သားအတွက်တွေချည်းပါပဲ ...

“အစ်ကို ဒါတွေကို နားလည်ပါတယ် ညီမလေးရယ် ...
 အစ်ကိုလည်း သားအတွက် အများကြီး စဉ်းစားထားပါ
 တယ် ... အစ်ကို နှင်းစုကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ် ... ပြန်လာနိုင်
 လက်ထပ်ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ် ... နှင်းစုနဲ့နှစ်ဦးသဘော
 တူ လက်ထပ်ထားပြီးသားပါ ... ဒါပေမဲ့ အခြေအနေတွေ

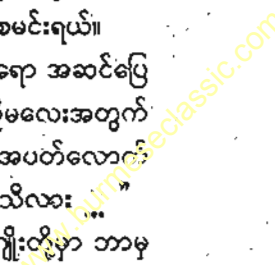
အားလုံး ပြောင်းလဲလာခဲ့ပေမဲ့ အစ်ကိုသဘောထားတွေ
 မပြောင်းလဲခဲ့ပါဘူး ... ”

“ဘာပဲပြောပြော နှင်းစုဟာ အစ်ကိုရဲ့ တရားဝင်ဇနီးပါ ...
 သားဟာလည်း အစ်ကိုသားပါပဲ။ အဲဒီအတွက် အစ်ကို
 အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရဲတယ် ... ညီမလေးစိတ်ချပါ ... အစ်ကို
 ဟာ နှင်းစုအပေါ်မှာ တာဝန်ကျေခဲ့ပေမဲ့ သားအပေါ်
 တော့ တာဝန်ကျေတဲ့ ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်စေရ
 မှာပါ ... သားကို အစ်ကို စောင့်ရှောက်မှာပါ ... ညီမလေးကို
 လည်း အစ်ကိုရဲ့ ညီမရင်းလေးလို သံယောဇဉ်ရှိပါတယ် ...
 ကျေးဇူးလည်း အရမ်းတင်တယ် ... ”

ကိုစေမင်းရဲ့ စကားတွေကြောင့် ကာဂျိုးမှာ မျက်
 နှည်ဝဲလာသည်အထိ ကြည်နူးစွာ ခံစားလာရပါသည်။ ညီမရင်းလေး
 ဆိုတဲ့လား အစ်ကိုရယ်။ ကာဂျိုး အဲဒီစကားကို တကယ်အသိ
 မရဘဲပြုရမလားဟင်။ အစ်ကိုစကားဟာ ကာဂျိုးအတွက်တော့
 အကြောင်းရှိတဲ့ စကားလေးပါပဲ အစ်ကိုကြီး ကိုစေမင်းရယ်။

“ဒါနဲ့ ညီမလေး ရန်ကုန်မှာ နေရထိုင်ရတာရော အဆင်ပြေ
 ရဲ့လား ... ဘာတွေ လိုအပ်လဲ ... သားနဲ့ ညီမလေးအတွက်
 အသိုက် ပစ္စည်းတွေ ပို့လိုက်တယ် ... ရှေ့အပတ်လောက်
 ကျရင် စာတိုက်ကြီးမှာ သွားရွေးလိုက်ဦး သိလား ... ”

“ဟင် ... ကာတွေလဲ အစ်ကိုရယ် ... ကာဂျိုးလိုမှာ ဘာမှ

မလိုအပ်ပါဘူး ... ”

“မလိုအပ်တာတော့ သိပါတယ် ... အမှန်ဆို အစောကြီး တည်းက နှင်းစုဆီ ပို့ချင်နေတာ ... လိပ်စာက မရှိလို့လေး ဘာပဲပြောပြော နှင်းစုရဲ့ ညီမလေးဟာလည်း အစ်ကိုရဲ့ ညီမလေးပဲပေါ့ ... သားဖို့ ကလေးအသုံးအဆောင်လေး တချို့ ပါ ... ညီမလေးဖို့ အဝတ်အစားတွေရယ် ... Lipstick တွေ ရယ် ... မျက်မှန်တစ်လက်ရယ် တည့်ပေးလိုက်တယ် ... ရေမွှေးတွေတော့ ညီမလေး ဘာကြိုက်မှန်းမသိလို့ ... ကြိုက်တာ မှာလေ ... တခြားလိုအပ်တာ ရှိရင်လည်း နှာ နော် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာမှတော့ မလိုပါဘူး ... ဟို နောက်မဖို့ဆီ နဲ့ အစ်ကိုရယ် ... ”

“ဪ ... ဘယ်ဖြစ်လဲကွယ် ... အဲဒီထဲမှာ အန်တီအတွက် မာဖလာတစ်ထည်ရယ် ... မိကျောင်းသားရေအိတ် တစ်လုံး ရယ် ပါပါတယ် ... ညီမလေးပဲ တစ်ဆင့်ပေးလိုက်ပါနော် ကဲ ... ကြာနေပြီ ... ညီမလေး ဘာပြောဦးမလဲ ... ကိစ္စ ရှိရင်လည်း ဖုန်းဆက်လိုက် ... ”

“ဟိုလေ ... အစ်ကိုကို ပြောစရာ ရှိသေးတယ် ... ”
တစ်ဘက်က ... ပြောစရာရှိရင် ပြောလေ့ဆိုအေး

စကားသံ ပြန်အလာမှာပင် ကာဂျိုးရဲ့ ဘေးကို မနော်က ဖုန်းလေး

တိုင်လျက်သား ရောက်လာပါသည်။

“ကာဂျိုး အခန်းထဲကို အဝတ်လျှော်ဖို့ ဝင်ယူတော့ ... စာ ကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ ဒီဖုန်းလေး မြည်နေတာ ... ရော့ အစ်မ လည်း မဖွင့်တတ်ဘူး ... ”

မနော်လက်ထဲက မိုဘိုင်းဖုန်းလေးက တတိတီ မြည်လျက်သား။ ကာဂျိုးမှာ ရုတ်တရက် ယောင်ယမ်းကာ သွား စွင့်မလို ဖြစ်ပြီးမှ လက်ရှိအခြေအနေကို စဉ်းစားမိကာ ထိုဖုန်းကို လောလောဆယ် နားထောင်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်သေး၍ ...

“မနော် ... သွား ... သွား ... ဆိုဖာပေါ် ချထားလိုက် ... ဒီအတိုင်းပဲထား ... ”

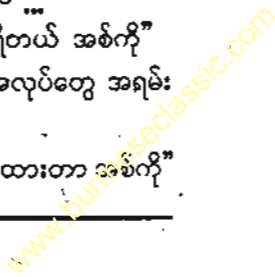
မနော်က နားမလည်သလို မျက်နှာဖြင့် ဖုန်းလေးကို ဆိုဖာပေါ် သွားတင်ထားလိုက်ကာ နောက်ထဲ ပြန်ဝင်သွားပါသည်။ ဖုန်းလေးကတော့ တတိတီ မြည်နေဆဲ။ ဆော့ရီးပါ ကိုညီစေရယ်။ ကာဂျိုး Over Sea Call ကို ပိုဦးစားပေးပါရစေနော်။

“ညီမလေး ပြောလေ ... ဘာပြောမလို့လဲ ... ဘေးမှာ ဖုန်း ရှိသေးလား ... အသံ ကြားရသလိုပဲ ... ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... မိုဘိုင်းတစ်လုံးရှိတယ် အစ်ကို”

“ငါ ... ညီမက တယ်ထောပါလား ... အလုပ်တွေ အရမ်း များတယ်နဲ့တူတယ် ... ”

“အဲဒီဖုန်းက အစ်ကိုညီ ... ညီစေမင်း ပေးထားတာ အစ်ကို”

“ဟင် ... ဘယ်လို ညီမလေး ...”

ကာဂျိုးက ညီစေမင်းနှင့် စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ပုံမှ အယူခံလက်ရှိ အခြေအနေအထိ အတိုချုံး ပြောပြလိုက်ပါသည်။ အင်းကာဂျိုးရဲ့ ခံစားချက်တွေတော့ ဘယ်ပါမလဲနော်။ ကာဂျိုး နားလည်နေတဲ့ ကိုညီစေရဲ့ ခံစားချက်တချို့လည်း မပါပါဘူး ...

“အဲဒါပဲ အစ်ကို ... ခုချိန်ထိတော့ အစ်ကိုနဲ့ ကာဂျိုး သိနေတာကို ကိုညီစေ မသိသေးဘူး ... ကာဂျိုးလည်း ဘာမှ ပြောမထားပါဘူး ... အစ်ကို နှင်းစုနဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်တာရော ကိုညီစေ သိလားဟင် ...”

“သိတော့ သိတယ် ... ဒါပေမဲ့ အရမ်းကြီးမသိဘူး ... ကိုယ့်ကောင်မလေးက ပြင်ဦးလွင်ကဆိုတာတော့ သိတယ် ... ကျန်တာတော့ မသိဘူး ...”

“အင်း ... ကာဂျိုးလည်း ကိုညီစေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုပြီး မပြောတာပါ ... အစ်ကိုညီမှန်းသိတော့ အရမ်းအံ့ဩသွားတာ ... တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်လွန်းတယ်နော် ...”

“အေးလေ ... ကောင်းပါတယ် ... ဒီအတိုင်းပဲ နေတော့ပေါ့ ... အစ်ကိုလည်း နှစ်ကုန်ပိုင်းဆို ပြန်လာဖြစ်တော့မှာပါ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒါဆို ဒါပဲနော် အစ်ကို ...”

ကာဂျိုးက နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းကို ချလိုက်ကာ ယခု

ချိန်ထိ ဇွဲသန်စွာ ဖြစ်နေတုန်းပဲဖြစ်သော ဖုန်းလေးကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ကကာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အနားမှာရှိသော ဝိုင်းဝိုင်းကို ပွေ့ချီရင်း ဆိုဖာပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ရင်းမှ ဖုန်းကို ဖွင့်ကာ နားထောင်လိုက်လေသည်။

“ဟယ်လို ...”

“ကာဂျိုးလား ... ခေါ်နေတာ ကြာလှပြီ ... ဘယ်တွေသွားတာလဲ ... ဒါမှမဟုတ် မကြားတာလား ...”

တစ်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံက ညီစေမင်းရဲ့ အသံပဲ။ ကာဂျိုးက တစ်ချက်ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ် ... ဟိုလေ ကာဂျိုးက ရှေ့မှာ TV ကြည့်နေတာ ... ပြီးတော့ သိပ်လည်း အာရုံမထားမိဘူးလေ ... ခုနက အခန်းထဲဝင်တာနဲ့ တိုက်ဆိုင်သွားတာ ... ဖုန်းရှိတာ မေ့နေတာ ဟင်း ဟင်း ...”

“အင်း ... ဒါဆို သတိရအောင် ခဏခဏ ခေါ်ပေးမယ်”

“ဟို ... နောက်ဆို ကာဂျိုး သတိရှိပါမယ် ... တစ်ခါမှ ဟန်းဖုန်းတွေ မကိုင်ဘူးတော့ မေ့နေတာ ... အစ်ကို ဘာခိုင်းစရာ ရှိလို့လဲဟင် ...”

“မရှိပါဘူး ... ကိုယ် သတိရတာနဲ့ လှမ်းဆက်လိုက်တာ။ အဲဒီဖုန်းကလည်း တစ်ခါမှ မသုံးရသေးလို့လေ ... ကာဂျိုး

www.burmeseclassic.com

တော့ တစ်ပတ်အတွင်း ပင်ပန်းသမျှ အတိုးချ နားနေလေ
လို့လေ ... ”

“အင်း ... အဟင်း ဟင်း ... အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး
ကာဂျိုး မနက်အိပ်ရာထတော့တောင် တွေးနေသေးတယ်
အရင်က အလုပ်မရှိတော့ နေရထိုင်ရတာက သာမန်ပဲပေ
အခု အလုပ်လုပ်တော့ Week End တွေက ပိုအဓိပ္ပာယ်
သလိုပဲလို့ ... အဲဒါပါ ... ”

“အင်းပေါ့ ... အလုပ်လုပ်တော့ Self confidence လည်း
တာပေါ့ ... ကိုယ်က ကာဂျိုး ပင်ပန်းပြီး မလုပ်ချင်တော့
ပဲ စိုးရိမ်တာပါ ... ”

“ကာဂျိုး မပင်ပန်းပါဘူး ... ”
နစ်ဦးသားကြားမှာ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိစွာ

ဖြင့် တိတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။ ခဏကြာမှ ညီစေက ...

“ကာဂျိုးရဲ့ ... ဒီနေ့တစ်နေ့တာ အစီအစဉ်လေး ပြောပြပါ
လား ... ”

“ရှမ်း ... ဪ ... ဘာမှ မထူးပါဘူး ... ကာဂျိုး နေခင်း
ကျတော့ ထမင်းစားမှာပေါ့ ... ပြီးရင် စာလေးဘာလေး
ဖတ် ... မျက်စိညောင်းရင်တော့ ခဏတဖြုတ် အိပ်ပျော်ချင်
ပျော်သွားမှာပေါ့ ... နီးလာတော့ စိုက်ဆာရင် ဆာမယ်
တစ်ခုခု စားမှာပေါ့ ... ရေလေးဘာလေးချိုး ... အင်း ဒီ

လိုပါပဲ ... အချိန်တွေက ဒီလိုပဲ ကုန်သွားတာပဲ အစ်ကိုရဲ့”

အဲဒီကုန်လွန်သွားသော အချိန်တွေထဲမှာ ဝိုင်းဝိုင်း
ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်ပေးရတာ၊ ဝိုင်းဝိုင်းကို ထိန်းနေရတာနဲ့တင်
အချိန်တွေ ကုန်သွားတယ်ဆိုတာတော့ ကာဂျိုး ထည့်မပြောတော့
ပါ။

“ရန်ကုန်မှာ လည်စရာတွေ အများကြီးပဲ ကာဂျိုးရဲ့ ... ကား
လည်း ရှိနေရဲ့သားနဲ့ မလည်ဘူးလား ... ”

ညီစေက ကာဂျိုးရဲ့ စိတ်သဘောထားကို အကဲခမ်း
မေးလိုက်ပါသည်။

“အင်း ... အဲဒီလိုတွေ သိပ်ဝါသနာမပါဘူး ... ကာဂျိုးက
ကိုယ့်ဘာသာပဲ အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နေရတာပဲ
ကြိုက်တယ် ... အပြင်သွားရင် မျက်စိတွေ နားတွေ အရမ်း
ရှုပ်တာပဲ ... မွန်းကြပ်တယ် ... ကားကလည်း သွားရေး
လာရေး လွယ်ကူအဆင်ပြေအောင်ပဲ သုံးတာပါ ... ဘယ်မှ
လည်ရပတ်ရတယ်လို့လည်း မရှိပါဘူး ... ”

ညီစေက ကာဂျိုးရဲ့ အဖြေကို သဘောကျ ကျေနပ်
သွားရပါသည်။ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ပါဝင်စား ကြိုးစားတက်ကြွတဲ့
ကောင်မလေးဟာ အလုပ်ပြီးသွားချိန်မှာလည်း ကိုယ့်ဘာသာ အေး
အေးဆေးဆေးလေး အိမ်ထဲမှာပဲ ရှိနေခြင်းကို ညီစေက ပိုဘာဝင်ကျ
ရလေသည်။ ကာဂျိုးရဲ့ ချစ်စဖွယ်ရုပ်ရည်လေးနှင့် ကိုယ်ပိုင်တစ်

ယောက်တည်း ကားမောင်းကာ ထွက်သွားရင် တန်းစီလိုက်တာ
 သို့ ကားတွေနည်းမှာမဟုတ်။ ကာဂျိုးဟာ ငေးကြည့်နေရအောင်
 စက်စက်ယို မလှသော်ငြား ဘယ်နေရာကမှန်းမသိသော ဆွဲဆောင်
 မှုတစ်ခုက ကာဂျိုးထံမှာ အပြည့်အဝလေး ရှိနေပါသည်။ မြန်မာနှင့်
 သိပ်မတူသော ရုပ်ရည်လေးကကို တစ်မျိုး ဆွဲအားပိုစေလေသည်။
 ကမ္ဘာကြီးကို အမိလိုက်နိုင်သော ခေတ်ရဲ့ သမီးပျိုလေး ဖြစ်လင့်
 ကစား သွက်လက်ထက်မြက်မှု ရှိသလောက် အေးချမ်းသည့် အသွင်
 သဏ္ဍာန်လည်း အပြည့်ရှိပါသည်။ အင်း ... ကိုယ်ကပဲ ချစ်နေလို့
 လားတော့ မသိဘူး ကာဂျိုးရယ် ... မင်းဟာ ကိုယ့်အတွက်တော့
 ဖြစ်မျိုးမဲ့မထင်လေးပါပဲ ... ။

“ရန်ကုန်က မွန်းကြပ်တယ် ဟုတ်လား ... ဒါဆို ကာဂျိုး
 ဘာလို့ အလုပ်လုပ်တာလဲဟင် ...”

“ဪ ... ကာဂျိုး တတ်ထားလေးတွေ အသုံးချရအောင်
 လို့ပေါ့ ...”

“ဒါဆို ... ကာဂျိုးက ရန်ကုန်မှာ တစ်သက်လုံး မနေနိုင်ဘူး
 လားဟင် ...”

ညီစေ စကားကြောင့် ကာဂျိုး ဘာပြန်ပြောရမှန်း
 မသိအောင် နှုတ်ပိတ်ဆွဲ အသွားရပါသည်။ အဲဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်
 က ဘာကိုဆိုလိုမှန်းမသိချေ။ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ် ကောက်ရမလဲ
 ကိုညီစေရယ်။ ကာဂျိုးကို ရန်ကုန်မှာ တစ်သက်လုံး အပြီးခေါ်ထား

ဖို့ ရင် ဆန္ဒရှိလို့လားဟင် ... ။

“အင်း ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ ... အဟင်း ကာဂျိုး နေဖြစ်
 မယ်မထင်ပါဘူး ...”

“ဘာလို့လဲ ကာဂျိုးရယ် ...”

တိုးသက်နူးညံ့နေသော ညီစေမင်းရဲ့ စကားသံတွေ
 ကြောင့် ကာဂျိုးရင်ထဲ တထိတ်ထိတ် ခုန်သွားပါသည်။ ဖုန်းလေး
 ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း နားထဲဝင်တော့မတတ် တိုး
 ကပ်ထားရင်းမှ ...

“ဟို ... ကာဂျိုးရဲ့ ဇာတိလည်းမဟုတ် ... ကာဂျိုးမှာ အိမ်
 ရှိတာလည်းမဟုတ်နဲ့ ... တစ်သက်လုံးဆိုတာ ကာဂျိုး
 အတွက် ရေရှည်ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ ... အိမ်ကိုရယ် ...”

“ကာဂျိုးကို တစ်သက်လုံးနေဖို့ ကြားဖူး ... ဆိုလာတဲ့သူ ရှိရင်
 ကော ...”

“အိုး ... အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ...”

ကာဂျိုးက ရင်ခွင်ထဲ
 ပိုင်းပိုင်းလေးရဲ့ မျက်နှာကို ငုံ့ပိုးကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကို စဉ်းစားပေးပါ
 တစ်ချက် မွှေးကြူးလိုက်ကာ ရှေ့ဆက်ဖြို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်တာ
 အရပ်ရပ်တို့ကို တွေးဆငေးမောသွားရုံနဲ့ ကာဂျိုးသာ လက်ခံမယ့်ဆို
 နေသည့် အဖြစ်အပျက်တို့မှ ရုတ်ချည်စေနေော် ...
 သည်။ ခုချိန်မှာ ကာဂျိုးကို အစ်ကို သံယဲပြောနေတာလဲ ...
 ဘာဂျိုးရယ် ... ကိုယ့်ကို

ပေမဲ့ နောင်တစ်ချိန်ကျရင် ဆိုနိုင်ဖွယ် ရိုလာပါဦးမလား အစ်ကိုရယ် ...။

ကာဂျိုးကတော့ ချစ်ရလွန်းတဲ့ တူလေးအတွက် ကာဂျိုးရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေကို စတေးရင်လည်း စတေးရယ်တော့။ ဝိုင်းဝိုင်းလေးဟာ သူ့ဖခင်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ဖခင်မေတ္တာတို့ အပြည့်အဝ ခံစားရမယ်ဆိုရင် ကာဂျိုး ကျန်တာတွေ အားလုံး စွန့်လွှတ်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ။ ကြွယ်ဝလွန်း၊ ခမ်းနားကျော်ကြားလွန်းတဲ့ အစ်ကိုတို့ မိသားစုက ဝိုင်းဝိုင်းအတွက် အသိအမှတ်ပြု နေရာလေး တစ်ခု ပေးနိုင်လာမယ်ဆိုရင် ကာဂျိုးအတွက်တော့ ခံယဉ်းချင် ခံယဉ်းသွားနိုင်တယ်လေ။ အဲဒီအချိန်ကျ ရှေ့မတိုးသာ နောက် မဆုတ်သာ အခြေအမြေပေးတဲ့ အစ်ကိုကို ကာဂျိုး အကျဉ်းကြပ်ထဲ မရောက်စေချင်ဘူး စေတာဂျိုးကို ကိုယ် ချစ်တယ် ...။

“ဒါဆို ... ကာဂျိုးက ... မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသေးလားဟင် ...”
“ဟဲ့ ... မဆိုးပါဘူး ...”
“မဆိုးဘူးဆိုရင် ကာဂျိုးရယ် ... ကိုယ့်ကို စဉ်းစားပေးပါလားဟင် ... ကိုယ် ကာဂျိုးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်တာပါ ... ကိုယ့်အချစ်ကို ယုံပါ ... ကာဂျိုးသာ လက်ခံမယုံဆို ကိုယ် ကာဂျိုးကို လက်ထပ်ပါရစေနော် ...”
“အို ... အစ်ကိုကလည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ...”
“ကိုယ် တကယ်ပြောနေတာပါ ကာဂျိုးရယ် ... ကိုယ့်ကို

ဖို့ အစီအစဉ် မပါပါ။ နေ့စဉ် မြင်တွေ့နေကျ မျက်နှာလေးကို မမြင်ရသောအခါ သတိရလွန်းအားကြီးစွာဖြင့် ဖုန်းဆက်၍ အလွမ်းပြေစကားပြောရုံသာသက်သက်ပင်။ ဒါပေမဲ့ စကားပြောနေရင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ချစ်သည့်စိတ်တွေ တွန်းပို့သည့် အခြင်းအရာဖြင့် ကာဂျိုးကို ချစ်မိနေကြောင်း သူ့နှုတ်မှ ဖွင့်ဟမိလေပြီ။ အင်း ... ကောင်းတာပေါ့လေ။ မြန်မြန်ပြော မြန်မြန်အဖြေရရင် ကောင်းတာပေါ့ ...။ ဖုန်းထဲကဆိုတော့ မျက်နှာပူလည်း သက်သာတာပေါ့။ ကာဂျိုးတော့ ဘယ်လိုခံစားရသွားမှန်းမသိပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ ပြောပြီး သွားတော့မှ ရင်တွေအချန်မြန်လာကာ အမျိုးအမည်မသိသော ဝေဒနာတစ်ရပ်ဖြင့် တငြိမ်ငြိမ် စီးဆင်းခံစားနေရလေသည်။

“ကာဂျိုး ... ကိုယ် ပြောတာ ကြားရဲ့လားဟင် ...”
“ဟုတ် ... ကြားပါတယ် ...”
“စိတ်ဆိုးသွားလားဟင် ...”
“ဟို ... မဆိုးပါဘူး ...”
“မဆိုးဘူးဆိုရင် ကာဂျိုးရယ် ... ကိုယ့်ကို စဉ်းစားပေးပါလားဟင် ... ကိုယ် ကာဂျိုးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်တာပါ ... ကိုယ့်အချစ်ကို ယုံပါ ... ကာဂျိုးသာ လက်ခံမယုံဆို ကိုယ် ကာဂျိုးကို လက်ထပ်ပါရစေနော် ...”
“အို ... အစ်ကိုကလည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ...”
“ကိုယ် တကယ်ပြောနေတာပါ ကာဂျိုးရယ် ... ကိုယ့်ကို

မယုံလို့လားဟင် ... ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ကာဂျိုး အဲဒါတွေ ... အဲဒါတွေ မစဉ်းစားချင်ဘူး ... ”

“ဘာလို့လဲ ကာဂျိုး ... ကိုယ့်အချစ်ကို လက်မခံနိုင်စရာ ဘာအကြောင်းများ ရှိနေလဲဟင် ... ”

ကာဂျိုးက လက်မခံနိုင်စရာအကြောင်း မရှိဘဲနဲ့ ကာဂျိုးကိုသာ အစ်ကိုက လက်မခံနိုင်စရာအကြောင်း ရှိလာနိုင်တာ ပါ အစ်ကိုရယ် ... ။

ကာဂျိုးက ရင်ခုန်စွာ ကြားခဲ့ရသော စကားလေး တစ်ခုနဲ့အတွက် အပြည့်အဝ မပျော်ရွှင်နိုင်ရှာရဘဲ ရင်ထဲမှာသာ ပြည့်နှက်တင်းကျပ်လို့ လာပါသည်။ အစ်ကိုရယ် ... အစ်ကိုသာ တခြားလူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရင် ကာဂျိုး အရမ်းပျော်ရွှင်ရမိမှာပါ။ အစ်ကိုပုန်းလေးကို မှီပြီး ကာဂျိုး ကြုံတွေ့နေရတာတွေကို ရင်ဖွင့်ချင်လိုက်တာလေ ... ။ အခုတော့ အစ်ကိုရယ် ကာဂျိုး ဘယ်လို ရင်ဖွင့်ရမလဲ ... ၊ ဘယ်လိုမျက်နှာ၊ ဘယ်လိုခံစားချက်နဲ့ ရင်ဖွင့်ရမလဲ အစ်ကိုရယ်။

“ဟင် ... ကာဂျိုး ဖြေပါဦး ... ”

ညီစေမင်းရဲ့ စကားကြောင့် ကာဂျိုးမှာ အတွေးနယ်ထဲမှ ပြန်လည်အသက်ဝင်လာရပါသည်။ ဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ပုခက်နှင့် သူ ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်း မအိပ်ရှာဘဲ ကာဂျိုးရဲ့ တင်ပျဉ်ခွေထဲ

မှာ ဖြစ်သလိုလေး အိပ်ပျော်နေရရှာသော ဝိုင်းဝိုင်းလေးက တအံ့အဲသံလေးနှင့်အတူ နိုးလာပါတော့သည်။ ဒီမှာပဲ ကာဂျိုးဟာ ကယျာကယာနှင့် ကလေးကို တကျွတ်ကျွတ်နှင့် စုတ်သပ်ကာ ချောလိုက်ပါသည်။ လက်ကလည်း ဖုန်းကို ကိုင်လျက်သားနှင့် ... ။

တစ်ဘက်မှ ခံစားချက်အပြည့်နှင့် ရင်ခုန်ကြည်နူးဖွယ် အခြေအနေတစ်ဝက်နှင့် မျှော်လင့်စောင့်စားနေသည့် ညီစေမင်းမှာတော့ အားမလိုအားမရနှင့် မေးလိုက်စဉ်မှာ ပြန်ဖြေလာရတော့မည့် ကာဂျိုးရဲ့ အသံလေးအစား တအံ့အဲနှင့် ကလေးငိုသံတစ်ခုက နားထဲသို့ တိုးဝင်လာရသဖြင့် အံ့ဩသွားရခိုက်မှာ အဲဒီကလေး ငိုသံလေးကို တိတ်စေခြင်းအလို့ငှာ ချောဖြူလိုက်သော ကာဂျိုးရဲ့ အသံလေးကို ကြားရခိုက်မှာတော့ ပို၍ပင် အံ့ဩသွားရပါသည်။

နယ်ကနေ ရန်ကုန်ကို လာနေတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ အခန်းမှာ ဘယ်ကကလေးများ ရောက်နေတာပါလိမ့်။ ဘေးအခန်းတွေက ကလေးများ ခေါ်ယူထိန်းနေတာလားမသိ။ ဒီလို တွေးမိတော့ ညီစေမျက်နှာက ပြုံးယောင်သန်းသွားရကာ ... တကျွတ်ကျွတ်တအေးအေး တအိုးအိုးဖြင့် ကလေးချောဖြူနေတော့မည့် ကာဂျိုးရဲ့ပုံလေးကို မျက်လုံးထဲ မှန်းဆပုံဖော်ကြည့်ကာ အဆင့်တွေ ကျော်တွေးပစ်တော့လျက် သဘောကျ ဖြစ်လာရပါတော့သည်။

ကာဂျိုးက ငိုနေရှာသော ဝိုင်းဝိုင်းကို ချောရင်း ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ရပ်ကာ ချီထားလျက်သား ဖုန်းကလည်း ကိုင်ထား

လျက်သားနှင့်ပင် မနော်ကို အမြန်အော်ခေါ်ရပါသည်။ ကာဂျိုးရဲ့ အသံတွေတော့ ဖုန်းထဲက အကုန်ကြားရမှာပင်။

“မနော်ရှေ့ ... သားကို ခဏလာခေါ်ပါဦး ... ဒီမှာ ငိုနေပြီ ...”

“လာပြီ ကာဂျိုးရေ ... ပေး ပေး ... အိပ်နေတာ နိုးသွားတာလား ...”

“ဟုတ်တယ် ... ကြည့်စမ်း ... သူက စိတ်တိုနေလိုက်တာ၊ ဇိမ်ပျက်သွားလို့ပေါ့လေ ... ဟင်း ... လူလေးက လက်တောက်လောက်နဲ့ ...”

ကာဂျိုးက ပိုင်းပိုင်းကို မနော်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ကာ လက်မှာကိုင်ထားသော ဖုန်းကို နားနားသို့ ပြန်ကပ်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို ... ဆောရီး အစ်ကို ... ကာဂျိုး အားနာလိုက်တာ ...”

“ရပါတယ် ... ဒါနဲ့ ကလေးက ဘယ်က ကလေးလဲ ကာဂျိုးရဲ့ ...”

အင်း ... အမှန်အတိုင်းဖြေရရင်တော့ အဖြေဟာ သိပ်ကို လွယ်ကူမှာပါပဲ။ အဲဒါ ကိုညီစေရဲ့ တူတောင်မောင်လေးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ... ကာဂျိုး ဒီအဖြေကို မပြောချင်သေးပါဘူး

ကိုညီစေရယ် ... ။

“ဟို ... အိမ် ... အိမ်က ကလေး ...”

“အိမ်က ကလေး ... ကာဂျိုးတို့ အိမ်မှာနေတဲ့ကလေးလား ကာဂျိုးတို့ အိမ်မှာ ကလေးရှိတယ်ပေါ့ ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ရှိတယ် ...”

“ဟား ... အဆန်းပါပဲလား ... ဪ ... ခုန ခေါ်လိုက်တာ သူ့အမေလား ...”

“အဲ ... အင်း ... အင်း ဟုတ်တယ် ... အဟင်း ဟင်း”

“ဪ ... ကာဂျိုးပြောတဲ့ သုံးယောက်နေတယ်ဆိုတာ ဒါကို ... သူက ကလေးပါ ပါလာတော့ အလုပ်တွင်ပါ မလား ...”

“တွင်ပါတယ် ... ဟို စိတ်ချရတဲ့လူမို့ပါ ... ပြီးတော့ ကာဂျိုးက တစ်ကိုယ်ရေသမားပဲဟာ ... ဘာမှ အလုပ်မယ်မယ် ရရ မရှိပါဘူး ... အဖော်ရအောင်သာ ခေါ်ထားတာပါ ...”

“ဪ ... ကာဂျိုးက ကလေးချစ်တတ်တယ်ပေါ့၊ ကလေးတောင် ထိန်းပေးနေလိုက်တာ ...”

ကာဂျိုးက လှိုက်တက်လာသော ရယ်ချင်စိတ်ကို

မနည်းမျှိုသိပ်ရင်း ...

“ဟုတ် ... အစ်ကို့ရော ကလေး မချစ်တတ်ဘူးလား”

“အင်း ... ကလေး ဘယ်လိုပြောရမလဲ ... ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကလေးလည်း မရှိတော့ မပြောတတ်ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ် လူကြီးတော့ ချစ်တတ်ပါတယ် ... ကာဂျိုး ကိုယ့်ကို စဉ်းစားပေးပါလားဟင် ... ”

ကာဂျိုးက စိတ်ညစ်စွာဖြင့် ခေါင်းကုတ်လိုက်မိသည်။ အင်း ... ပြောမဲ့ပြောတော့လည်း တရစပ်။ ဇွတ်ကို ပြောနေတော့တာပင်။ ကာဂျိုး ဘယ်လိုပြောရမလဲ ကိုညီစေရယ် ... ကိုညီစေလို လူတစ်ယောက်ကို ကာဂျိုး ဦးနှောက်နှင့်ပဲတွက်တွတ် နှလုံးသားနှံ့ပဲ စဉ်းစားစဉ်းစား ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်နိုင်စွမ်းအား မရှိပါဘူးရှင် ... ။

ဒါပေမဲ့ ... ကာဂျိုးမှာက ထောက်ထားငဲ့ညှာရမဲ့ ဘေးကျပ်နကျပ် အခြေအနေတွေနှင့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အစ်ကိုကို လက်ခံစဉ်းစားပေးနိုင်ဖို့ဆိုတာ ဖြစ်လာနိုင်မှာတုလဲ အစ်ကိုရယ်။ ကာဂျိုးသာ ကိုယ်ကျိုးတစ်ခုတည်းအတွက် ကြည့်ခဲ့ရင် နောင်တစ်ချိန်မှာ အစ်ကိုအတွက် အခက်အခဲတွေ ကြုံတွေ့လာနိုင်တာမို့ ဘာမှ မဖြစ်သေးခင်မှာ ဝေးဝေးနေကြတာ အကောင်းဆုံးပါပဲလေ။

ကာဂျိုး ရင်ဆိုင်ရမဲ့ အခြေအနေတွေ လွန်မြောက်သွားရင်သာ အစ်ကို ကာဂျိုးကို ဆက်ချစ်နိုင်သေးလားဆိုတာ ကာဂျိုး ပြန်မေးရမှာပင်။

“ကာဂျိုးမှာ ချစ်သူတွေ ဘာတွေများ ရှိနေလားဟင် ... ”
“မရှိပါဘူး ... အစ်ကိုကို ကာဂျိုး တစ်ခုပြောမယ် ... ကာဂျိုး ကို အချိန်နည်းနည်းလောက်ပေးပါ ... အဲဒီအချိန်ကာလ လွန်သွားရင် ... ကာဂျိုး အစ်ကိုကို အဖြေပေးပါမယ် ... တကယ်လို့ အဲဒီအချိန်မှာ အစ်ကို ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို ပြန်ရုပ်သိမ်းချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကာဂျိုး နားလည်ပေးပါမယ် ... ”

“ကာဂျိုး ပြောတာတွေက ကိုယ့်အတွက် နည်းနည်းဆန်းသလိုပဲ ... အေးလေ ... ဒါမျိုးဆိုတာ အတင်းဖန်တီးလုပ်ယူလို့ ရတဲ့ကိစ္စမျိုးမှ မဟုတ်တာ ... ကာဂျိုး အချိန်ယူစဉ်းစားပါ ... ကိုယ့်ရဲ့စကားကိုတော့ ကိုယ် ဘယ်တော့မှ ပြန်ရုပ်သိမ်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး ... ကာဂျိုး တစ်နေ့ နားလည်လာမှာပါ ... ”

ကာဂျိုးက နှုတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ပင့်သက်တစ်ချက် မှိုက်လိုက်ရင်းမှ ရင်ထဲမှနေ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုသော စကားလေးကိုသာ ရေရွတ်မိနေပါသည်။

ကာဂျိုးက အစောကြီးတည်းက နားလည်ပြီးသားပါ ကိုညီစေရယ်။ ကာဂျိုး ရင်ထဲမှာ အချိန်ယူစဉ်းစားစရာမလိုတဲ့ အဖြေတစ်ခုက ရှိနေပြီးသားပါ။

“ဒါဆို ... ကာဂျိုး ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့မယ်နော် ...”

“အိုကေလေ ... ဆီးယူ ...”

ကာဂျိုးက ဖုန်းလေးကို အသွယ်ပိတ်ကာ ရင်ခွင်ထဲ အပ်ရင်း တာကိုဝမ်းနည်းနေမှန်းမသိ ဝမ်းနည်းနာကျင်လာရကာ ပြင်ဦးလွင်ကိုပဲ တအားလွမ်းဆွတ်တမ်းတနေမိပါတော့သည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင် အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ် သို့ ဝေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

Sun Rise မှာ ကာဂျိုး အလုပ်ဝင်ခဲ့တာ နှစ်လတင်း တင်း ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ လုပ်ငန်းသဘောတရားတွေလည်း အတော့်ကို နားလည်ခဲ့ပြီဟု ပြော၍ရပါမည်။ နောက်ဆုံးတော့ လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံးရဲ့ သဘောတရားကို ညီစေမင်းနှင့်ထပ်တူ တီးမိခေါက်မိ ရှိလာခဲ့ပြီး ညီစေမင်းရဲ့ ကိုယ်ပွားတစ်ခု ဖန်ဆင်းပေးလိုက်သလား ထင်ရအောင်ပင် ညီစေမင်း ပါးစပ်က တစ်ခွန်းဟုလိုက်တာနှင့်

ကာကျိုးက ဆယ်ခွန်းစာလောက် ကြိုသိ၊ ကြိုမြင်ပြီးသားပင်။ နှစ်
ယောက်သားဟာ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်လို့ အများက တီးတိုးသဖန်နီး
လုပ်ရတော့တဲ့အထိ အမြဲတတ်တဲ့။ မခွဲစဲတမ်း ... ။

ဘော့စ်နှင့် စက္ကထရီဟာ မခွဲတမ်းတွေ့ရတာ ...
အဆန်းမဟုတ်သော်ငြားလည်း ဒီဘော့စ်နှင့် စက္ကထရီကတော့
တစ်နီးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန် ဂရုစိုက်ကြင်နာတာက ပေါ်လွင်လို့
နေတာပင်။ ကလက်တက်တက်နှင့် အများကဲ့ရဲ့ချင်စရာ ဘော့စ်က
လည်း ပြာနေတာမဟုတ်သလို စက္ကထရီကလည်း အကဲပိုနေတာ
မဟုတ်ရပါဘဲနှင့်ကို ကြင်နာမှုတရား၊ ဖေးမမှု၊ ကူညီမှုတို့နှင့် ထုံ
လွမ်းနေသော ဆက်ဆံရေးမှာ မြင်ရတွေ့ရသူတိုင်းက သဘောကျ
ကျေနပ်ရတာပင်။

အားလုံးက ... ကာကျိုးကို နောက်ကွယ်မှာ ဘော့စ်
ရဲ့ Pet လေးဟု နာမည်ပေးပေးခေါ်ရတဲ့အထိ။ တကယ့်ကို ဘော့စ်
ကလည်း ကာကျိုးအပေါ်မှာ အမြဲတစေ ကြင်နာနူးညံ့နေသော
မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် ဘာမဆို ကိုယ့်ရဲ့ Pet လေး သဘောကျ စိတ်
တိုင်းကျ ဖြစ်ပါစေတော့ ဆိုသော ဖြည့်ဆည်းပေးမည့် ဟန်ပန်အမှု
အရာဖြင့် ... ။ ဒါကြောင့် ဘော့စ်ရဲ့ Pet လေး (အသည်းကျော်
လေး)ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြတာပင်။

ကာကျိုးနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဆက်ဆံမှု ကြာလာ
သောအခါမှာ ညီစေကလည်း ပို၍ တွယ်တာသထက် တွယ်တာ

လာရကာ သူ့ရဲ့ လက်တွဲဖော်ဟာ ကာကျိုးမှလွဲ၍ တခြားသူ မဖြစ်
နိုင်ဆိုတာကိုလည်း သဘောပေါက်လွှာရပါသည်။ လုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်
ရာမှာလည်း ထက်မြက်ထူးချွန်သည်မှာ သူပင် အတော်အတန်
ခေါင်းအေးလာရတဲ့အထိ။ စိတ်ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာတော့ ချစ်ရတဲ့
ကာကျိုးလေး သူ့အနားမှာ ဘာမဆို ကူညီရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပေးသည့်
အတွက် စိတ်အေးချမ်းသာမှု၊ ကြည်နူးမှုကား ဘာနှင့်မျှ မလဲနိုင်
အောင် ပီတိထင်နေတော့တာ။ ဒါကို မေမေတို့ကလည်း ရိပ်မိကာ
ဥက္ကာရဲ့ စနက်ကြောင့် သူ့စံစားချက်တွေကိုပါ ဖတ်မိလာ၍ အိမ်ကို
ထမင်းစားဖိတ်ခွဲဖို့ပါ တောင်းဆိုလာတော့တဲ့အထိ။ ကာကျိုးရဲ့
ကောင်းသတင်းတွေကတော့ သူ့ရဲ့ အသိုင်းအဝန်းမှာ မွှေးပျံ့လို့နေ
ပါသည်။

ညီစေတို့ကာလေး ရုံးထဲသို့ ချိုးကျွေ့ဝင်လာခိုက်
မှာပဲ ကာကျိုးကား အရင်ရောက်နှင့်နေကာ ကားဘေးမှာ သော့ပိတ်
နေတာနှင့် သွားကြိုပါသည်။ သော့ပိတ်ပြီး ဒီဘက်ပြန်လှည့်လာ
သော ကာကျိုးကား ညီစေတို့ကိုမြင်တာနှင့် ခေါင်းလေးညွတ်ပြကာ
ရယ်မောနှုတ်ဆက်ပါသည်။ ဒီနေ့တော့ ကာကျိုးက ထူးထူးခြားခြား
မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စုံလေး ဆင်မြန်းထား၍ ပိုမိုဆန်းသစ်ကြည့်
ကောင်းနေပါသည်။ အစိမ်းနုရောင် ခူးနားချိုတ်ဝတ်စုံ ထက်အောက်
ဝမ်းဆက်လေးဟာ ... ကာကျိုး အသားရောင် ဝါဝင်းဝင်းဖလားနှင့်
အတော်လိုက်ဖက်နေကာ အနည်းငယ်ရှည်လာသော ဆံပင်လေး

တွေကို နောက်ဘက်မှာ သေချာစုစည်းထားသဖြင့် မျက်နှာလေး
ရှင်းနေကာ တည်ငြိမ်သည့်ချစ်စရာသဏ္ဍာန်လေးနှင့်ပင်။

ညီစေက ဥက္ကာကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ ကာဂျိုးမှာ
သို့ လျှောက်သွားကာ ...

“ကာဂျိုး ... ဒီနေ့ အရမ်းလှနေပါလား ...”

ကာဂျိုးက မျက်လုံးလေး တစ်ချက်ဝင့်ကြည့်ကာ
ရယ်လိုက်ရင်း ...

“အစ်ကို အမြင်လွဲတာ နေမှာပါ ... ကာဂျိုး အရင်နေ့တွေ
ကအတိုင်း ပြင်ဆင်လာတာပါပဲ ...”

“ဒီဝတ်စုံလေးနဲ့ အရမ်းလိုက်တယ် သိလား ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...”

ကာဂျိုးက ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ပြောနေစဉ်မှာ
ဥက္ကာက အနားရောက်လာပါသည်။ ကာဂျိုးနှင့် ညီစေကို စပ်ဖြူ
ဖြင့်ကြည့်ရင်း ...

“ကာဂျိုး လှကြောင်း ချီးမွမ်းနေတာမလား ... ညီစေ ဒီနေ့
အလုပ်တွေများမှာ သွားစို့ ...”

“အေးပါကွာ ... မင်းကလည်း ...”

ကာဂျိုးတို့ သုံးဦးသား ယှဉ်တွဲကာ ရုံးထဲ ဝင်လာခဲ့
ကြပါသည်။

ကာဂျိုးက ရှေ့မှ သွက်သွက်သွားနှင့်ကာ ရုံးခန်း

တံခါးဖွင့်ခြင်း၊ AirCon ဖွင့်ခြင်းတို့ကို ဆောင်ရွက်ရင်း လုပ်နေကျ
တာဝန်ဝတ္တရားအတိုင်း ပန်းအိုးကို ပန်းလဲဖို့ ပြင်ဆင်ပါသည်။ ဒီ
တစ်ခါ ပန်းက စံပယ်ပန်း၊ ပန်းသည်ကောင်မလေးကို စံပယ်ပန်း
သီပြီးသားတွေ မမှာဘဲ အပင်မှ အရွက်တွေနှင့် အပွင့်တွေ များများ
ပါသော အကိုင်းတွေချည်း မှာလိုကိစ္စတာပင်။ အခက်စိမ်းစိမ်းတွေ
ကြားမှာ အဖြူရောင်စံပယ်လေးတွေ၊ သင်းယုံစွာ မွှေးပွင့်နေတာ
ကို ကာဂျိုးက သဘောတကျ ပြုံးကြည့်ရင်း ညီစေမင်း စားပွဲပေါ်မှာ
အသာတင်ပေးနေစဉ်မှာပဲ ညီစေနှင့် ဥက္ကာကား အခန်းထဲသို့ ဝင်
ရောက်လာကြပါသည်။ ညီစေက ပန်းတွေကို အခုမှ အာရုံထားမိ
သွားဟန်ဖြင့် ...

“ဟား ... ဒီနေ့ အရိုင်းစံပယ်ပေါ့ ... မွှေးလိုက်တာ ...
ကာဂျိုးကတော့ ထစ်နေတစ်မျိုး မရိုးအောင်ဘဲ ... ဘာလဲ
အိမ်ဘားနု တတ်တယ်ထင်တယ် ...”

“မတတ်ပါဘူး ... ဒီလိုပဲ လျှောက်ထိုးတာပါ ... ကာဂျိုးတို့
ခြံကြီးထဲမှာဆို စံပယ်တွေပွင့်ရင် ဒီထက်တောင် အရမ်းမွှေး
တာ ...”

“ကာဂျိုးကတော့ စကားပြောရင် မြို့အကြောင်း ... အိမ်
အကြောင်း မပါရင် မပြီးဘူးနော် ... မြို့ကို တော်တော်ချစ်
နဲ့တူတယ် ...”

ကာဂျိုးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အသာပြုံးကာ ဒီနေ့

ညီစေ ဆောင်ရွက်ရမည့်အလုပ်တွေကို အရင်လုန်လော့ ကြည့်စုနေပါသည်။ ကိုညီစေကို တစ်ခု လေးစားမြတ်နိုးရတာက အရင်တစ်ခါ ချစ်ခွင့်ပန်ပြီးကတည်းက ကာကွီးကို အနေရခက်အောင် နောက်ထပ် ဘာမှ ထပ်မပြောတတ်တာကိုပင် ...။ အရိပ်လို အမြဲကြည့်နေတတ်တာကလွဲလို့ ချစ်ခြင်းတွေကို မျက်ဝန်းဖြင့်၊ အမူအရာဖြင့် ပြန်ကလွဲ၍ ကာကွီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်၊ အနေရခက်အောင် ဘာမှမလုပ်တော့ချေ။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် တခြားတွေရာလေးပါ။ ဗဟုသုတအကြောင်းအရာများ ပြောပြခြင်း၊ အကြံဉာဏ်တွေ တိုင်ပင်နှိုးနှောဖလှယ်ခြင်းတို့ဖြင့်သာ အချိန်တွေ ကုန်လွန်သွားခဲ့တာပင်။ ကာကွီးကိုယ်တိုင်လည်း အချစ်ရေးတွေထက် ကိုညီစေရဲ့ အလုပ်တွေမှာ ဘယ်လိုအဆင်ပြေအောင် ကူညီရမယ်၊ ကြိုးစားဆောင်ရွက်ရမည်တွေလောက်သာ ခေါင်းထဲထည့်လျက် တကယ်လည်း Sun Rise ကို ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ငန်းလိုကို ထင်ယောင်စိကာ အားသွန်ခွန်စိုက် ဆောင်ရွက်ခဲ့တာပင်။ ဒါကြောင့်လည်း အချိန်တိုင်းမှာ ကာကွီးဟာ ဘော့စ်ရဲ့ လက်ရုံးတော်၊ တချို့ စချင်နောက်ချင်သောသူများဆိုလျှင် ဘော့စ်ရဲ့ Pet လေး(အသည်းကျော်လေး)ဟု တင်စားရအောင် လုပ်ငန်းပိုင်း ကျွမ်းကျင်ခဲ့တာပင်။ နှလုံးသားချင်းကတော့ ကာကွီးတို့က ဟိုးအရင်းတည်းက ရင်းနှီးပြီးသားလေ။

ကာကွီးက ဖိုင်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ကိုညီစေဘက် လှည့်ကာ ...

“အစ်ကို ဒီနေ့ အပြင်သွားစရာမရှိဘူး ... နေခင်း တစ်နာရီမှာတော့ ရုံးမှာပဲ Mr. TOMO နဲ့တွေ့ဖို့ရှိတယ် ... စင်္ကာပူကို မနေ့က အစ်ကို စစ်ပြီးသွားတဲ့စာရင်း E-mail ပို့ရမယ်၊ အဲဒါ အစ်ကို ပြင်စရာရှိတယ်ဆိုလို့ မနေ့က မပို့ရတာ ... အခု ပို့ရတော့မလားဟင် ...”

ညီစေက အလုပ်မှာ တက်ကြွလွန်းလှသော ကာကွီးကို ပြုံးငေးနေရင်း ...

“ရပြီ ... ရပြီ ... ပို့လိုက်တော့ ...”

ကာကွီးက ခေါင်းစာစ်ချက်ဆတ်ပြင်း စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ကွန်ပျူတာကို ဖွင့်လိုက်ရင်း Out Look ထဲမှ E-mail ကို ခေါ်တင်ကာ Outbox ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ Outbox ပေါ်လာသည့် အခါမှာတော့ ပို့ရမည့် စင်္ကာပူလိပ်စာကို ရှာကာ တွေ့သွားတာနှင့် စာရင်းတွေကို သက်ဆိုင်ရာလိပ်စာထဲသို့ ပို့နေစဉ်မှာပင် တယ်လီဖုန်းသံက ဖြည့်လာပါသည်။ ဖုန်းကား ကာကွီးကို ညီစေမင်း ပေးထားသော Mobile Phone ။ ထိုဖုန်းနံပါတ်ကို သိသူမှာ ညီစေမင်း၊ ဥက္ကာတို့ပဲ ရှိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ... ကာကွီးက မနော်ကိုယ် အရေးအကြောင်းရှိလာလျှင် ချက်ချင်းဆက်သွယ်နိုင်အောင် ပေးထားခဲ့ပါသည်။ ထိုဖုန်းနံပါတ်ကို သိသော လူသုံးဦးအနက် နှစ်ဦးမှာ ကာကွီးအနီးတွင်ရှိနေလေရာ ယခုဆက်သောသူမှာ မနော်မှလှည့် တခြားမဖြစ်နိုင်တော့။ ဘာကိစ္စနဲ့များ မနော် ဆက်ပါလိမ့် ... ။ သားများ

တစ်ခုခု ... ။

ကာဂျိုးက ထင်ခနဲဖြစ်သွားသောစိတ်ကို ချက်ချင်း ဖျောက်ထုတ်ပစ်ရင်း ပေဂျာပေါ်မှာ ပေါ်လာသော တစ်ဘက်က ဖုန်းနံပါတ်ကို အမြင်မှာတော့ ပိုသေချာသွားရကာ ရင်တုန်ခြင်း တစ်ဝက်ဖြင့် ဖုန်းကို ခပ်မြန်မြန်ဖွင့်နားထောင်လိုက်ပါသည်။ ညီစေ မင်းနှင့် ဥက္ကာတို့ကလည်း အခုမှ စားပွဲတွေမှာ စထိုင်ကာစဖြစ်၍ ထူးထူးခြားခြား ကာဂျိုးရဲ့ သီးသန့်ဖုန်း လာလေရာ စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်မိကြပါသည်။

“ဟယ်လို ... မနော်လား ပြော ... ”

တစ်ဘက်က ဘာမှမပြောရသေးခင်မှာပဲ ကာဂျိုးက အရင်ဦးအောင် မေးလိုက်ပါသည်။

“သား ... သားလေး ... ”

မနော်အသံက ထိတ်တလန့်လန့်ဖြင့် တုန်လှုပ်နေလေသည်။ ကာဂျိုးရဲ့ စိုးရိမ်ပူပင်စိတ်ကား ငယ်ထိပ်တိ ဆောင့်တက်သွားရပါသည်။ ဘုရား ... ဘုရား သား ဘာဖြစ်သလဲ။ ဒီတစ်ခါ သားတစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ရင် ကာဂျိုး သေသွားနိုင်ပါမည်။ တစ်သက်တိုင်း နောင်တရဆုံးမှာလည်း မဟုတ်တော့။

“သား ဘာဖြစ်သလဲ မနော် ... ပြောလေ ... သား ဘာ ဖြစ်သလဲ ... ”

“သားလေ ချဲ့တွေ့အရမ်းကျပ်ပြီး မောနေတယ် ... အော်နေ

တာလည်း တအားပဲ ... တစ်ချက် တစ်ချက် မျက်ဖြူလန် မတတ်ပဲ ... ကာဂျိုး အမြန်လာခဲ့ပါ ... မနော် ဘာမှ မလုပ် တတ်ဘူး ... ”

“ဟင် ... ဟုတ်ပြီ ... ကာဂျိုး ခုပဲ လာခဲ့မယ် ... ”

ကာဂျိုးကား ရင်ထဲမှ ပူပင်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ဖုံးဖိ ချော့နှင့် ထိုင်ရာမှထကာ အိတ်ကို ဆွဲယူလွယ်လိုက်ရင်း ကိုယ့်ကို အံ့အားသင့်စွာ ငေးနေကြသော ကိုညီစေနှင့် ဥက္ကာကို တစ်ချက် ကြည့်ကာ ခေါင်းလေးညွတ်လိုက်ပြီးမှ

“အစ်ကို ... ကာဂျိုး အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပေါ်လာလို့ ဒီနေ့ ခွင့်ယူပါရစေ အစ်ကို ... ခွင့်ပြုပါနော် ... ”

“ခွင့်ပြုပါတယ် ... ဒါနဲ့ အာကီဇွဲများလဲ ကာဂျိုး ... ဖြစ်ရဲ့ လား ... ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးရမလား ... စိတ်သိပ်လှုပ်ရှားနေ တာ ကားမောင်းနိုင်ပါ့မလား ... ”

“ရ ... ရပါတယ် ... ကျေးဇူးပါပဲ ... သွားတော့မယ်နော်”

ကာဂျိုးကား လေနှင့်သွားသလိုပင် အပြေးတစ်ပိုင်း နှင့် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါသည်။ နားမလည်ခြင်းများစွာဖြင့် အောင်နန ကျန်ခဲ့သူကား ညီစေမင်းပင်။ ကာဂျိုး ဘာကြောင့် ဒီ လောက် တုန်လှုပ်ပူပင်ခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်သွားရတာလဲဆိုတာ သူ အစဉ်းစားတတ်တော့။ သူနှင့် စတွေ့တုန်းကရော၊ အလုပ်လုပ်နေ ဆုံး ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာပါ သူ တွေ့မြင်ရင်းနှီးခဲ့ရသည်

www.burmeseclassic.com

ကာဂျိုးဟာ ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့်မှ မဟုတ်တာ။ ဘာအပူပင် သောကမူ မရှိတဲ့ အမြဲတစေ အေးချမ်းသော မျက်နှာထားနှင့်ပင်။ ပျာယာခတ်ခြင်း၊ ပူပင်ခြင်းဆိုတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးခဲ။ လူငယ်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား သူ့ကိုပင် ပြန်လှန်နှစ်သိမ့်ဖေးမတတ်သော သူတစ်ယောက်ပင်။ ဒီလိုလူတစ်ယောက်က ဖုန်းလေးပြောပြီးတာနှင့် တုန်လှုပ်ခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်သွားရတော့တာ သူပင် နားမလည်နိုင်တော့တဲ့အထိ။

သူ့ကိုတောင် မကောင်းတတ်၍ ဦးညွတ်ခွင့်တောင်းသွားရတဲ့ပုံပေါက်ကာ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဖုန်းပြောပြီးကတည်းက တစ်ချိုးတည်း ပြေးချင်နေပုံပင်။ ကာဂျိုး ဘယ်ကိုသွားတာပါလိမ့်။ ဘာကိစ္စတွေများ အရေးတကြီး ရှိနေပါလဲ ကာဂျိုးရယ် ... ။ ပြီးတော့ ကာဂျိုးနှုတ်က အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ထွက်သွားသည့် စကားတစ်ခွန်း။ သားတဲ့ ... ။ သား ဘာဖြစ်သလဲဆိုသော မေးသံကား သိပ်ကို စိုးရိမ်စွာဖြင့် အင်မတန် ချစ်ခင်ရင်းနီးသော သူတစ်ဦးကို မေးပုံမျိုး။ အိမ်အကူ အမျိုးသမီးရဲ့ ကလေးအပေါ်မှာတော့ ကာဂျိုးဟာ ဤမျှ စိုးရိမ်တွယ်တာနေမည် မဟုတ်ပါ။ အနည်းဆုံး အဖေကြီးတယ်ဆိုလည်း အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်မနေတောင် ဒီလောက်ကြီး ပူပင်ထိတ်လန့်နေမှာမျိုးမဟုတ်။

အခုတော့ တစ်ဘက်က ပြောစကားကို ကြားလိုက်ရစဉ်မှာ ထိတ်လန့်အံ့ဩ၍ ငဖွားသွားသော သွေးဆုတ်သွားသည့်

မျက်နှာတစ်ခုကား ကာဂျိုး ခေါ်လိုက်သော သားကား သူစိမ်းတစ်ရံတော့ ဖြစ်မနေနိုင်တော့။ ဒါဆို အဲဒီသားက ... ။ သူ သိပ်ချစ်သော မွေးရပ်မြေကို စွန့်ခွာလာကာ ရန်ကုန်မှာ တစ်ကိုယ်တည်း လာနေနေသော ကာဂျိုး။ အထူးကုဆေးခန်းကြီးမှာ သူနှင့် အမှတ်မထင် တွေ့ဆုံခဲ့စဉ်က ဇွတ်ကို ရှောင်ပြေးချင်နေတော့သည့် ကာဂျိုး။ ဘယ်သူနှင့်မှ ပတ်သက်ဆက်နွယ်ချင်ပုံ မရသော ကာဂျိုး။ ကလေးငယ် မွေးကာစတွေ အကြောင်းလည်း စုံတကာစိ သိနေပြန်တော့သော ကာဂျိုးဟာ ... ။

ကာဂျိုးရဲ့ နှုတ်က ထွက်သွားသည့် 'သား'ဆိုတာဟာ ညီစေက ဆက်မတွေးရဲတော့စွာဖြင့် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ချလိုက်ပါသည်။ ချက်ချင်းပင် စားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းကို ကောက်နှိပ်ကာ ...

"ကိုမျိုးဝင်းလား ... မြန်မြန်လေး လိုက်မယ် ... ကာဂျိုးအခု အပြင်သွားတော့မယ် ... သူ့နောက်ကို လိုက်ပြီး သူဘာလုပ်တယ် ... ဘယ်သွားတယ် အစအဆုံး စုံစမ်းခဲ့ပြီး အားလုံးပြီးရင် ကျွန်တော့်ဆီ အကြောင်းကြားပါ ..."

တစ်ဘက်မှ ဟုတ်ကဲ့ဆိုသော အသံနှင့်အတူ ဖုန်းချက်ချင်း ချသွားပါသည်။ ကိုမျိုးဝင်းကား ညီစေရဲ့ စိတ်ချရသော လှယုံတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သလို သူ သိချင်သော အကြောင်းအရာကိုလည်း သိအောင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်မည့်လူတစ်ဦးပင်။

ညီစေက ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်ကာ ခေါင်းကို နောက်

သို့ မှီချလိုက်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးကာ ရင်ထဲ ဆို့နှင့်နေပါသည်။
ပန်းကို လာရောက်ဖျစ်ညှစ်မှုကို ခံစားရတော့မှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်
လိုက်လျှင် ကိုယ့်ကို နားလည်စွာ ကြည့်နေသော ဥက္ကာကို တွေ့ရ
ပါသည်။

“မင်း ... ဘာတွေ တွေးနေလဲ ငါသိတယ် ညီစေ ... ”

“ဒါဆို ... မင်းလည်း အဲလိုပဲ တွေးနေမိလား ဥက္ကာ ... ”

ဥက္ကာက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ရင်း ...

“ကာဂျိုးမှာ ငါတို့ မသိနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုတော့
ရှိနေတာ အမှန်ပဲ ... ခုနဲ့ သူ သားလို့ ခေါ်လိုက်တဲ့အသံ
ကတော့ တကယ့်ကို မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲက ပူပင်
သံနဲ့ပဲ ... အိမ်အကူခေါ်ထားတဲ့ မိန်းမရဲ့ ကလေးပေါ်မှာ
ဒီလောက်တော့ ပူပင်နိုင်ပါ့မလားကွာ ... ”

ညီစေက မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ ငြိမ်
သက်တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။

ကာဂျိုးရယ် ... မင်းရဲ့ သားဆိုတာဟာ မင်းရဲ့

တကယ့်သားလားကွာ။

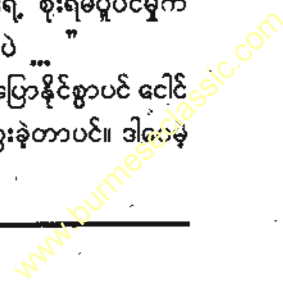
“မင်း မှတ်မိမှာပေါ့ ... ငါ ကာဂျိုးကို မေးခဲ့တာ ... မြို့တို့
ပြန်ဖြစ်သေးလားဆိုတော့ မပြန်ဖြစ်ဘူးတဲ့ ... အဲဒီထဲက
ရောက်နေတာ ကြာလပြီတဲ့ ... သူ သိပ်ချစ်တဲ့မြို့ကို စွန့်ခွာ
လာပြီး ရန်ကုန်မှာ တိုက်ခန်းလာငှားနေတာ ဘာကြောင့်

လဲ ... သင်တန်းတွေ တက်တယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ သင်တန်းဆင်း
ကာလတွေဟာ အလုပ်မခန့်မီ နှစ်လကဟာတွေ ... အရင်
ချိန်တွေမှာ ဘာလုပ်နေခဲ့လဲ ...

“ငါတို့နဲ့ ဆေးခန်းမှာ တစ်ခါတွေ့တယ် ... မှတ်မှတ်ရရ ငါ
သတိထားမိတာ သူ ထွက်လာတဲ့ဘက်က ၀၆ တွေ ထိုင်တဲ့
ဘက် ... ငါတို့နဲ့ စကားတောင် မပြောနိုင်ဘဲ အတင်းပြေး
သွားတာ ... ဆေးစာအုပ်လေးကိုင်ပြီး ... သူတစ်ယောက်
တည်းလာတာ ... နေမကောင်းဖြစ်နေပုံလည်းမပေါ်ဘူး ...
တကယ်ဆို သူ အစောကြီးတည်းက ရန်ကုန်ရောက်တယ် ...
သင်တန်းတွေတက်ရင် အဲဒီတည်းကတက်ရမှာပေါ့ ...

“တိုက်ခန်းကောင်းကောင်း ငှားနေပြီး ... ကားတစ်စီးနဲ့
အဖော်သဟဲတစ်ယောက်နဲ့ ... သူတို့ မြို့ကနေတော့
ကာဂျိုး အကြောင်းမဲ့စွန့်ခွာလာမှာ မဟုတ်ဘူး ... အခြေ
အနေတွေက ဆက်စပ်ပြီး တွေးလိုက်ရင် တစ်မျိုးကြီးတွေ
ချည်းပဲကွာ ... အခု ကြားလိုက်ရတဲ့ ‘သား’ဆိုတာကတော့ ...
ပိုပြီး တစ်မျိုးအဖြစ်ဆုံးပဲ ... ကာဂျိုးရဲ့ စိုးရိမ်ပူပင်မှုက
ဘေးလူကိုတောင် ကူးလောက်အောင်ပဲ ... ”

ညီစေကား ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်စွာပင် ငေါင်
နေမိပါသည်။ ဥက္ကာ တွေးသလို သူလည်း တွေးခဲ့တာပင်။ ဒါပေမဲ့
ကာဂျိုးရယ် မထင်ရက်ပါဘူးကွာ။

တစ်နေ့ကလည်း သူနှင့် ဖုန်းပြောတုန်းက ကြံတွေ ခဲ့ပြီးပြီ။ ကလေးကို သိပ်ရင်း သူနှင့် ဖုန်းပြောနေခဲ့တာ။ ကလေး နီးသွားတော့ စုတ်သပ်သပ် ချောမြူသံ၊ မာန်မဲသံလေးကအီး တကယ်ကို ရင်းနီးနွေးထွေးဟန်ကား ကြားရတာနှင့်ပင် ကလေး အပေါ် သံယောဇဉ် အတော်အတန်ရှိမှန်း သိသာတာပင်။ သားကို လာခေါ်ပါဦးဆိုသော အသံလေးကား မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ သား အပေါ်မှာထားသော မေတ္တာသံအပြည့်နှင့်။

ညီစေ့ကို ကာဂျီး ပြောခဲ့သော အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ နားမလည်ခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းကို သူ အခုချိန်မှာ ရေးတေး တေး သိမြင်လာသလိုပင်။

“အစ်ကိုကို တစ်ခုပြောမယ် ... ကာဂျီးကို အချိန်နည်းနည်း ပေးပါ ... အဲဒီအချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခု လွန်သွားရင် အစ်ကိုကို ကာဂျီး အဖြေပေးပါမယ် ... ဒါပေမဲ့ တကယ်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ အစ်ကို စိတ်ပြောင်းသွားခဲ့ရင် အစ်ကိုပြောခဲ့ တဲ့စကားတွေကို ပြန်ရုပ်သိမ်းချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကာဂျီး နားလည်ပေးပါမယ် ...”

မင်းပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဒါများလား ကာဂျီးရယ်။ အချိန်ကာလတစ်ခုကို ကိုယ် စောင့်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်ကာလဟာ မင်းရဲ့လျှို့ဝှက်မှုတွေ ပေါ်သွားမဲ့ အချိန်ကာလလို့ မင်း ဆိုလိုချင်တာများလား ကာဂျီး

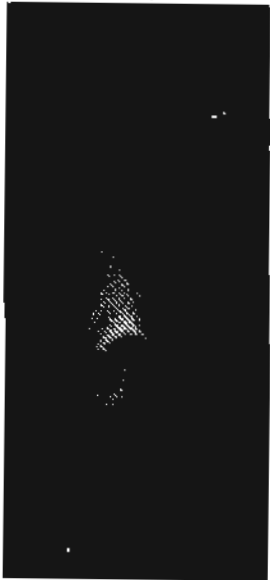

ရယ်။ အပြစ်လို့ တစ်စက်မှဆိုစရာ မရှိခဲ့တဲ့၊ အစစအရာရာ အဆင်း ရော အချင်းမှာပါ ထက်မြက်ထူးချွန်လွန်းတဲ့ မင်းလို သိပ်ချစ် ရတဲ့လူတစ်ဦးပေါ်မှာ ငါ စိတ်ပြောင်းဖို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းက ဒါများလား ကာဂျီးရယ် ...။

ကိုယ့် အချစ်တွေကို ပြန်ရုပ်သိမ်းစေနိုင်လောက်တဲ့ အကြောင်းတရားကား ဒါများလား။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကို နားလည် ပေးဖို့ မင်း ကြိုးစားခဲ့တာလား ...။

ကာဂျီးရယ် ... မင်း သိပ်တော်လွန်းနေပါတယ် ဂွာ။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ ဖိတ်ဆက်စာများ ဖေ့ဘို့လိုပီလွှင့် အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ် သို့ ရေသားပေဖို့ နိုင်ပါသည်။

ကာဂျိုး အိမ်ရောက်သွားတော့ မနော်ကားကလေးကို ပွေ့ချီလျက် အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြင့် စောင့်နေပါသည်။ မနော်လက်ထဲက ဝိုင်းဝိုင်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာတွေ ရဲ့ ကာ ချွဲတွေတအားကျပ်နေ၍ တစ်ချက် တစ်ချက် ဝိုင်းဝိုင်းမှာ အသံတွေပြာတက်ကာ ထွက်မလာတော့သည်ကို တွေ့ရ၍ ကာဂျိုးက ရင်နင့်စွာ မျက်ရည်လည်လာရင်း ...

“ကားပေါ်တက်တော့လေ ...”

မနော်က ကလေးကိုချီလျက် ဘေးဘက်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကားကို အနီးဆုံးရှိနိုင်မည့် အထူးကုဆေးခန်းကြီးတစ်ခုကို အမြန်ဆုံးမောင်းနှင်နေတာ ပျံ့ငံမမိစေဖို့ကိုလည်း ရင်ထဲမှ ကျိတ်ဆုတောင်းနေပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မနော်ရယ် ...”

“မနော်လည်း မသိတော့ပါဘူး ... ဂျယ်လီတော့ ကျွေးမိတယ် ... အဲဒါများကြောင့်လားတော့ မသိဘူး ကာဂျိုးရယ်”

“အဲဒါ ဖြစ်ဖို့များတာပေါ့ ... ဘာလို့ သွားကျွေးရတာလဲ မနော်ရယ် ... သားနဲ့က လုံးဝတည့်တာမဟုတ်ဘူး ... သားက မွေးကတည်းက ချွဲမစင်ဘူး ...”

ကာဂျိုးက ဆေးခန်းထဲသို့ ကားကို ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ကာ ပါကင်နေရာမှာ ထိုးရပ်လိုက်ရင်း သော့ပိတ်ပြီးတာနှင့် မနော်လက်ထဲမှ ဝိုင်းဝိုင်းကို လွှဲပြောင်းချီယူကာ ဆေးခန်းထဲသို့ အပြေးတဝိုင်း ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ဆေးခန်းက ကောင်တာမှာ မေးမြန်းစုံစမ်း ပြီးသွားတာနှင့် ကောင်တာမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ချက်ချင်းပင် အရေးပေါ်အခန်းကို လိုက်ပို့ပေးလေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဝိုင်းဝိုင်းကား အသံကို မထွက်တော့စွာ သတိလစ်မေ့မြောမတတ်ဖြစ်နေလေပြီ။ တာဝန်ကျ ဆရာဝန်က ဝိုင်းဝိုင်းကို ချက်ချင်းပင် ကုသဖို့ ပြင်ဆင်ပါသည်။

“ကလေးက ချွဲတွေ အရမ်းများနေတယ် ... အသက်ရှူလမ်း

ကြောင်းတောင် ပိတ်တော့မယ် ... မေမိရေ ... ခွဲစုပ်မယ်
ဟေ့ ... စက်အသင့်ပြင်ပါ ... ”
“ဒေါက်တာ အခြေအနေ စိုးရိမ်ရလားဟင် ... ”
“နည်းနည်းတော့ စိုးရိမ်ရတယ် ... စိတ်မပူပါနဲ့ ... ကလေး
က အအေးလည်း မိထားတယ် ... အဆုတ်အအေးပတ်နေ
တယ် ... ကဲ ... ဒီက ညီမ ခဏလောက် အပြင်ထွက်ဖော်
ပါ ... မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ... ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး ... ”

ကာဂျိုးနှင့် မနော်က ဆရာဝန်စကားကြောင့် ကုသ
ဆောင်အခန်းရဲ့ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပေးလိုက်ကြရကာ အခန်း
အပြင်မှ ခုံမှာ ဝင်မထိုင်နိုင်ဘဲ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေကြ
ပါသည်။ မနော်ကား သူပယောဂမကင်းသဖြင့် ပို၍ မျက်နှာပူ အနေ
ခက်ကာ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေရသလို ကာဂျိုးကလည်း ဘာ
ကိုမှ အပြစ်မတင်နိုင်အားတော့ဘဲ စိတ်ထဲမှာ ဝိုင်းဝိုင်းအတွက် ကြီး
စွာသော စိုးရိမ်စိတ်သာ ရှိနေပါသည်။

ဝိုင်းဝိုင်းသာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားခဲ့ရင်တော့ ဆိုသော
အတွေးမျိုးကို ဆက်ပင်မတွေးရဲတော့စွာနှင့်ကို ငိုချင်လောက်
အောင် ရင်နှင့်စွာ ခံစားပူပင်နေရလေသည်။ ဒီအချိန်မှာ ကာဂျိုး
ကို ပေးမနှစ်သိမ့်မဲ့သူ ဘယ်မှာလဲကွယ်။

မနော်က မျက်ရည်တွေသုတ်ရင်း ကာဂျိုးလက်ကို
ဆွဲယူကာ ...

“ညီမရယ် ... အစ်မ တောင်းပန်ပါတယ် ... အဲလောက်
လည်း ဖြစ်မယ်မထင်လို့ပါ ... ဝိုင်းဝိုင်း ဘာမှ မဖြစ်လောက်
ပါဘူးနော် ... ”
“မသိဘူး အစ်မရယ် ... ဘာမှတော့ မဖြစ်စေချင်တာ အမှန်
ပဲ ... ”
“မနက်ကတည်းက ကိုယ် နည်းနည်းနွေးနေတာ ... ဆေး
တိုက်ချင်ပေမဲ့ အစ်မလည်း မတိုက်တတ်တာနဲ့ ... ကာဂျိုး
ကလည်း စောစောသွားတာနဲ့ ဆိုတော့ မပြောဖြစ်တော့
ဘူး ... ”

ကာဂျိုးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နံရံကိုသာ မျက်နှာမူ
လျက် ငြိမ်သက်တွေဝေနေပါသည်။ ဒီလို ဆေးရုံဆေးခန်းတွေနှင့်
ဖုံးဝပတ်သက်ချင်တာ မဟုတ်တော့ချေ။ နှင်းစုတုန်းကလည်း
နှင်းစုမို့ ကာဂျိုးမှာ ကြီးစွာပူပင်ခဲ့ရပြီးပြီ။ နှင်းစု ဆုံးသွားတော့
တစ်ခါ ပေါင်မပြည့်ဘဲ မွေးလာသည့် သားအတွက် ရတက်မအေး
ခဲ့ရပြန်ရ။ ကာဂျိုးကိုယ်တိုင် ဝမ်းနှင့် မလွယ် မွေးခဲ့သော်ငြား နှင်းစု
တောင် မတွေ့မမြင် မချစ်သွားရရှာသော တစ်နေ့တစ်နေ့ အသက်
ကို ငွေနှင့် ဆက်ဝယ်ကာ မနည်းဆွဲထားခဲ့ရသော သားအပေါ်မှာ
ဇာကယ့်ကို မှီခင်စိတ်အပြည့်နှင့် စိုးရိမ်ပူပင်ခဲ့ရ ချစ်ခင်မြတ်နိုးကာ
အညစ်အကြေးကအစ မရွံမရှာ သုတ်သင်ပေးခဲ့သဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းဟာ
ကာဂျိုးရဲ့ ဝမ်းမနာသားလေးပင်။ အဲဒီအတွက် ကာဂျိုးရဲ့ စိုးရိမ်

ပူပင်စိတ်ကား အကြောင်းမသိလျှင် ဝိုင်းဝိုင်းရဲ့အမေဟု ထင်မှတ်
စရာလောက်ပင် ရှိနေပါသည်။

ဪ... နင်းစုရယ် နင့်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပါပြီလို့
ငါ စသိခဲ့ရတဲ့ အချိန်ကစပြီး ငါ ခံစားခဲ့ရတဲ့ စိုးရိမ်သောကစိတ်တွေ
စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေဟာ အခုချိန်ထိအောင် အတော့မသတ်နိုင်သေးပါ
လားဟယ်။ ငါလည်း စိုးရိမ်ဖြာပါဒ သောကတွေကို စိတ်ကုန်လွန်း
လှပါပြီ။

စိတ်ညစ်ရမည့်၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးရမည့် ကိစ္စမျိုးဆို သေ
မှာထက် ကြောက်သော ကာဂျိုးဟာ လက်ရှိအခြေအနေတစ်ခုပေါ်
မှာလည်း ... အတော့ကို စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေရပါသည်။
တစ်ဘက်ကလည်း သားအပေါ် ပူပင်နေစိတ်အပြည့်ရှိကာ တခြား
တစ်နေရာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မြင်အောင် ပြန်ကြည့်နေမိကာ
ဒီလို စိုးရိမ်သောကတွေ ပွားစံနေရသောဘဝကိုလည်း တရားတွေ
ရကာ သံဝေဂ ဝင်နေမိပါသည်။ ကိုယ် ဖန်တီးတာမဟုတ်ပါဘဲနှင့်
ခံစားလိုက်ရတဲ့ အပူတွေ၊ သောကတွေများ ကြောက်စရာပင်
ကောင်းလှပါသည်။

ဒါတောင် အချစ်မဟုတ်သေး။ ရိုးသားသန်ရှင်းစွာ
တွယ်တာရသည့် လူတွေဆီက ရသောအပူတွေတောင် ဒီလောက်
ပူနေရလျှင် အချစ်ဆိုသော အရာတစ်ခုဆို ပို၍ ပြင်းစွာ ပူလောင်ဖို့ပဲ
ရှိနိုင်လေသည်။ တကယ်တမ်း အချစ်နှင့် သံယောဇဉ် ယှဉ်ပြိုင်ကြ

ကြေးဆိုရင်တောင် ကာဂျိုးက အချစ်ကို ခွန်လွှတ်ချန် ရစ်ဖို့အထိ
ရဲရဲပြီးသားပင်။ ကာဂျိုး သံယောဇဉ်အရှိဆုံး ဝိုင်းဝိုင်းအတွက်ဆိုလျှင်
ကာဂျိုးဘဝကိုလည်း ကာဂျိုး စတေးဝံ့ပါသည်။

အန်တီမြိုင်ရေ ... ကာဂျိုး ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာ
တွေ၊ အပူတွေကို အန်တီမြိုင်ကတော့ ဘာမှသိမှာမဟုတ်ဘူးနော်။
အေးချမ်းတဲ့ မြို့လေးမှာပဲ အေးချမ်းစွာ ရှိနေမှာ ...

ကာဂျိုးက ... ခံစားရတဲ့ စိတ်ဒုက္ခတွေကိုလည်း
အန်တီမြိုင်ကို ရင်ဖွင့်မနေချင်တော့။ ကိုယ်တို့ ညီနောင်ယောက်လုံး
ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘနေရာဝင်ကာ ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်
ရှောက်လာသော အန်တီမြိုင်ကို သနားလှကာ ... ကာဂျိုး အစစ
အရာရာ သိတတ်နေချိန်မှာ အနားရနေစေချင်ပေပြီ။ ဒါကြောင့်
ဘာဆို ဘာတစ်ခုမှ ညည်းမပြတော့ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာပင် ရင်စည်း
ခံခဲ့ရတာပင်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကာဂျိုး သံယောဇဉ်တွေ ဖြတ်နိုင်ချင်ပါ
သည်။

“ကာဂျိုး ... ဆရာဝန် ထွက်လာပြီ ...”

မနော်က လက်တို့သတ်ပေးမှပင် ကာဂျိုးမှာ တွေး
နေရာမှ လွတ်မြောက်သွားလျက် ဆရာဝန်ထံကို အပြေးတပိုင်း
လျှောက်သွားပါသည်။

“ဒေါက်တာ ... သား အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲဟင်”

“အခြေအနေက စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး ... ကြပ်ကြပ်

မတ်မတ်တံ့ ကုသရမှာပေါ့ ... ကဲ လာ ... ရုံးခန်းထဲ သွားရအောင် ... ”

ဆရာဝန်ရဲ့ ရုံးအခန်းထဲမှာ ကာဂျိုး ဝင်ထိုင်လိုက် တော့ ဆရာဝန်က မျက်မှန်ကို တစ်ချက်ပင့်တင်ရင်း ...

“မှတ်တမ်းရေးမလိုပါ ... ကလေးရဲ့ အမည်က ... ”

“ဝိုင်းဝိုင်းပါ ဒေါက်တာ ... ”

“အုပ်ထိန်းသူ မိဘက ... ”

“ဒီလိုပါ ဒေါက်တာ ... သူ့အမေက ဆုံးသွားပါပြီ ... အဖေ အမေရိကားမှာပါ ... ကျွန်မက သူ့အဒေါ်ပါ ... လောလော ဆယ် ကျွန်မက အုပ်ထိန်းသူပဲဆိုပါတော့ ... ”

“အင်းပေါ့လေ ... ဒါဆိုလည်း ညီမနာမည်ပြော ... ”

“ကာဂျိုးပါ ... ”

ဆရာဝန်မေးသော အချက်အလက်တော်တော်များ များကို ဖြေပြီးသည့်နောက်မှာတော့ ဆရာဝန်က ဆေးစာအုပ်လေး ကို ကမ်းပေးရင်း ...

“ကလေးက Air Con ဒဏ်တွေကြောင့် အဆုတ်က မခံနိုင် တော့တာပါ ... အဆုတ်နည်းနည်း ယောင်ချင်တယ် ... ချွဲတွေကတော့ စုပ်ထုတ်ပေးပြီးပါပြီ ... အခုတော့ ဆေးရိုက် နဲ့ အိပ်ပျော်သွားပြီ ... နောက်ကို ချွဲထစေတဲ့ အစာမျိုးတွေ လုံးဝမကျွေးမိပါစေနဲ့နော် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ ... ဒါဆို သူ့ ကို ကာဂျိုးတို့ ဆေးရုံတင်ရမှာပေါ့နော် ... ”

“အင်းပေါ့ ... ကျွန်တော်တို့ အခန်းစီစဉ်ပေးပါမယ် ... လူနာ စောင့်တွေလည်း စောင့်အိပ်လို့ရတယ် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... Nurse မနီနီကျော်ကို ကာဂျိုး Special Nurse အဖြစ် ငှားချင်ပါတယ် ... ”

“ဪ ... နီနီကျော်လား ... ရဲ့ပါတယ် ... သူ့ Duty က 12:00 ဆို စပြီး ညီမတို့အခန်းကို လွှတ်ပေးပါမယ် ... ဟုတ် ပြီလား ... ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ ... ”

သဘောကောင်းသော ကလေးအထူးကုဆရာဝန် ကား ကာဂျိုးတို့ကို အစစအရာရာ အကူအညီပေးကာ ချက်ချင်းပင် အခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပေးပါသည်။ သားကို ကာဂျိုးနှင့် မနော်က ထိုင်စောင့်နေရင်း ခဏကြာတော့ မနီ ရောက်လာလေသည်။ မနီ က ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ရင်း ကလေးကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ ပြုစုမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ စိုးမရိမိဖို့ အထပ်ထပ် အားပေးသဖြင့် ကာဂျိုး မှာ အနည်းငယ်တော့ စိတ်သက်သာရာ ရပေသည်။

“ကာဂျိုးတို့ ထမင်းစားပြီးပြီလား ... ဆယ့်နှစ်တောင် ထိုး နေပြီ ... ”

မနီ မေးမှပင် ထမင်းစားဖို့ သတိရကြပါသည်။ နှစ်

ယောက်စလုံးမှာ ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ်မို့ ဗိုက်ဆာဖို့ပင် သတိမရကြ
အားပေ။ အခုမှပင် ဗိုက်ထဲက တကျွတ်ကျွတ်နှင့် ဆာလောင်လာ
ပါသည်။ ကာဂျိုးက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ မနော် ... ဒီမှာ မားနီလည်း ရှိတယ် ... ခဏစောင့်
နေခဲ့ဦး ... ကာဂျိုး ထမင်းကြော်ဖြစ်ဖြစ် သွားဝယ်ခဲ့မယ်
ဒီမှာပဲ စားရတာပေါ့ ...”

“သွားဝယ်လေ ကာဂျိုး ... စိတ်ချပါ ... မားနီလည်း ရှိနေ
တာပဲ ... အဆာလွန်သွားရင် မကောင်းဘူး ...”

ကာဂျိုးက ကားသေ့ကိုကိုင်ကာ အနီးနားရှိ ဆိုင်
တစ်ခုခုမှာ ထမင်းကြော်ဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေရာ ဝယ်ဖို့ ထွက်လာစဉ်
မှာပင် လက်မတင်လေးပဲ ကိုမျိုးဝင်းနှင့် လွဲသွားခဲ့ရလေသည်။

“ကာဂျိုးက သူ့အိမ်ကိုပဲ အရင်သွားတယ် ကိုညီစေ ... အိမ်
ထဲဝင်သွားပြီး သိပ်မကြာဘူး မိန်းမတစ်ယောက် ကလေး
ပွေ့ပြီး သူ့နောက်က ပါလာတယ် ... ပြီးတော့ ကားပေါ်
တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားကြတယ် ... နောက်()အထူး
ကုဆေးရုံကြီးထဲ ဝင်သွားတယ် ... ကားပေါ်ကဆင်းပြီး
ကလေးကို ကာဂျိုးကိုယ်တိုင်ချီးဆေးရုံအတွင်းထဲ ပြေး
ရုံတမယ် ဝင်သွားတာ ... တော်တော်လေးကို စိုးရိမ်နေတဲ့

ဝံ့ပဲ ... ကလေးက ကာကျိုးရဲ့ကလေး ... အဲ ဘယ်လိုပြော
ရမလဲ ... ကာကျိုးနဲ့ ပတ်သက်ဖို့ပဲ များတယ် ကိုညီ ... ဟို
အမျိုးသမီးက နာနီ ဖြစ်နိုင်တယ် ... ပိုသေချာသွားအောင်
ကျွန်တော် အဲဒီရှေ့က ကော်ဖီဆိုင်မှာ စောင့်ပြီး ကာကျိုးတို့
အထဲဝင်သွားတာ တော်တော်ကြာမှ ကောင်တာမှာ သွား
စုံစမ်းတော့ ... ကလေးက အဲဒီမှာ ဆေးရုံတင်ရမှာတဲ့ ...
အဆုတ်ယောင်တာလို သိရတယ် ... အုပ်ထိန်းသူမိဘနေရာ
မှာ ခေါ်ကာကျိုးတဲ့ ... ကျွန်တော် သိခဲ့ရတာတွေကတော့
ဒီလောက်ပဲ ကိုညီ ... ”

ကိုမျိုးဝင်းရဲ့ စကားသံအဆုံးမှာ ညီစေက လက်ကာ
ပြလိုက်ကာ ...

“ကျေးဇူးပဲ ကိုမျိုးဝင်း ... ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာပဲ
ထားပါ ... သွားလို့ ရပြီ ... ”

ကိုမျိုးဝင်း ထွက်သွားသည်နှင့် ညီစေက ထိုင်ရာမှ
ထကာ ကာကျိုးရဲ့ စားပွဲဆီကို လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ
ကား တစ်ခုခု ဆွဲထုတ်ခံထားရသလို ဟာနေပါသည်။ ကာကျိုးရဲ့
စားပွဲပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့သော ဖုန်းလေးကို ကောက်ယူကာ အတော်
ကြာသည်အထိ ငိုငင်တွေ့လျက်ရှိလေသည်။ ကာကျိုးကို ကိုယ်နှင့်
မကွာ ဆောင်ထားဖို့ သူ ပေးထားခဲ့သောဖုန်းလေး။ အလုပ်တာဝန်
တွေထက် ကာကျိုးကို သတိရတဲ့အခါတိုင်း သူ ဆက်သွယ်ဖို့ ပေးခဲ့

တဲ့ဖုန်းလေး ဖြစ်ပါသည်။

ကာကျိုးကလည်း ကိုယ်နှင့်မကွာ အမြဲဆောင်ထား
နေကျ။ သူ့အပေါ်မှာ အစစအရာရာ နားလည်သိမြင်ကာ သူ့ရင်ထဲ
ဘာရှိသည်ဆိုတာကို ဒိုးယိုပေါက် မြင်တွေ့နေနိုင်သော ကာကျိုးရဲ့
ရင်ထဲမှာလည်း သူ့ကို အတိအလင်း အဖြေမပေးနိုင်သော်ငြား ...
သံယောဇဉ်အရိပ်အငွေ့တွေကို မြင်တွေ့ရသည့်အတွက် ပီတိဖြစ်ခဲ့
သောအချိန်တွေနှင့် သူ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည်မှာ ပေးပေးနှင့်
မေမေပင် သတိထားလာကာ မေးယူရတဲ့အထိ။ ဥက္ကာရဲ့ အတို့
အထောင်ကြောင့် ကာကျိုးဟာ သိပ်ကိုတော်တဲ့ စက္ကထရီမလေး
အဖြစ်ရော၊ သားရဲ့ နုလုံးသားကို စိုးမိုးနိုင်သူလေးအဖြစ်ရော
မေမေက တွေ့ချင်နေ၍ စီစဉ်ထားနိုင်တဲ့အထိ။ အဲပေမဲ့ ညီစေက
ကာကျိုးရဲ့ တိတိကျကျအဖြေရမှ ခေါ်လာပါရစေဟေ့ ခွင့်ပန်ထား၍
ရက်ရွှေ့ထား၍သော အထမမြောက်ခဲ့ခြင်းပင်။

အခုတော့ ... ဖုန်းလေးကို မေ့လျော့ချန်ထားရစ်
ကာ သားအတွက် သိပ်ကို စိုးရိမ်ပူပင်စိတ်တွေ များနေခဲ့တာလား
ကာကျိုးရယ်။ အခုလို အခြေအနေတွေ ရင်ဆိုင်လာရတော့မှ မင်းကို
ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ပိုနားလည်လာရသလိုပဲ ကာကျိုးရေ။

“သိပ်လည်း စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့ ညီစေ ... အဲဒီကလေးလေး
နဲ့ ကာကျိုးဟာ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲဆိုတာ မင်း အတိ
အကျ သိရလို့လား ... တစ်ခါတလေမှာ တချို့အဖြစ်အပျက်

တွေဟာ ထိုကဲ့တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကို မှားယွင်းလွဲချော်တတ်ကြတယ် ... ကာဂျိုးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးလိုက်ပါ ... ဘာကြောင့်ခွင့်ယူရတာလဲ၊ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ... မင်းနဲ့ ကာဂျိုးကြားမှာ မမြင်ရတဲ့ သံယောဇဉ်တွေ ရှိပါတယ်။ ဒီအတိုင်းထက်စာရင် မင်းအတွက် အခြေအနေ ပိုကောင်းလာမှာပါ ... ”

ဥက္ကာရဲ့ နှစ်သိမ့်စကားတွေကလည်း မှန်သလိုလိုတော့ ရှိတာဖြစ်၍ ညီစေက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိကံရင်း ...

“ငါ့စိတ်တွေ သိပ်ရှုပ်ထွေးနေတာပဲကွာ ... ဘာကိုမှ မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး ... ”

ဥက္ကာက ညီစေရဲ့ မှန်မှိုင်းနေသော မျက်နှာကို ကိုယ်ချင်းစာနာစွာ ငေးကြည့်နေကော ကိုယ်တိုင်လည်း အကျိုးအကြောင်းကို လေးနက်စွာတွေးရင်း တစ်ဘက်မှလည်း မဖြစ်နိုင်ဟု အကြိမ်ကြိမ်တွေးနေမိသလို၊ တစ်ဘက်ကလည်း ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်းအချက်အလက်တွေကို စဉ်းစားမိကာ ရင်မှာ ဘဝင်မကျဖြစ်ရလေသည်။ နေရာတကာမှာ သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ထက်မြက်ထူးချွန်တဲ့ ကာဂျိုးမှာ ရင်နာစရာ အတိတ်ဆိုးတစ်ခုကြောင့် အင်မတန်ချစ်ရသည့် မွေးရပ်မြေကို စွန့်ခွာခဲ့တာမျိုးလား ဆိုတာကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် တွေးမိလျက် သူပါ ရင်မောစွာ သက်ပြင်းချမိလေသည်။

“ကာဂျိုးကို ငါ သွားတွေ့ရမလား ညီစေ ... ”

“မတွေ့ပါနဲ့ကွာ ... သူ လာမှာပါ ... ”

ညီစေက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ချလိုက်တော့သည့်ဟန်ဖြင့် သူ့နေရာမှာ ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ကာ လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်တွေကို ဆက်တိုက်လုပ်နေနေနေပါတော့သည်။ ညနေ ရုံးဆင်းချိန်ထိ ကာဂျိုးအကြောင်း စကားထပ်မဆက်တော့ဘဲ ပုံမှန်အတိုင်းသာ ပြန်ဖြစ်သွားသည်မို့ ဥက္ကာကား မျက်နှုံးတော့ အနည်းငယ်ပင်ရလေသည်။ သို့သော်ငြားလည်း ညီစေရယ် မင်းနဲ့ငါ မွေးကတည်းက ပေါင်းလာတာပါကွာ။ ဟန်ဆောင်တယ်ဆိုတာ ပိုဆင်းရဲပါတယ်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ တေ့လိုပါက
အမှတ် ၁၀၆၊ သုတေသန (၆)လမ်း၊ သုတေသနအိမ်ရာ၊
သက်င်းကျွန်းမြို့နယ်သို့ ဖေ့သားဖေ့နဲ့ နိုင်ပါသည်။

ဝိုင်းဝိုင်း ဆေးရုံတင်ရသည့်အတွက် ကာကွယ်ရေး
မနော်ကား အိပ်ညက ဆေးရုံမှာပင် အိပ်ရပါသည်။ နောက်တစ်နေ့
ကျတော့ ကာကွယ်ရေး မနော်ကို အိမ်ပြန်ပို့ကာ အစောင့်မရှိသဖြင့်
အိမ်မှာပဲ အစောင့်ထားလိုက်ကာ ဝိုင်းဝိုင်းကိုတော့ ကာကွယ်ရေးနှင့်
မနီနီပဲ စောင့်ဖို့ စီစဉ်ပါသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းကို မားနီလည်း ရှိနေ၍ သေ
ချာအပ်ထားခဲ့ကာ မနော်ကို ပို့ပြီး အပြန်မှာပင် ကိုးနာရီကျော်နေ

ပြီမို့ ကာကွယ်ရေး ရုံးကို တစ်ခါတည်း မောင်းလာခဲ့ပါသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းရဲ့
ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို ဘယ်လိုမှ စိတ်မချ၍ ကာကွယ်ရေး ရုံးတက်
မှာလည်း မဟုတ်တော့။ ကာကွယ်ရေးအတွက် ဝိုင်းဝိုင်းဆိုသော သံယော
ဇဉ်ကြီးတစ်ချောင်းကသာ ခုချိန်မှာ အရေးအကြီးဆုံးမို့ ဝိုင်းဝိုင်း
အနားမှာသာနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကာ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်မည်
ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် ရုံးထဲကို ကားကို မောင်းဝင်ချလာပါသည်။
ကားပါကင်နေရာမှာ ကိုညီစေရဲ့ကားကို ရပ်ထားတာ တွေ့သည်မို့
ကိုညီစေ ရောက်နေပြီမုန်း ကာကွယ်ရေးက ချက်ချင်းသိလိုက်ရကာ တံခါး
ပိတ်ခဲ့ပြီး ရုံးထဲဝင်လာပါသည်။ ရုံးထဲမှ လူတစ်ဦးက အပြင်အဝတ်
အစားဖြင့် စမတ်တကျ ဖြစ်မနေသော ... ကာကွယ်ရေးကို နေမကောင်း
ဘူးလားဟု စူးစမ်းတာကိုလည်း အလိုက်သင့်ပြန်လည် ဖြေကြား
ရင်း ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ကာကွယ်ရေးကို မြင်သောအခါ ညီစေမင်းက အနည်းငယ်
အံ့ဩသွားရပါသည်။ ကြည့်ပါဦး ... တစ်ရက်တွင်းမှာပဲ ကာကွယ်ရေး
ရပ်သွင်ဟာ ညှိုးနွမ်းသွားလိုက်တာ။ အမြဲတစေ ကျော့မော့သပ်ရပ်
နေတတ်သော ကာကွယ်ရေးဟာ ခပ်ရှင်းရှင်းမျက်နှာပြောင်နှင့်ပင် တီရှပ်
တစ်ထည်ကို ဖြစ်သလိုဝတ်ဆင်ထားရင်း အိပ်ရေးပျက်ထားကြောင်း
လည်း မျက်ဝန်းတွေက သက်သေခံနေလေသည်။ ချက်ချင်းပင်
ညီစေက သတိဝင်လာကာ ...

www.burmeseclassic.com

“ကာဂျိုး ... ခွင့်လာတိုင်တာလား ... ”
 “ဟုတ်ကဲ့ ... ကာဂျိုး ခွင့်ရက်ကြာကြာ ယူချင်ပါတယ် အစ်ကို ... ”
 “ထိုင်ပါဦး ကာဂျိုးရယ် ... ဘာတွေ ကြုံတွေ့နေရသလဲဆို တာကို ပြောပြပါဦး ... ကာဂျိုး အလုပ်စဝင်ကတည်းက ကိုယ် ပြောထားတယ်နော် ... ကာဂျိုးမှာ ဘာပြဿနာပဲ ရှိရှိ ကိုယ် အားလုံးကူညီဖို့ အဆင်သင့်ပဲဆိုတာ ... ကာဂျိုး ကြိုက်သလောက် ခွင့်ယူပါ ... ဒါပေမဲ့ ဘာအကြောင်းဆို တာကိုတော့ ပြောပြစေချင်တယ် ... ”

တစ်ဘက်မှာ စာရင်းတွေ ကူစစ်ပေးနေသော ဥက္ကဋ္ဌ က စိတ်ထဲကနေ ကျိတ်၍ ညီစေ့ကို ဘရာဇီ ပေးနေမိလေသည်။ အဲဒီလို လုပ်စမ်းပါ ညီစေ့ရယ်။ ကြက်ကြီး လည်လိမ်တော့သလို ဖြစ်နေမည့်အစား မေးသင့်တာ မေးချလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ လေ။ ဥက္ကဋ္ဌက ကာဂျိုးရဲ့ မျက်နှာကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက် တော့ ကာဂျိုးရဲ့ သွင်ပြင်မှာ စိတ်ရှုပ်သလို ဖြစ်သွားပြီးတော့လျှင် “ကလေး ... အင်း ကာဂျိုးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတစ်ခု ကြောင့်ပါ ... ”
 “ကလေး ... ဟုတ်လား ... ကာဂျိုး ... မနေ့က ကာဂျိုး ခေါ်လိုက်တဲ့ သားဆိုတာကို ပြောတာလား ... ”

ကာဂျိုး မျက်နှာက ခုနထက် စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်ထွေး သွားဟန် ပေါ်သွားရကာ ...
 “ဟုတ်ကဲ့ ... သူ နေမကောင်းလို့ပါ ... ”
 ဒီတစ်ခါတော့ ညီစေ့မင်းနှင့် ဥက္ကဋ္ဌက တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြတော့ပြီးလျှင် ညီစေ့က အသက် ကို ဝဝရှူလျက် အသိချင်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးချလိုက်ပါတော့ သည်။
 “အဲဒီကလေးက ကာဂျိုးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ ... ”
 “အဲဒါတွေ ပြောဖို့ လိုလို့လား အစ်ကို ... ”
 “ကိုယ်ထင်တာက ... အဲဒီကလေးဟာ ကာဂျိုး ခေါ်ထား တဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ ကလေးမဟုတ်ဘူး ထင်လို့ပါ ... ”
 ကာဂျိုးရဲ့ မျက်လုံးများက ညီစေ့စကားကြောင့် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားရကာ အခုမှပင် ဘာကိုဆိုလိုသည် ဆိုတာကိုပါ ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားကာ ရင်ထဲမှ ဆံစ်ခနဲ နှာကျင်သွားရ လေသည်။ ဪ ... ထင်ရက်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်။ အေးပေါ လေ ... လူဆယ်ယောက်မှာ ကိုးယောက် ထင်မြင်ယူဆကြမဲ့ အယူ အဆမျိုးပါပဲ။ ကျန်ခဲ့သော တစ်ယောက်သောသူက အစ်ကို ဖြစ်နေ နိုင်တယ်လို့ ကာဂျိုး မျှော်လင့်ခဲ့မိတာတွေဟာ တခြားဆို ဖြစ်နေ တော့တာပဲပေါ့ အစ်ကိုရယ် ... ။

ကာဂျိုးက ညီစေမင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲ တည့်တည့် စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါ ကာဂျိုးရဲ့ကလေးပဲ အစ်ကို ... ဒီ လောက်ဆို အစ်ကို ကျေနပ်ရောပေါ့ ... ကာဂျိုးကို ခွင့်ပြု ပါဦး ... ”

ကာဂျိုးရဲ့ ပွင့်လင်းမြောင်ကျသော စကားကြောင့် ညီစေရော ဥက္ကာပါ ပါးစပ်အဟောင်းသားပွင့်ကာ အငိုက်မိ ဆွံ့အ သွားစဉ်မှာ ကာဂျိုးက ဖျတ်ခနဲ နောက်လှည့်ပြန်ထွက်သွားလေ သည်။ အဲဒီချိန်ကျမှ ညီစေက စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသော မိုဘိုင်း ဖုန်းလေးကို ကောက်ယူကာ ကာဂျိုးနောက်မှ အပြေးတပိုင်း ထွက် လိုက်လာရင်း ကာဂျိုးရဲ့လက်ကို နောက်ကနေ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲ လိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ ပြန်လှည့်ကြည့်လာသော ကာဂျိုးရဲ့ မျက် လုံးတွေထဲမှာ မျက်ရည်စတချို့ ရစ်သိုင်းနေတာကို သူ အံ့ဩစွာ တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။ ညီစေက ကာဂျိုးရဲ့ လက်ထဲကို မိုဘိုင်း ဖုန်းလေး ထည့်ပေးလိုက်ရင်း ...

“ဒါလေးကို ယူသွားပါ ကာဂျိုး ... အသုံးဝင်မှာပါ ... ”

ကာဂျိုးနှင့် ... ညီစေကား တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် စူးနှင့်စွာ စိုက်ကြည့်နေတော့လျက် ကာဂျိုးက လက်ထဲ ကို ညီစေ ဖျစ်ညှစ်ထည့်ပေးလိုက်သော ဖုန်းလေးကို တစ်ချက် ငဲ့

ကြည့်ကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားကာ တစ်ချက်လေးမျှ နောက် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ရှိလေသည်။ ညီစေကား ထွက်ခွာသွားသော ကာဂျိုးရဲ့ ကျောပြင်ကို ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေးကြည့် ရင်း ဆို့နှင့်စွာ ကျန်ခဲ့လေသည်။ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောသွားခဲ့ သော ကာဂျိုးရဲ့စကားသံကား သူ့အတွက် အိပ်မက်သာ ဖြစ်လိုက် စေချင်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ထင်မှတ်မထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုက တကယ့်ကို ဖြစ်လာခဲ့ပြီမို့ ညီစေက မျက်စိကို စုံမှိတ်ချလိုက်တော့ ကာ တစ်ခါတုန်းက ပြောခဲ့ဖူးသော ကာဂျိုးရဲ့ စကားသံတွေကို အထပ်ထပ် ပြန်ကြားယောင်မိလျက် နုလုံးသားတစ်ခုလုံး ဆွဲဖြုတ် ထားသလို ခံစားကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ အချစ်တွေ ရုပ်သိမ်းဖို့ဆိုတာ ပြစ်နိုင်မလား ကာဂျိုးရယ် ... ။

www.burmeseclassic.com

ဝေဒနာတွေကို ဥပေက္ခာပြုရင်း ကြိတ်မှိတ်အလုပ် လုပ်ခဲ့ရသည်မှာ တစ်ပတ်ခန့်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ... တကယ်တမ်း မေ့နိုင်လားဆိုလျှင် ညီစေတစ်ယောက် မချီစွာ ခံစား ရစမြဲ။ ကိုယ့်အနားမှာ အမြဲတမ်း ဘာမဆို ဖြည့်ဆည်းပေးနေခဲ့ သော သူတစ်ယောက်ကို မတွေ့ရ မမြင်ရတဲ့အခါမှာ ခံစားရသော ခံစားချက်ကား တကယ်ပင် မသက်သာဘူးဆိုတာ နောက်ကျမှ

သိမြင်လာခဲ့ရလေသည်။ ဒါကြောင့် ရှိသမျှ အလုပ်တွေထဲကို ခေါင်း ပုံနှင့်ဝင်ကာ မေ့ဖို့ ကြိုးစားလေလေ မေ့လို့မရလေလေပင်။ တစ်ခု ခုလုပ်ဖို့ ကြံရွယ်တိုင်း အရင်က အနားမှာ ဝင်ရောက်ပေးတတ်သော အကြံဉာဏ်တွေကို သတိရမိတာလည်း ခဏခဏပင်။

ကာဂျိုးရယ် ... မင်း ရက်စက်လွန်းအားကြီးပါ တယ်။

“ညီစေ ...”

လှမ်းခေါ်လိုက်သော ဥက္ကာရဲ့အသံကြောင့် ညီစေ ခေါင်းမတ်သွားရပါသည်။ ဥက္ကာမျက်နှာက တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ကို ရာည်း သွားသတိထားမိလေသည်။ ဥက္ကာက သူ့ရှေ့သို့ ပစ္စည်း တစ်ခု ချပေးသည်ကို သူက အံ့သြစွာ ယူကြည့်လိုက်ပါသည်။ စားပွဲ တင်နာရီလှလှလေးတစ်ခု။ နာရီထဲမှာတော့ ချစ်စဖွယ်ကလေးငယ် တစ်ဦးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ချီကာ အတော့်ကို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဟန် ဖြင့် ပြုံးရယ်နေသော ကာဂျိုး။

ညီစေက နားမလည်သောဟန်ဖြင့် ဥက္ကာကို ကြည့် လိုက်မိပါသည်။ ဥက္ကာကား စာတိုက်ကြီးကို အမေခိုကားမှ ကိုစေ ပေးပို့လိုက်သော ပါဆယ်တွေ သွားရွေးလာတာပင်။ ကိုစေက မကြာခဏဆိုသလို ဖေဖေနှင့် မေမေအတွက် သူနှင့် ဥက္ကာအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းပေးပို့လျှင် ညီစေ မသွားဘဲ ဥက္ကာပဲ သွားရွေး နေကျ ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဥက္ကာ ... ဒီဟာကရော ဘာတွေလဲ”
 ညီစေက နာရီလေးကို နားမလည်သလို မေးဆတ်
 ပြကာ မေးလိုက်ပါသည်။ ဥက္ကာကား အထုပ်တစ်ထုပ်ကို သူ့ရှေ့သို့
 ထပ်မံချပေးရင်း ဘေးက ကုလားထိုင်ပေါ်ကိုတော့ နောက်တစ်
 ထုပ်ကို တင်ထားလိုက်လေသည်။ ပြီးတော့မှ ညီစေမျက်နှာကို စေ
 ခေကြည့်ရင်း ...

“ဒီပါဆယ်က ကိုစေမင်းက ကာဂျိုးကို ပို့လိုက်တဲ့ ပါဆယ်၊
 ဒီနာရီကလည်း အဲဒီထဲကပဲ ပါတာ ... ပါဆယ်က ရောက်
 နေတာ တစ်ပတ်ရှိပြီ ... လာမရွေးဘူး ... အခု ငါ သွားရွေး
 တော့ အဲဒီကလူက ဟိုကပို့တဲ့လူက တစ်ယောက်တည်း
 ပဲမို့ ငါတို့ချင်းလည်း သိလားဆိုပြီး မေးလို့ ငါကလည်း သိ
 တယ် ... ယူသွားမယ်ဆိုပြီး ယူလာတာ ... အဲဒါ မင်းကို
 ပြတာ ... ရှင်းပြီလား ...”

“ဘယ်လို ... ကိုစေက ကာဂျိုးကို ပို့တဲ့ပါဆယ် ဟုတ်လား၊
 ဒါဖြင့်ရင် ကိုစေနဲ့ ကာဂျိုး ... ဒီကလေးက ...”

ညီစေက အရင်တစ်ခါ အံ့ဩသွားတာထက် အခုခါ
 ကပို၍ အဆပေါင်းများစွာ အံ့ဩသွားရလေသည်။ ကံစာရားရယ်
 အဲဒီလောက်တော့ နောက်ပြောင်ကျီစယ်ရက်စက်ဖို့ မကောင်းပါ
 ဘူးကွာ။ ကိုစေ သူ့ကို ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ပြောပြသွားခဲ့သော
 သူ့ရဲ့ ချစ်သူက ပြင်ဦးလွင်က ဆိုတာရယ် ... ပြန်လာလျှင် လက်ထပ်

ဖို့ စီစဉ်တော့မယ်ဆိုတာရယ်တွေ သူ ကြားသိရပြီး နောက်ပိုင်းမှာ
 ကိုစေ အမေမိကားကို ထွက်သွားခဲ့တော့တာ ... အဲဒီနောက် မကြာ
 ဝီမှာပဲ ကာဂျိုးနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရတာ။ ရန်ကုန်ကို တစ်ယောက်တည်း
 ဆင်းလာခဲ့သော ကာဂျိုးဟာ ဒါဆိုရင် ကိုစေနှင့် ရခဲ့သော ရင်သွေး
 လေးကို မွေးဖွားဖို့ ရောက်လာခဲ့တာပေါ့။ အခုထိလည်း ကိုစေနှင့်
 အဆက်အသွယ်မပြတ် ရှိနေခဲ့တော့တာပေါ့။ ကာဂျိုးရယ် ... မင်း
 ရဲ့ ရိုက်ချက်ကတော့ တကယ့်ကို ပြင်းထန်ပါပေတယ်။ ဘယ်လို
 အငြိုး၊ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ အလဲထိုးဖို့ ကြံစည်ရတာလဲ
 ကာဂျိုးရယ်။ မင်းကို ငါ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ နားမလည်နိုင်တော့ပါ
 ဘူးကွာ ... ။ လုပ်ရက်လိုက်တာ ... ။

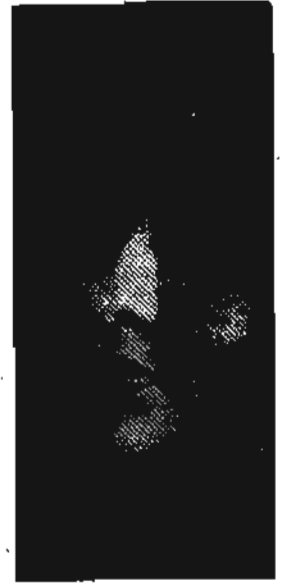
ညီစေကား ဥက္ကာမျက်နှာကိုပင် မကြည့်ရဲစွာဖြင့်
 ရှက်ရွံ့အနေရခက်လှကာ ... မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပေါက်ကွဲထွက်
 မတတ် ဒေါသလှိုင်းတွေ ထန်လာရလေသည်။ ကိုယ့်ရဲ့အဖြစ်ဟာ
 လူကြားလို့မှ မကောင်းစွာ ကိုယ့်အစ်ကိုရဲ့ဇနီး၊ ကိုယ့်ရဲ့ မရိုးတော်
 လေးကိုမှ ချစ်ခင်စုံမက် ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်ဖျက်နှင့်။ ရှက်တတ်
 လျှင် နေရာမှာတင်လဲသေဖို့ ကောင်းလေသည်။ ဒါကိုများ အချိန်
 တစ်ခု စောင့်ပါဦးဟု ပြောထွက်ခဲ့သော ကာဂျိုးရဲ့စကားတွေကို
 သူက အကြီးကျယ်တုန်လှုပ်ရပါသည်။ ဘယ်လိုအချိန်မျိုးပါလိမ့်
 ကိုစေ ပြန်ရောက်လာတဲ့ အချိန်ကို ပြောတာလား မသိချေ။ ကိုစေ
 ပြန်ရောက်လာမှ ကိုစေ့မှာ အရှက်ခွဲ ဟားတိုက်ရယ်မောမလို့
 ထင်ပါသည်။ ညီစေက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း ...

“ဥက္ကာ ဒီပစ္စည်းတွေကို သူ့ဆီ သွားပို့လိုက်၊ ပြီးတော့ ခုချိန်ကစပြီး သူ့ကိုတာဝန်က ရပ်စဲလိုက်ပြီဆိုတာပါ ပြောခဲ့ပါ”
 သွားတော့ ကာဂျိုး။ မင်းကို ငါ့ရဲ့ဘဝထဲက အပြီးတိုင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီ။ အပြစ်ကင်းစင်တယ်လို့ တစ်ချိန်လုံး သတ်မှတ်ခဲ့တဲ့ မင်းကို ငါ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တော့လောက်အောင် နာကြည်းသွားခဲ့လေပြီ။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင် အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သက်င်းကျွန်းမြို့နယ် သို့ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ဒီနေ့ ဝိုင်းဝိုင်း ဆေးရုံက ဆင်းတော့မည့်နေ့မို့ ကာဂျိုးမှာ အထူးပျော်ရွှင်နေရကာ ပါးစပ်လေးပင် မပိတ်နိုင်တော့ဘဲ တဖြိုးဖြိုး ဖြစ်နေပါသည်။ ပြန်ဖို့ပစ္စည်းတွေအားလုံး သိမ်းဆည်းပြီး တာနှင့် ကောင်တာမှာ ငွေရှင်းဖို့ ထွက်အလာမှာပင် ဆေးခန်းထဲ ဝင်လာသော ဥက္ကာနှင့် သွားဆုံလေသည်။ တစ်သက်ဆုံး ပြောင်စပ်စပ် အမြဲတွေ့မြင်လာရသော ဥက္ကာရဲ့ မျက်နှာကား ဖုတ်ကြိမ်မှာ

တော့ အထူးတလည် တည်ငြိမ်ကာ မာကျောအေးစက်သည့်ဘက် သို့ ရောက်နေလေသည်။ ကာဂျိုးက ပန်းနှစ်ဘက်ကို အသာတွန့် ရင်းပင် စတင်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ကိုဥက္ကာပါလား ... ကာဂျိုးဆီ လာတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ရော့ ဒီမှာ ကိုစေမင်း ပို့လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ... မင်း သွားမရွေးလို့ ငါတို့ကြိုတာနဲ့ ဝင်ရွေးလာတာ”

ပစ္စည်းတွေကို ကာဂျိုးက စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အင်း ... အထင်မြင်တွေ့တော့ ပိုလွဲကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ ကာဂျိုးက ခပ်တည်တည်ပင် အိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း

“ကျေးဇူးပဲ ... မနက်ဖြန်ဆို ကာဂျိုး ရုံးပြန်တက်တော့မှာပါ”

“မလိုတော့ဘူး ကာဂျိုး ... မင်းကို အလုပ်က ရပ်စဲလိုက်ပြီ၊ ရုံးကို ဘယ်တော့မှ လာစရာမလိုတော့ဘူး ...”

ဥက္ကာ စကားကြောင့် ကာဂျိုးမှာ နှုတ်ပေးလေး ဟသွားရုံ အံ့အားသင့်သွားကာ ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာကို ပြင်လိုက် နိုင်သွားပါသည်။ ခပ်ထေ့ထေ့ပြီးကာ မျက်လုံးများ မှေးစင်းကြည့် လိုက်ရင်း ...

“ဘာလို့လဲ ... ကာဂျိုးက ကလေးအမေမို့လို့လား ...”

ဥက္ကာမျက်နှာမှာ ခါးသီးသော အရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်မျိုး ဖြတ်သွားကာ ...

“ဒါတွေ ငါတို့ စိတ်မဝင်စားဘူး ကာဂျိုး ... မင်းသာ ကံ

ကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ် ... မင်းလို မိန်းကလေးမျိုးကို မေမေ လက်ခံနိုင်ပါစေလို့ မျှော်လင့်ပါတယ် ...”

ကာဂျိုးက ခေါင်းကိုမော့ကာ ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒါတွေကိုလည်း ကာဂျိုးက စိတ်ဝင်စားပါဘူး ... အဓိကက ကိုစေမင်း လက်ခံဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါ ...”

ဥက္ကာက ကာဂျိုးကို စိတ်ကုန်သလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ နှုတ်မဆက်နိုင်တော့လောက်အောင် ဒေါသဖြစ်သွားလျက် ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ကာဂျိုးက နာကျင်စွာဝင် ပြန်ကြည့်ကုန်နေရစ်ခဲ့လေသည်။ ကိုညီစေရယ် ... အချစ်ဆိုတာ အဲဒီလိုပဲ လွယ်လွယ် ဖြတ်လို့ ရနိုင်လားရှင် ...။ သံယောဇဉ်ဆိုတာရော အဲဒီလိုပဲ တီခနဲ ဖြတ်နိုင်လို့လား။ ကာဂျိုးကတော့ သံယောဇဉ်တွေကို ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်ရှင် ...။

www.burmeseclassic.com

အဖြစ်အပျက်များသည် မယုံနိုင်စွာ ဖြစ်ပွားပြီးသည့် နောက်ပိုင်း နှစ်လကျော်ခန့် ကြာမြင့်သွားခဲ့သော်လည်း ကာယကံ ရှင်နှစ်ဦး၏ ဝေဒနာကား နာကြည်းမှုများကြားမှပင် ရင့်သန်နေဆဲ ဖြစ်လေသည်။ ကာဂျိုးကား မိဘိုင်းဖုန်းလေးကိုငေးကာ ရင်နှင့်စွာ ခံစားရသလို ... ညီစေကလည်း ထိုဖုန်းနံပါတ်ကို မနှိပ်မိအောင် အတော်အောင့်အည်းထားရလေသည်။ ကာဂျိုးကတော့ သားကို

သာ မျက်ခြည်မပြတ် ဂရုစိုက်ရင်း ကိုစေမင်း ပြန်ရောက်လာမည့် ရက်ကိုသာ စောင့်မျှော်နေခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်မှာလည်း ကာဂျိုး မနေ ချင်တော့။ ကိုစေမင်းသာ ပြန်ရောက်လာခဲ့လျှင် သားကို သူ့ဖခင် ရင်းလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တော့ကာ မနှော်ကိုပါ သားရဲ့နာနီ အဖြစ် ထည့်ပေးလိုက်ဖို့ ကာဂျိုးက အခန်းပြန်အပ်ကာ ပြန်ဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးနှင့်နေလေပြီ။ သားကိုမရာ သံယောဇဉ်ဖြတ်နိုင် လားလို့ ကာဂျိုးကိုယ် ကာဂျိုး ပြန်မေးမိတိုင်း ရင်နှင့်စွာ ခံစားရ သော်ငြား ကာဂျိုးကား သံယောဇဉ်ဆိုတာတွေကို အတော်လေး ကြောက်ရွံ့နေချေပေပြီ။ အချစ်ဆိုတာကိုတော့ ရင်ကို မဆိုင်ချင် တော့တာပင်။

ကာဂျိုးက အိပ်နေသောသားကို ငေးနေစဉ်မှာပင် ဖုန်းသံက ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟယ်လို ... ”

“ကာဂျိုး ... ညီမလေး ကိုယ် ကိုစေမင်းပါ ... ကိုယ် အခု မင်္ဂလာဒုံလေယာဉ်ကွင်းမှာ ရောက်နေပြီ ... အဲဒါ ညီမလေး လာကြိုနိုင်မလား ... သားကို ကိုယ် အရမ်းတွေ့ချင်နေလို့”

ကာဂျိုးကား ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာသွားရလေ သည်။

“ကာဂျိုး ... ခုပဲ လာခဲ့မယ် ... ”

“ညီမလေး သားကိုပါ တစ်ခါတည်း ခေါ်ခဲ့ပါလားကွာ ... ”

အစ်ကို မေမေ့ဆီ ဝင်ပြီး ချက်ချင်းပဲ ပြောပြချင်တယ် ...
ရတယ်မလား ညီမလေး ... ”
“OK လေ ... အစ်ကို လေဆိပ်စားသောက်ဆိုင်က စောင့်
နေပါ ... ”

ကာဂျိုးက လေတစ်ချက်ချွန်ကာ ဖုန်းချလိုက်ရင်း
မနော်ကိုပါ လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။ သားကို မနီးစေအောင် ပွေ့
နိုင်းခဲ့ပြီး မနော်ကိုပါ တင်ခေါ်ကာ အိမ်တံခါးကိုသေ့ပိတ်လျက်
လေယာဉ်ကွင်းသို့ မောင်းလာခဲ့လေသည်။ ကားမောင်းရင်းမှ ကာ
ဂျိုးက မနော်ကို ဖြစ်လာတော့မည့် အခြေအနေတချို့ကို ကြိုတင်
ရှင်းပြထားပါသည်။

“သားကို သူ့အဖေလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တော့မှာ မနော်၊
အဖေတော့ ... မနော်ပါ သားနောက်ကို လိုက်နေပါ ... ကိုစေ
မင်း တာဝန်ယူမှာပါ ... ကာဂျိုးကတော့ မြန်မြန်ပြန်ချင်
ပြီ မနော်ရယ် ... ဖြစ်နိုင်ရင် မနက်ဖြန်ကို ကာဂျိုး ပြန်တော့
မယ် ... ကာဂျိုး ရန်ကုန်မှာ တစ်စက္ကန့်တောင် မနေချင်
တော့ဘူး ... ခံစားရတာတွေ များလို့ မောနေပြီ ... ”

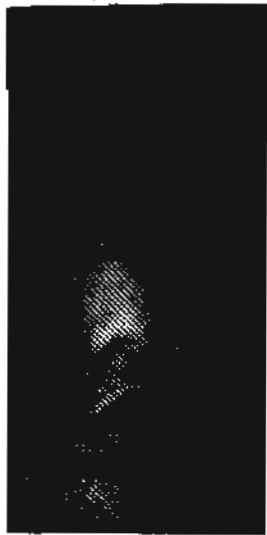
မနော်က ကာဂျိုးစကားကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညှိတ်ရင်း စာနာစွာ နားထောင်နေလေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်
ကားလေးကား လေယာဉ်ကွင်းနား နီးလာလေလေ ကာဂျိုး ရင်
တွေ အခုန်မြန်လာလေလေပင် ဖြစ်လေသည်။ လေဆိပ်ထဲ ချိုးကျွေ့

ဝင်လိုက်တော့ ... အချိန်ကိုက်ပင် သားက နီးလာနေလေသည်။
ကာဂျိုးကို ရယ်ပြနေသော သားမျက်နှာကို ကာဂျိုးက ရင်နာနာနှင့်
ပင် မျက်နှာလွှဲလိုက်လေတော့သည်။

ဝေခန့်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ ဝိတ်ဆက်စာများ ပေးလိုလိုပါလျှင်
အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊
ထက်နှင်းကျွန်းမြို့နယ် သို့ ရေသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ကာဂျိုး ဆုတောင်းခဲ့သမျှရော သားရဲ့ ကံတရား
ရောကြောင့်ဟု ပြောနိုင်ရလောက်စွာပင် ကိုစေမင်းရဲ့ မိဘတွေက
သားကို လက်ခံခဲ့ကြပါသည်။ ကိုစေမင်းကလည်း ဖခင်ကောင်း
တစ်ယောက်ပီသစွာပင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တင်ပြခဲ့တာပင်။ နောက်ဆုံးတော့
သားရဲ့ ချစ်စဖွယ်ရုပ်ရည်လေးကို အဘိုးအဘွား နှစ်ဦးလုံး အသည်း
ခိုက်သွားရကာ ကာဂျိုးကိုပင် ကျေးဇူးတင်စကား အထပ်ထပ် ဆို

ခဲ့လေသည်။ ဒီလောက်ချိန်ထိ သားကို ပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်သော
ကာဂျိုးကိုလည်း ချီးကျူး၍မဆုံးသလို ကာဂျိုးက ပြန်တော့မှာ
ဖြစ်သည့်အတွက် ... မနော်ကိုပါ သားတာဝန်ကို ဆက်ယူပေးဖို့
တောင်းဆိုသဖြင့် မနော်ကတော့ သားနှင့် မခွဲရဘဲ ကျွန်နေရစ်ခဲ့
တော့မည်လေ။ အားလုံးပြီးတော့တာနှင့် ကာဂျိုးက ကိုစေမင်းကို
နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ကာ ...

“ကာဂျိုး မနက်ဖြန်ပဲ ပြန်တော့မယ် အစ်ကို ... ခုတော့
ကာဂျိုး သားကို စိတ်ချသွားနိုင်ပါပြီ ...”

“ချက်ချင်းကြီးပဲ ကာဂျိုးရယ် ... ဒါနဲ့ ကာဂျိုးက ညီညီရဲ့
စက္ကထရီ လုပ်တယ်မလား ...”

“ကာဂျိုး ထွက်လိုက်တာ ကြာပြီ ... သား ဆေးရုံတင်တုန်း
ကလေ ...”

“ဪ ...”

ကိုစေမင်းက ပေးဆပ်နိုင်လွန်းအားကြီးသည့် ...
ကောင်မလေးကို ကရုဏာသက်စွာ ငေးကြည့်ရင်း ဘာစကားမှ
ထပ်မဆိုဖြစ်တော့ဘဲ သားကိုသာ တင်းတင်းပွေ့ထားမိလေသည်။

“ကာဂျိုးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရဲ့လား ... ဒါရိုင်ဘာ ထည့်
ပေးလိုက်မယ်လေ ... အန်တီကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ ...
နောက်မှ ကိုယ် သက်သက်လာကန်တော့မယ်လို့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒရိုင်တာ မလိုပါဘူး ... ကာဂျိုး မောင်းနေကျ ပါ ... ရပါတယ် ... ဒါဆို ကာဂျိုးကို ခွင့်ပြုဦးနော် ... ကာဂျိုး အခန်းအပ်ရဦးမယ် ... ပစ္စည်းတွေထည့်စရာရှိသေးလို့”

“ကောင်းပါပြီ ... သားသား အန်တီကို နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးလေ ...”

ကာဂျိုးက ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်စတို့ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ကာ သားကို အားပါးတရ မွှေးကြူးပြီး ကိုစေမင်းကို တော့ အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်လျက် ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဪ ... အားလုံးတော့ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီပေါ့ နှင်းစုရယ်။ နင် ရောက်ရာဘဝကနေ ကျေနပ်နေလိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်ပါတယ်။ သားလည်း သူ့အဘိုးအဘွား ဖခင်ရင်း လက်ထဲမှာ ပျော်မွေ့ကြည်နူးနိုင်တော့မှာပါ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် သူ့ကို ပြုစုဂရုစိုက်ခဲ့တဲ့ အန်တီကာဂျိုးကိုလည်း မေ့ချင် မေ့သွားမှာပါ ကလေးရယ် ... ။

ကာဂျိုးက ဒတ်ရှ်ဘုတ်ပေါ်မှာ တင်ထားသော မိုဘိုင်းဖုန်းလေးဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ကြံစည်ပြီးမှ ပဲ ထိုအကြံအစည်ကို ခေါင်းခါဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်တော့ကာ မေ့

ပျောက်လိုက်ပါသည်။ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ... ပြတ်နိုင်ရင် အသေးအမွှားကအစ ပြတ်နိုင်တာ ကောင်းပါတယ် ကိုညီစေရယ် ... ။

ကာဂျိုး ... အားလုံးကို သံယောဇဉ် ပြတ်ခဲ့ပါရစေတော့။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ ဖိတ်ဆက်စာများ စေဆိုလိုပါလျှင် အမှတ် ၁၀၆၊ သုမာလာ (၆)လမ်း၊ သုမာလာအိမ်ရာ၊ သက်နားကျွန်းမြို့နယ် သို့ ရေးသားစေဖို့ နိုင်ပါသည်။

ညီစေတစ်ယောက် အလုပ်တွေများလွန်း၍ ညဗိုးချုပ်မှပင် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပါသည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပင် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့ဩမခံသက်သွားရလေသည်။ စဉ့်ခန်းမှာ ဖေဖေ မေမေတို့နှင့်အတူ ချစ်စဖွယ် ကလေးလေးတစ်ဦး။ ပြီးတော့ ... ကိုစေ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသား ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပြေးကာ ဆီးကြိုပွေ့ဖက်ကြပါသည်။

ခဏကြာတော့မှ လူချင်းခွာလိုက်ရင်း ...

“ကိုစေကတော့ဗျာ ... အကြောင်းမကြား ဘာမကြားနဲ့ ဒါနဲ့ ဒီကလေးက ...”

“ဒါ မင်းတူလေးပေါ့ကွ ... ငါ့သားလေး ...”

အင်း ... မင်း တကယ်စွမ်းပါတယ် မကာဂျိုးရယ်။

ချက်ချင်းကိုပင် မေမေတို့ကိုပါ စည်းရုံးနိုင်စွမ်း ရှိတာပါပဲလား။ ကိုစေ ဒီနေ့ပဲ ပြန်ရောက်တယ်။ မင်းက ချက်ချင်း ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ပေါ်တက်နေနိုင်ပြီပေါ့။ မင်းရဲ့ အစွမ်းပကားကတော့ ငါ ထကယ့်ကို လက်ဖျားခါပါတယ် ကာဂျိုးရေ ... ။

“ကိုစေက ဘယ်တုန်းက မိန်းမရလိုက်တာလဲဗျ ... သူ့အမေကရော ...”

“နှင်းစု ဆုံးသွားပြီလေ ... သားမှာ အမေ မရှိတော့ဘူး”

“ဘယ်လို ... နှင်းစုဒီကလေးက ကိုစေကလေး မဟုတ်ဘူးလား ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ငါ့သား အစစ်ပါကွာ ... ကြည့်ဦး ငါနဲ့ တစ်ရုပ်တည်းပဲ ...”

“ဟင် ... ဒါဆို ကလေးအမေက ကာဂျိုး မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟာ ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲကွာ ... ညီညီမင်း သိထားတော့ သိထားပြီးသား ... တစ်ခုခုတော့ လှဲနေပြီ ... ကာဂျိုးက ငါ့ခယ်မပါကွာ ... သားရဲ့ အဒေါ်ပါ ... သိပ်ချီးကျူးဖို့ ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ ... မေမေရေ

မေမေသားကို ရှင်းပြလိုက်ပါဦး ... ”

မေမေက သူ့ကို ဆွဲခေါ် ထိုင်စေရင်း ကြင်နာစွာ ပြီး ကြည့်ရင်းမှ ကိုစေရဲ့ အတိတ်ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြပါသည်။ လေသံ အေးအေးလေးနှင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြနေသော ... မေမေ စကားသံတွေ အဆုံးမှာ ညီစေတစ်ယောက် ရင်တွေဟင်းလင်းပွင့် သွားရသလို ခံစားသွားရလေသည်။ ဥက္ကာကို လှည့်ကြည့်မိတော့ ဥက္ကာကလည်း ကိုယ့်နည်းတူ ပြူးတိပြူးကြောင် မျက်နှာထားဖြင့်

“အဲဒီလိုပဲ သားရေ ... ကာဂျိုးဆိုတဲ့ ကလေးမလေးက အင် မတန် ချီးကျူးဖို့ကောင်းပါတယ် ... သားအပေါ်မှာလည်း တကယ့်မိခင်ရင်းလို စောင့်ရှောက်ရှာတာ။ သူ့ခမြာ ဝိုင်းဝိုင်း လေးကို မေမေတို့ လက်မခံမှာ စိုးရိမ်နေရှာတာ။ သူ့တာဝန် ကျေပါပြီတဲ့။ သူ့တူလေးကို မိဘမှ မဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတစ်ခု တည်းနဲ့ ကိုစေမင်းအလာကို စောင့်နေခဲ့တာပါတဲ့လေ”

ညီစေက အတုန်တုန်အလှုပ်လှုပ်နှင့်ပင် ထိုင်ရာမှ ထ၍ မေမေခြေရင်းမှာ ခူးထောက်လိုက်ကာ ...

“မေမေ ... သားပြောတဲ့ သားရဲ့ စက္ကထရီဟာ ကာဂျိုးပါ ပဲ ... သား သူပြောတဲ့စကားအဓိပ္ပာယ်ကို အခုမှ နားလည် သွားပြီ ... သားချစ်တာ သူပဲ မေမေ ... မေမေ သူ့ကို ရွေးမအဖြစ် လက်ခံနိုင်ရဲ့လား ... သူက သူ့အစ်မရဲ့ အတိတ်

နဲ့ သူ့တူလေးအတွက် သားကို လက်မခံဝံ့တာ မေမေ ... ”

မေမေမျက်နှာပေါ်မှာ ... ကာဂျိုးအတွက် စိတ် မကောင်းရိပ်တို့ ပေါ်လာတော့ကာ ...

“ဪ သားရယ် ... မေမေမှာ သမီး မရှိပေမဲ့ မေမေလည်း မိန်းမတစ်ယောက်ပါ ... ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါတယ် ... ဒီ လောက် သဘောထားမှန်မြတ်တဲ့ သမီးမျိုးကို မေမေ လက်ခံကြိုဆိုဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ သားရယ် ... မေမေကိုယ် တိုင် ခမ်းခမ်းနားနား တောင်းပေးပါမယ် ... ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မေမေရယ် ... သား ကာဂျိုးဆီ သွား လိုက်ဦးမယ်နော် ... ”

“နေဦး ညီညီ၊ မသွားနဲ့တော့ ... ကာဂျိုးတစ်ယောက်တည်း မသင့်တော်ဘူး။ ပြီးတော့ ကာဂျိုးက မနက်ဖြန်ပြန်တော့မှာ”

ကိုစေစကားကြောင့် ညီစေ ငြိမ်သက်တွေဝေ တိတ် ဆိတ်သွားပါသည်။ မနက်ဖြန် ပြန်တော့မှာတဲ့လား ကာဂျိုးရယ်။ ကိုယ့်ကို စိတ်နာမုန်းတီးသွားခဲ့ပြီလား။ မင်းကလည်း ဆိုးခဲ့တာ ပါကွာ ... ။ အားလုံး ကိုယ့်ကို ရင်ဖွင့်ပြောပြခဲ့ရင် မင်း ဒီလို အမော အပန်းတွေ ခံစားရမှာ မဟုတ်ပါဘူး ... ။ ခုတော့ ...

www.burmeseclassic.com

အခုတော့လည်း အားလုံး ပြီးစီးသွားခဲ့ပြီဟု ပြောရ
ပါမည်။ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲကလို ဆိုရင်တော့ ဇာတ်သိမ်းခန်း
ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။ ကာဂျိုးရဲ့ ဇာတ်သိမ်းခန်းမှာတော့ အိမ်
အပြန်လမ်းမှာ ကာဂျိုးတစ်ယောက်တည်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဇာတ်
လမ်းရဲ့ အစမှာတော့ ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးကို ရောက်လာခဲ့ကာ
အမျိုးမျိုးသော သောကတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလို ဇာတ်လမ်းလေး

BURMESE CLASSIC

အဆုံးမှာတော့ အဲဒီသောကတွေကိုပဲ ပွေ့ပိုက်ရင်း ကာဂျိုး အိမ်
ပြန်လာခဲ့ရချေပြီ။

နှင်းစုကလည်း ငြိမ်းချမ်းရာ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆိုမှာ
အိပ်ပျော်နေမူပြီ။ သားလေးကလည်း နွေးထွေးလှတဲ့ ဝါယုခင်ရဲ့
မေတ္တာရိပ်အောက်မှာ နှစ်ခြိုက်ပျော်ဝင် နေပါလိမ့်မည်။ မငြိမ်းချမ်း
နိုင်သေးသောသူကတော့ ကာဂျိုးပေါ့လေ။ အင်း ... ကာဂျိုးလည်း
ငြိမ်းချမ်းဖို့ အတော့်ကိုကြိုးစားရဦးမှာပေါ့လေ။ အားလုံးသောလူတွေ
အသီးသီး ငြိမ်းချမ်းကာ လူမှန်နေရာမှန် ရောက်သွား၍ အေးချမ်း
သွားကြသလို ကာဂျိုးလည်း တစ်နေ့နေ့တော့ အေးချမ်းသွားမည်ဟု
မျှော်လင့်ရတာပဲပေါ့နော် ... ။

အတွေးနှင့် ကားမောင်းလာရင်းမှ ပဲခူးသို့ ရောက်
မှန်းမသိပင် ရောက်လာခဲ့လေသည်။ လွန်ခဲ့သော အတိတ်တစ်ခု
ဆိုသို့ ပြန်တွေးမိတော့ ကာဂျိုး ရင်ထဲ ဆစ်ခနဲ နာကျင်သွားရပါ
သည်။ ခြောက် ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံစည်းခဲ့တဲ့ ဇာတ်ကားကိုပဲ
ကာဂျိုး အပြစ်တင်ရတော့မှာပါလားနော်။ ဒီနေရာလေးမှာပါပဲ
ကာဂျိုးရဲ့ ကားကို တားခဲ့တာ ... ဒီလိုနဲ့ စတင်ဆုံစည်းခဲ့ကြတာ။
အတွေးဟောင်းလေးထဲကို ပြန်လည်နှစ်ဝင်သွားသော ကာဂျိုးဟာ
ကိုယ့်ကို လက်ပြကားတားနေသော လူတစ်ယောက်ကို အမြင်မှာ
အေးခဲနေသော နုလုံးသားကား သက်ဝင်ပူနွေးလာလေသည်။
နံနက်ခင်း ဝေလီဝေလင်းမို့ ကာဂျိုးကပဲ စွဲလမ်းစွာ အမြင်မှားတဲာ

လားကွယ်။ ကာဂျိုးက အနီးနားရောက်စဉ်မှာ ကားရိုက်ကို လျှော့လိုက်ရင်း မှန်ချလိုက်တော့ တကယ်ပင် ကာဂျိုးကို တောင်းပန်တိုးလျှှီသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ငေးစိုက်ကာ ပြုံးနေသော ကိုညီစေ့ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကိုညီစေ့ရဲ့ လက်ထဲမှာ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးတစ်လုံး ကိုင်လျက်သား ...

“ကိုညီစေ့ ...”

“ကာဂျိုး ... ကိုယ် ခရီးကြို လိုက်ပါရစေ ...”

“ကာဂျိုးက ပြင်ဦးလွင်ထိ သွားမှာနော် ...”

ညီစေ့မင်းက ဘေးဘက်က တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ အိတ်ကြီးကို ကားနောက်ခန်းထဲ ပို့လျက် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်ကို ကာဂျိုးက တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေပါသည်။ ညီစေ့က ကိုယ့်ကို ငေးနေသော ကာဂျိုးကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်ရင်း ...

“ဟေ့ ... မောင်းတော့လေ စက္ကထရီရဲ့ ... ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ ... ကိုယ့်ဘော့စ်ကို မမြင်ဖူးဘူးလား”

“အစ်ကို ... ကာဂျိုးနဲ့ တကယ်လိုက်မှာလား ...”

“ဪ ... မယ့်ဘူးလား ... တကယ်လိုက်မှာပါ ... ကာဂျိုးအနားက ဘယ်တော့မှမခွဲတော့ဘဲနဲ့လိုက်မှာ ... တစ်သက်မခွဲတမ်း ...”

ကာဂျိုးက ညီစေ့ကို တွေ့တွေ့ငေးကြည့်ကာ မယ့်နိုင်သလိုဖြင့် ...

“တကယ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား အစ်ကိုရယ် ... ပြီးတော့ ... ကာဂျိုးကို အလုပ်လည်း ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီဆို ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... နောက်ဆို ကာဂျိုးက ကိုယ့်အိမ်ရှင်မကြီး ဖြစ်တော့မှာပဲဥစ္စာ ...”

“ဟင် ... ကာဂျိုးကို ... အန်တီတို့က လက်ခံတယ် ဟုတ်လား ...”

ညီစေ့က အချင်သည့် နေရာကျတော့ နှစ်ယောက်မရှိတော့ပြန်အောင် အနေသော ကာဂျိုးရဲ့ မေးစေလုံးလုံးလေးကို အားမလို အားမရ ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ပါသတဲ့ဗျာ ... ခု သတို့သားလောင်းက ရှေ့ပြေးလိုက်လာတာ ... ပြီးရင် မေမေတို့က အန်တီမြိုင်ဆီမှာ သီးသန့်လာတောင်းမှာတဲ့ဗျား ... က သိပြီလား ...”

“အယ် ... ကာဂျိုးက အစ်ကိုကို အဖြေမှ မပေးရသေးတာ၊ ပြီးတော့ ... သူများကို ရမ်းသမ်း အထင်လွှဲသေးတာများ ဟွန်း ...”

ချစ်စရာကောင်းစွာ နှုတ်ခမ်းစုနေသော ကာဂျိုးကို ညီစေ့က ချစ်စနိုး ပြုံးစိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းလေးကို အုပ်မိုးရမ်းပစ်လိုက်တော့ကာ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ဒါတော့ ခင်ဗျားကလည်း အထင်လွှဲအောင် လုပ်တာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ချိန်ထိ ကိုယ့်စကားကို မရုပ်သိမ်းနဲ့ပါဘူးနော်”

ကာဂျိုးက တခစ်ခစ်ရယ်မောရင်း ညီစေ့ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ရုန်းထွက်ကာ ကားစက်နှိုးရင်း မောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။ အင်း ... ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကာဂျိုးရဲ့ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို မြင်ရတော့မှာပေါ့နော်။ ကာဂျိုးရဲ့ ဇာတ်သိမ်းခန်းမှာ ကာဂျိုး သိပ်ချစ်ရတဲ့ ကိုညီစေ့နဲ့ ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဆုံသွားခဲ့ရပြီပေါ့။ သံယောဇဉ်ကြီးတွေကို ကာဂျိုး ဖြတ်နိုင်မယ် ထင်ခဲ့ပေမဲ့လည်း ... တကယ့်တကယ် တမ်းကျတော့ ဖြတ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ခဲယဉ်းလှပါတယ်ရှင် ... ။

အထူးသဖြင့် သံယောဇဉ်ကြီးတွေ အထပ်ထပ် ရစ်ဖွဲ့ထားတဲ့ အချစ်တစ်ခုကိုဆိုရင် ပိုပြီး မဖြတ်နိုင်တာဘဲပေါ့နော်။

ကာဂျိုးက လူတစ်ယောက်ကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချစ်မိသွားခဲ့တဲ့အချိန်က စပြီး အရာရာကို ခွင့်လွှတ်ရမယ်ဆိုတာ သိနေခဲ့တော့နေလေသည်။ ဒါ့အပြင် ... နှလုံးသားတစ်ခုကို အရင်းပြု၍ လှမ်းလာခဲ့ရသော ခရီးရှည်ကြီးဟာလည်း ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြီးပြည့်စုံသွားပြီဟု ပြော၍ရနိုင်ပြီ ဆိုပါတော့လေ ... ။

တေးဂီတသတ်မှတ်ချက်အတွက်

တာဝရ

27th, July 05
 1:15 AM

